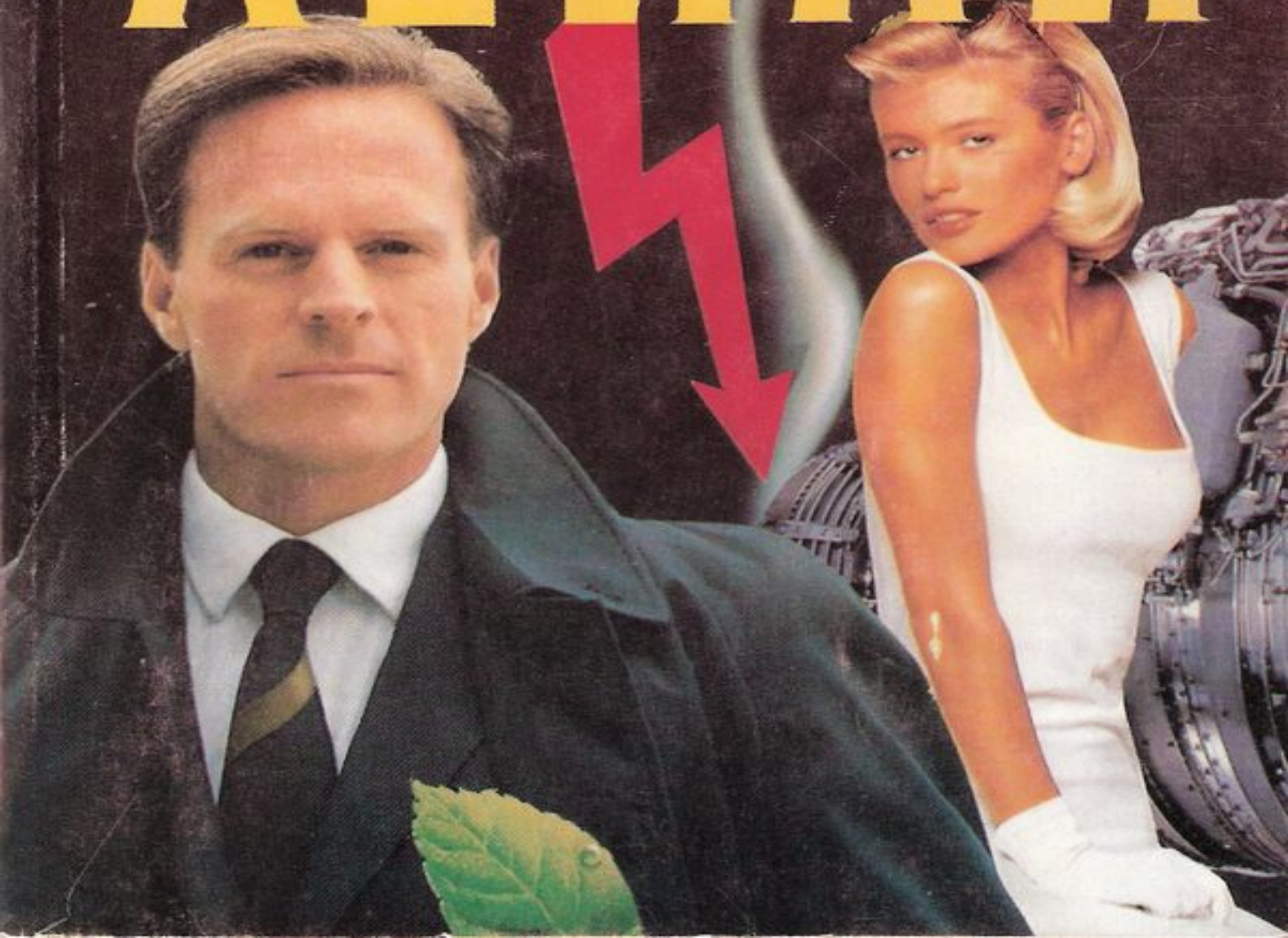

А Р Т Ъ Р

СВРЪХНАТОВАРВАНЕ

ХЕЙЛИ

АРТЪР ХЕЙЛИ

СВРЪХНАТОВАРВАНЕ

Превод: Алена Георгиева

chitanka.info

Ним Голдман е вицепрезидент на компанията, която снабдява със светлина, топлина и енергия цяла Калифорния. Той има положението и всички жени, които би пожелал, но Ним знае, че кризата наближава. Скоро, много скоро гладът за електроенергия ще обхване едно от най-развитите общества.

Това е разказ за хората и електрическата енергия. За хората техния живот, амбиции, любов, предателство, съвест, алчност, страх...

„Това е книга, която не можете да оставите, Хейли дава достатъчно за парите ви.“

Дейли Мирър

*„Пригответи се за път и нека светлините
бъдат запалени.“*

Св. Лука 12.15

*„О, мрак, о, мрак сред светлината на
деня...“*

Джон Милтън

*„От 1974 година строежът на нови
електроцентрали в Калифорния е намалял в
процентно отношение повече от половината в
сравнение с 1970–1974 година. В резултат на
това, през 90-те години е съвсем реално да
настъпи енергийна криза; и вече се очертават
заплахите от спирането на електроенергията
през 80-те години...“*

Списание „Форчън“

ЧАСТ ПЪРВА

Каква горещина!

Горещина, която се стелеше като задушливо покривало. Горещина, която беше обгърнала цяла Калифорния — от безплодните земи до мексиканската граница до величествената каламатска гора, която се връзваше на север в Орегон. Горещина потискаща и изнервяща. Още преди четири дни горещ атмосферен фронт, дълъг хиляди мили, беше обхванал целия щат като мътеща кокошка. Тази сутрин, една юлска сряда, се очакваше тихоокеанският фронт да отблъсне горещата вълна на изток, да навлезе по-хладен въздух, който да донесе дъждове по северното крайбрежие и по планините. Но очакванията не се оправдаха.

Беше един часа следобед и калифорнийците изнемогваха от тридесет и пет градусовите жеги без никакви надежди за спадане на температурите. В градове и предградия, във фабрики, магазини, административни сгради и частни домове бръмчаха безспир шест милиона климатични инсталации. В многобройните ферми на Централ Велли хиляди електрически помпи поглъщаха водата от дълбоки кладенци и насочваха живителната влага към жадните стада и изсъхналите растения. Многобройните хладилници и фризери не спираха нито за миг. И навсякъде разглезеното и свикнало с удобствата население продължаваше, без да се замисля да задоволява потребностите си от електроенергия.

Калифорния не за пръв път се сблъскваше с подобни горещини и винаги бе успявала да се справи с последствията, но енергийните разходи никога не бяха достигали подобен връх.

— Това е положението — каза главният диспечер, — включваме последните резерви.

Това беше ясно на персонала и ръководството на електрическата компания Голдън Стейт, които се бяха събрали в контролния център. Голдън Стейт Пауър, или, както бе по-известна, GSP & L, беше колос

сред енергийните компании, подобно на Дженерал Мотърс сред автомобилните. Тя осигуряваше две трети от необходимата на Калифорния електроенергия и природен газ и степента на нейното присъствие в живота на щата би могла да се сравни единствено с някой природен феномен: тя бе неразделна част от Калифорния като слънцето, портокалите и гроздето. GSP & L беше силна и мощна компания, която се възприемаше почти като божествена даденост.

Контролният и разпределителен център на GSP & L беше един изцяло обезопасен команден пункт, сполучливо описан от един посетител като хибрид между операционна и мостик на презокеански лайнер. Сърцето на центъра беше разположено на един подиум и се състоеше от безкрайни датчици и монитори. Тук бе работното място на главния диспечер и на неговите шестима помощници. В непосредствена близост до тях бяха пултовете за управление на два компютърни терминала, а стените наоколо, изпълнени с многобройни копчета, диаграми и схеми на циклите подавана енергия, с дъга от цветове и сигнали съобщаваха за настоящето състояние на двеста и пет електрогенератора, разположени в деветдесет и четири електроцентрали на компанията.

Атмосферата в контролния център винаги беше делова. И в настоящия момент половин дузина помощник-диспечери контролираха непрекъснато постъпващата информация, но акустичният проект на залата бе на такова ниво, че всичките операции се извършваха в пълна тишина.

— Абсолютно ли сте сигурен, че няма откъде да купим поне малко електроенергия? — Въпросът бе зададен от високия мускулист мъж по риза, който беше застанал до диспечерския пулт. Ним Голдман, вицепрезидент на компанията по планирането и съветник на председателя на управителния съвет на GSP & L беше разхлабил възела на вратовръзката си и бе разкопчал горните копчета на ризата си. Наистина беше страхотна горещина. Очите на Ним Голдман, както и целият израз на лицето му, едро и червендалесто, излъчваха откритост и авторитет. Понякога в тях можеха да се открият и закачливи нотки, но не и в момента. На Ним Голдман никой не му даваше неговите четиридесет и пет години, но днес напрежението и умората си бяха казали думата. През последните дни той оставаше на работа до полунощ и ставаше сутрин в четири — дори нямаше време

да се обръсне като хората. Ним се обливаше в пот, както и всички останали в контролния център — донякъде от напрежение, а донякъде и от факта, че климатичната инсталация още от сутринта работеше с намалена мощност, като резултат от собствения им призив към населението по радиото и телевизията да намалят разходите на електроенергия поради създалото се извънредно положение. Но уви, ако се съдеше по изкачващата се крива на датчиците, апелът на компанията не бе удостоен с внимание.

Главният диспечер, побелял ветеран, се почувства засегнат от въпроса на Ним. През последните два дни двама негови помощници бяха непрекъснато на телефоните и отчаяно търсиха допълнителна енергия по всички щати, та дори и в Канада. И този факт бе добре известен на Ним.

— Правим всичко възможно, мистър Голдман. Търсим навсякъде, от Орегон до Невада. Централите на Пасифик Ентърти са претоварени, Аризона помага по малко, но и те са затруднени. Утре те ще искат да купят от нас.

— Кажи им да не се надяват — каза една от помощник-диспечерките.

— Този следобед не бихме ли могли и сами да се справим? Този път въпросът бе зададен от Джей Ерик Хъмфри, председателя на управителния съвет, който вдигна глава от ситуационния доклад, обработван от компютъра. Както винаги тонът му бе изискан, а гласът тих — едно от основните изисквания на възпитанието, давано в Бостън от старата генерация. Това възпитание го обгръщаше като ризница, през която малцина можеха да проникнат. Той бе живял в Калифорния вече близо тридесет години, тук бе направил кариерата си, но така и не можа да възприеме предимствата на непосредствените маниери в западните щати пред бляскавото възпитание, давано в Нова Англия. Председателят на управителния съвет беше дребен и стегнат мъж, с тънки, правилни черти, носеше лещи и беше винаги превъзходно облечен. В момента носеше тъмен костюм с жилетка независимо от горещината.

— Съвсем не е добро положението, сър — каза главният диспечер, като гълташе поредното хапче против киселини. Дори не си спомняше вече кое по ред беше за деня. Действително, работата в контролния център беше доста напрегната и GSP & L, като част от

социалната политика, беше инсталирала специални стендове в диспечерския пункт, откъдето успокоителните се получаваха безплатно.

— Дори и да успеем да задържим положението, то ще бъде на косъм при добър късмет. — Намеси се Ним Голдман в подкрепа на председателя на управителния съвет.

Както бе споменал преди малко главният диспечер, последните резерви от мощности бяха изцяло натоварени. Това, което не каза, но и нямаше нужда, тъй като то бе известно на всички присъстващи, бе фактът, че GSP & L имаше два вида резервни мощности: „функциониращи“ и „нефункциониращи“. Функциониращите бяха генераторите, които работеха на непълна мощност, която при нужда можеше веднага да се увеличи. Нефункциониращите резерви представляваха енергогенератори, които дори и в момента да не работят, бяха готови за включване и можеха да достигнат максимално натоварване за 10 — 15 минути.

Преди един час бяха пуснати в действие последните „нефункциониращи“ резерви — двойните газови турбини на една от електроцентралите до Фреско, всяка с мощност 65 000 киловата. В този момент те вече достигаха максималното си натоварване, като изчерпваха всичките възможни резерви на GSP & L.

— По дяволите! Ако бяхме получили една сваятна метеорологична прогноза, сега нямаше да сме на това дередже! — каза един набит, навъсен мъж с издължено лице, който до този момент слушаше разговора на главния диспечер и председателя на управителния съвет.

Рей Паулсен, вицепрезидент на компанията по снабдяването с електроенергия, с енергична крачка се отдалечи от бюрото, където той и колегите му изучаваха кривите на консумацията на електроенергия и ги сравняваха с други подобни години.

— Всички синоптици направиха същата грешка — възрази Ним Голдман. — Четох във вчерашните вестници, пък и по радиото казаха, че днес трябва да нахлуе по-студен въздух!

— Ясно, ясно. Ето откъде черпи информацията — от разните му там вестници. Сигурен съм, че оттам идва информацията и в нашия бюлетин.

Паулсен погледна втренчено Ним, който само повдигна рамене. За никого не беше тайна, че двамата не можеха да се понасят. Ним едновременно отговаряше за планирането и беше съветник на председателя на управителния съвет, и именно тази двойственост на неговите функции му даваше правото не винаги да се съобразява с йерархичната структура на компанията. В миналото Ним доста често се намесваше в работата на Рей Паулсен, който, макар и с две структурни нива над Ним, нищо не можеше да направи.

— Ако под информацията в нашия бюлетин имате предвид мен. Рей, бихте могли поне да спазите добрия тон и да ме наречете по име!

Всички обърнаха главите си към незабелязано влязлата Милисент Нйт, главен метеоролог на компанията, една доста хладнокръвна дребна брюнетка.

Всеки друг на мястото на Рей Паулсен сигурно би се смутил, но не и той. Паулсен се бе издигнал в йерархията на GSP & L с упорит труд: беше започнал преди тридесет и пет години като работник в ремонтна група, след това бе техник, началник смяна, докато се стигне до други ръководни позиции. С помощта на компанията той завърши вечерен университет, получи дипломата на инженер и оттогава беше човекът с най-енциклопедичните знания в GSP & L. За най-голямо съжаление никъде по пътя към служебните върхове той не беше придобил нито финес, нито добри маниери.

— Глупости, Мили — рязко каза Паулсен. — По същия начин бих го казал и на един мъж. След като работите като мъж, свикнете с мисълта, че ще се държат с вас по подобен начин.

— Мъж или жена — това няма нищо общо със случая. Процентът на прецизна информация, давана от моя отдел, е 80% и вие прекрасно знаете това. По-добри показатели никъде няма да намерите.

— Възможно е. Обаче днес съвсем объркахте конците.

— Стига, Рей! — намеси се Ним. — Този спор доникъде няма да доведе.

Джей Ерик Хъмфри слушаше спора с определено безразличие. Председателят на управителния съвет никога не бе споделял този факт гласно, но оставяше впечатлението, че няма нищо против препирните сред ръководните кадри на компанията, стига това да не вреди на работата им. Но в случаите, когато се налагаше, той можеше да прекъсне авторитетно всеки спор.

В интерес на истината никой от ръководството на компанията — нито Джей Хъмфри, нито Ним Голдман или Паулсен, имаха някаква работа в контролния център, тъй като персоналът беше напълно достатъчен. Всички мерки, които следваше да се вземат при подобни извънредни ситуации, също бяха добре известни и отработени до най-малката подробност, но информацията от първа ръка привличаше като магнит всички, които по един или друг начин имаха достъп до контролния център.

Основният въпрос обаче все още бе неразрешен. — Дали нуждите от електроенергия в един момент ще надхвърлят възможностите на компанията? Ако отговорът беше положителен, това означаваше, че цели общини, дори голяма част от Калифорния, щяха да останат без електричество. В ход вече беше кампанията по намаляване мощността на захранването — това донякъде позволяваше икономия на електроенергия, но намаляваше ефективността на много електродомакински уреди. Имаше проблеми и с някои от компютрите. Тези, които нямаха регулатори на волтажа, се изключваха автоматически и не можеха да възстановят нормалните си функции до подаването на по-високо напрежение, телевизионната картина беше „свита“, осветлението бе слабо. Но, разбира се, за кратък период от време тази операция не можеше да донесе почти никаква вреда.

Същественният проблем бяха моторите — ако напрежението се намалеше повече от осем процента, те се пренагряха и създаваха опасност от пожари. Ако обаче и намаляването на напрежението не можеше да спаси ситуацията, се налагаше крайният вариант — да се изключва постъпателно електричеството в различните райони на щата.

След два часа положението вече щеше да бъде ясно. Ако GSP & L можеше да закрепил някак си положението до следобеда, който бе най-натовареното време на деня, през по-късните часове напрежението щеше да спадне. А ако следващият ден беше поне малко по-хладен, нямаше да има никакви проблеми. Но ако кривата на потреблението продължаваше да се покачва, можеше да се очаква и най-лошото.

Рей Паулсен обаче не се предаваше.

— Мили, все пак няма да оспорвате, че днешната метеорологична прогноза нямаше нищо общо с действителността, нали?

— Да, така е, ако продължавате да се опитвате да представите нещата по този ужасно несправедлив начин. — Очите на Милисент Найт хвърляха гневни искри. — Но, предполагам, ви е известен природният феномен на тихоокеанските въздушни маси, които са в състояние да объркат която и да е прогноза. Ще ви кажа и нещо друго: моят отдел изготви една достоверна прогноза. Прогнозите затова се наричат прогнози, понеже в тях има определен процент несигурност. Но не аз ви накарах да закриете Магалия 2 за текущ ремонт. Вие сам взехте това решение, а сега се опитвате да обвините мен.

Присъстващите тайно се усмихваха, дори някой промърмори: „Точно попадение!“.

На всички бе добре известно, че спирането на Магалия 2 до голяма степен допринасяше за влошаването на енергийния проблем.

Магалия 2 беше част от комплекса на GSP & L, разположен северно от Сакраменто. Това беше един голям парен генератор, който произвеждаше 600 000 киловата електроенергия. Но от мига, в който беше пусната в действие, Магалия 2 беше източник на постоянни неприятности. Тръбите в котелното непрекъснато се пукаха и протичаха, но дори и след многобройните ремонти положението не се подобряваше. Както един инженер сполучливо се бе изразил, да се поддържа Магалия 2 е все едно да държиш на вода боен кораб с пробойна. Цяла седмица началникът на станцията убеждаваше Рей Паулсен да даде разрешение за затварянето на Магалия 2 за ремонт, както самият той се изрази, „преди този скапан чайник окончателно да се разпадне“. До вчерашния ден Рей Паулсен беше непреклонен, тъй като в тази критична ситуация енергията, произвеждана от Магалия 2, беше от жизнено значение за компанията. Но миналата нощ, след като получи прогнозата за очакваното застудяване и след като пресметна всички „за“ и „против“. Паулсен даде съгласието си и ремонтните работи започнаха два часа след като генераторът се бе охладил. Тази сутрин всичко в Магалия беше вече замряло и при най-добро желание тя не можеше да бъде приведена в действие по-рано от два дни.

— Ако прогнозата беше вярна, Магалия 2 никога нямаше да бъде спряна! — раздразнено измърмори Паулсен.

Председателят на управителния съвет само поклати глава. Стига толкова, по-нататък щеше да има време за спорове и разследвания. Сега обаче не бе моментът.

Ним Голдман беседваше с някого, приведен над диспечерския пулт. Но ето че той се изправи и каза на висок глас:

— След половин час ще сме принудени да започнем да спираме тока. Просто няма друг начин.

Ним се обърна към председателя на управителния съвет:

— Мисля, че трябва да уведомим средствата за масова информация. Поне по телевизията и по радиото да успеят да предупредят хората.

— Действайте, Голдман! И нека някой ме свърже с кабинета на губернатора.

— Разбрано, сър. — Помощник-диспечерът започна да набира номера.

Лицата на всички присъстващи бяха посърнали. Това, което щеше да стане, а именно да се прекъсне умишлено подаването на електроенергия, щеше да бъде прецедент в историята на компанията.

Ним Голдман вече говореше с отдела за връзки с обществеността, който се намираше в съседната сграда. Оттам той получи уверението, че предупреждението за прекъсването на тока ще бъде предадено незабавно. В отдела за връзки с пресата вече имаха готов вариант за действие в подобна ситуация, дори специален термин бе измислен за спирането на тока — „постъпателно прекъсване“, което трябваше да означава, че създалото се положение е временно и че всички райони на щата ще получат полагащата им се дажба светлина и тъмнина равномерно.

— Свързах се с кабинета на губернатора в Сакраменто, сър — каза помощник-диспечерът на Ерик Хъмфри. — Оттам ме информираха, че губернаторът в момента се намира в едно ранчо близо до Стоктън и те непрекъснато се опитват да се свържат с него. Бихте ли почакали малко.

Председателят на управителния съвет кимна и взе слушалката и като закри с ръка мембраната, попита:

— Някой да е виждал Главния?

Излишно беше да се обяснява, че под „главния“ се подразбираше „главния инженер“, Уолтър Талбот, тих, невъзмутим шотландец в предпенсионна възраст, който бе пословичен с неоценимите съвети, които даваше в подобни ситуации.

— Да, той току-що отиде да види какво е положението с Голямата Лил — каза Ним Голдман.

Председателят на управителния съвет се намръщи:

— Надявам се, че там всичко е наред.

Инстинктивно всички погледнаха към датчиците, над които бе изписано Ла Мисион № 5. Това беше Голямата Лил — най-новият и най-мощният генератор в електроцентралата Ла Мисион, която бе разположена на петдесет мили извън града.

Голямата Лил беше кръстена на своите производители „Лилиен Индъстриз“ Един журналист сполучливо беше прикачил на този енергиен колос, произвеждащ милион и четвърт киловата електроенергия, нежното женско име, което така си и остана. В миналото Голямата Лил нееднократно бе подлагана на критика, много от експертите още по време на изграждането ѝ настояваха, че е чиста лудост да се залага толкова много на една единствена електроцентрала, пък макар и от такъв мащаб. Други експерти пък оспорваха тяхната теория, като доказваха, че колкото по-големи количества енергия се произвеждат от една-единствена енергийна единица, толкова по-ниска е нейната себестойност. Гледната точка на втората група експерти надделя и засега те бяха прави. Дори и в сравнение с най-малките генератори Голямата Лил се показваше като икономична, надеждна и не предизвикваше никакви неприятности. В този момент датчиците, разположени в контролния център, показваха, че Голямата Лил работи при пълно натоварване и поема на плещите се цели шест процента от произвежданата от GSP & L електроенергия.

— Сутринта оттам съобщиха за някакви вибрации в турбината — каза Рей Паулсен на председателя на управителния съвет. — Обсъдих въпроса с Главния, но дори и да не е нищо сериозно, решихме все пак да ѝ хвърли едно око.

Ерик Хъмфри закима одобрително. Така или иначе главният инженер нямаше какво да помогне тук, просто самото му присъствие обикновено действаше успокоително.

— Господин губернаторът, сър — каза телефонистът на мистър Хъмфри.

След миг само познат глас каза:

— Добър ден, Ерик!

— Добър ден, сър. Опасявам се, че имам неприятни...

В същия миг ТО се случи. Внезапно сигналната инсталация, свързана с датчика на Ла Мисион, се включи и засвири пронизително на кратки интервали. Едновременно с това предупредителните жълти и червени лампички започнаха да мигат, датчиците на електронното табло се поколебаха за миг и после стремително започнаха да намаляват показателите.

— Боже мой! — извика някой ужасено. — Голямата Лил излезе от строя.

В това вече нямаше никакво съмнение, тъй като стрелките на всички датчици се бяха закотвили на нулата.

Реакцията беше мигновена. Веднага се задейства системата за работа в извънредни положения: компютърният терминал подаваше команди, отделни прекъсвачи се включваха и изключваха, само и само да запазят другите генератори от непоправимите последствия. В този момент вече цели райони на щата бяха потънали в непрогледен мрак. За две-три секунди само милиони хора: работници, фермери, продавачи, техници, шофьори, пощаджии, лекари и зъболекари, бяха лишени от тъй необходимата им електроенергия и не можеха да продължат да работят нормално.

Асансьорите бяха заседнали между етажите. Аерогарите, в които допреди миг кипеше оживление, спряха да функционират. Осветлението изгасна по улиците и магистралите, настанаха страхотни задръствания.

Една осма част от Калифорния, площ, по-голяма от Швейцария, с население повече от три милиона, беше останала без електроенергия. Това, от което допреди малко само се опасяваха, вече се бе превърнало в реалност. И тази реалност беше много по-лоша от предвижданията.

На контролния пулт, защитен от всякакви прекъсвания на енергията, трескаво работеха трима диспечери. Те предаваха по телефона инструкции на отделните електроцентрали, проверяваха прецизно постъпващата информация, разделяха картата на щата на сфери на действие.

— Ей! Тук току-що угасна токът! — каза губернаторът на Ерик Хъмфри.

— Зная — каза председателят на управителния съвет. — Нали именно затова ви се обаждам.

По другия телефон, който свързваше директно контролния център с Ла Мисион, Рей Паулсен се провикна:

— Какво, по дяволите, става с Голямата Лил?

Експлозията в електроцентралата Ла Мисион на енергийната компания Голдън Стейт избухна без предупреждение.

Само преди половин час главният инженер Уолтър Талбот беше пристигнал да провери доклада за слабите турбинни вибрации в електроцентралата Ла Мисион. Главният инженер беше висок, слаб мъж, с голям инат, но надарен с изключително непосредствен хумор, присъщ предимно на малките деца. Той все още продължаваше да разтяга думите, както говорят в Глазгоу, въпреки че за последните четиридесет години не беше и припарвал близо до Шотландия. Уолтър Талбот обичаше да бъде прецизен във всяка работа, с която се захващаше, и именно затова в момента оглеждаше бавно и внимателно състоянието на Голямата Лил, съпроводен от директора на централата инженер Даниели. През цялото това време гигантският генератор продължаваше усърдно да произвежда електроенергия, достатъчна, за да захрани двадесет милиона електрически крушки.

Опитното ухо на главния инженер веднага усети вибрациите и необикновения шум, издаван от турбината при въртене, но след като направи необходимите проби, Талбот заяви.

— Няма причини за безпокойство Надали нашата дебелана ще ни създава проблеми. Но за всеки случай ще ѝ хвърлим едно око, след като попремине паниката.

Докато говореха, главният инженер и директорът на централата стояха върху решетките, които образуваха пода на залата, в която се намиреше турбината. Огромният генератор, който на дължина беше колкото цял квартал, беше кацнал върху бетонния си постамент като голям бял кит, захвърлен на брега. Под краката им се намиреше една безкрайна плетеница от тръби, които пренасяха парата от котелното към турбината. И двамата мъже носеха предпазни каски и наушници, но нищо не можа да им помогне в мига, в който избухна взривът. Главният инженер и Даниели бяха пометени от вълната, надигнала се някъде откъм недрата на централата: подът се разцепи под напора на стълб гореща пара с диаметър един метър. Експлозията бе съпроводена

с потресаващ грохот. В същия момент вълна пара с изключително висока температура се освободи от оковите си и със страхотна сила връхлетя върху двамата мъже, стоящи на решетъчния под.

И за двамата смъртта настъпи мигновено. Те бяха буквално сварени като зеленчуци във вряща тенджерата. Двама от работниците, които боядисаха нещо над турбинната зала, направиха опит да се придвижат до най-близкия пасаж и да се спасят, но и те бяха застигнати от всепомитащата парна вълна. Няколко секунди след взрива гъсти облаци дим започнаха да се стелят над останалото от турбинната зала, тъй като някаква искра бе запалила разкъсаните маслени тръби.

Единствено с помощта на вещата намеса на служителите от центъра за управление и контрол, който се намираше на стотина метра от залата, бяха предотвратени повредите в най-важните компоненти на турбината.

Щяха да са необходими няколко дни за изясняване на случая, като се започне от изследването на отломките от експерти, разпити от полицията и ФБР, докато най-накрая се установи причината за експлозията и съпровождащите я обстоятелства. Но подозрението за саботаж възникна веднага и по-късно се потвърди.

В крайна сметка внимателно събраните и анализирани данни позволиха да се направи една достоверна картина на експлозията и на предшестващите я събития.

В 11,40 сутринта неизвестен мъж, гладко избръснат и без особени белези, облечен в униформата на офицер от Армията на спасението, се приближил до централния вход на Голямата Лил. В ръката си мъжът носел дипломатическо куфарче.

На запитването на пазача той обяснил, че посещава всички електроцентрали на GSP & L с цел пропагандиране идеите на неговата организация и за набиране на средства за нуждаещи се деца. Думите си той потвърдил със съответния документ. Пазачът упътил непознатия към кабинета на директора на централата, който се намирал на втория етаж на основната сграда. Представителят на Армията на спасението се насочил в съответната посока и след двадесет минути се върнал обратно, носейки същото куфарче.

Експлозията беше избухнала след един час.

Ако охраната на станцията беше по-прецизна, нито един посетител не би могъл да се разхожда на територията ѝ без придружител. Но както и другите енергийни компании, и GSP & L имаше сериозни проблеми с охраната — при 94 електроцентрали, многобройни сервиси за поддръжка, складове и офиси беше практически невъзможно да се осигури достатъчно надеждна охрана. Такава охрана би изисквала прекалено големи разходи, които компанията не можеше да си позволи. И без това потребителите се оплакваха от прекалено високите цени на електроенергията, тъй че за допълнителни средства за охрана и дума не можеше да става.

В централата Ла Мисион икономията се бе оказала твърде скъпа — тя струваше цели четири човешки живота.

Полицейското разследване установи следното:

Човекът, който се бе представил от Армията на спасението, явно е бил с откраднатата униформа. Писмото, което е носил, макар и на бланка на GSP & L, е било фалшиво — немислимо би било да се предположи, че служител на компанията ще даде разрешение да се откъсват хората от работния процес по подобен повод. Пазачът на централата не си спомняше името на подписалия писмото, но спомена, че подписът бил „някаква заврънкулка“.

Вторият съществен факт, установен от разследването, бе, че непознатият изобщо не бе стигнал до директорския кабинет. Следваха вече само предположения. Вероятно е саботьорът да е имал предварително план на централата, макар този факт да не бе от съществено значение. Схемата на централата беше много елементарна — тя приличаше на една гигантска кутия. Също така неизвестният със сигурност е знаел, че както във всички модерни предприятия, и в Ла Мисион всичко бе пределно автоматизирано и незначителен брой операции се изпълняваха от работници, тъй че вероятността някой да го види е била нищожна.

Следващите му стъпки почти със сигурност са били следните: слязъл е директно в помещението, където се е намирал генераторът, извадил е от куфарчето си динамитна бомба с часовников механизъм, намерил е подходяща ниша при свързката на тръбите, по които минава парата, поставил е бомбата и е включил механизма. Именно изборът на това място издаваше липсата на технически познания. Ако беше

разположил бомбата по-близо до оста на главния генератор, повредите можеха да бъдат непоправими.

След извършване на гореописаната операция неизвестният излязъл от централната сграда и преминал през портала, без никой да му обърне внимание. От този момент нататък за неговите действия нищо не се знаеше, нито полицията можа да разкрие личността на престъпника. Действително в местната радиостанция позвъниха. Представиха се като „Приятели на свободата“ и поеха отговорността за експлозията в Ла Мисион. За съжаление полицията нямаше никаква информация за тази група. Разбира се, всичките тези факти станаха известни по-късно. Час и половина след експлозията в Голямата Лил цареше хаос:

Пожарникарите, вдигнати по тревога, едвам се справяха с газьола, който изтичаше от танкерите направо в бушуващия огън. С големи трудности бе проветрено помещението на залата, в която се намираще главната турбина, забулено в гъст черен дим. Когато най-после димът се разсея и нещата се уталожиха, можаха да се намерят и телата на четиримата мъже. Главният инженер и директорът на централата едвам можеха да бъдат разпознати.

При оценката на щетите от експлозията се оказа, че те не бяха твърде големи. Централата се нуждаеше единствено от ремонт на пароподаващите тръби, работа за една седмица, и генераторът можеше отново да функционира. По ирония на съдбата по време на този ремонт би могла да се отстрани и причината за вибрациите, които наложиха идването на Уолтър Талбот в този фатален ден.

Ним Голдман и репортерите от всички местни вестници, от радиостанциите и от телевизията се бяха събрали в залата, която се намираше в непосредствена близост с контролния център и бе отделена от него с една стъклена стена. Веднага след случилото се многобройни журналисти се отправиха към GSP & L, за да получат разяснения, и вицепрезидентът на компанията по връзките с обществеността, Тереза Ван Бърен, бе помолила Ним да даде разяснения от името на компанията.

Някои от журналистите бяха вече настроени враждебно, тъй като намираха отговорите за много уклончиви:

— Вижте какво — каза репортерката от „Калифорния Икзаминър“ Нанси Молино, — я оставете тези втели-некипели! Кажете ни направо истината: Какво се случи? Кой е виновен? Какво може да се направи в създалата се ситуация и кога отново ще имаме електроенергия?

Мис Молино беше определено привлекателна, но по един суров начин: високите ѝ скули я правеха да изглежда надменна, каквато понякога действително беше, а изразът на лицето ѝ беше скептичен, понякога дори пренебрежителен. Беше грациозна и се обличаше добре, приличаше на една голяма черна котка.

Професионално Мис Молино си бе спечелила репутацията на специалист в разследването и изобличаването на корупцията в обществения живот. На Ним му приличаше на добре подострена ледена висулка. И ако се съдеше по последните ѝ публикации, тя явно нямаше добро мнение за GSP & L.

— Питате ме какво точно е станало в Ла Мисион? — Ним едва се сдържа да не повиши тон. — Предполагаме, че най-малко двама наши служители са загинали, но все още пожарът не е угасен и всичко е обгърнато в гъст дим, тъй че не знаем повече подробности за момента.

Някой попита:

— Знаете ли имената на двамата загинали?

— Да, но все още не можем да ви ги съобщим. Първо трябва да бъдат уведомен семействата им.

— Известни ли са причините за взрива?

— Не.

Мис Молино отново се намеси:

— Какво става с тока? Кога ще го пуснете?

— Вече започнахме да подаваме електроенергия. Останалите мощности се очаква да бъдат възстановени за четири, максимум за шест часа. Смятаме, че до вечерта всичко ще се нормализира.

Действително всичко щеше да се нормализира, само че Уолтър Талбот вече го нямаше. Слухът за това, че главният инженер е бил по това време в електроцентралата и че е възможно да е загинал, преди няколко минути беше достигнал контролния център и всички все още бяха като гръмнати. Ним, дългогодишен приятел на главния инженер, просто още не бе имал време да осмисли новината, нито да почувства реално загубата, както щеше да стори по-късно. Ним Голдман познаваше и директора на централата Даниели, но съвсем бегло, и затова вестта за неговата гибел, макар и трагична, не можеше така да го развълнува. През стъклената преграда, отделяща залата от контролния център, се виждаше, че там продължават да работят напрегнато и Ним час по-скоро искаше да се върне там.

— Утре също така ли се очаква спиране на тока? — попита кореспондентът на една телеграфна агенция.

— Не, ако премине горещият фронт, както всички очакват.

Въпросите на журналистите се сипеха безспир, докато Ним Голдман се опитваше да им обясни проблемите, с които се сблъсква компанията при подобни екстремни натоварвания.

— Всъщност искате да ни кажете, че вашите хора нито са предвидили, нито са допуснали, че може да има ситуация, която да ги изкара извън релси? — каза Нанси Молино с ехиден тон.

Ним се изчерви и тъкмо се канеше да се впусне в обяснения за стратегията на планиране и прогнозите, когато в залата влезе Тереза Ван Бърен, директорът по връзките със средствата за масова информация. Тя беше ниска и пълна жена на около четиридесет години, в повечето случаи небрежно облечена с ленени костюми и груби туристически обувки. Тереза Ван Бърен по-скоро приличаше на

домакия, отколкото на опитен служител от ръководството на компанията, каквато всъщност беше.

— Упълномощена съм да направя едно съобщение — каза мисис Бърен. Гласът ѝ трепереше, както трепереше и листът хартия, който държеше в ръцете си.

Цялата зала затаи дъх.

— Току-що ни бе известно, че във връзка с експлозията в електростанцията има четири смъртни случая, а не два. И четиримата са служители на компанията, които са се намирали на работните си места по време на експлозията. В момента съобщаваме на техните близки и след броени минути ще можем да ви предоставим имената и някои кратки биографични данни. Също така съм упълномощена да заявя, че макар все още да не е потвърдено, вероятно става дума за саботаж.

Докато се надигаше вълна от въпроси, Ним незабелязано излезе от залата.

Под ръководството на контролния център нарушената разпределителна система стъпка по стъпка се връщаше към нормално функциониране.

В контролния пулт главният диспечер непрекъснато жонглираше с два телефона и стотици копчета: той даваше кратки и точни указания, като се стараяше час по-скоро да възстанови нарушените от експлозията връзки с другите централи. Когато успя да възстанови връзката с Пасифик Ентърти, той с въздишка на облекчение се отпусна на стола си и каза на Ним:

— Вече сме на половин път от вкъщи, мистър Голдман.

Това означаваше, че вече половината от района с прекъснатата електроенергия отново беше осветен и положението започваше да се нормализира. Компютърът беше спрял функционирането на цялата система с една операция, но за да се включи отново, техниците трябваше да включват отделните компоненти един по един под наблюдението на контролния център.

Предимство имаха големите градове с предградията и там вече подаването на електроенергия се доближаваше към нормалното. Следващите по важност бяха промишлените райони, следваха селата и

най-накрая енергийното хранване щеше да бъде нормализирано в селскостопанските райони.

Имаше, разбира се, и изключения. Това бяха болниците, пречиствателните станции и телефонните компании, чиято жизнена значимост ги поставяше в привилегировано положение. Известно беше, че повечето подобни учреждения имаха собствени малки генератори, които обаче можеха да поемат само частично натоварване и временно решаваха проблема. Съществуваха също така тук и там някои електроапарати с жизнено важно значение, които се ползваха от отделни хора извън болничните заведения.

Главният диспечер се беше вгълбил в момента в изучаването на странна схема за подаване на енергия, като същевременно даваше указания по нея по телефона. Цялата схема беше изпъстрена с малки цветни точки.

— Какви са тези точки? — попита Ним в паузата между две позвънявания.

— Нима не знаете?

Ним поклати отрицателно глава. Дори и той като вицепрезидент по планирането не можеше да знае хилядите детайли от сложната система на един такъв гигант като GSP & L.

— Тези точки означават разположението на животоподдържаща апаратура в частните домове.

Главният диспечер освободи мястото си на един негов помощник и каза:

— Явно имам нужда от почивка.

Той прекара с разсеян жест пръсти през побелялата си коса и отново гълтна една успокояваща таблетка.

След като се освободи от непосредствените си задължения, главният диспечер започна да обяснява на Ним системата на схемата за хранване на индивидуалните животоподдържащи устройства:

— С червени точки са означени изкуствените бели дробове, зелените са изкуствените бърбери, оранжевите са кислородни генератори за новородени. Това са карти на отделните райони, които непрекъснато подновяваме с помощта на районните болници.

— Благодаря ти за запълването на едно бяло петно в моето образование.

— Повечето хора, ползващи подобни устройства, имат специални системи, които в подобни случаи превключват устройството от електрозахранване на батерии — продължи да обяснява главният диспечер. — Въпреки това спирането на тока винаги действа на хората потискащо. Затова винаги проверяваме първо местата със системи за жизнено осигуряване и ако съществува и най-малкият проблем, им осигуряваме преносими генератори.

— Но ние със сигурност нямаме толкова преносими генератори, във всеки случай количеството им е крайно недостатъчно при аварии като днешната.

— Да, така е. Нямаме дори достатъчно техници, които да осигурят монтирането, но днес извадихме късмет — районните контролни центрове стриктно следяха положението в подобни домове и в момента навсякъде е възстановено подаването на електроенергия.

Мисълта, че огромната компания с неизброими проблеми и отговорности не забравя нито за миг отделните клиенти, чийто живот зависи от подаваната електроенергия, беше трогателна и успокояваща. Ним намери на картата квартала, където той живееше. А ето и познатото кръстовище на Лейкуд и Балбоа. Една от червените точки кореспондираше на сграда, покрай която беше минавал хиляди пъти. До червеното кръгче беше изписано името Слоун, който явно използваше изкуствените дробове. Кой беше този Слоун, почуди се Ним, и как ли изглеждаше?

Размислите му бяха прекъснати от повикване:

— Мистър Голдман, с вас би желал да говори председателят на управителния съвет. Обажда се от Ла Мисион.

— Ним, вие добре познавахте Уолтър Талбот лично, нали? — попита Ерик Хъмфри. Независимо от критичното положение гласът му бе спокоен както обикновено. Веднага след вестта за експлозията той беше тръгнал за Ла Мисион заедно с Рей Паулсен.

— Да, така е — отговори Ним. — Ние с него бяхме добри приятели.

Той почувства как гласът му затрепери и за малко щеше да се разплаче. Приятелските отношения на Ним с главния инженер се бяха установили още в мига, в който Ним бе постъпил на работа в GSP & L, преди повече от единадесет години. Немислимо беше, че вече никога

нямаше да могат да бъдат заедно и да доверяват един на друг проблемите си, както бяха свикнали.

— Познавате добре и съпругата на Уолтър, нали?

— Ардит ли? Разбира се, че я познавам добре!

Ним усети колебание в гласа на Ерик Хъмфри и на свой ред запита:

— Как е там при вас?

— Тягостно. Никога преди не бях виждал телата на хора, попарени при такава температура, и, надявам се, никога повече няма да видя. Почти нищо не е останало от кожата, лицата им са почти неузнаваеми.

За миг Ерик Хъмфри загуби контрол над гласа си, но бързо се съвзе:

— Затова те моля да отидеш при мисис Талбот колкото се може по-скоро. Тя беше в много тежко състояние, когато ѝ съобщихме. Ти като приятел би могъл да ѝ помогнеш. Моля те, постарай се да я убедиш да не настоява да види тялото на съпруга си.

— Боже мой! Защо именно аз? — промълви Ним.

— Причините са повече от ясни. Все някой трябва да го направи, а ти ги познаваш и двамата по-добре от всеки от нас. Помолил съм също така един приятел на Даниели да посети съпругата му по същите причини.

Ним искаше да извика: „Защо не отидеш ти при жените на четиримата загинали? Ти си най-главният, най-отговорният, на теб ти плащат заплата, достатъчна, за да изпълняваш от време на време и по-неприятни и тягостни задължения. Освен това, когато човек загине при изпълнение на служебните си задължения, нима семейството му не заслужава поне малко внимание от ръководителя на компанията?“

Нищо от това обаче Ним не изрече на глас. Ерик Хъмфри бе трудолюбив ръководител, но нищо повече. Предпочиташе винаги да остава в сянка, като оставяше изпълнението на подобни задължения на други като Ним.

— Добре. Ще го направя.

— Чудесно, благодаря ви. И моля ви, предайте на мисис Талбот моите най-искрени съболезнования.

Отивайки към телефона, Ним беше потънал в размисъл. Определено не умееше да се справя по най-добрия начин в подобни

ситуации. Той знаеше, че ще се види с Ардит Талбот и ще се мъчи да намери безуспешно най-подходящите думи. Това, което не бе очаквал, е да му се наложи да прави това толкова скоро.

На излизане от контролния център той срещна Тереза Ван Бърен. Тя изглеждаше направо изтощена. Явно последната среща с журналистите не е била от най-приятните. Освен това Тереза също така беше добра приятелка на Уолтър Талбот.

— Какъв ден само! — каза тя.

— Права си — съгласи се Ним.

По пътя той ѝ обясни за последните нареждания на Ерик Хъмфри.

Вицепрезидентката се намръщи:

— Хич не ти завиждам. Неприятно задължение е наистина. Чух, че си се сдърпал с Нанси Молино.

— Тази проклетия!

— Вярно е, че е доста проклета. Само че не трябва да забравяш, че е добра журналистка. Хиляди пъти по-добра от палячовците, които се въртят наоколо.

— И това го казваш ти? Тя беше отрицателно настроена, още преди да е разбрала изобщо за какво става дума.

Мисис Ван Бърен само повдигна рамене:

— Този мастодонт, за който работим, няма да пострада от няколко дребни камъчета и стрелички хвърлени по него. Може би враждебността на Нанси цели да ви развърже езиците повече, отколкото сте смятали да направите. Имаш да учиш още много неща за жените, Ним — те не стават само за креватна акробатика.

Тя го изгледа втренчено, а после добави:

— Извинявай. Може би не беше сега моментът да ти го кажа. Опитай се доколкото можеш да помогнеш на жената на Уолтър.

След като седна в двуместния си Фиат Х19. Ним Голдман се насочи на североизток, към предградието Сан Рок, където живееха Ардит и Уолтър Талбот. Той познаваше добре пътя, толкова пъти беше идвал при Уолтър и Ардит.

Беше късен следобед и движението все още беше натоварено, макар че часът на най-големите задръствания беше минал. Горещината беше поспаднала малко, но отникъде не подухваше ветреца.

Ним се опитваше да се настани по-удобно в колата и в този миг се замисли, че е надебелял и че ако не вземе спешни мерки, в скоро време той и малкият фиат щяха да достигнат точката на несъвместимост. Той нямаше никакво намерение да сменя колата си. Тези, които караха огромни лимузини, според Ним само излишно хабяха ценен бензин, правеха ненужни разхищения и изобщо не се замисляха, че ще дойде ден, когато много от жизненоважните суровини и продукти нямаше вече да са достатъчни. Една от най-големите трагедии би била липсата на електроенергия.

Ним преценяваше случилото се този ден като предупреждение за нещо много по-сериозно, което щеше да стане след година или две. За жалост никой не се интересуваше от тези проблеми Дори и в GSP & L съществуваха примиренчески настроения и безразличие „Няма какво да се тревожим! Всичко ще се оправи. Междувременно недейте излишно да плашите обществеността.“

В последно време само трима от висшите служители настояваха за промени — това бяха Уолтър Талбот, Тереза Ван Бърен и Ним. Те настояваха за повече гласност и откритост в политиката на компанията. Те настояваха незабавно да се уведоми обществеността, средствата за масова информация и политиците за надвисналата опасност от енергиен глад. Да им бъде разяснено, че този процес е необратим и че единствено изграждането на нови електроцентрали и реконструкцията на вече съществуващите и строгите икономии биха предотвратили енергийния хаос. До настоящия момент обаче надделяваха тези, които страдаха от традиционната нерешителност и преклонение пред

силните на деня. И така нямаше промени, а в този момент единият от тримата кръстоносци не беше вече между живите.

Мъката по изгубения приятел отново завладя мислите на Ним. По-рано той сдържаше напирещите сълзи, но в момента, в който остана сам, даде воля на чувствата си. В този момент Ним отчаяно искаше да направи нещо за Уолтър: опита се да си спомни думите на еврейската молитва, която произнасяше най-близкият роднина по мъжка линия, но не успя.

Имаше моменти в живота на Ним, както и настоящия, когато изпитваше непреодолима нужда от религиозно успокоение, от връзка с прадедите си, от самоопределение. Но вратите на религията бяха затворени за него, още преди да се беше родил. Неговият баща, Исак Голдман, който бе емигрирал в Съединените щати от Източна Европа без нито една стотинка, бе запален социалист. Син на равин, Исак Голдман не бе успял да намери допирни точки между религията и социализма и до ден-днешен, вече на осемдесет и две години, определяше еврейската религия като банално клише, смесица между Бог и Аврам.

Ним беше израснал, приемайки избора на баща си. Днес обаче той си задаваше въпроса: Независимо от неговата лична позиция, има ли той правото да лишава двете си деца, Лия и Бенджи, от познанията, които може да им даде многовековната еврейска история?

В момента, в който си помисли за семейството си, Ним се сети, че не бе предупредил Рут, че ще се забави тази вечер. Той взе слушалката и даде на телефониста домашния си номер. След миг телефонът вече звънеше. Обади се детски глас, който каза:

— Дом Голдман. На телефона Бенджи Голдман.

Ним се усмихна. Това беше той — Бенджи, прецизен и акуратен, макар и да беше все още на десет години, за разлика от сестра си Лия, която беше с четири години по-голяма, но вечно разсеяна, която и телефона вдигаше само с едно „Здрасти!“.

— Аз съм татко. Бенджи. Обаждам се от колата.

Ним беше обяснил на семейството си, че когато се обажда по радиотелефона, не бива да го прекъсват, тъй като по тези линии не можеше да се говори едновременно.

— Всичко наред ли е при вас?

— Да, татко, вече всичко е наред. Обаче преди малко беше спрял тока — закачливо добави Бенджи. — Ти сигурно знаеш. Аз обаче трябваше отново да сверявам всичките часовници вкъщи.

— Да, да, разбира се, че знам. Дай да се обади майка ти, моля те.

— Лия също иска...

Чу се някакво боричкане и след това гласът на дъщеря му:

— Здравсти! Гледахме телевизия, обаче тебе не те даваха?

Гласът на Лия звучеше обвинително. Децата бяха свикнали Ним да се появява на телевизионния екран като говорител на GSP & L. Може би отсъствието на Ним от телевизионния екран тази вечер щеше да понижи рейтинга на Лия сред нейните приятелки.

— Съжалявам, Лия. Прекалено много други неща се случиха. Моля те, нека се обади майка ти.

Още една пауза последва, а след това Ним чу мекия глас на Рут:

— Ним, ти ли си?

— Точно така. Да се свърже човек с тебе е равносилно на това да се свърже с кабинета на президента.

— Децата също искат да си поговорят с теб, Ним. И без това не те виждат често вкъщи.

Рут никога не повишаваше тон, дори и когато го обвиняваше в нещо. Тя беше права в случая, но на Ним му бе неприятно, че именно сега повдигаше този въпрос.

— Ним, чухме за случилото се, за Уолтър и останалите. Това наистина е ужасно. Много съжалявам.

Ним знаеше, че жена му беше искрена в този момент. Тя също така добре знаеше колко близки бяха те с Уолтър Талбот.

Способността да разбира другите беше черта, типична за Рут, и това помагаше донякъде да запазят взаимоотношенията, макар че и двамата постепенно, но сигурно се отдалечаваха един от друг. Помежду им нямаше вражда — Рут, с нейното спокойствие и невъзмутимост никога не би го допуснала. Ним и в момента си я представяше: спокойна и съсредоточена. Представяше си сивите ѝ очи, които в момента излъчваха съчувствие. Рут му приличаше на Мадона, тя би била красива дори и само заради характера си, макар че и за външния ѝ вид нямаше какво да се желае. Ним също така знаеше, че Рут щеше всичко да сподели с децата, да им обясни, да ги успокои, да поговори с тях като с равни, както винаги бе правила. Той никога не бе

преставал да уважава Рут, особено като майка. Проблемът беше в това, че бракът им вече бе станал безинтересен, някак си монотонен и сив. За себе си той го бе характеризирал като „гладък прав път за никъде“.

Имаше и нещо друго — от известно време Рут се бе затворила в себе си, беше си създала свои собствени интереси, за които не желаше да говори. Ним понякога се обаждаше в часовете, в които обикновено си беше вкъщи, но не я заварваше. Нямахме я по цял ден, а когато се върнеше, бягаше от обяснения, което не беше в неин стил. Дали имаше любовник? Възможно беше. Ним размишляваше все пак колко време трябваше още да се раздалечат един от друг, докато дойде време да се вземе някакво решение.

— Всички бяхме потресени — каза той. — Ерик ме помоли да отида при Ардит и сега съм на път към нея. Вероятно ще се върна много късно. Недейте да ме чакате.

В това нямаше нищо ново. В повечето случаи Ним работеше до късно. Съответно или той забавяше вечерята, или съвсем я изпускаше. Това също означаваше, че се виждаше рядко с Лия и Бенджи, които по това време вече бяха заспали. Ним често се упрекуваше за малкото време, което отделяше на децата, и знаеше, че този факт тревожеше и Рут, макар и рядко да го споделяше. Понякога той би искал Рут да се оплаква повече.

Но тази вечер ситуацията беше съвсем друга и Ним не трябваше да търси извинение нито за пред себе си, нито за пред другите.

— Горката Ардит! — каза Рут. — Уолтър вече беше пред пенсия, пък и това съобщение в момента още повече влошава нещата.

— Какво съобщение?

— Мислех си, че знаеш. Казаха го по новините. Тези хора, които са сложили бомбата, са направили изявление пред една радиостанция. Те са се хвалели с това, което са извършили, можеш ли да си представиш! Какви хора има само!

— По коя радиостанция? — докато говореше, Ним включи радиото в колата си.

— Не знам — отговори Рут.

— Слушай, Рут, за мен е важно да чуя това изявление. Затова сега ще затворя и ще ти се обадя, ако мога, от Ардит.

Ним сложи слушалката. Той вече бе проверил по всички радиостанции и в момента чакаше да изминат оставащите две минути

до обзора на новините по една от тях.

Започна бюлетинът. Това, което интересуваше Ним, беше в самото начало:

„Групата, която нарича себе си «Приятелите на свободата», пое отговорността за извършения днес атентат в една от електроцентралите на компанията Голдън Стейт. Взривът отне четири човешки живота и причини прекъсвания в подаването на електроенергията.

Касета със запис на думите на представител на тази група беше донесена късно след обяд в редакцията на радиото. Полицията заяви, че това вероятно отговаря на действителността. В момента записът се изследва в лабораторията на полицията, за да се идентифицира гласът.“

Явно това не беше радиостанцията, която бе получила касетата. Средствата за масова информация бяха в непрекъсната борба помежду си и независимо от значителността на новините, тази радиостанция явно нямаше да назове името на другата, която бе получила касетата.

„Мъжки неидентифициран глас казал на записа следното: «Приятелите на свободата» са се посветили на революцията и на протеста срещу алчните капиталистически монополи. Убийствата не бяха преднамерени, но след като народната революция вече започна, капиталистите и техните лакеи ще бъдат жертвите, които ще страдат заради техните престъпления срещу човечеството.“

„Официален представител на Голдън Стейт потвърди, че именно саботаж е бил причината за днешната експлозия, но се въздържа от коментар“.

„Очаква се да се покачат цените на дребно на месото...“

Ним изключи радиото. Казаното по радиото прозвуча ужасно потискащо. Ним се чудеше как ли са подействали новините на Ардит Талбот, която скоро щеше да види.

Ним различи в мрака няколко коли, паркирани пред къщата на семейство Талбот. Самата къща беше на два етажа, чиста и скромна, заобиколена от многобройни цветни лехи, поддържането на които беше любимото хоби на Уолтър Талбот.

Ним паркира фиата пред къщата и се насочи към входната врата.

Входната врата беше отворена и отвътре се чуваха гласове. Ним почука. След като никой не излезе и нямаше отговор, той направо влезе.

Всички се бяха събрали в гостната. Ним дори можеше да различи ясно гласа на Ардит. Той беше накъсан и истеричен, различаваха се само отделни думи: „... тези убийци, Боже мой!... беше толкова мил и добър, никого и с пръст не би докоснал... да го наричат с тези груби думи...“ Намесиха се и други гласове, които безуспешно се опитваха да я успокоят.

Ним се заколеба. Все още никой не бе забелязал присъствието му и той се изкушаваше да си излезе незабелязано. Внезапно обаче вратата на хола се отвори и един мъж излезе навън и като затвори вратата зад себе си, се подпря на стената със затворени очи, сякаш така би могъл по-лесно да намери спокойствие.

— Уоли, Уоли! — каза Ним.

Младият мъж отвори очи.

— Ти ли си, Ним? Благодаря ти, че дойде.

Ним познаваше Уолтър Талбот младши, техния единствен син, откакто беше приятел на главния инженер. Талбот младши също работеше за GSP & L като инженер от екипа за поддръжка. Той беше женен, имаше деца и живееше на другия край на града.

— Опасявам се, че каквото и да кажа, ще бъде сухо и недостатъчно Много съжалявам — промълви Ним.

— Разбирам. Благодаря ти.

Уолтър посочи към стаята, от която току-що бе излязъл:

— Просто трябваше да изляза оттам за малко. Някакъв глупак беше пуснал новините по телевизията и чухме онова проклето изявление на ония копелета. Таман бяхме успели да поуспокоим мама, а това отново я изкара извън релси. Знаеш за какво говоря, нали?

— Да, разбира се. Кой са вътре?

— Мери, разбира се. Уредихме една жена да гледа децата и веднага дойдохме. Има и много съседни, непрекъснато прииждат.

Сигурен съм, че идват с най-добри намерения, но в случая нищо не може да помогне. Ако татко беше тука, щеше...

Уоли спря да говори и на лицето му се появи измъчена усмивка.

— Трудно е да свикна с мисълта, че вече го няма.

— Аз изпитвам същото, Уоли.

На Ним му беше ясно, че Уоли не е в състояние да помогне в създалата се ситуация.

— Слушай — каза Ним. — Не може така да продължава. Нека влезем вътре. Аз ще поговоря с майка ти и ще се опитам да направя каквото мога. Ти и Мери се опитайте да изпроводите съседите.

— Прав си, Ним. Благодаря ти.

Явно беше, че Уоли се нуждаеше от напътствия.

В мига, в който влязоха, Ним забеляза, че в стаята имаше повече от десет човека. Самата стая беше светла и просторна, но в момента изглеждаше дори претъпкана. Беше задушно независимо от включената климатична инсталация. Телевизорът работеше, отляво и отдясно се водеха различни беседи. Ардит Талбот беше седнала на канапето, заобиколена от няколко жени, между които и жената на Уоли, Мери Другите бяха сигурно съседите, за които беше споменал Уоли.

Ардит, макар вече на шестдесет години, беше изключително привлекателна жена, с прекрасна фигура и лице, което почти не издаваше възрастта ѝ. Сивите кичури, които се показваха сред прекрасната ѝ кестенява коса, дори правеха прическата ѝ по-елегантна. Този ден обаче лицето ѝ, обляно в сълзи, изглеждаше отпуснато и изтощено.

Ардит говореше несвързано, преглъщайки сълзите си, но когато видя Ним, спря да говори, протегна ръце към него, докато той седна на канапето и я прегърна.

— О, Ним, чу ли какво ужасно нещо се е случило на Уолтър?

— Знам, скъпа, знам — промълви Ним.

В същия момент Уоли изключи телевизора и се доближи до жена си. Те размениха няколко думи. Мери кимна с глава и само след малко и двамата вече бяха заети със задачата да изпроводят съседите.

Не минаха и няколко минути и гостната се опразни. Ним чу, как врата се затвори зад последния посетител Мери и Уоли се върнаха от антрето в гостната.

— Мисля, че бих пил едно уиски — каза Уоли. — Има ли други желаещи?

Ардит и Ним кимнаха в знак на съгласие.

— Аз ще ги донеса — каза Мери.

Мери се зае да приготви питиетата, после прибра пепелниците и разтреби гостната, като премахна всички следи от съседското нашествие. Мери беше слабичка и по-скоро приличаше на момче. Преди да се омъжи за Уоли, тя работеше в една рекламна агенция, в която и сега работеше от време на време на хонорар, докато гледа децата си.

Ардит изглеждаше значително по-спокойна.

— Сигурно изглеждам ужасно — каза внезапно тя.

— Всеки един би изглеждал така на твое място — успокояваше я Ним.

Но Ардит вече беше отишла към огледалото.

— Боже мили! Пийте си питиетата, аз се връщам само след миг.

Тя взе чашата си с уиски и се качи на горния етаж. Ним я гледаше с почуда и възхищение малцина мъже могат да бъдат твърди и силни като жените в подобни ситуации.

Въпреки тези мисли Ним реши, че трябва веднага да предупреди Уоли, че не е желателно семейството да вижда тялото на покойния. Мисълта за думите на Ерик Хъмфри по телефона го накара да потръпне „... почти никаква кожа не е останала, телата са почти неузнаваеми“. В този момент Мери беше в кухнята и Ним се опита по най-деликатния начин да обясни ситуацията, без да навлиза в подробности.

Реакцията на Уолтър беше светкавична той изгълта наведнъж остатъците от уиски в чашата си и със сълзи на очи простена.

— Боже мой! Как мога да кажа на мама подобно нещо! Моля те, направи го ти!

След петнадесет минути се появи Ардит. Тя бе поправила грима си, беше се сресала и бе сменила роклята, с която беше цял ден, с една елегантна блуза и пола. Ако не беше непоносимата болка в очите ѝ, можеше да се каже, че изглежда както обикновено бяха свикнали да я виждат приятели и близки.

Мери също се беше завърнала в стаята. Този път Уоли отново напълни чашите на четиримата и всички седнаха. Ардит първа наруши

мълчанието:

— Искам да видя Уолтър! — Ардит се обърна към Уоли и продължи. — Знаеш ли къде се намира тялото на баща ти и какво следва да се направи?

— Мамо... всъщност — Уоли целуна майка си, стана, за да не среща питащия ѝ поглед, и продължи. — Има един проблем. Ним ще ти обясни, нали, Ним?

В този миг Ним изпита желанието да бъде където и да е другаде, но не и в тази стая.

— Мамо, скъпа моя — каза Уоли. — Ние с Мери ще трябва да отидем да видим децата, а после ще се върнем и един от нас ще остане да спи при теб.

— Кажете ми! Какви проблеми... Защо не мога да видя Уолтър?

В този момент Уоли излезе, следван от Мери.

— Моля ви... Защо не мога...?

Ним взе ръцете на Ардит в своите.

— Ардит, изслушай ме... Уолтър почина на място, за не повече от няколко секунди. Той дори не е успял да почувства никаква болка. Ним горещо се надяваше да бъде така. — Но във връзка с последвалите събития тялото му е обезобразено.

Ардит изстена.

— Уолтър беше мой приятел продължи Ним. — Сигурен съм, че той не би искал да го видиш в подобно състояние. Той би искал да го запомниш... Ним спря да говори, задавен от собствените си чувства. Отново настъпи тишина.

— Ним, вечерял ли си? — попита Ардит с приглушен тон.

Ним поклати глава.

— Нямах време, но не съм гладен.

За Ним беше цяло изпитание да се приспособи към смяната на настроенята на Ардит.

— Ще ти приготвя нещо за вечеря — каза Ардит и се насочи към кухнята.

Ним я последва. Малката, но уютна кухничка беше отличен пример за прагматичността на Уолтър Талбот. Той беше проектирал всичко сам до най-малкия детайл така, че всяко нещо да бъде разположено на най-удобното място, без да има нужда от излишни движения. Ним се настани на малката масичка и мълчаливо

наблюдаваше Ардит. Да, действително за нея беше най-добре да заеме мислите си с някаква дейност. Тя стопли супа и я сервира в малки глинени панички. Междувременно стана готов и омлетът, който тя раздели помежду им.

Внезапно Ним откри, че въпреки всичко е гладен, и започна да яде с видимо удоволствие. Ардит също се опита да хапне нещо, но в крайна сметка чинията и остана почти недокосната. След вечеря те се пренесоха да пият кафе в хола.

Ардит започна беседата спокойно и разумно:

— Може би все пак ще настоя да видя Уолтър.

— Ако действително настояваш, никой няма правото да те спре. Но аз се надявам, че няма да го сториш.

— Тези хора, които поставиха бомбата и убиха Уолтър и останалите... Мислиш ли, че ще ги хванат?

— Вероятно. Никой нищо не би могъл да каже в случая, когато си имаш работа с луди. Именно понеже не разсъждават разумно, е много по-трудно да бъдат хванати. Но ако се опитат да избършат нещо подобно. Вероятността да бъдат хванати е много голяма.

— Предполага се, че трябва да ме интересува дали ще бъдат наказани или не. Обаче мен не ме интересува. Това нередно ли е, как мислиш?

— Съвсем не. Така или иначе други ще се занимават с това.

— Каквото и да стане... то няма да върне Уолтър и останалите.

— Ардит се замисли. — Знаеш ли, че сме женени от тридесет и шест години? Би трябвало да съм благодарна, че имах всичките тези години... толкова бяха хубави...

Ардит заплака.

— Прегърни ме, Ним...

Той я прегърна нежно и сложи главата ѝ на рамото си. Тя продължаваше да плаче, но това вече бяха сълзи на примирение, сълзи, изпълнени със спомени и любов, сълзи, които пречистват човешката душа и я възраждат отново за живот.

Докато люлееше Ардит в прегръдките си, Ним усети нежния аромат на нейния парфюм. По-рано не бе забелязал тази миризма. Явно тя си бе сложила парфюма, когато се бе качила горе да се оправи.

Вече беше доста късно. Навън беше съвсем тъмно и само фаровете на преминаващите коли прорязваха тъмнината. В цялата

къща се беше възцарила тишина.

Ардит се раздвижи. Тя беше спряла да плаче и се притисна до Ним. Още веднъж той усети аромата на парфюма ѝ и с изненада откри, че Ардит го вълнува и като жена. Той се опита да отклони мислите си, да се престори, че нищо не се беше случило, но без особен успех.

— Целуни ме, Ним — прошепна Ардит.

Тя се бе доближила още по-близо и устните им почти се докосваха. Устните на Ардит бяха меки, топли и съблазняващи. Като усети вълната на желанието да ги залива, Ним се запита: „Възможно ли е това?“.

— Ним — каза нежно тя. — Загаси лампите.

Той се подчини, но една част от него му нашепваше: „Недей! Тръгни си! Незабавно!“. Но дори и да съзнаваше, че по-късно ще се презира за това, Ним знаеше, че няма да си тръгне.

Докато той гасеше лампите, Ардит вече беше свалила дрехите си и му помогна да свали неговите. Те се сляха в прегръдка Пръстите на Ардит докосваха нежно тялото му, милваха го, стремяха се да му доставят удоволствие. Ним откри, че Ардит беше доста опитна в изкуството на любовта. След малко тя изстена:

— О, Ним! Не мога повече... моля те!

Само за миг Ним усети угризения на съвестта и мисълта, че Уоли и Мери можеха да се върнат, прекоси съзнанието му Но всичко това загуби значението си, когато пред него се разтвори бездната на удоволствието.

— Притеснен си, нали?

— И още как — призна Ним.

Беше един час по-късно. Вече се бяха облекли. Само преди няколко минути се беше обадил Уоли да каже, че тръгват и че и двамата ще останат за през нощта.

— Недей да се притесняваш. — Ардит докосна нежно ръката му и срамежливо се усмихна. — Ти ми помогна повече, отколкото можеш да предположиш.

Ним усещаше, че Ардит не се доизказа. Те така добре си допадаха в леглото, както рядко можеха двама души. И именно затова вероятността, че преживяването ще се повтори, беше много голяма.

Ако наистина станеше така, Ним не само щеше да се притеснява, че се е държал непристойно в деня на смъртта на един от най-добрите си приятели, но и собственият му живот ще се усложни, нещо, което беше съвсем не на място.

— Бих искала да ти обясня някои неща — каза Ардит. — Аз много обичах Уолтър. Той беше много мил и внимателен човек. Винаги ни е било добре един с друг. Животът без него... просто не мога да мисля за това. Но с него не сме правили любов повече от седем години. Той просто вече не можеше, разбираш ме, нали?

— Не бих искал...

— Независимо дали искаш или не, аз ще ти го кажа. Защото не искам да си тръгнеш оттук тази вечер, изпълнен с угризения и разкаяние. Ще ти кажа и нещо друго, Ним. Не ти ме накара да правя любов с теб. Аз те накарах. И аз знаех какво ще се случи, какво исках да се случи, много преди теб.

Ним внезапно се сети: парфюмът. Тя си бе сложила парфюм, когато бе отишла да се оправи горе. Възможно ли беше още тогава да го беше замислила?

Ардит продължи:

— Когато една жена е лишена от секс, тя или се примирява, или го търси другаде. Е, аз се примирих. Примирих се, защото имах добър мъж, когото още обичах. Но това не притъпи желанията ми.

— Ардит, моля те...

— Почти свърших. Днес... тази вечер, когато осъзнах какво съм загубила, имах нужда от секс повече от всякога. Изведнъж всичките тези седем години се стовариха върху ми. И ти беше тук, Ним. Знаеш ли, аз винаги съм те харесвала, дори повече от „харесвала“. И ти беше тук в момента, в който имах най-много нужда от теб. Ако беше дошъл да ми помогнеш, успя. Недей да усложняваш нещата, като се чувстваш виновен. Просто няма за какво.

— Щом казваш, няма да се притеснявам.

Колко беше лесно да успокоиш съвестта си. Може би твърде лесно.

— Точно така. А сега ме целуни още веднъж и се прибирай при Рут вкъщи.

Ним така и направи и с облекчение си тръгна, преди Уоли и Мери да пристигнат.

По пътя за вкъщи Ним размишляваше над личния си живот. По сравнение с него главоблъсканиците на Голдън Стейт изглеждаха за предпочитане. В началото на неговия списък с проблеми беше жена му Рут, техният постепенно разпадащ се брак, и ето сега и Ардит. Също така и другите жени, с които беше имал връзки. Някои от тези връзки все още съществуваха. Ним обикновено никога не търсеше подобни авантюри. Те му се случваха от само себе си. Или може би се самозалъгваше? Може би самият той търсеше тези връзки, а после се опитваше да си внуши, че всичко се е случило от само себе си? И в двата случая обаче едно беше ясно никога на него не му бяха липсвали възможности за авантюри.

След като се ожени за Рут преди петнадесет години, той четири години не беше и помислил за друга жена. След това му изпадна възможност за една извънбрачна връзка и той не се колеба много. Оттам нататък следваха низ възможности — някои от тях бяха за една нощ, други продължаваха повече, но после угасваха, както угасват ярките звезди, преди да изчезнат от небосклона. Отначало Ним смяташе, че може да запази в тайна от Рут своите сексуални връзки, тъй като неговата работа изискваше често пъти да се работи извънредно. И вероятно за известен период от време беше успял да я заблуждава, докато в един момент здравият му разум му напомни, че Рут е не само много чувствителна, но и доста прозорлива. Най-странното беше, че тя никога не повдигна този въпрос, едва ли не се бе примирила и това положение доста изнервяше Ним. Според него тя просто би трябвало да каже нещо, да се възмущава, да плаче. Вярно беше и това, че нищо не би могло да промени нещата, но Ним си задаваше въпроса: неговите изневери не заслужаваха ли поне малко внимание?

Често пъти Ним размишляваше и над един друг въпрос: явно слуховете за неговите женски истории се бяха разпространили независимо от неговите усилия. Последният пример беше забележката, която направи Тереза Ван Бърен този следобед за креватната акробатика. Явно знаеше нещо, инак не би си позволила да му го каже толкова безцеремонно, а щом знаеше тя, значи знаеха и други в GSP & L.

Дали застрашаваше по този начин кариерата си? И ако беше така, дали изобщо си заслужава? Всъщност дали самият той възприемаше нещата сериозно или просто играеше някаква игра?

„Да ме убие Господ, ако знам!“ — тези думи, произнесени в колата, се отнасяха не само за това, което си мислеше допреди малко, но и за хиляди други неща.

Когато Ним доближи до къщата си, разположена в покрайнините на града, тя беше потънала в мрак. Светеше единствено една нощна лампа, която осветяваше антрето. Ним се качи на горния етаж и влезе на пръсти в стаята на децата. И двамата обаче вече сладко спяха.

Рут се раздвижи, когато той влезе в спалнята им, и попита:

— Колко е часът?

— Малко след полунощ — отговори Ним.

— Как е Ардит?

— Ще ти разкажа сутринта.

Отговорът явно беше задоволителен, понеже Рут се обърна и отново заспа.

Ним взе един душ, като се стараеше да заличи всички следи от парфюма на Ардит, и след това си легна в неговото лично двойно легло. Само след броени мигове, изтощен от напрегнатия ден, той вече беше заспал.

— Значи стигнахме до всеобщо съгласие — каза Ерик Хъмфри.

Той изгледа въпросително деветимата мъже и двете жени, които се намираха в заседателната зала, и продължи:

— Стигнахме до всеобщо съгласие, че приемаме като цяло доклада на Ним по планирането и предлагаме спешно за одобрение трите проекта — централата Турнипа, която ще работи с каменни въглища, помпената станция в Девилс Гейт, както и въвеждането в действие на геотермалното поле близо до Финкасъл.

Всички кимнаха в знак на съгласие и Ним Голдман се отпусна успокоен в креслото си. Това представяне на перспективите на планирането на компанията, плод на напрегнатата работа на него и колегите му, не се бе оказало твърде лека задача.

Управителният съвет, членовете на който се намираха в момента в заседателната зала, беше всъщност инстанцията, която вземаше решения по основните направления в политиката на компанията. Беше понеделник след обяд и повечето присъстващи проявяваха явни признаци на умора след продължилото толкова дълго заседание.

Бяха изминали пет дни от разрушителния взрив в Голямата Лил. През цялото това време се водеше интензивно разследване за причините на експлозията, уточняваха се размерите на щетите, правеха се прогнози за по-нататъшното развитие на компанията. Работеше се до късно вечер, а също и в събота и неделя. Най-накрая времето се разхлади и не се налагаха други прекъсвания на електроенергията, но на всички беше ясно, че ако компанията не започне да строи нови електроцентрали, в един следващ момент положението можеше да стане критично.

Това изискваше спешни мерки. „Спешни мерки“ обаче значеше най-малко една година и беше напълно възможно да възникнат предварително проблеми в енергоподаването. За строеж на най-обикновена централа, охранявана с каменни въглища, бяха необходими пет години, за строеж на атомна централа бяха нужни шест, без да се броят четирите години чакане за получаване на нужното разрешение.

— Освен пристъпването към обсъжданите три проекта смятам за целесъобразно да поискаме разрешение за строеж на атомна електроцентрала — каза Оскар О'Браян, главният юрисконсулт на компанията. О'Браян беше по-рано адвокат от правителствения екип във Вашингтон.

Седнал от срещуположната страна на заседателната маса. Рей Паулсен каза:

— Няма какво да го коментираме изобщо!

Ним Голдман бе потънал в размисъл и отнесено си драскаше нещо в тефтера. Той си мислеше, че независимо от взаимната им антипатия и от многобройните им спорове Рей Паулсен и Ним твърдо поддържаха идеята за разкриване на нови мощности.

— Естествено, че ще продължим програмата на компанията за строеж на атомни електроцентрали — намеси се Ерик Хъмфри, — но като отчитаме психологията на потребителите, за предпочитане е да не обвързваме атомните централи с другите ни направления. Пътят към атомните централи е изпълнен с рискове от най-различен характер. И тъй като предвидих какви решения ще се вземат тук днес, вече уговорих среща с губернатора вдругиден в Сакраменто. Смятам да го помоля да ни съдейства пред съответните комисии, както и да му предложи и трите проекта да бъдат представени едновременно.

— Ерик, та това винаги е било като правило — каза Стюарт Ино, вицепрезидент по ценовата политика. — Винаги всички проекти са се разглеждали поотделно и ако се опитаме да ги съберем, със сигурност ще си навлечем неприятности.

Стюарт Ино беше от старата генерация служители в GSP & L и като експерт по разрешителните обичаше стриктно да се спазва процедурата.

— Нека да оставим това на ония бюрократи — вметна Рей Паулсен. — Аз изцяло поддържам идеята на Ерик, нека малко им размърдаме задниците.

— Доста ще ги накараме да си поразмърдат задниците — подметна някой в залата.

— Още по-добре — каза Рей Паулсен доволно.

Стюарт Ино придоби обиден вид.

Без да обърне внимание на последните няколко реплики, Ерик Хъмфри заключи:

— Нека не забравяме, че имаме достатъчно силни аргументи, за да искаме да ни се направи изключение. Освен това именно сега е моментът да ги притиснем. Спирането на тока миналата седмица е ярък пример за това, което може да се случи отново, ако продължаваме да се бавим. Екстрените ситуации изискват екстрени мерки. Дори и в Сакраменто ще трябва да се съгласят с това.

— В Сакраменто, както и във Вашингтон, придават на всичко политически смисъл — каза Оскар О'Браян. — И нека погледнем истината в очите: нашите противници ще използват именно политиката като аргумент и нашият проект Турнипа ще оглави класацията на най-критикуваните проекти.

В залата се надигнаха гласове на одобрение. Централата в Турнипа, както знаеха всички, беше най-противоречивият проект от трите. В същото време именно той беше от жизнено важно значение.

Турнипа беше един пуст район близо до границата между Калифорния и Невада. Той почти не беше населен — най-близкото селище се намираше на четиридесет мили разстояние, не представляваше и някакъв интерес за туристи и природолюбители. В този район почти нямаше пътища и именно положението му на почти пълна изолация накара компанията да го избере за своя проект.

Намеренията на компанията Голдън Стейт бяха да построи в този район електроцентрала, която да произвежда повече от пет милиона киловатчаса електроенергия, достатъчна, за да снабдява пет града от мащабите на Сан Франциско. За храненето ѝ ще се използват въглища, които ще се доставят от Юта, където въглищата бяха в изобилие и бяха относително евтини. Доставка на въглищата щеше да става с железопътни вагони, като заедно със строежа на електроцентралата щеше да се строи и жп линия, клон от Западната тихоокеанска жп линия.

Въглищата в Съединените щати можеха да заместят арабския нефт: запасите от въглища бяха една трета от световните запаси и можеха да осигурят нуждите на страната от електроенергия за повече от три столетия. Залежите в Аляска можеха да предоставят електрозахранване за още двеста години.

Но и използването на въглища за енергийни нужди водеше до множество проблеми: от една страна, това беше добивът, от друга — замърсяването на околната среда, независимо от факта, че и двата

процеса бяха подсигурени с модерни технологии. Разбира се, Турнипа щеше да бъде обезопасена с най-модерните средства, пък и се намираше в достатъчно отдалечен район.

Другото предимство, което можеше да осигури откриването на подобна електроцентрала, беше възможността за пълното компенсиране и закриване на другите по-стари централи, работещи с нефт. Това не само щеше да намали зависимостта на компанията от вносните суровини, но и щеше значително да намали разходите.

Логиката говореше в полза на проекта „Турнипа“. Но както вече всички бяха научили от личен опит, логиката нямаше значение, нито идеята за общественото благо. Достатъчно беше някъде по инстанциите да се събере група гласовити хора, които да се противопоставят на вземането на подобно решение. При положение, че проектът трябва да минава по каналния ред, забавянето, което беше неизбежно, щеше да бъде равно на поражение. За противниците на новите енергийни източници любимо изречение беше третият закон на Паркинсон — „Забавянето е най-смъртоносна форма на отричането“

— Някой иска ли думата? — попита Ерик Хъмфри, тъй като повечето бяха започнали да прибират записките и бележниците си.

— Да — това беше гласът на Тереза Ван Бърен. Аз бих искала да споделя някои неща.

Всички обърнаха глави към вицепрезидента, отговарящ за връзките с обществеността. Нейната коса, за разлика от друг път, беше прилежно сресана, но облеклото ѝ се състоеше от неизменния ленен костюм.

— Да поизвием ръцете на губернатора и да пофлиртуваме с другите представители на властта в щата — това е добра идея. Но за да постигнем крайната си цел, това е крайно недостатъчно.

Тереза Ван Бърен направи една малка пауза, докато разгъваше два вестника на масата за заседания.

— Това е следобедният „Калифорния Икзаминър“, а другият вестник е сутрешният „Кроникъл Уест“. Аз внимателно прегледах и двата вестника, но никъде не открих нищо за експлозията миналата седмица. Събитието беше на първа страница само един ден, на следващия ден беше на втора страница, а след това съвсем изчезна. Същото е положението и в другите средства за масова информация.

— Е, и какво от това? Всеки ден има новини, а пък и хората постепенно губят интерес към събитията — каза Рей Паулсен.

— Те губят интерес, защото никой не се стреми да ги заинтересува. Всички: и пресата, и другите медии, и читателите, и зрителите смятат това спиране на електроенергията за инцидентно, за нещо, което няма да се повтори. Никой не мисли за деня, в който ще настъпи енергийна криза. И нищо не може да промени този факт, ако самите ние не приложим всички усилия това положение да се промени!

Шарлот Ъндърхил, вицепрезидент по финансовите въпроси и единствената друга жена на заседанието, попита:

— Как бихме могли да накараме някого да мисли нещо?

— Аз ще отговоря на този въпрос — каза Ним Голдман. — Единият начин е да кажем истината — как всъщност стоят нещата — да кажем цялата истина и да не спираме да я повтаряме!

Рей Паулсен каза иронично:

— Иска ти се да говориш по телевизията четири пъти седмично вместо досегашните два, така ли?

Ним не придаде значение на казаното и продължи:

— Ние сме длъжни като представители на тази компания да съобщим това, което е известно на всички присъстващи: че миналата седмица натоварването беше двадесет и два милиона киловата, а натоварването се увеличава с близо милион всяка изминала година. Ние трябва да кажем открито, че след три години само ще имаме значителни затруднения, а след четири години положението ще бъде неудържимо. Въпросът е: как ще се справим? Няма да можем да се справим! За всекиго е ясно: след три години ще спираме тока всеки път, когато е горещо, а след четири — всеки втори горещ ден. Ние трябва да построим нови мощности и ние сме длъжни да обясним на обществеността последствията, ако не го направим!

Настъпи тишина, която бе прекъсната от Тереза Ван Бърен.

— Всеки от присъстващите знае, че казаното от Ним е вярно, тогава защо да не кажем всичко това на всеослушание? Ето, следващата седмица дори ни се предоставя възможност — Ним ще участва в предаването „Добър вечер“, което е много популярно.

— Колко жалко, че именно тази вечер няма да мога да гледам предаването... — измърмори Паулсен.

— Не съм убедена, че трябва да бъдем толкова прями — каза Шарлот Ъндърхил. — Не е нужно да напомням, че сме внесли молба за увеличаването на таксите за електроенергия. Също така не е нужно да напомням, че увеличението е жизненоважно за компанията, а едно подобно изявление би изложило всичко на опасност.

— Едно открито изказване по-скоро ще увеличи нашите шансове, отколкото да ги намали — каза Тереза Ван Бърен.

Шарлот Ъндърхил само поклати глава.

— Съвсем не съм убедена. Освен това според мен подобни изявления би трябвало да се правят от председателя на управителния съвет на компанията.

— За сведение на всички присъстващи — намеси се Ерик Хъмфри — аз бях поканен да взема участие в това предаване, но предпочетох да участва Ним, който се справя удивително добре.

— Той ще се справи още по-добре — намеси се Тереза Ван Бърен, ако му дадем картбланш да каже няколко прями и заплашителни думи за положението, отколкото да се придържа към „умерената линия“, както обикновено.

— Все още държа на „умерената линия“ — този път това беше Фрейзър Фентън, който носеше титлата президент, но всъщност се занимаваше с газовите операции на компанията. Фентън също беше ветеран и това му личеше — той беше слаб, аскетичен, с оредяваща коса.

— Не всички от нас споделят твоя песимизъм, Тес. Аз работя в тази компания вече тридесет и четири години и съм се сблъскавал с много проблеми. Все ми се струва, че ще се справим и с този...

Ним се намеси.

— Много ми е интересно по какъв начин?

— Позволете ми да завърша — каза Фентън. — Бих искал също така да кажа няколко думи за противопоставянето, което срещаме. Истина е, че в момента срещаме пречки във всички свои начинания, било в строителството на нови централи, било в увеличаването стойността на електроенергията. Но аз съм убеден, че това състояние на нещата не може да продължава дълго — нашите противници скоро ще се уморят и всичко ще тръгне по старому. Именно затова настоявам да се следва „умерената линия“ и да не си навличаме излишни неприятности, като тревожим хората без повод.

— Съгласен съм — каза одобрително Стюарт Ино.

Рей Паулсен добави:

— Аз също.

Ним потърси погледа на Тереза Ван Бърен и веднага разбра, че в този миг те мислеха едно и също. Ръководителите от типа на Фрейзър Фентън, Паулсен и Ино, се бяха издигнали в по-лесни времена и отказваха да признаят, че тези времена са отминали завинаги. Тези хора поддържаха своя авторитет само благодарение на длъжностите си и никога не бяха се сблъскали с жестоката конкуренция, която отдавна беше станала норма за напредък в другите отрасли. Стремещт към лична сигурност и безопасност ги бе обгърнал като пашкул, а настоящото им статукво се бе превърнало в символ за преклонение. Те винаги се противопоставяха на всичко, което можеше да разклати лодката.

За това имаше причини, които Ним и други по-млади служители упорито оспорваха. Самата същност на компанията, част от компаниите, осигуряващи комунални услуги, я поставяше под закрила от ежедневната конкуренция на пазара. Компанията продаваше толкова енергия, колкото бе в състояние да произведе, и до голяма степен напомняше държавно бюрократично учреждение.

В последните години обаче източниците на електроенергия намаляваха и ставаха по-скъпи, което налагаше компанията да прибегва до по-твърди и непопулярни мерки. В миналото също така нямаше и групировки на консуматорите, общество на защитниците на природата и други подобни, които в момента им създаваха значителни проблеми.

Именно тези промени в обстановката не се отчитаха от по-старите ръководни кадри, с изключение на Уолтър Талбот — тъжно си помисли Ним. От тяхна страна „старите“ разглеждаха Ним и подобните нему като ентузиазирани начинаещи, които само създават проблеми. И тъй като групата на „старите“ беше мнозинство, обикновено техните възгледи надделяваха.

— Длъжен съм да призная, че имам двойствено отношение към този въпрос — намеси се Ерик Хъмфри. — Лично аз съм против изпадането в паника, и то на всеослушание, но понякога и другата страна е убедителна. Ним, вие едва се сдържате. Искате ли да добавите нещо?

Ним се поколеба за миг и после каза:

— Искам да кажа само едно: когато след години спирането на електроенергията стане все по-често явление, именно ние, енергийните компании, ще бъдем обвинявани независимо от обстоятелствата. Пресата ще ни разпъне на кръст, а и политиците ще си измият ръцете с нас, както обикновено. След това ще бъдем обвинявани и от обществеността, че не сме ги предупредили, докато е имало време! Съгласен съм с Тереза — именно сега е моментът да го направим!

— Ще гласуваме! — каза Ерик Хъмфри. — Който поддържа това предложение, нека вдигне ръка.

Вдигнаха се три ръце — на Тереза Ван Бърен, на Ним и на юрисконсулта Браян.

— Против? — каза председателят на управителния съвет.

Този път ръцете бяха осем.

— Аз също се присъединявам към болшинството — каза Ерик Хъмфри — което значи, че продължаваме с „умерената линия“.

— И се постарай да се държиш кротко на тези телевизионни предавания — предупреди Ним Рей Паулсен.

Ним изгледа Паулсен, но сдържа гнева си.

Събранието постепенно се раздели на групички от двама-трима души, които започнаха да обсъждат по-частни проблеми.

— Всеки от нас има нужда и от поражения — каза Ерик Хъмфри на Ним на излизане от залата. — Известна доза примирение от време на време е полезна.

Ним премълча. Преди днешното заседание той се чудеше дали събитията от миналата седмица не биха могли да променят позицията на представителите на старата генерация. Сега вече имаше отговор. Ним също така искаше председателят да го беше подкрепил, защото в такъв случай тяхното виждане щеше да надделее независимо от гласуването.

— Влез! — каза Ерик Хъмфри, когато доближиха вратата на неговия офис, съседен с този на Ним. — Бих искал да ти възложя една работа.

Кабинетът на председателя на управителния съвет, макар и малко по-просторен от другите офиси на ръководния персонал, беше обзаведен в типичния за GSP & L спартански стил. Целта на тази

стратегия бе да се убедят собствениците на акции, че техните средства се използват само за наложителни неща, а не за нечии прищевки. Ним се запъти към масата, заобиколена от няколко кресла, която бе предвидена за посетители. Ерик Хъмфри прехвърли няколкото документа на бюрото си и се присъедини към Ним.

Денят беше ясен и слънчев, но независимо от този факт щорите бяха пуснати. Ерик Хъмфри никога не бе споделял защо предпочита да работи по този начин, но според слуховете, дори и след тридесет години, прекарани в Калифорния той не можеше да смени изгледа на Бостън с никой друг.

— Предполагам, че сте запознати с последния доклад.

Хъмфри му посочи една папка със заглавие „Отдел за защита на собствеността“ („Кражба на електроенергия“).

— Да, чел съм го.

— Положението явно се влошава. Разбира се, в сравнение с всичко останало това е като убождане с карфица. Но ужасно ме дразни.

— Доста солидно убождане бих казал за дванадесет милиона долара годишно — заключи Ним.

Докладът, за който говореха, беше съставен от Хари Лондон, началник-отдел по опазване на собствеността. В него той посочваше, че кражбите на електроенергия и газ са се превърнали в епидемия. Обикновено показанията на електромерите се изменяха по всевъзможни начини, основни действащи лица бяха частните домове, но имаше и сведения за някои обслужващи фирми.

Ерик Хъмфри се замисли:

— Дванадесет милиона е една приблизителна цифра. Могат да бъдат по-малко, а могат да бъдат и много повече.

— Мисля, че цифрите са точни — увери го Ним. — Нали си спомняте, че Уолтър Талбот също беше изказал мнение, че се получава разминаване от два процента между произведената енергия и постъпилите приходи.

Именно главният инженер беше повдигнал преди известно време въпроса за кражбата на електроенергия и беше подготвил първия доклад на тази тема. Той настояваше за създаването на отдел, който да се занимава с проблемите на кражбата на електроенергия. Това е още една област, в която ще му липсват съветите на Уолтър, помисли си Ним.

— Да, спомням си. Това е огромно количество безотчетна електроенергия. И днес процентът е четири пъти по-висок, отколкото преди две години.

— Все пак нас последни ни засегна. Този проблем съществуваше в източните щати много преди да дойде тук. „Кон Едисън“ от Ню Йорк е загубила за миналата година седемнадесет милиона долара. Същото е положението и в Нови Орлеан, Флорида и Ню Джърси...

Хъмфри го прекъсна нетърпеливо:

— Всичко това ми е известно. Трябва да се активизираме. Ако е необходимо, ще увеличим бюджета за разследване на случаите. Смятайте това за ваша задача оттук нататък. Ще ми докладвате лично. Съобщете и на Хари Лондон. Кажете му, че аз лично съм се заел със случая и в най-скоро време очаквам резултати.

— Някои хора в компанията си мислят, че кражбата на електроенергия е нещо ново — заяви Хари Лондон. — Но това съвсем не е така. Може да ти се стори чудно, но първият регистриран случай в Калифорния е от преди един век.

Хари Лондон имаше маниерите на учител и в момента се държеше по подобен начин, макар че слушателят му беше само един — Ним Голдман.

— Повечето неща не ме учудват, но това наистина ме изненада — каза Ним.

— Тогава чуй и това.

Хари Лондон беше нисък набит мъж, който се отличаваше с педантичния си стил, когато се впускаше в някакви обяснения. Той беше сержант от флота, след това детектив в полицията на Лос Анджелис, докато дойде на работа в GSP & L като заместник-началник по безопасността. През последните шест месеца Хари Лондон оглавяваше отдела за защита на собствеността и по време на това те двамата с Ним се бяха сприятелили. В момента те се намираха в офиса на Хари Лондон.

— Това се случило през 1867 година във Валехо. Газовата компания на Сан Франциско била открила свой клон там, като за негов началник бил назначен някой си Йънг. Един от собствениците на хотели във Валехо, който се казвал Лий, бил хванат, че краде електроенергия. Бил подправил показанията на електромера.

— Възможно ли е? Преди толкова години...

— Чакай, не си чул още цялата история. Йънг се опитал да събере дължимото, но Лий го прострелял с пистолет и после бил осъден за преднамерено убийство.

Ним попита скептично:

— И всичко това е вярно?

— Пише го в историята на Калифорния. Ако не ми вярваш, можеш да го прочетеш там.

— Както и да е. Нека видим при нас как стоят нещата.

— Прочете ли доклада ми?

— Да, прочетох го. Прочете го и председателят на управителния съвет. — Ним се сети за инструкциите на Ерик Хъмфри да подсили собствената му заинтересованост.

— Ще получите резултатите не по-късно от края на седмицата.

— Имаш предвид Бруксайд?

— Именно.

Бруксайд — район на около двадесет мили от града беше споменат в доклада на Хари Лондон, и именно там щеше да бъде първата проверка.

— „Денят хикс“ в Бруксайд е вдругиден.

— Това е четвъртък. Не очаквах да се задействате толкова бързо.

В доклада се споменаваше, че предстои проверка в Бруксайд, без да се посочва конкретен ден. Акцията щеше да се проведе от отдела по защита на имуществото, а именно: Лондон, заместникът му Арт Ромео и трима помощници. Заедно с тях щяха да бъдат и други тридесет души — специалисти по показателите на електромерите, дванадесет инженери по поддръжката и фотографи.

Цялата група щеше да бъде отведена до въпросния квартал с един автобус. Щеше да има и радиокола, която да служи за предаване на информация, както и портативни радиостанции.

Предишния ден всички щяха да получат инструкции за действие, без да им се съобщава обаче мястото на събитието.

С пристигането си в Бруксайд ще започнат да се контролират всички електромери по частни домове и фирми. Специално внимание щеше да се обърне на супермаркетите, тъй като за тях разходите на електроенергия бяха най-големи и често пъти служителите им се опитваха да ги скрият.

— Колкото по-бързо проведем операцията, толкова по-малка е опасността от изтичане на информация — измърмори Хари Лондон. — Във флота се справяхме по-бързо и с по-големи задачи.

— Добре, добре. Само че и аз бих искал да участвам в операцията.

Независимо от факта, че Ним беше служил в армията съвсем кратко време, имаше нещо, което го свързваше с Хари Лондон. Веднага след завършване на колежа Ним беше изпратен в Корея Там, един месец след пристигането му, техният полк беше бомбардиран от

американски самолети, събитие, по-късно определено като „приятелски огън“. Четирима бяха убити, много ранени, сред които и Ним. Вследствие на случая бе получил пълно оглушаване с лявото ухо. По-късно той бе освободен от армията и се завърна в Щатите. И днес повечето от колегите му знаеха, че чува добре само с дясното си ухо, но малцина знаеха причината. Хари Лондон бе един от тях.

— Бъди мой гост в четвъртък — каза Лондон.

След като си уговориха среща, те се разговориха за експлозията в Ла Мисион, която бе отнела живота на Уолтър Талбот и останалите. Макар че Хари Лондон не бе директно зает с разследване, той често си говореше с началника на охраната на компанията за това, когато сядаша на чашка след работа.

— Шерифът се е заел със случая заедно с хората от ФБР и градската полиция — каза той на Ним. — Засега обаче всички следи водят до задънена улица. Явно онези нехранимайковци, които са поставили експлозива, нямат полицейски досиета, което още повече утежнява ситуацията.

— А какво се чува за неизвестния в униформата на Армията на спасението?

— Все още работят по случая. Съществуват хиляди начини да се сдобият с униформата, и в повечето случаи тези начини не могат да бъдат проследени. Естествено, ако опитат пак да минат със същия номер, ще ги хванат. Всички са нащрек.

— Мислиш ли, че ще опитат пак?

— Те са фанатици, което ги прави умни в едни ситуации, глупави в други, но винаги непредсказуеми. Ако чуя нещо, ще ти кажа.

— Благодаря ти.

Това, което му каза Хари Лондон, той бе казал в сряда вечерта на Ардит. Той се подсети, че трябва да се обади на Ардит. Той се бе видял с нея на погребението на Уолтър в събота сутринта. Там те си бяха разменили няколко общоприети фрази и сега Ним се чудеше дали трябваше да изчака, преди да й се обади. Или на този етап би било смешно изобщо да се съобразява с благоприличието.

— Ще се видим в „деня хикс“ тогава — каза Ним на Хари Лондон на раздяла.

Щеше да бъде още един зноен ден. Още в девет часа атмосферата беше задушна, в мига, в който Ним се добра до Бруксайд.

Всички от екипа бяха пристигнали с един час по-рано. Центърът за координация на действията беше разположен на един от централните паркинги на квартала. Повече от тридесет специалисти по четене на показанията на електромери бяха вече разпръснати по различни обекти.

Хари Лондон излезе от едно от микробусчетата да посрещне Ним. Лондон изглеждаше в добро настроение.

— Вече получаваме първите резултати. Разкрити са пет случая на измама, в момента чакам информация за още три.

— Първите пет случая какви са: частни постове или на фирми?

— Четири от случаите са в частни домове, а единият пост е служебен. Интересен случай наистина. Тези хитреци са крали от нас и електроенергия, и газ. Искаш ли да видиш?

— Разбира се.

Лондон се обади на шофьора на микробуса:

— Ние с мистър Голдман ще хвърлим едно око на случай № 4. Отиваме с моята кола.

Докато караше, Хари Лондон каза:

— Имам чувството, че това, което ще видим днес, е само върхът на айсберга. От друга страна, може би си имаме работа с организирани професионалисти.

— Защо мислиш така?

— Ще ти отговоря, след като видим случая.

— Окей — каза Ним и започна да разглежда квартала от прозореца на колата.

Бруксайд беше едно богато предградие, едно от многото подобни, появили се в края на петдесетте и началото на шестдесетте години. По-рано тук е имало ферми, а сега, с разрастването на градовете, те бяха заменени с жилищни квартали, магазини и административни сгради. В Бруксайд нямаше никакви видими следи

на бедност: къщите изглеждаха добре поддържани, тревните площи пред тях добре окосени, на витрините се виждаха качествени стоки, които подчертаваха благосъстоянието на квартала. За Ним бе изненадващо, че в подобен квартал би могло да има случаи на кражба на електроенергия.

Сякаш четейки мислите му, Хари Лондон се обади:

— Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат.

Хари се отклони от основния път по посока на една бензиностанция с прилежащ автосервиз и автомивка. Той спря колата пред офиса на бензиностанцията и слезе. Ним го последва.

Пред офиса беше паркиран и един от обслужващите автомобили на GSP & L.

— Повикахме вече един от фотографите — каза Лондон. — А един от нашите сътрудници беше останал да пази уликите.

Един слаб мъж с лисиче лице, облечен в сив работен комбинезон, се приближи към тях, като междувременно изтриваше ръцете си с окъсан парцал.

— Вижте сега, както ви казах и по-рано, аз изобщо не съм знаел за подобно... — каза мъжът с видими признаци на безпокойство.

— Да, сър. Това вече го чухме.

Лондон се обърна към Ним:

— Това е мистър Джексън, който ни даде разрешение да инспектираме неговия електромер.

— Вече не съм толкова сигурен, че трябваше да го правя измърмори Джексън. Все пак аз съм само наемател тук.

— Да, но вие държите бензиностанцията и сервиза и сметките за газ и ток са на ваше име. Нали?

— Ако си говорим честно, банката е собственик на всичко тук.

— Възможно е. Но явно банката не ви наглежда измервателните уреди.

— Самата истина ви казвам — ръцете на Джексън още по-силно се вкопчиха в парцала. — Нямам представа кой е свършил тая работа.

— Добре, господине. Сега позволете да влезем вътре.

Собственикът на гаража се намръщи, но не каза нищо.

Ним и Хари Лондон влязоха в офиса на бензиностанцията и оттам в една малка прилежаща стаичка, която се използваше за склад.

На една от стените беше разположено електрическото табло заедно с електромера и уредите, измерващи консумацията на газ.

— Обясни на мистър Голдман какво точно откри — обърна се Хари Лондон към един от служителите на GSP & L.

— Беше счупена пломбата на електромера и самият уред беше обърнат обратно.

— Което всъщност значи, че електромерът започва да отчита в обратна посока или съвсем спира — изкоментира Лондон.

Ним кимна с глава. Тази система за кражба на електроенергия му беше добре позната: пломбата на електромера внимателно се разпечатваше, електромерът се обръщаше обратно и съответно или изобщо не отчиташе разход на електроенергия или разходите, вместо да се увеличават, намаляват. В деня, в който се очакват проверки на електромерите, всичко се връща по местата им и следите внимателно се прикриват.

Вече много енергийни компании бяха пострадали от тези системи и се наложи да въведат нов тип електромери, които да отчитат правилно във всяко положение. Други превантивни мерки бяха да се заключва електромерът по специален начин, което не позволява да бъде разместван. И въпреки всичко винаги крадците на електроенергия бяха изобретателни и откриваха нови системи, пък и повечето електромери бяха от стария тип, а заместването им с нови би струвало на компанията цяло състояние.

— При газовото измервателно устройство случаят е по-завързан. Погледнете само — каза сервизният техник.

— Това е изводът от основната тръба, с която компанията захранва консуматорите. Тук се използва много газ: за големите котли с вода, за автомивката и за отопление на апартаментите на горния етаж. Системата е много проста — с помощта на специални свързващи тръби газта не преминава с нужното налягане през измервателните уреди. Една част, и то значително по-малката, от консумацията на газ се отчита, а по-голямата постъпва направо в захранващите устройства, без да минава през измервателните уреди.

— Вече няма да мине тоя номер — заяви Хари Лондон.

Една наперена млада жена влезе в стаичката с няколко фотоапарата през рамо.

— Момчета, някой май е искал да се снима? — каза тя.

— Точно така — отвърна Хари Лондон. — Първо снимайте нещата, както ги виждате, а после ще оголим допълнителната тръба, за да се види по-ясно.

Собственикът на гаража възмутено се обади:

— Хей, не можете да ми трошите стената!

— Мистър Джексън, напомням ви, че сам дадохте разрешение за оглед. Но ако държите на адвоката си, извикайте го. И без това ще имате нужда от него.

— За какво ми е адвокат?

— Мистър Джексън, нима не разбирате сериозността на вашето положение. Подобни постъпки се преследват от закона, а една снимка би била достатъчна за доказателство — каза Ним.

— Разбира се, че ще се заведе дело. Но има два начина и да бъде избегнато — добави Хари Лондон.

— Какви начини? — подозрително попита Джексън.

— Първото нещо, което ще трябва да направите, е да възстановите щетите на компанията. И тъй като ви е за пръв път, ще ни възстановите само направените от вас разходи, които възлизат на пет хиляди долара.

— Боже мой! Толкова пари... Аз съвсем отскоро... — собственикът на гаража все повече пребледняваше.

— Да, мистър Джексън. Та от кога прилагате тези системи с измервателните уреди? — намеси се Ним.

— Ако се сетите откога го правите, може би ще си припомните кой ви повреди електромера и другото устройство. Това е второто нещо, което ще трябва да направите за нас — каза Лондон.

Служителят по поддръжката каза през рамо:

— Само едно мога да ви кажа. Който и да е бил, е бил професионалист.

Лондон изгледа Ним.

— Спомняш ли си какво ти казах? Това всичкото е явно работа на професионалисти.

— Е, мистър Джексън, какво решихте? Ще ни кажете ли кой си игра с електромера? — попита Лондон.

Джексън само се намръщи, но не отговори нищо.

— Щом е така, да смятаме работата за приключена. Ще ви прекъснем тока и газта, докато си уредите сметките с компанията.

Този път Джексън се взриви.

— Как, по дяволите, смятате, че ще си върша работата?

— Що се отнася до това, вие как мислите, че компанията си върши работата, като има хиляди хитреци като вас! Да тръгваме, Ним!
— каза Хари Лондон.

Когато излязоха навън, Лондон заяви:

— Хващам се на бас, че той толкова е затънал, че едва ли ще може да си плати сметките. Пък и явно няма намерение да ни каже кой ги върши тия работи.

— Не можем ли да заведем дело? — попита Ним.

— Разбира се, че можем. Можем дори да го спечелим. Но вероятно е съдът да иска доказателства, че Джексън сам е поставил тези тръби и е повредил електромера или че е знаел за това, а ние нямаме такива.

— Значи загубена работа...

— Зависи как я погледнеш. Случаят ще се разчуе и това ще сплаши някои кандидат-крадци. След днешната операция ще има със сигурност още много подобни случаи.

— За съжаление разкритията ще бъдат само в Бруксайд — заяви мрачно Ним. Като си помислеше за огромните територии, които обслужваше GSP & L, Бруксайд беше само една капка в морето.

Както бе предположил Хари Лондон, екипът на GSP & L залови още много хора, които бяха подправили показанията на измервателните уреди. Само до обяд бяха разкрити повече от четиридесет случая и се очакваше да има поне още толкова до края на деня. Не бяха пощадени и супермаркетите, проверяваха се цели вериги и нарушения имаше във всеки пети магазин.

Ним не се отделяше от Хари Лондон нито за миг, ставайки свидетел на най-интересните случаи.

Някъде около обяд те бяха повикани на един адрес в квартала с добре поддържаните ливади пред къщите. Когато пристигнаха, там вече имаше две сервизни коли на компанията и няколко служители с интерес оглеждаха кутията на електромера, която беше изнесена отвън. Когато се доближиха, те видяха една почти незабележима дупчица в стъклото, покриващо електромера, през която бе прекарана тънка жичка.

— Тази метална жичка не позволява на диска да се върти и електромерът не може да отчита — обясни Хари Лондон. — Обаче това не поврежда самото устройство и ако се махне жичката, не остават почти никакви следи освен една малка дупчица в стъклото. Много хитро.

— Когато получи следващата си сметка, вече няма да му се струва чак толкова хитро — добави Ним.

— В момента в къщата няма никой, но ние ще я наблюдаваме и през нощта. Няма начин съседите да не му кажат, че сме били тука, а това ще е достатъчно да се подплаши и да се опита да премахне уликите. Точно в този момент ще го хванем и тогава вече ще можем да заведем дело — каза Лондон.

Докато те се качваха в колата, един от фотографите снимаше в близък план електромера.

Когато се върнаха в центъра за свързка, получиха сведения за още много случаи, кой от кой по-завързани. Някои чупеха зъбците на електромерите, като по този начин намаляваха отчитането наполовина, други измисляха хитри приспособления, които затрудняваха отчитането на консумацията, и тези хитрини можеха да продължават да бъдат използвани с години. Най-фрапиращ бе случаят, когато се разкри, че мошенничеството на един пост бе продължило повече от три години, в които абонатът е ползвал безплатно електроенергия.

В случаите с газовите броячи бе по-трудно да се подправят техните показания. Някои с по-голяма техническа култура се справяха и с тази задача. Други, по-невежи, направо си махаха брояча, замаскираха временно мястото, и го поставяха тогава, когато се очакваше визита от представители на компанията.

Най-интересният случай се разкри в ранния следобед, когато те бяха извикани на адрес на около миля от центъра. Къщата, пред която бяха спрели две сервизни коли на GSP & L, беше голяма и модерна. На поляната пред къщата беше паркиран лъскав мерцедес.

Един от сервизните техници се доближи до колата и каза:

— Шефе, имаме проблеми.

— Какви проблеми?

— Жената, която е в къщата, ни заплашва, че ще пусне кучето си, огромна немска овчарка. Твърди, че мъжът ѝ е лекар, някаква голяма клечка, и заплашва, че ще съди компанията.

— Кажете какъв е случаят?

— Един от контролорите забелязал подозрителен кабел в електромера. Погледнах в електромера и видях, че има два странични кабела, които са изведени в гаража. Таман се канех да надникна в гаража, когато се появи тази жена и заплаши, че ще пусне кучето си.

— Сигурен ли сте, че става дума за кражба на електроенергия?

— Абсолютно съм сигурен, сър. С този превключвател в гаража са могли да включват и да изключват електромера, когато си поискат.

Когато доближиха къщата, оттам излезе висока красива жена на около четиридесет години. Тя беше облечена със сини ленени панталони и с копринена блуза в същия тон. Косата и бе вързана с широка панделка, а в ръката си държеше каишката на една огромна немска овчарка, която непрекъснато се теглеше.

Тя заяви с леден тон:

— Ако не напуснете територията на моя дом, ще пусна кучето и не отговарям за последствията. А сега се махайте!

— Мадам — каза твърдо Хари Лондон, — бих ви посъветвал да вържете кучето. Аз съм офицер от охраната на компанията Голдън Стейт, а това е мистър Голдман, вицепрезидент на компанията.

— Вицепрезидентите не ме впечатляват отвърна тросната жената. Съпругът ми познава и вашия президент, и председателя на управителния съвет.

— В такъв случай не можете да не признаете, че всеки тук си върши работата — отговори Нем. — Вие сте мисис Еджкомб?

— Да, точно така.

— Получихме сведения от нашите сервизни техници, че във вашия електромер са открити нелегални установки за неговото изключване.

— Дори и да е така, на нас нищо не ни е известно. Съпругът ми е известен хирург-ортопед и ако нямаше важна операция днес, щях да го извикам да се оправя с вашето нахалство.

Независимо че се държеше наперено, Нем улови нервни нотки в гласа ѝ. Лондон също ги бе забелязал.

— Мисис Еджкомб, бихме искали да снимаме вашия електромер и някои от допълнителните кабели. Бихме ви били благодарни, ако се отнесете с разбиране.

— Ами ако не го направя?

— Ще се наложи да искаме разрешение от районния съд, но трябва да отбележа, че в този случай всичко ще бъде отразено и в пресата.

Жената се заколеба и Ним се зачуди дали е успял да мине номерът на Хари Лондон. Защото, докато се получи подобно разрешение, всички улики можеха вече да бъдат укрити.

— Няма да се наложи. Вършете си работата, само че бързо — каза мисис Еджкомб.

— И още нещо, мадам каза Лондон. — Като си свършим работата, ще ви бъде прекъснато електричеството, докато не възстановите причинените щети.

— Това е възмутително! Съпругът ми няма да остави това.

Мисис Еджкомб се обърна, за да завърже кучето си, и Ним забеляза, че ръцете ѝ трепереха.

— Защо го правят? И то хора като тези? — Ним задаваше въпроса колкото на себе си, толкова и на Хари Лондон.

На Ним му се стори, че беше видял вече достатъчно, но явно това беше само главата на чудовището. Те пътуваха по направление на централния паркинг, откъдето Ним щеше да си вземе колата и да се прибере.

— Сигурно има много причини отвърна Лондон. — Хората обичат да се хвалят колко са умни и как могат като две и две да преметнат такава голяма компания като Голдън Стейт, други хора ги слушат и после постъпват по същия начин.

— Мислиш ли, че това обяснява състоянието на епидемия, което видяхме днес?

— Това е само част от загадката.

— А останалата част?

— Най-много ми се иска да пипна мошениците, които организират цялата тази работа. Те само пускат слуха, че срещу определено заплащане вършат подобна услуга, хората се подлъгват и ето го резултата.

Ним каза със съмнение:

— Това обаче не обяснява последния случай. Богат и уважаван хирург, един от най-добрите специалисти видя жена му и къщата,

нали? Защо го прави?

— Ще ти кажа нещо, което научих, докато бях полицаи — каза Лондон Недей да се водиш от това, как изглеждат нещата на повърхността. Много от хората с големи приходи и модерни къщи са до шия в дългове. Те се опитват да избият пари отвсякъде, поне с малко да забавят катастрофата. Сигурен съм, че това важи и за целия Бруксайд. Има и друг момент — досега сметките за електричество не бяха толкова големи и просто не си заслужаваше да крадат, но сега, когато тарифите са високи, сигурно мнозина са си сменили мнението.

Ним кимна в знак на съгласие и добави:

— Пък и всички тези компании са толкова грамадни и безлични, че човек в никакъв случай не приравнява кражбата на електроенергия с другите видове кражби. Те в никакъв случай не биха казали, че тази измама е едно и също с джебчийството и с кражбата с взлом.

— Много съм си мислел за това и ми се струва, че причините се крият по-надълбоко. Хората забелязват, че всички са корумпирани и най-вече политиците, тогава защо обикновеният гражданин Джо трябва да бъде честен? Добре, една шайка се разпадна в резултат на аферата „Уотъргейт“, те бяха лоши и ние ги магнахме. Но сега не е ли по-лошо? Едно обещаваха политиците, преди да ги изберат, на едно се надявахме и ние, тези, които гласувахме за тях, и сега какво? Стана дори по-лошо отпреди!

— Доста потискащи разсъждения.

— Така е, признавам — каза Лондон. — Но това обяснява много от нещата, които се случват, и то не само това, което видяхме днес. Същото е положението с престъпността, от дребните кражби до криминалните престъпления. Ще ти кажа и още нещо: в дни като днешния ми се иска да бях още във флотата, където всичко е много по-ясно и по-чисто.

— Може би и там вече не е така.

Лондон въздъхна:

— Вероятно.

— Ти и твоите хора свършихте добра работа днес — каза Ним.

— На война като на война. — Лондон замести сериозния си израз с усмивка. — Предай на големия шеф, че спечелихме битката, ще спечелим и други.

— Като рискувам да ти повдигна самочувствието — каза Рут, докато закусваха, — трябва да призная, че вчера се представи чудесно по телевизията. Искаш ли още кафе?

— Да, ако обичаш — каза Ним, като си подаваше чашата. — И благодаря за оценката.

Рут му наля още кафе. Както винаги нейните движения бяха леки и грациозни. Тя беше облечена с изумруденозелен домашен халат, който контрастираше успешно с пригладената ѝ черна коса. Малките ѝ твърди гърди се виждаха ясно, когато се навеждаше и халатът се разтваряше. По лицето ѝ нямаше почти никакви следи от грим, само колкото да се подчертае млечнорозовата ѝ кожа. Колкото и рано да ставаше, Рут винаги изглеждаше безупречно. И Ним, който беше виждал много други жени в подобни обстоятелства, реши, че трябва да бъде благодарен на съдбата.

Беше сряда. Почти една седмица беше изминала от операцията в Бруксайд. Умората си беше казала думата: Ним работеше до късно всеки ден, работата му беше напрегната, пък и това участие във вчерашното телевизионно предаване. Във всеки случай този ден той си беше позволил да поспи, което за него значеше до осем и половина. Лия и Бенджи бяха заминали рано сутринта на екскурзия и ето че той се наслаждаваше на спокойната си закуска с Рут, нещо, което не се случваше често. Ним вече се беше обадил в компанията, че ще закъснее.

— Лия цялата вечер чакаше да те види в „Добър вечер“ — каза Рут. — Бенджи също искаше, но не издържа и заспа. Децата сигурно не ти го казват, но те много се гордеят с тебе. За тях ти си като божество. Всяко нещо, което им кажеш, е закон.

— Много е хубаво кафето. Някакъв нов сорт ли е? — попита Ним.

Рут поклати глава.

— Намираш разлика, защото не го пиеш на крак. Чу ли какво ти казах за Лия и Бенджи?

— Да, и точно върху това размишлявам. Аз също се гордея с тях.
— Ним се усмихна. — Явно днес ми е ден за комплименти.

— Ако си мислиш дали и аз не искам комплимент от теб, можеш да бъдеш спокоен. Единственото, което искам, е дни като днешния да се повтарят по-често.

— Ще се постарая — каза Ним.

Ним размишляваше дали Рут не бе подчертано мила именно понеже усещаше пропастта, която се разтваряше помежду им последните години. Пропастта, която беше резултат от неговото безразличие и напоследък създавана от Рут с нейното тайнствено преследване на някакви лични интереси. Ним се опита да си спомни кога за последен път бяха правили любов, но не можа. Възможно ли беше един нормален мъж да не изпитва желание към собствената си привлекателна жена и в същото време да желае други? Вероятно отговорът се криеше в навика, пък и в желанието за завоюване на нови територии. Все пак трябва да се направи нещо по този въпрос, помисли си виновно той. Може би тази нощ.

— В някои моменти от това предаване ми се струваше, че ще избухнеш — каза Рут.

— Но се сдържах, като си спомних за правилата. — Нямаше смисъл отново да се повтаря Той беше споделил с Рут решението на управителния съвет да поддържа „умерена линия“ още в деня на заседанието.

— Бърдсонг се опитваше да те хване натясно. — Опита се, обаче не мина номерът.

Дейви Бърдсонг, който оглавяваше група потребители, които наричаха себе си „Светлина и енергия за хората“, също беше поканен да участва в телевизионното предаване. През цялото време той критикуваше политиката на GSP & L, противопоставяше се на увеличението на тарифите за електроенергия и всячески се опитваше да провокира Ним, но безуспешно.

В сутрешния брой на „Кроникъл“ се съобщава, че групата на Бърдсонг и клубът „Секвоя“ ще се противопоставят на изграждането на централа в Турнипа.

— Я дай да видя!

Тя му подаде вестника.

— На седма страница е.

Имаше и нещо друго, характерно за Рут, което не спираше да изненадва Ним това беше нейната осведоменост по всички въпроси. Ето и днес тя бе прочела „Кроникъл Уест“ още преди закуска.

Ним разлисти страниците, за да намери статията. Тя беше кратка и нямаше никаква информация повече от това, което вече му бе казала Рут. Обаче именно тази информация го накара да съжали, че не е на бюрото си в офиса. Той изпи остатъците от кафето на един дъх и стана.

— Ще се върнеш ли за вечеря?

— Ще се опитам.

Рут само се усмихна и Ним си помисли колко пъти беше казал така, а после по различни причини не бе успявал да се върне навреме. Още един път Ним си помисли, че Рут е прекалено търпелива.

— Защо никога не избухваш?

— Би ли имало смисъл?

Ним само сви рамене, без да знае как да отговори.

— Има и още нещо, което забравих. Мама се обади вчера и ни покани на вечеря следващия петък заедно с децата.

Това бе в състояние да развали настроението на Ним за целия ден. Посещението при родителите на Рут беше равносилно на посещение в синагога. Нюбергеррови поддържаха ревниво всички традиции: молитва преди ядене, различни съдове за месо и мляко, специални церемонии по измиването на ръцете, дори и на децата нямаше да бъде позволено да пият мляко, както бяха свикнали, ако на масата имаше месо. И, разбира се, щяха да укоряват Ним и Рут, че не спазват еврейските празници.

В подобни ситуации Рут си премълчаваше, но понякога Ним мислеше, че може би това беше форма на съюз с нейните родители срещу него. Преди петнадесет години, когато се ожениха, Рут му бе казала, че пет пари не дава за традициите. Беше ли се променила оттогава?

Но, разбира се, нямаше никаква видима причина да не отидат при родителите на Рут. И без това не се случваше често.

— Добре — каза той. — Всичко е ясно за другата седмица. Ще видя какво е положението за петъка и ще ти се обадя от работата.

Рут се замисли за момент и каза:

— Недей да се тревожиш. Достатъчно е да ми кажеш довечера.

— Защо?

Рут отново се поколеба.

— Веднага след като излезеш, излизам и аз. Няма да ме има целия ден.

— Какво става? Къде ходиш?

— О, насам-натам — засмя се тя. — Ти да не би да ми казваш всичко?

Ето пак се появи тази загадка. Ним усети прилив на ревност, но после трезво отсъди, че Рут е права. Както самата тя му каза, имаше много неща, които и той не споделяше.

— Тогава ти желая приятен ден. Ще се видим довечера.

В коридора, докато я целуваше за довиждане, той усети меките и топли устни. Хубавото ѝ тяло се допираше до неговото... „Боже мой, какъв глупак съм бил!“ — помисли си той. Да, тази вечер той щеше да бъде с Рут.

Независимо от бързината, с която излезе от вкъщи, Ним караше, без да бърза, избягваше магистралите и използваше това време за размисли над клуба „Секвоя“, споменат в днешния „Кроникъл“

Тази организация непрекъснато се противопоставяше на проектите на GSP & L, често пъти успяваше да ги неутрализира, но независимо от всичко това Ним изпитваше към нея искрено уважение. Обяснението беше ясно. Ако бяха оставили гиганти като Голдън Стейт да си действат необезпокоявани, те съвсем нямаше да обръщат внимание на опазването на околната среда. Винаги имаше нужда от някаква сила, която да се противопоставя, и „Секвоя“ прекрасно се справяше с нея.

Този клуб си бе спечелил добро име с опитите си да спаси това, което е останало от американската природа. Те винаги действаха етично, като подкрепяха тезата си със солидни аргументи. По време на осемдесетте години на съществуването на клуба неговите председатели са били винаги изтъкнати хора, традиция, следвана и от настоящия председател Лаура Бо Кармайкъл, известна с изследванията си върху атомната енергия. Мисис Кармайкъл беше много способна и уважавана жена, а освен това беше и приятелка на Ним.

Точно за нея си мислеше Ним по пътя.

Ним реши, че ще отнесе въпроса за Турнипа и другите два проекта директно до Лаура Бо Кармайкъл. Може би, ако успееше да ги убеди, че изграждането на централите е действително необходимо, „Секвоя“ нямаше да се противопостави на проектите или поне ще заеме по-умерена позиция. Трябва веднага да си уреди среща. По възможност още днес.

Ним шофираше автоматично, без да забелязва по кои улици минава. Внезапно забеляза, че се намира на кръстовището на Лейкуд и Балбоа. Тези улици му се сториха познати. Нещо му напомняха, но какво?

Изведнъж той се сети. В деня на експлозията преди няколко седмици, когато бе прекъснато подаването на електроенергията,

главният диспечер му бе показал една карта, на която бяха обозначени частните домове, в които имаше животоподдържаща апаратура. Именно на кръстовището на Лейкуд и Балбоа едно червено кръгче обозначаваше, че там има човек, който използва изкуствени дробове или някакъв друг респираторен уред. Неизвестно защо Ним беше запомнил и името — Слоун. Той си спомни, че в онзи момент си мислеше как ли изглежда този Слоун.

На кръстовището имаше само един блок на осем етажа, беше бял на цвят и си личеше, че бе добре поддържан. В момента Ним се беше изравнил със сградата. Пред нея имаше паркинг. Две от местата не бяха заети и воден от импулс, Ним паркира фиата на едното от тях. Слезе и се запъти към входа. На пощенските кутии бяха отбелязани имената на обитателите. На една от тях пишеше „К. Слоун“. Ним натисна звънеца.

След миг входната врата се отвори. Показа се един възрастен човек, който попита:

— Вие ли звъните на Слоун?

— Да.

— Аз съм портиерът. Обикновено звънецът звъни и долу, в моята стая.

— Мога ли да видя мистър Слоун? — Няма мистър Слоун.

— О, така ли. — Ним посочи пощенската кутия. Неизвестно защо той беше решил, че Слоун е мъж. — Мисис Слоун или мис?

— Мис Карен Слоун. А вие кой сте?

— Голдман — Ним извади удостоверението си от GSP & L. Мис Слоун инвалид ли е?

— Така е. Обаче тя не обича тази дума.

— Как би трябвало да казвам в такъв случай?

— Парализирана. Така е от петнадесетгодишна възраст нашата Карен. Искате ли да я видите?

— Мислите ли, че е удобно?

— Сега ще видим. — Той отвори широко вратата и покани Ним да влезе.

Фойето беше чисто и подредено подобно на фасадата на сградата. Портиерът отвори вратата на асансьора и каза:

— Е, не е хотел Риц, обаче се стараем да е подредено.

— Личи си — отговори Ним. Действително дори медната дръжка на асансьора блестеше като нова.

Качиха се на шестия етаж. Портиерът извади една връзка с ключове, затвори една от вратите и после почука.

— Аз съм. Джимини. Довел съм посетител при Карен.

— Влизайте — каза една ниска и набита жена с латиноамерикански черти, облечена в розова рокля.

— Продавате ли нещо? — въпросът бе зададен по-скоро с любопитство, отколкото с враждебност.

— Не. Просто минавах...

— Няма значение. Мис Слоун обича гостите.

Те се намираха в едно малко, но светло антре, откъдето се влизаше в кухнята от едната страна и в гостната от другата. Цялата гостна беше обзаведена в жълто и зелено. След миг един приятен глас извика:

— Влизайте, който и да сте!

— Аз ще ви оставя — каза портиерът. — Имам си работа.

Ним прекрачи прага на гостната.

— Здравейте! — каза същият глас. — Какво ново и вълнуващо?

След много месеци и след всички събития, които щяха да се случат през това време, Ним щеше често да си спомня първата си среща с Карен Слоун, при това с най-малките подробности...

Карен беше на около тридесет и пет години, но изглеждаше много по-млада, освен това тя бе невероятно красива. Лицето ѝ бе овално, с абсолютно правилни черти — пълни, чувствени устни, закачливо носле и безупречна кожа, дълбоки сини очи. Косата ѝ бе дълга и златиста, разделена на път в средата и обрамчваше лицето на Карен като слънчев ореол. Ръцете ѝ бяха изящни, маникюрът — безупречен. Облечена бе с красива светлосиня рокля. Карен седеше в инвалидна количка. Една издатина на роклята ѝ показваше къде се намира респираторът, който дишаше вместо нея, а тръбичката, която се виждаше под края на роклята ѝ, свързваше цялата система с устройство, подобно на куфар, закрепени от задната страна на количката. Респираторът издаваше тих жужащ звук, съпроводен с леко шумене на въздуха като при вдишване и издишване. Количката беше свързана с един дълъг шнур с контакта.

— Здравейте, мис Слоун. Аз съм електриджията.

Карен се усмихна широко.

— И вие ли се задвижвате с батерии или направо от мрежата?

Ним се усмихна, като усети неловкостта на ситуацията.

Не беше сигурен изобщо какво беше очаквал, но каквото и да бе то, в никакъв случай не се покриваше с образа на тази изключителна жена. Той каза:

— Сега ще ви обясня.

— Заповядайте, моля. Седнете.

— Благодаря ви.

Той се настани в едно меко кресло. Карен Слоун леко обърна глава и докосна с устни една пластмасова тръбичка, която излизаше от устройството. След това тя леко духна в нея и количката изведнъж се обърна така, че те се оказаха един срещу друг.

— Това беше ловък номер — каза Ним.

— Този номер не е единствен. Ако вдишвам, вместо да духам, количката се задвижва в обратна посока.

Тя му показа и другия номер, докато Ним я гледаше с удивление.

— Никога не съм виждал подобно нещо — каза ѝ той. — Направо съм замаян.

— Вижте, аз мога да движа единствено главата си — каза Карен, сякаш говореше за някаква дреболия. Затова се налага да се измислят най-необикновени начини да се справям с обичайните ситуации. Но май се отклонихме от темата. Вие сякаш се канехте да ми кажете. Моля продължавайте.

— Започнах да ви обяснявам причините за моето посещение — каза Ним. Всичко започна преди две седмици, когато спряха електричеството. Видях ви на една карта като малка червена точица.

— Мене — на карта?

Той ѝ разказа за контролния център на GSP & L, който следи и за особено важните потребители на електроенергия, като болниците и домовете с животоподдържащи устройства.

— Да ви призная, беше ми любопитно. И ето ме тук.

— Много мило — каза Карен. — Имам предвид, че ми става приятно, че мислят за мен. Да, сега си спомням за онзи ден.

— Какво почувствахте, когато спряха тока?

— Предполагам, че бях малко уплашена. Внезапно угасна лампата, на която четях, спряха и всички други електроуреди. Слава

богу, не и респираторът, който автоматично се превключва на батерии.

Батерията, както отбеляза Ним, беше от типа на автомобилните акумулатори. Тя се намираше на подставка, прикрепена отзад на количката под респираторния механизъм.

— В подобни случаи винаги размишлявам след колко време отново ще пуснат тока и колко време ще издържи батерията.

— Би трябвало да е в състояние да издържи няколко часа.

— Шест часа, ако е току-що заредена и ако ползвам само респиратора, без да движа количката. Но когато през деня излизам да пазарувам или ходя на гости, батерията доста се изтощава.

— Тоест, ако в този момент спрат тока...

— В такъв случай Джоузи, която срещнахте на влизане, ще трябва да предприеме нещо. Респираторът изразходва петнадесет ампера, а количката, когато се движи, още двадесет.

— Виждам, че сте научили доста от апаратурата.

— Всеки ще научи, ако животът му зависи от това.

— Вероятно — каза Ним. — Вие оставате ли понякога сама вкъщи?

— Практически никога. Джоузи е с мен почти постоянно, идват и други двама души, които ѝ помагат. Понякога минава и Джимини, портиерът. Много мил човек е. Освен това никога не пуска да влезе човек, за когото не е сигурен, че е свестен. Така че вие днес издържахте неговия изпит.

Те продължиха да си говорят, сякаш се познаваха от години. Както обясни Карен, тя се бе разболяла от полиомиелит само една година, преди да бъде открита ваксината.

— Само няколко месеца да я бяха открили по-рано, и аз сега щях да бъда като всички.

Ним беше трогнат от простите, човешки думи на Карен. Той не издържа и я попита:

— Често ли мислите за тази една година?

— В началото си мислех непрекъснато за тази година, която се оказва фатална за мен. Мислех си колко несправедливо е всичко и защо именно аз трябваше да бъда една от последните, на които се бе случило. Щях да мога да пиша, да танцувам, да ходя.

Тя спря за секунда и Ним чу ясно тиктакането на часовника и шума на респиратора.

След малко Карен продължи:

— След това обаче си казах: каквото станало станало, нищо не мога да променя. Затова започнах да се старая да правя каквото мога и да организирам живота си по най-удобния начин. За мен е радост всяко неочаквано нещо, което се случва. Ето например днес дойдохте вие.

Тя се усмихна лъчезарно.

— Дори не знам как се казвате.

Когато Ним ѝ каза, тя го попита:

— Ним умалително от Нимрод ли е?

— Да.

— Няма ли нещо в Библията...

— В Стария завет Нимрод е бил един от най-силните мъже на земята. Бил е ловец. — Ним си спомни, че беше чувал тази история от дядо си, равина Голдман. Той беше избрал името на внука си.

— И вие ли сте ловец, Ним?

Ним тъкмо се готвеше да отговори отрицателно, когато в ушите му зазвуча гласът на Тереза Ван Бърен: „Може би при по-различни обстоятелства и Карен можеше да влезе в списъка.“ Колкото и да бе егоистично, Ним също съжали, че ваксината бе закъсняла.

Той поклати глава:

— Какъв ловец съм аз...

Карен му разказа как дванадесет години е прекарала по болниците. След това, когато били открити по-нови, преносими респираторни устройства, е станало възможно за пациенти като Карен да си живеят вкъщи. Първоначално тя се преместила при родителите си, но това се оказало много сложно. След това тя се преместила в този апартамент, където живее вече единадесет години.

— Държавата доста ме подпомага финансово. Е, понякога е тежко, но се справям.

Баща ѝ имал малка фирма по поддръжката на водопроводите, а майка ѝ работела като продавачка в един универсален магазин. В момента те събирали пари, за да купят на Карен едно микробусче, което да ѝ позволи да се придвижва по-лесно. Ще го кара Джоузи или някой от семейството ѝ.

Макар че Карен не беше в състояние да прави почти нищо за себе си: тя трябваше да бъде обличана, хранена и слагана в леглото от

някой друг, тя каза на Ним, че се е научила да рисува, като държи четката в зъбите си.

— Мога да пиша и на машина — каза тя на Ним. — Машината ми е електрическа и мога да печатам на нея, като държа пръчица между зъбите си. Понякога пиша стихове. Искате ли да ви изпратя някои от тях?

— Да, разбира се, би ми било много приятно.

Ним се надигна, за да си ходи, и когато погледна часовника си, с изненада разбра, че бе прекарал при Карен повече от час.

Тя го попита:

— Ще дойдете ли пак?

— Ако искате.

— Разбира се, че искам, Нимрод.

И отново лицето ѝ се озари от очарователна усмивка.

— Бих искала да ми станете приятел.

Джоузи го изпрати до вратата.

Образът на Карен, нейната красота, мила усмивка и приятен глас съпровождаха Ним по време на целия му път към офиса. Той си мислеше, че никога не е срещал човек като нея. И продължаваше да си мисли за това, докато паркираше колата си в гаража на компанията Голдън Стейт, който се намираше на три нива под земята.

Специален ускорен асансьор, до който достъп имаха само ръководните служители, щеше да го изкачи до двадесет и втория етаж, където се намираха офисите. Ним използва персоналния си ключ, който се бе превърнал в GSP & L в символ на положение, за да стартира асансьора и се устреми нагоре. По пътя той си спомни за решението си да се свърже още днес с председателката на клуб „Секвоя“.

Секретарката му, Виктория Дейвис, млада, но много компетентна негърка, вдигна погледа си от документите, когато той влезе в двустайния си офис.

— Здравей, Вики — каза той. — Има ли много поща днес?

— Нищо спешно. Всъщност има няколко писма във връзка с вчерашното ви участие в телевизионното предаване — всичките са одобрителни. Аз също се присъединявам към тяхното мнение.

— Благодаря — измърмори Ним. — Можеш вече да се смяташ за член на клуба на моите почитателки.

— Има още нещо, маркирано „лично“, което току-що дойде. Оставих ви го на бюрото. Има и някои неща за подпис.

Тя го последва в кабинета му. В същия момент отнякъде се чу глух тътен. Каната с вода и чашите затракаха, потрепери и прозорецът, разположен от страната на вътрешния двор.

Ним се спря и се послуша.

— Какво е това?

— Нямам понятие. Същото нещо се случи и няколко минути, преди вие да влезете.

Ним само вдигна рамене: можеше да бъде всичко, от земетресение до някакви строителни работи, извършвани наблизо. Като застана до бюрото си, той прегледа писмата и бележките, оставени там, и хвърли поглед на пакета с надпис „лично“. Беше мек кафеникав плик, със следи от восъчен печат на гърба. Той започна несъзнателно да го отваря.

— Вики, преди да започнем с другите работи, опитай се, моля те, да се свържеш с мисис Кармайкъл.

— В клуб „Секвоя“ ли?

— Именно.

Тя остави на бюрото му документите, отбелязани „за подпис“, и тръгна да излиза. В същия момент вратата на кабинета широко се отвори и в него връхлетя Хари Лондон. Косата му бе разрошена, лицето му — червено от напрежение.

Лондон видя Ним.

— Не! — извика той. — Не!

И докато Ним стоеше поразен, Лондон прекоси стаята и се хвърли върху бюрото. Той сграбчи кафеникавия плик и го сложи на пода.

— Бързо! Всички навън!

Лондон сграбчи Ним за ръката и го избута напред, като едновременно с това дърпаше навън и секретарката. Те се измъкнаха в коридора, като се спряха само за миг, за да може Хари Лондон да затръшне плътно вратите зад тях.

Ним възмутено започна:

— Какво по дяволите...

Но не успя да завърши мисълта си, защото отвътре дойде трясък на взрив. Стените на коридора се разлюляха, една от картините падна от стената и стъклото, което я покриваше, се счупи на малки парченца.

В същия този момент друг тътен, подобен на този, който Ним бе чул при влизането в кабинета си, се чу на някой от долните етажи. Служителите започнаха да наизлизат от всички кабинети.

— Боже мой! — изстена Хари Лондон безнадеждно.

Ним извика:

— Какво става по дяволите!

Вече можеха да се чуят възбудени гласове, телефонни звънения и звукът на приближаващите сирени.

— Бомби в пликове — каза Хари. — Те не са много големи, но могат и да убият някого, който е достатъчно близо. Този взрив, който чухте, беше четвъртият. Фрейзър Фентън е мъртъв, другите са ранени... Всички в сградата са предупредени, но молете се да няма повече бомби.

С малко парче молив Георгос Уинслоу Арчамболд, Йейл, випуск 1972 записваше в дневника си:

„Вчера бе извършена успешна операция срещу фашистките и капиталистически потисници!

Един от водачите на врага — Фентън, президент на скапаната компания, е мъртъв. В името на Приятелите на свободата бе успешно атакуван бастионът на експлоататорите. От десетте удара пет попаднаха право в целта. Добра работа!

Силата на ударите може да е била и по-голяма, ако се вземе предвид, че ония журналисти все омаловажават нещата.“

Георгос остави молива. Дори и да беше много неудобно, той неизменно пишеше с парче молив, защото така бе чувал, че правел Махатма Ганди, като е смятал, че като го хвърляш, проявяваш неуважение към хората, които са го направили.

Ганди беше един от кумирите на Георгос Арчамболд заедно с Ленин, Маркс, Енгелс, Мао Дзедун, Че Гевара, Фидел Кастро и много други. Това, че Ганди не е бил привърженик на насилието, ни най-малко не притесняваше Георгос.

Той отново се залови за писане.

„Пресата, която лиже подметките на капиталистите, днес патетично осъди смъртта и обяви загиналите и ранените за невинни жертви! Колко наивно!

Във всяка война има невинни жертви. По време на световните войни или при агресията във Виетнам има хиляди невинни жертви и никой не протестира по този начин. Най-малкото днешните продажни журналисти.

Една справедлива социална война като тази, която водят Приятелите на свободата, не може да мине без жертви.“

Георгос още в Йейл беше известен с това, че обичаше да излага мислите си обстоятелствено. Но не литературата му бе любимият предмет, а химията, по която по-късно написа и докторат. Тези негови познания доста му помагаша и по-късно, когато наред с останалите

неща изучаваше в Куба и механизмите на експлозивите. С течение на времето интересите му се стесняваха, както и възгледите му върху политиката и обществото.

Дневникът продължаваше:

„Дори и вражеската преса признава, че смъртните случаи са само два, единият от които най-главният престъпник Фентън, а другият — някаква свиня от охраната. Това ми били невинни жертви!“

Георгос отново се спря. Неговото слабо аскетично лице изразяваше напрегнато мислене. Както винаги, той водеше дневника си особено старателно, вярвайки, че някога той ще се превърне във важен исторически документ и ще намери място до такива трудове като „Капитала“.

Георгос започна да развива нова мисъл:

„Исканията на Приятели на свободата ще бъдат оповестени във военно комюнике днес. Те са:

— Безплатно подаване на електричество и газ за една година на безработните и старите хора.

— Незабавно да се намалят таксите за електричество с двадесет и пет процента за всички малки къщи и апартаменти.

— Незабавно спиране на всякакви разработки за построяване на нови атомни централи, а съществуващите следва веднага да се закрийт.

Всяко едно неподчинение ще доведе до нови атаки.“

Е, като за начало не е зле. Пък и заплахите бяха съвсем реалистични. Георгос се огледа наоколо: запаси от барут, глицерин, киселини и други химикали, имаше какво ли не... И той, и останалите борци за свобода, които бяха приели неговото водачество, умееха да боравят с тях. Той с усмивка си припомни простото устройство, което бе причинило смъртта на двама души и бе ранило няколко.

„Вероятно се очаква нашето изявление, тъй като ония скапаняци са заявили, че няма да променят политиката си в резултат на «терористични действия». Глупости! Разбира се, че тероризмът води до промени. Винаги е било така и историята е пълна с подобни примери.“

Явно някои от примерите му се бяха набили в главата по времето на обучението в Куба. Още по времето, в което беше завършил доктората си, Георгос се увличаше по анархизма и по всичко, което бе насочено срещу тази западаща и загниваща държава Америка. До

голяма степен му беше повлияло и собственото му семейство. По това време баща му, богат нюйоркски плейбой, се развеждаше за осми път, а майка му, популярна гръцка актриса, се развеждаше с шестия си мъж. Георгос ненавиждаше родителите си и ценностите, които те представляваха, макар и да ги беше видял за последен път, когато беше само на девет години. Всичките му разходи, дори и таксите за Йейл, се плащаха индиректно чрез една атинска компания.

Така значи, нищо нямало да промени тероризма! Ще видим!

„Тероризмът е инструмент на социалната война. Той позволява на неколцина просветени да разкъсат железния обръч и волята на силите на злото.

Тероризмът е започнал да се използва по време на руската революция. Ирландската и Израелската република дължат самото си съществуване на тероризма. Алжир завоюва своята независимост чрез тероризъм.“

Георгос Уинслоу Арчамболд спря. Писането го уморяваше. Освен това се усещаше, че се отклонява от традиционните революционни термини, които, както и сам знаеше, бяха оръжие за психологическо въздействие.

Той се изправи, протегна се и се прозина. Тялото му, макар и дребно, беше добре тренирано с помощта на ежедневните упражнения. Като се погледна в едно напукано огледало, той с одобрение отбеляза гъстите си и добре оформени мустачки. Беше започнал да си ги пуска от деня на експлозията в Ла Мисион. Както беше прочел във вестниците, охраната беше описала непознатия, представил се за офицер от Армията на спасението, като добре избръснат, тъй че мустаците донякъде можеха да го дегизират. Самата униформа, естествено, бе отдавна унищожена.

Самият спомен за Ла Мисион изпълни Георгос със задоволство.

От стаите на горния етаж до него достигна приятна миризма. Приятелката му Ивет бе превъзходна готвачка, която знаеше какво харесва Георгос и се стараяше непрекъснато да му угоди. Освен това тя изпитваше преклонение пред неговите знания, тъй като самата тя никога нищо не бе учила.

Той си поделеше Ивет с останалите трима членове на „Приятели на свободата“, които живееха в къщата — Уейд, дете на науката като самия Георгос и последовател на Маркс и Енгелс, Ют — индианец,

чието сърце беше пълно с омраза към институциите, които бяха унищожили неговия народ, и Феликс — произведение на детройтското гето, чиято житейска философия се свеждаше до това да пали, убива или, иначе казано, по всякакви начини да разрушава всичко чуждо на горчивия опит, който имаше от малък.

Независимо от факта, че делеше Ивет с останалите, Георгос изпитваше към нея собственически чувства, които граничеха с привързаността. Това обаче до голяма степен противоречеше на Катехизиса на революционера, в който се твърдеше следното:

„Революционерът е самотник. Той няма лични интереси, няма чувства, нямаше навици, нямаше лични вещи. Всичко в него е притежание на една мисъл, на една страст — революцията.

В сърцето на революционера няма място за романтизъм, сантименталност и ентузиазъм...“

Георгос затвори дневника си, като междувременно се подсети, че комюникето на Приятелите на свободата трябва да бъде изпратено в някоя радиостанция не по-късно от днес следобед.

Както обикновено, изявлението ще бъде сложено на сигурно място, а след това ще бъдат предупредени тези от радиостанцията. Сигурно ще си счупят краката за тази информация.

Комюникето, помисли си със задоволство Георгос, ще бъде новина номер едно тази вечер.

— Преди всичко — каза Лаура Бо Кармайкъл, след като вече си бяха поръчали питиетата — мартини за нея и блъди мери за Ним. — Бих искала да кажа колко много съжалявам за това, което се случи с вашия президент мистър Фентън. Никога не съм го познавала добре, но това, което стана, бе наистина трагично.

Президентката на клуб „Секвоя“ беше на около шестдесет години, слаба и елегантна, вечно оживена. Тя се обличаше строго, винаги носеше обувки с нисък ток и подстригваше косата си късо, сякаш да прикрие своята женственост. Ним си обясняваше това с факта, че когато Лаура Бо Кармайкъл е правила първите си крачки в средите на атомните физици, там са преобладавали мъже.

Те седяха в една от най-елегантните зали на ресторанта на хотел Феърхил, където Ним бе предложил да отидат на обяд. Ним отдавна имаше намерение да осъществи тази среща, но последните атентати в GSP & L му бяха причинили много тревоги и безпокойства. В момента бяха въведени много строги мерки по охраната на централните офиси, мерки, предложени в доклада на Ним по планирането. Предвиждаше се и много работа във връзка с увеличаването на таксите за електроенергията.

След като до него стигна смисълът на думите на Лаура, той каза:

— За нас това беше шок, особено след инцидента в Ла Мисион. Предполагам, че все още повечето от нас са доста уплашени.

Така си беше, помисли си Ним. Повечето представители на ръководството на компанията отказваха всякакви публични изявления или участия в телевизионни предавания, за да не привличат към себе си вниманието на терористите. Самият Ерик Хъмфри бе наредил неговото име да не се споменава в никакви съобщения и реклами на компанията, адресът му бе заличен от всички архиви и трябваше да се пази в тайна, доколкото едно подобно нещо можеше да бъде тайна. Повечето от служителите бяха променили телефонните си номера. Висшето ръководство щеше да бъде придружавано навсякъде от телохранители, с изключение на неделната игра на голф.

Ним обаче идеше да бъде изключение.

Както заяви председателят на управителния съвет, Ним щеше да продължи да бъде говорител на компанията и неговите публични изяви щяха да станат повече. Всичко това го поставяше право на предна линия, особено за бомбените атентати.

Също така потайно бе увеличена и заплатата на Ним. Много странен начин на заплащане, макар че Ним отдавна трябваше да получи това увеличение.

— Въпреки че Фрейзър ни беше президент, той изпълняваше единствено представителни функции, пък и му оставаха само пет месеца до пенсия.

— Това прави всичко да изглежда дори по-тъжно. Как са другите?

— Една от ранените, секретарка, почина днес сутринта.

Ним съвсем слабо я познаваше. Тя работеше във финансовия отдел и имаше правото да отваря цялата поща, дори и маркираната с „лично“ или „поверително“. Тази привилегия ѝ костваше живота, а в същото време беше спасила живота на Шарлот Ъндърхил, до която всъщност бе адресирано писмото. Две от петте бомби бяха ранили неколцина души, които стояли наблизо. На едно от момчетата в счетоводството, което беше само на осемнадесет години, му бяха откъснати и двете ръце.

В този момент келнерът донесе питиетата им и Лаура го предупреди:

— Много ви моля всичко да бъде на отделни сметки. Обядът също.

— Не се притеснявайте — Ним явно се забавляваше. — Нямам никакво намерение да ви подкупвам за сметка на компанията.

— Не бихте и могли. Въпросът е принципен. Просто не мога да взема нищо от никого, който би искал евентуално да повлияе на решенията на клуб „Секвоя“.

— Аз ще се опитам да ви убедя съвсем открито. Просто си помислих, че може да се съчетае полезното с приятното.

— Бих ви изслушала по всяко време, Ним. Също така ми е приятно да обядвам с вас, но предпочитам сама да си платя сметката.

Те се бяха запознали преди много години, когато Ним беше в един от горните курсове в Станфорд, а Лаура бе гостуващ лектор. Тя

още тогава бе впечатлена от аргументираните му въпроси, а той я уважаваше за това, че се стараеше да бъде пряма и откровена със студентите. Те продължиха да поддържат връзки и по-нататък, макар че понякога се озоваваха в противникови лагери. Важното беше, че се уважаваха въпреки всичко и оставаха приятели.

Ним отпи от коктейла си и каза:

— Става дума най-вече за Турнипа и за нашите планове, свързани с Девилс Гейт и Финкасъл.

— Така и предположих. Можех да ти спестя усилията, като ти кажа, че „Секвоя“ смята да се противопостави на тези проекти.

Ним кимна с глава. Изказването на Лаура Бо Кармайкъл не го учуди. Той за миг потъна в размисъл и каза, като внимателно подбираше думите си:

— Бих искал да имате предвид, че не говорим само за GSP & L, за „Секвоя“ или за околната среда. Въпросът е глобален и е от жизнено важно значение.

— Напоследък доста често мисля върху подобни въпроси.

— Всички мислим, но може би недостатъчно или просто не достатъчно реално. Бих казал, че под заплахата е поставена самата цивилизация с всички произтичащи от това последици.

— Този вид аргументи съвсем не са нови. Обикновено ги чувам във връзка с предложения като това: „Ако нашето предложение да изградим еди-какво си, което ще замърсява околната среда, не бъде одобрено именно в този момент, днес, ще се случи непоправимото“.

В този момент келнерът отново се появи и им донесе две менюта, които повече приличаха на произведение на изкуството. Лаура дори не отвори нейното.

— За мен салата от грейпфрут и авокадо и чаша обезмаслено мляко.

— За мен същото — каза Ним.

Келнерът си тръгна с разочарован вид.

— Много малко хора са в състояние да разберат какъв ще бъде резултатът, когато се съпостави изчерпването на ресурсите с настоящата политическа обстановка и състоянието на околната среда.

— Аз също следя новините. Мислите, че може би нещо съм изтървала?

— Вероятно не. Важното е дали сте си направили съответните изводи.

— Направила съм ги, но нека чуем и вашата версия.

— Добре. Да започнем с това, че запасите от газ на Северна Америка са почти изчерпани. Запасите биха могли да стигнат за не повече от седем-осем години, и то при положение, че се обслужват само определено число потребители. Единственото спасение за подалечното бъдеще е добивът на газ от въглищните ни резерви, но за жалост отговорните лица във Вашингтон се оказаха недалновидни. Съгласна ли сте дотук?

— Напълно. Но причината е в това, че големите компании като вашата поставят на първо място печалбите. Вие съсипахте запаси, които можеха да служат поне още сто години.

Ним се намръщи.

— Ние просто задоволяваме потребителското търсене, но както и да е. Аз посочвам само факти, които не могат да бъдат върнати назад. Вторият момент е нефтът. От него все още имаме запаси, но съдейки по начина, по който се добива в момента, не бих се учудил, ако в края на века по целия свят обират нефта по дъната на кладенците. В същото това време ставаме все по и по-зависими от арабите, които в скоро време ще могат да си правят с нас каквото си поискат. Би трябвало да се използват въглищата, както направиха германците по времето на Втората световна война...

— Доста сте убедителен. Някога мислили ли сте да се кандидатираме?

— Може би за вашия клуб?

— Нямах точно това предвид.

— Добре, стига сме говорили за газ и нефт. Нека преминем към ядрената енергия.

— А трябва ли?

Ним спря и се вгледа в лицето на Лаура. Само при споменаването на думичката „ядрена“ лицето ѝ се напрегна. Винаги е било така. Тя беше яростна противничка на атомните електроцентрали не само в Калифорния, но и навсякъде другаде. Нейното мнение винаги бе зачитано, защото самата тя бе участвала в проекта „Манхатън“ по време на Втората световна война, който роди първата атомна бомба.

Ним каза, без да я поглежда:

— Тази дума за вас е все още като нож в сърцето, нали?

В този момент донесоха обяда им и Лаура изчака сервитьора да се отдалечи, преди да отговори.

— Вече съм ви казвала, че още виждам онази атомна гъба...

— Да, зная и мисля, че ви разбирам.

— Съмнявам се. Вие бяхте твърде млад тогава, пък и не бяхте толкова вътре в нещата като мене.

Въпреки всичките години, минали оттогава, горчилката все още беше в душата ѝ. По онова време Лаура Бо Кармайкъл беше млад учен, който се бе присъединил към проекта шест месеца преди Хирошима. Тя бе искала отчаяно да бъде част от историята, но след като бе пусната първата бомба, тя остана ужасена. Но нещото, за което най-много се обвиняваше, бе, че не издигна никакъв глас на протест и позволи да бъде хвърлена и втората бомба върху Нагасаки. Вярно беше, че времето между двете бомби беше само три дни, пък и да беше протестирала, това нямаше да спаси осемдесетте хиляди души, които загинаха или бяха осакатени. Но тя дори не бе опитала да направи нещо и това още повече утежняваше вината ѝ пред самата себе си.

Тя каза, мислейки на глас:

— Нямаше никаква нужда от втора бомба. Достатъчна бе Хирошима, за да се предадат японците. Но втората бомба беше от различен тип и те просто искаха да я изпробват. И го направиха.

— Всичко това е било преди много години. Въпросът е дали подобни неща трябва да влияят върху вземането на решения за строеж на атомни централи днес?

Лаура каза категорично:

— За мен двете неща са неотделими.

Ним сви рамене. Президентката на „Секвоя“ не беше единствената, която страдаше от угризения на съвестта по този въпрос, но в момента това нямаше толкова голямо значение.

— В известен смисъл вие и вашите хора спечелихте битката. Вие ни поставихте в патова ситуация, и то не по пътя на логиката, а чрез най-различни юридически хитрини и забавяния. Някои от ограниченията, които поискахте от нас, бяха разумни, други — абсурдни. Тези безкрайни изисквания и пререкания дотолкова вдигнаха цената на подобни централи, че едва ли много от компаниите

биха рискували да се заемат със строителството им. Те просто не могат да харчат средства за проучвания и след години да получат отказ.

Ним спря за малко, а после добави:

— И така, ние трябва да търсим резервен вариант в планирането, който за момента предлагат въглищата.

Лаура Бо Кармайкъл опита едно парче от салатата си.

— Въглищата и замърсяването на въздуха вървят ръка за ръка каза тя. — Всяка енергоцентрала, използваща въглища, трябва да бъде проектирана много внимателно и разположена на добре подбрано място.

— Именно затова избрахме Турнипа.

— Имайки предвид екологични причини, изборът ви не е правилен.

— Бихте ли ми казали какви са те?

— Някои видове растения и животински видове не могат да бъдат открити никъде другаде освен в района на Турнипа. Вашето предложение би застрашило тяхното съществуване.

— Да не би едно от застрашените растения да е *Antirrhinum*?

— Да.

Той въздъхна. Слуховете за това растение, един вид диво „кученце“, бяха достигнали и до GSP & L. Цветето наистина бе рядко и доскоро смятано за изчезнало. Подобен случай бе използван, за да спре един проект за 600 милиона долара в щата Мейн.

— Вероятно знаете — каза Ним, — че ботаниците не придават на това цвете никакви екологични функции, то дори не е хубаво.

Лаура се усмихна:

— Е, за пледоариите ще намерим някой ботаник, който да е на обратното мнение. Има също така един представител на животинския вид, който трябва да се има предвид — *Microdipodops*.

Ним попита:

— Това пък какво е, по дяволите?

— Някога бе известно като мишка-кенгуру.

— Боже мой! — възкликна Ним.

Ним се бе старал да се сдържа през цялото време, но вече усещаше, че решимостта му го напуска.

— Нима смятате заради някаква си мишка да се противопоставите на проект, който би облагодетелствал милиони хора?

— Предполагам, че това, кой и как ще се облагодетелства, ще обсъждаме през идните месеци.

— Напълно сте права. Убеден съм вече, че имате подобни аргументи и срещу геотермалната централа във Финкасъл, а също и за Девилс Гейт, макар че и двата проекта са изключително изпитани от екологична гледна точка.

— Ним, няма да можете да оборите всички наши съображения. Уверявам ви обаче, че аргументите ни ще бъдат много изпитани и за двата проекта.

Под влиянието на внезапен порив Ним повика келнера и си поръча още един коктейл. Той посочи с поглед празната чаша на Лаура, но тя отрицателно поклати глава.

— Мога ли да ви попитам нещо гласът на Ним вече по нищо не издаваше следите от избухването му преди малко. — Вие самата къде бихте разположили тези централи?

— Това съвсем не е мой проблем. Той е ваш.

— Не бихте ли се противопоставили на всеки един проект, предложен от нас, независимо на кое място се предвижда изграждането му?

Лаура не отговори, а само едва забележимо стисна устни.

— Друг важен фактор, който не съм споменал — продължи Ним, — е времето. Климатичните характеристики непрекъснато се променят, което непременно се отразява върху енергийния проблем. Метеоролозите предсказват, че ни предстоят двадесет години на застудяване и в същото време обширни регионални суши. Вече видяхме последствията и от двата процеса през седемдесетте години.

Разговорът спря за няколко минути, като се чуваше само приглушеният шум от гласове на съседните маси. Лаура Бо Кармайкъл изведнъж попита:

— Нека си изясним едно нещо. Защо всъщност ме поканихте днес тук?

— За да призова вас и клуб „Секвоя“ към по-многогранно разглеждане на създалата се ситуация и по възможност да намаля вашата съпротива.

— Не ви ли се струва, че и двамата гледаме в една и съща посока, но виждаме различни картини?

— Вероятно е така, но не би трябвало. В крайна сметка живеем в един и същи свят.

Ним продължи:

— Разрешете ми да се върна там, откъдето започнах. Ако всичките проекти на GSP & L срещат винаги само отпор, то тогава след десетина години катастрофата би била неизбежна. Продължителните спирания на тока ще се превърнат в норма. Ще настъпят големи нарушения в производството, безработицата ще достигне петдесет процента, в градовете ще се възцари безредие и хаос. Много малко хора оценяват значението на електроенергията, повечето ще го забележат, когато бъдат лишени от нея. В селското стопанство ще се намали добивът на зърно поради недостатъчното поливане, ще има недостиг на храни и цените ще скочат неимоверно. На много хора просто няма да им стигат средствата за съществуване, гладът ще бъде по-страшен от времето на Гражданската война. И всичко това не е плод на моето въображение, Лаура! Това са факти, сурови факти. Това безразлично ли ви е?

Ним отпи голяма глътка от коктейла си, който междуременно бе пристигнал.

— Добре — каза Лаура и гласът и този път не бе толкова приятелски, колкото в началото. — Аз изслушах всичко, което имахте да ми казвате. Сега слушайте ме вие внимателно.

Тя отмести чинията си, без да беше изяла и половината от обяда си.

— Вашата гледна точка и тази на вашите съмишленици е твърде недалновидна. Ние, защитниците на околната среда, включително и „Секвоя“, правим много по-дългосрочни прогнози и сме решени с цената на всичко да предотвратим по-нататъшното унищожаване на тази земя, което наблюдаваме вече триста години.

— В известен смисъл вече сте го направили — намеси се Ним.

— Нищо подобно! Все още не сме постигнали нищо сериозно, дори това, което действително сме постигнали, ще бъде безсмислено, ако се поддадем на убежденията на хора, които мислят само за непосредственото бъдеще, такива като вас.

— Аз единствено ви моля да сте малко по-умерени...

— Това, което вие наричате умереност, аз наричам крачка назад. И ако я направим, ще влошим още повече състоянието на екологичния

баланс.

Ним каза с мрачен тон, без да се опитва повече да крие чувствата си:

— Как мислите, че ще се живее в този екологичен свят, свят като този, който ви описах, свят без електричество?

— Може би дори всички ще бъдем учудени, като видим, че този свят ще бъде по-добър. По-важното в случая ще бъде това, че човечеството ще живее в свят, в който ще има по-малко разхищения, изобилие, алчност и по-малко внимание ще се отделя на стандарта на живот.

Тя спря за миг, сякаш претегляше думите си:

— Прекалено дълго смятахме, че колкото повече, толкова по-добре и в психиката на хората се насаждаха тези идеи, докато станаха неотменна част от техния живот. Те издигнаха в култ „брутния национален продукт“ и „стопроцентовата заетост“, без да забелязват, че всичко това ни задушават и отравят. Някогашната красива Америка се е превърнала в отвратителна бетонна пустош, която бълва пушеци и мръсотия и разрушава живота на хора, растения и животни. Превърнахме искрящите потоци във вонящи канали, прекрасните езера в боклукчийски ями и сега продължаваме да унищожаваме остатъците от природата, като изхвърляме в моретата и океаните нефт и химични вещества. Всичко това става малко по малко, но когато се обърне вниманието на обществеността върху тези проблеми, хора като вас призовават към „умереност“, казвайки: „Този път няма да убиваме много риби“ или „Този път ще отровим съвсем малко растения“, или „Този път ще разрушим още съвсем малко от красотата“. Някои от нас обаче са виждали прекалено много подобни случаи, за да се хванат на тази въдица. По тази причина сме се посветили на идеята да спасим това, което все още може да бъде спасено. Защото смятаме, че на този свят има много по-важни неща от индустриалния прогрес и стопроцентовата заетост, и това е да запазим поне малко красота и чистота за тези поколения, които още не са се родили, вместо всичко това да се изхаби тук и сега. Именно по тези причини клуб „Секвоя“ се противопоставя на проектите за изграждане на електроцентрали в Турнипа, проектите в Девилс Гейт и Финкасъл. Ще ви кажа и нещо друго сигурна съм, че ще спечелим битката!

— Съгласен съм с много от това, което казахте — каза Ним. — И вие знаете, че е така, тъй като много пъти сме си говорили по тези въпроси. Но основната ви грешка се крие в това, че приемате за вярна единствено собствената си гледна точка, сякаш спуснати свише от някой Исус, Мохамед, Буда, превърнали се в едно цяло. Лаура, вие сте част от една малка група хора, които знаят или мислят, че знаят кое е най-доброто за човечеството. В името на всичко това вие сте готови да пренебрегнете всички практични аспекти в този живот, само и само да задоволите, както правят децата, своя малък каприз. В крайна сметка можете да доведете до гибел всички ни.

Лаура Бо Кармайкъл каза студено:

— Не мисля, че имаме какво повече да си кажем.

Тя извика келнера.

— Моля, донесете ни сметките.

Ардит Талбот го покани да влезе в гостната.

— Мислех си, че вече никога няма да се обадиш — каза тя. — Ако не се беше обадил още един-два дена, аз щях да го сторя.

— Опасявам се, че имахме прекалено много неприятности напоследък Нямах почти никакво свободно време — каза ѝ Ним — Сигурно си чула за случилото се.

Беше късно след обяд Ним се беше отбил при Ардит, както сам си го обясняваше „на път за вкъщи“ Той се бе обадил на Ардит под влияние на моментното си настроение след срещата с Лаура Бо Кармайкъл. Той много се укоряваше за антагонизма, с който бе завършила.

Ардит се държа много мило.

— Чувствах се толкова самотна и бих се радвала да те видя. Защо не минеш след работа за едно питие?

Когато пристигна обаче, стана ясно, че Ардит имаше предвид не само питието. Тя го прегърна и го целуна по такъв начин, че не оставаха съмнения за намеренията ѝ Ним съвсем нямаше нищо против това, което щеше да се случи, но все пак те седнаха да пийнат по едно питие и да си поприказват.

— Да, чух за случилото се — каза Ардит. — Какво става напоследък, сякаш целият свят се е побъркал!

— Мисля, че светът винаги си е бил малко побъркан. Просто докато не дойде в твоята къща, не го забелязваш.

Ним си мислеше, че този ден Ардит изглеждаше значително по-добре от деня, когато бе научила за смъртта на Уолтър Тогава, както и в деня на погребението, Ардит изглеждаше изхабена и стара През последния месец обаче отново жизнените ѝ сили бяха надделели над мъката и предишната ѝ привлекателност се бе възвърнала Лицето и тялото ѝ бяха покрити със златист загар, извивките на тялото ѝ, подчертани от тясната рокля на цветя, припомниха на Ним удоволствието, което бяха изживели заедно. Ним си спомни как преди години му бе попаднала една книга със заглавие „Предимствата на по-

възрастните жени“. Той не си спомняше нищо повече от заглавието, но вече имаше чувството, че знае какво е имал предвид авторът.

— Уолтър винаги смяташе, че всичките тези ужасни неща, които се случват по света, всичките тези войни, атентати, замърсяването на околната среда, са част от природния баланс. Говорили ли сте някога за това?

Ним поклати отрицателно глава. Въпреки че бяха много близки приятели, техните разговори в повечето случаи се свеждаха до конкретни и практични неща, в тях просто нямаше място за философия.

— Уолтър не винаги обичаше да говори за тези неща — каза Ардит. — Мисля, че ги споделяше главно с мен. Той често казваше следното: „Мнозина смятат, че човешкият род е в състояние да контролира настоящето и бъдещето, което обаче е само една илюзия“. Или: „Свободната воля на човека е заблуждение, а упоритостта му — още едно средство на природния баланс“. Уолтър вярваше, че войната и епидемиите имат специално предназначение да намалят населението, което земята вече не е в състояние да изхранва. Човешкият род е като онези животински видове, които се възпроизвеждат, а след това се хвърлят от някоя скала, само че хората са измислили по-усъвършенствани начини за това.

Ним беше като гръмнат. Макар и думите на Ардит да не бяха произнесени със специфичния шотландски акцент на Уолтър, те до голяма степен напомняха неговия философски и донякъде язвителен стил. Колко странно наистина, че Уолтър бе разкрил дълбините на душата си на Ардит, която Ним определено не поставяше сред най-задълбочените умове. Но беше ли странно всъщност? Вероятно още много неща щеше да научи за интимността на умовете на една брачна двойка, чувство, което самият той никога не бе изпитвал.

Беше му интересно как ли би реагирала Лаура Бо Кармайкъл на убеждението на Уолтър, че замърсяването на околната среда е необходима част от баланса на природата, един малък компонент на някакъв мрачен и неясен план. След това, спомняйки си своите собствени разсъждения на тази тема, попита Ардит:

— Уолтър свързваше ли по някакъв начин баланса в природата с Бога?

— Не, той беше на мнение, че подобно обяснение би било много лесно и примитивно. Той казваше, че Бог е създаден от човека, че той е само „една сламка, за която се хващат посредствените умове, страхуващи се от тъмнината...“

Гласът на Ардит заглъхна, а по страните ѝ се спускаха сълзи. Тя ги избърса и каза:

— По това време на деня изпитвам липсата на Уолтър най-остро. В този час винаги си говорехме.

За момент и двамата се почувстваха неловко и после Ардит каза твърдо:

— Не, няма да си позволя да се поддавам на тези настроения.

Тя беше седнала до Ним, а сега се доближи още повече. Той долови уханието на същия този парфюм, който така му бе въздействал предишния път. Ардит каза с усмивка:

— Нещо ми стана от тези беседи за природата.

Те протегнаха ръце един към друг.

— Люби ме, Ним! Сега имам нужда от тебе повече от всеки друг път!

Ръцете му я обгърнаха още по-плътно и те страстно се целунаха. Устните на Ардит бяха влажни и податливи, въздишка на удоволствие се изтръгна от тях, докато Ним я галеше. И двамата добре си спомняха изживяното предишния път. Желанието на самия Ним беше толкова силно, че той прошепна.

— Почакай...

Тя му каза:

— Нека отидем в моята спалня, ще се чувстваме по-добре.

Те станаха от канапето и се заизкачваха по стълбите. В цялата къща цареше тишина, чуваха се единствено техните стъпки. Вратата на спалнята на Ардит беше отворена. Вътре покривалото бе свалено от леглото и завивките отгърнати. Явно, че Ардит бе предвидила всичко още преди той да пристигне. Ним си спомни от предишните им разговори, че Ардит и Уолтър спяха в отделни стаи. И въпреки че терзанията от преди месец вече не го разяждаха, той беше щастлив, че нямаше да легнат в леглото на Уолтър.

Той помогна на Ардит да свали тясно прилепналата си рокля, която толкова го бе впечатлила, и бързо свали и собствените си дрехи. Те се потопиха в леглото, което бе меко и прохладно.

— Права беше — промълви Ним доволно. — Тук наистина е по-добре.

Нетърпението ги обгърна и когато той проникна в нея, Ардит притисна още по-силно тялото си в неговото и простена от удоволствие.

Минути по-късно те вече лежаха успокоени в прегръдките един на друг. Ним се замисли над нещо, което бе чул: че някои мъже, след като са имали сексуален контакт, са толкова изтощени и потиснати, че се чудят защо изобщо са се занимавали. Това обаче никога не се бе случвало на Ним. И днес, както винаги, той се чувстваше отпуснат и обновен.

Ардит каза, почти шепнейки:

— Ти си един много мил и нежен мъж, Ним. Няма ли някакъв начин да останеш и за през нощта?

Той поклати глава:

— Този път не мога.

— Може би не трябваше да те питам — тя прекара пръст през лицето му и се спря на очертанията на устните му. — Обещавам, че няма да имам претенции, Ним, и никога няма да те притеснявам. Може би понякога, когато имаш възможност...

Ним обеща, въпреки че се чудеше как ще се справи, след като напрежението в неговия живот се увеличаваше с всеки изминат ден.

Докато се обличаха, Ардит му каза:

— Преглеждах документите на Уолтър и бих искала да ти дам някои от тях. Той ги беше донесъл от офиса и аз смятам, че трябва да се върнат на мястото си.

— Разбира се, Ардит.

Ардит му показа трите кашона, в които бяха документите. Ним отвори два от тях и намери вътре отчети и кореспонденция. Докато Ардит беше в кухнята, Ним хвърли поглед на някои от тях.

Повечето документи се отнасяха до проблеми, към които Уолтър бе проявявал специален интерес. Някои от тях бяха от преди няколко години и бяха изгубили вече своето значение. Една от папките съдържаха копия от докладите на Уолтър във връзка с кражбата на електроенергия. Ним си спомни, че навремето този доклад беше привлякъл вниманието на електрокомпаниите и се разпространяваше далеч извън пределите на GSP & L. В резултат на всичко това Уолтър

бе придобил репутацията на експерт и дори свидетелства като експерт на един процес в източните щати. Случаят бе стигнал и до Върховния съд. Ним не си спомняше по-нататъшното развитие на случая, пък и вече всичко това нямаше значение.

Той прегледа и някои от другите папки, върна ги обратно в кашона и го затвори. След това Ним пренесе кашоните в коридора, за да не ги забрави на тръгване.

Внезапно земята се затресе. Страхотен тътен и ръмжене, сякаш цяло ято самолети излиташе едновременно, разцепи тишината и в небето се изви сноп от пара. Хората, стоящи върху малкия хълм, инстинктивно затиснаха ушите си с ръце. Някои от тях изглеждаха уплашени.

Тереза Ван Бърен размаха ръце и извика, за да накара групата да се прибере в автобуса, с който бяха пристигнали. Никой не можа да различи думите, но смисълът им беше ясен и двадесетте мъже и жени бързо се отправиха към автобуса, спрял наблизно.

Външният шум бе много по-малко различим в автобуса при затворени врати и включена климатична инсталация.

— Боже мили! — каза един от мъжете ядосано. — Какъв беше тоя номер! Ако си изгубя слуха, ще съдя проклетата компания!

Тереза Ван Бърен го попита:

— Какво казахте?

— Казах, че за малко да оглушея...

— Знам — прекъсна го тя. — Чух ви и първия път. Просто исках да се убедя, че не сте оглушали.

Някои се засмяха.

— Заклевам се, че нямах никакво понятие какво може да се случи каза директорът на GSP & L по връзките с обществеността. — Но както се обърнаха нещата, сме имали късмет Защото току-що видяхте как бликна един нов геотермален извор.

Тя го изрече с ентузиазъм, подобен на този на нефтотърсач, открил нефтен кладенец.

Всички обърнаха глави и погледнаха през прозорците сондата, която бе привлякла вниманието им точно преди да изригне изворът. На външен вид сондата наподобяваше тези, използвани при търсенето на нефтени находища. Всъщност настоящата сонда можеше да се превърне в нефтена сонда със съвсем незначителни операции. Работниците, събрани около извора, ликуваха подобно на Тереза Ван Бърен.

В непосредствена близост се намираха други геотермални извори. Парата под налягане, която те естествено произвеждаха, се събираше в огромни изолирани тръби, които покриваха няколко квадратни километра площ, събираха парата в няколко турбинни генератора, чиято обща мощност беше седемстотин хиляди киловата — електроенергия, достатъчна да задоволи нуждите на един голям град. Новооткритият извор щеше да допълни тази мощност.

Вътре в автобуса Тереза Ван Бърен наблюдаваше човека от екипа на телевизията, който зареждаше нова касета.

— Успяхте ли да снимате в момента, когато това се случи?

— Точно така! — за разлика от репортера, който се оплака, операторът от телевизията изглеждаше доволен.

— Тес, кажи на шофьора да отвори вратата. Искам да снимам и от друг ъгъл — каза той.

Докато той излизаше, в автобуса връхлетя миризмата на сяра, подобна на тази на развалените яйца.

— Как вони само! — Нанси Молино от „Калифорния Икзаминър“ сбърчи деликатния си нос.

— В европейските курорти ще трябва добре да си платите, за да вдишвате това — намеси се репортерът на „Лос Анджелис Таймс“.

— Ако решите да го публикувате — каза Тереза Ван Бърен на репортера на „Лос Анджелис Таймс“, — ще го изпишем на каменна плоча и ще му отдаваме чест два пъти на ден.

Групата журналисти беше тръгнала от града рано сутринта и сега се намираше в суровата планинска местност Севила, където компанията Голдън Стейт вече имаше изградени централи, използващи геотермалните извори. След това групата щеше да се насочи към долината Финкасъл, където компанията се надяваше да изгради подобен геотермален комплекс. На следващия ден групата щеше да посети една водоелектрическа централа и мястото, предвидено за построяването на нова.

И двата бъдещи проекта щяха да бъдат предмет на публична дискусия и тази двудневна екскурзия на журналистите трябваше да им даде предварителна информация.

— Ще ви кажа нещо за тази миризма — продължи Тереза Ван Бърен. — Съдържанието на сяра в парата е незначително и не е опасно. Но получаваме оплаквания от компании, занимаващи се с

недвижими имоти, които продават земи в този район за курортни селища. Тази миризма обаче е прониквала в атмосферата и преди нашата компания да започне да използва геотермалните извори за добиване на електроенергия. Местните жители твърдят, че положението и преди, и сега е едно и също.

— Можете ли да го докажете? — попита репортер от „Сан Хосе Меркюри“.

Ван Бърен поклати глава.

— За съжаление никой не бе предвидил да вземе проби, преди да започнат сондажите. Тъй че никога няма да можем да сравним какво е било „преди“ и какво е „сега“.

— Явно тези, които ви критикуват, са прави в случая. Всички знаят, че такива големи компании като Голдън Стейт изкривяват истината от време на време.

— Мога да приема това само като шега — каза Тереза Ван Бърен. — Но мога да ви уверя, че винаги се вслушваме в критиката.

Обади се един нов скептичен глас.

— Можете ли да ни дадете пример?

— Ще ви посоча същия този пример. Именно заради оплакванията разположихме централите по хребетите на планините, където въздушните течения са по-силни и могат да разнесат бързо миризмата.

— Е, и какво стана? — попита Нанси Молино.

— Появиха се още повече оплаквания, този път от защитниците на околната среда, които твърдяха, че ще развалим хоризонта.

Неколцина от журналистите се засмяха, други записаха нещо в бележниците си.

Журналистът от телевизията потропа на вратата и шофьорът я отвори.

— Ако всички сте готови, можем да тръгваме да обядваме — каза Тереза Ван Бърен. — Тръгваме! — каза след това тя на шофьора.

— Ще пийнем ли по едно, Тес? — попита един журналист от списание „Ню Уест“.

— Може би. Но само ако всички се съгласят да го приемат за неофициално — тя погледна всички с питащ поглед.

Чуха се гласове „Окей, щом е неофициално, да бъде неофициално“.

— В такъв случай съм съгласна. По едно питие преди обяд.

Този разговор имаше своята предистория. Преди две години компанията предоставяше щедро ядене и пиене на журналистите при подобни мероприятия. Представителите на журналистическите среди си бяха хапвали и пийвали с апетит, а после някои от тях се бяха заяли с компанията в статиите си, че предлагат екстравагантни угощения в момента, в който вдигат и цените на електричеството. В резултат на подобни прояви в настоящия момент трапезите бяха съвсем скромни и без алкохол, ако предварително нямаше подобна уговорка.

Стратегията сработи и журналистите, макар и да критикуваха това и онова, мълчаха за мероприятията, в които те участваха.

Автобусът пропътува няколко километра сред неравния геотермален терен, докато стигна до едно малко асфалтирано плато, където бяха разположени няколко фургона, служещи за офиси и жилища на работниците на обекта Автобусът спря, всички слязоха и Тереза Ван Бърен ги поведе към един от фургоните, в който бяха приготвени масите.

Вътре тя каза на един от помощниците да отвори барчето, където се намираха алкохолните напитки. Само след миг донесоха и леда и Тереза Ван Бърен каза:

— Моля, заповядайте.

Повечето бяха на второто си питие, когато се чу звук на самолетен мотор, чиято сила постепенно нарастваше. От прозорците на фургона журналистите видяха един малък хеликоптер с отличителните знаци на компанията Голдън Стейт. Хеликоптерът кацна непосредствено до фургона, спря мотора си и от вратата се показва Ним Голдман.

След малко той се присъедини към групата. Тереза Ван Бърен каза:

— Вероятно повечето от вас познават мистър Голдман. Той дойде, за да отговори на вашите въпроси.

— Аз ще задам първия въпрос — каза операторът от телевизията. — Какво ще пиете?

— Да, благодаря. Водка и тоник.

— Виж ти, вие ли сте най-важният, че да идвате с хеликоптер, а всички ние да се тресем в автобуса! — каза Нанси Молино.

Ним погледна скришом младата и привлекателна негърка. Той си спомни предишната им среща и последвалия сблъсък, спомни си също така мнението за нея на Тереза Ван Бърен, която твърдеше, че е изключителна журналистка. Но Ним все още си мислеше, че е мръсница.

— Ако някой специално се интересува — каза той, — имах и други работи да свърша и не успях да хвана автобуса.

Нанси Молино обаче не бе удовлетворена.

— Всичките висши служители на компанията ли могат да ползват хеликоптер, когато им се прииска?

— Нанси — каза рязко Тереза Ван Бърен, — много добре знаеш, че не е така.

— Нашата компания разполага с няколко малки самолета и два хеликоптера — намеси се Ним. — В повечето случаи те се използват при екстрени ситуации и много рядко, повтарям, много рядко превозват някои от висшите служители. При сериозни поводи, какъвто вярвам, че е днешният.

— Какво искате да кажете, че вече не сте сигурен?

— Щом като ме питате, мис Молино, ще трябва да призная, че имам известни съмнения.

— Хайде, Нанси — обади се глас отзад, — стига с тези препирни! Нас това не ни интересува!

Мис Молино се нахвърли върху колегите си:

— Обаче мен ме интересува. Загрижена съм как се разхищават обществените средства, а ако вие не сте, би трябвало да бъдете!

— Нашата цел в момента — намеси се Тереза Ван Бърен — е да ви представим нашия нов геотермален проект и да отговорим на някои...

— Не! — прекъсна я Нанси Молино. — Това е само вашата цел. Представителите на пресата сами решават с каква цел идват, някои цели съвпадат с вашите, други — не.

— Тя е права, естествено — каза един от репортерите на „Сакраменто Би“.

— Тес — каза Ним на Тереза Ван Бърен, докато тя нервно отпи от чашата си с водка и тоник. — Определено предпочитам собствената си работа пред твоята.

Някои се усмихнаха, Тереза Ван Бърен само сви рамене.

— Ако сте свършили да си чешете езиците — каза Нанси Молино, — бих искала да попитам колко струва тоя миксер отвън и колко излиза на час полетно време.

— Ще се поинтересувам — каза Ван Бърен — и ако подобни данни съществуват и компанията реши да ги предостави, утре ще направя изявление. Ако обаче се реши, че това е въпрос на компанията, няма да мога да ви дам никаква информация.

— В такъв случай ще трябва да си я набавя по друг начин — заяви безметежно Нанси Молино.

Докато разговаряха, помощниците бяха донесли обяда — печено месо с гарнитура от картофено пюре и тиквички. В специални глинени съдове имаше подходящ за ястието сос.

— Е, дами и господа, да пристъпваме — каза Тереза Ван Бърен. Не сме в някой луксозен ресторант, но храната може да задоволи и най-претенциозния вкус!

Групата започна да се храни с апетит, удвоен от чистия планински въздух, и напрежението от преди няколко минути намаля. След основното ястие бяха донесени ябълкови сладкиши, две огромни купи със сладолед и няколко кани ухаещо кафе.

— Премах! — каза на висок глас представителят на „Лос Анджелис Таймс“, като се облегна назад и въздъхна тежко. — Дай да си кажем две думи по работа, Тес, докато не сме заспали.

Операторът от телевизията, който бе приготвил коктейла на Ним, сега го попита:

— И колко време могат да служат тези гейзери?

Ним отпи глътка от кафето си, отмести чашата и каза:

— Ще ви отговоря, но първо нека изясним един въпрос. Това тук не са гейзери, а съвсем друг вид извори. Гейзерите изхвърлят вода и пара, а тези тук — само пара, което е много по-добре за захранването на турбините. Що се отнася до въпроса, колко време могат да се използват, истината е, че никой не знае. Можем само да предполагаме.

— Изкажете едно предположение тогава — каза Нанси Молино.

— Най-малко тридесет години, а може би и много повече.

— Съществуват ли и други геотермални полета, които служат за производство на електроенергия?

— Съвсем малко са. Най-старата подобна централа се намира в Италия, в непосредствена близост до Флоренция. Има още няколко

подобни в Нова Зеландия, Япония, Исландия и Русия, но нито една от тях не е толкова голяма, колкото тази в Калифорния.

— Съществуват и много други потенциални възможности — намеси се Тереза Ван Бърен.

— Къде по-точно? — попита журналистът от „Оукланд Трибюн“.

— Навсякъде в западната част на Съединените щати — отговори Ним. — От Скалистите планини до Тихия океан.

— Този вид електроенергийно производство е едно от най-екологичните и сигурни. Цената на подобна енергия също ще е относително по-ниска — каза Тереза Ван Бърен.

— Вие двамата добре сте потренирали — обади се пак Нанси Молино. — Имам два въпроса. Първият е: Тес каза, че това е едно от най-сигурните производства. Но е имало и инциденти, нали?

Всичките репортери слушаха с интерес, повечето от тях грижливо записваха в своите бележници или бяха включили портативните си касетофони.

— Точно така. Имаше два инцидента: единият преди три години, а другият — съвсем наскоро. Става дума за геотермални извори, над които губим контрол и парата свободно излиза на повърхността. С първия случай успяхме да се справим. С другия — тъй наречения „Олд Десперадо“, не се справихме изцяло. Ето го, той се вижда оттук.

Ним доближи до прозореца на фургона и посочи един обект, обграден с решетка, който се намираще на около половин километър разстояние. Вътре в очертанята на оградата горещи струи пара бълваха от няколко отвора през неравномерни интервали. От външната страна имаше голяма табела:

ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ОПАСНО!

— Когато изригна „Олд Десперадо“, на няколко километра разстояние хвърчаха парчета скални породи и гореща кал. Имаше големи повреди. За щастие обаче това се случи, когато повечето хора не бяха на работа и нямаше жертви.

— Възможно ли е да изригне отново? — попита един от журналистите.

— Предполагаме, че не. Но нещата в природата са непредсказуеми.

— Най-важното е, че все пак е имало инциденти — каза Нанси Молино.

— Инциденти има навсякъде — каза Ним строго. — Това, което правилно отбеляза Тес, е, че процентът на подобни инциденти е много нисък. Какъв е вторият ви въпрос?

— Ако приемем казаното от вас двамата за истина, защо тогава геотермалните полета не се използват по-широко?

— Отговорът е прост — предложи журналист от „Ню Уест“. — Сигурно е, че ще обвинят природозащитниците.

Ним каза рязко:

— Съвсем грешно предположение! Вярно е, че GSP & L е имала доста проблеми с организациите на защитниците на околната среда и вероятно ще има и в бъдеще. Но причината за недостатъчното развитие на геотермалните извори са политиците. По-специално Конгресът.

Ван Бърен изгледа Ним предупредително, но той не й обърна внимание.

— Чакайте малко! — каза един от репортерите на телевизията. — Бих искал да снимам! Ако си водя бележки сега, бихте ли повторили същото и отвън.

— Да, няма проблеми — съгласи се Ним.

Той продължи:

— Повечето от земите, които трябва да бъдат изследвани, са собственост на федералното правителство.

— Бихте ли ни казали за кои щати става дума?

— Орегон, Айдахо. Монтана, Невада, Юта, Колорадо, Аризона и най-вече Калифорния.

Един глас каза:

— Продължавайте, моля!

Всички глави бяха наведени, ръцете усърдно пишеха.

— Е, десет години изминаха в протакане и пререкания между политиците, докато се прие закон за отдаване под наем на земите, на които има геотермални извори. Последва още едно тригодишно забавяне, докато се уточнят стандартите по опазването на околната среда. Дори и в настоящия момент е дадено разрешение само на няколко компании. Деветдесет процента от молбите са изгубени някъде из бюрократичните коридори.

— Искате да кажете, че през целите тези десет години нашите политици са призовавали хората да икономисват електроенергия, да плащат по-високи такси за електричество и да бъдат зависими от вносни суровини? — попита репортерът на „Сан Хосе“.

— Нека самият той го каже — намеси се един от журналистите.
— Искам да го цитирам дословно.

— Цитирайте ме. Приемам напълно току-що изречените думи!

Тереза Ван Бърен се намеси:

— Стига толкова! Нека говорим за Финкасъл. След като привършим с обяда, тръгваме за там.

Ним промърмори:

— Тес се опитва винаги да ми попречи, когато искам да си докарам някоя бяля, но не винаги успява. Всъщност хеликоптерът си тръгва след малко, а аз оставам с вас до утре. Щом казвате да говорим за Финкасъл...

Той извади една карта от куфарчето си и я закачи на стената.

— Финкасъл се намира през няколко долини на изток, както можете да видите и на картата. Това са незаети територии, където със сигурност знаем, че има геотермални избори. Информацията, която ни предоставиха геолозите, сочи, че този район ще е в състояние да произвежда два пъти повече електроенергия, отколкото се произвежда тук. В скоро време нашият проект ще бъде предмет на обществено обсъждане.

Тереза Ван Бърен даде знак, че иска думата.

— Бихме искали предварително да заявим следното — каза тя.
— Ние в никакъв случай не желаем да ви убеждаваме в предимствата на този проект или да влияем върху вашето мнение, преди да е започнало обсъждането. Просто искаме да ви обясним за какво става дума. Продължавай, Ним.

— Най-същественото за Финкасъл — продължи Ним, — както и за Девилс Гейт, където ще отидем утре, е, че те ще спестят огромни количества нефт, които в момента страната ни внася от арабските държави. Настоящото геотермално поле спестява вноса на десет милиона барела годишно, а при въвеждането на други подобни централи количеството може и да се утрои...

Импровизираната пресконференция продължи, прекъсвана от приятелски шеги. Напрежението бе преминало.

Върху светлосиния плик беше написано: „Ним Голдман. Лично.“ В допълнителната бележка, съпровождаща писмото, неговата секретарка поясняваше, че писмото е минало през детектора и може да бъде отворено.

Съобщението на Вики зарадва Ним. Това значеше, че всички писма с надпис „лично“ или „поверително“ внимателно се проверяват, а също така значеше, че за целта се използва новият детектор, закупен неотдавна от компанията.

Събитията, последвали деня, в който Хари Лондон почти със сигурност бе спасил живота на Ним и Вики Дейвис, криеха още един любопитен факт. Оттогава Хари Лондон бе решил явно да полага специални грижи за охраната на Ним, като бе подпомаган от Вики, която изпитваше към него почти преклонение след случилото се. Всеки ден тя предоставяше на Лондон точното разписание на срещите и движението на Ним. Самият Ним беше научил за това съвсем случайно и се чудеше дали трябва да бъде благодарен, раздразнен или просто да се забавлява със случая.

Във всеки случай поне в момента беше далече от покровителството на Хари Лондон.

Ним, Тереза Ван Бърен и групата журналисти бяха прекарвали нощта в лагера на Голдън Стейт, разположен в една планинска падина. Лагерът се намираше на петдесетина километра разстояние от най-близкия град и се състоеше от десет постройки за инженерите, техниците и техните семейства, малко училище, в момента във ваканция, и още две сгради, подобни на мотел, едната от които за посетители. Над всичко това се издигаха метални стълбове, които свързваха проводниците с високо напрежение и напомняха за причините за съществуването на това селище.

Журналистите бяха настанени в постройката за гости, по четири в стая. Естествено това предизвика някои недоволства, защото при по-голяма независимост някои можеха да си правят екскурзии из стаите на колегите си.

Ним се настани в самостоятелна стая в сградата за служители. След вечеря той изпи питие с някои от журналистите, изигра една игра на покер и след това си легна. На следващия ден той се събуди освежен и вече се приготвяше за закуска, която бе планирана за 7,30.

В момента той бе седнал на терасата пред служебната постройка и въртеше в ръката си светлосиния плик.

Писмото бе донесено от куриер, който разнасяше пощата на лагера в Девилс Гейт и другите обекти на компанията Голдън Стейт. Това влизаше в системата на GSP & L и писмото не създаваше никакви допълнителни усложнения. Така или иначе, мислеше си Ним, ако онази Нанси Молино беше научила начина, по който бе доставено писмото, нямаше да може да се отърве от въпроси. За щастие тя не научи.

Тереза Ван Бърен също му бе припомнила за съществуването на тази досадница Молино. Тя му бе донесла писмото преди малко и му бе казала, че тя пък е получила отговор на запитването си за разходите на хеликоптера. Ним беше сразен.

— Искаш да кажеш, че ще помогнеш на тази мръсница да ни надене примката на шията, така ли?

— Недей да грубиянстваш, Ним. Това няма да промени нищо — каза Тереза търпеливо. — Понякога вие, големите шефове, съвсем не можете да разберете същността на моята работа.

— Ако това е примерът, наистина нищо не разбирам!

— Виж сега, не можем да привлечем всички на своя страна. Признавам, вчера Нанси и на мен ми лазеше по нервите, но когато се замислих, стигнах до извода, че тя ще напише за хеликоптера независимо от нас. Така поне ще сме сигурни, че ще цитира точни данни. Ако ги вземе от някъде другаде, със сигурност ще са преувеличени. Има и друг момент — аз съм пределно искрена с Нанси и тя го знае. Може би ще дойде момент, когато това ще бъде от голямо значение.

Ним каза с ирония:

— Едва ли ще дочакам мига, в който това създание ще напише нещо положително за нас.

— Ще се видим на закуска — каза Тереза Ван Бърен. — И моля те, охлади страстите си!

Седейки замислено на терасата, Ним отвори писмото.

То съдържаше една страница, отгоре на която пишеше: От Карен Слоун.

Внезапно той си спомни разговора им. Карен бе казала: Понякога пиша стихове? Искате ли да ви изпратя някои?

*„Днес намерих приятел,
или може би той ме намери...
Съдба ли бе това или шанс...“*

Какво друго му бе казала Карен? „Аз пиша и на пишещата машина. Натискам буквите с пръчица, която държи между зъбите“.

Ним си представи картината как тя старателно пише думите, които той току-що бе прочел, стиснала в зъбите си пръчица и склонила русата си глава, единственото нещо, което можеше да движи, над пишещата машина. Колко ли чернови е трябвало да напише, преди да сътвори това стихотворение...

Внезапно Ним осъзна, че горчивината, която изпитваше само преди броени мигове, бе изчезнала. Стана му драго.

По пътя за закуската Ним срещна Уоли Талбот. Не беше го срещал от деня на погребението на баща му. Внезапно нещо го стегна, като се сети за последното си посещение при Ардит, но после отсъди, че и майката, и синът имат право на свой собствен живот.

Уоли го приветства радостно.

— Здравсти, Ним! Какво те води насам?

Ним му обясни за групата журналисти и на свой ред попита:

— А ти какво правиш тук?

Уоли погледна далекопроводите над тях.

— Патрулният хеликоптер открил, че един от изолаторите не е в ред, явно някой ловец го е използвал за мишена. Ние трябва да го заменим. Надявам се, че след обяд ще приключим.

Докато те разговаряха, се доближи един мъж, когото Уоли представи като Фред Уилкинс, техник в компанията.

— Приятно ми е да се запознаем, мистър Голдман. Чувал съм много за вас, пък съм ви и гледал често по телевизията.

Новодошлият беше на около тридесет години, добре загорял и с яркочервена коса.

— На Фред му личи, че живее извън града, нали? — каза Уоли.

Ним попита:

— Харесва ли ви на обекта? Не се ли чувствате самотен?

Уилкинс само поклати глава:

— Добре ми е и на мен, и на съпругата. На децата също им харесва — той вдъхна дълбоко. — Вижте само какъв въздух? Къде ще намерите такъв въздух в града? Има и много слънце, пък и за риболов не е зле.

— Освен да дойда тук през отпуската — засмя се Ним.

— Татко — обади се едно детско гласче, — дойде ли пощаджията?

Едно малко момченце тичаше към тях. То имаше мило личице, изпъстрено с лунички и рижава коса като на баща си.

— Само пощаджията на компанията, сине. Другият ще дойде след около час.

Бащата обясни на останалите:

— Днес Дани има рожден ден. Очаква да дойдат подаръците.

— Аз ставам на осем — каза момченцето. — Вече получих някои подаръци, но може да има и още.

— Честит рожден ден, Дани! — казаха Ним и Уоли в един глас.

След няколко мига те се разделиха и Ним се упъти към мотела за гости.

След обяд, след като вече бяха разгледали хидроенергийната централа, разположена изцяло под земята, и се бяха наобядвали, групата журналисти се подготвяше да тръгва. Почти всички вече се бяха настанили в автобуса. Тереза Ван Бърен бе една от последните.

— Благодаря ти за всичко, Ним — каза му тя. — Независимо че понякога ти бе неприятно, ти все пак много ми помогна.

Ним отговори с усмивка.

— Плащат ми да правя и някои не много приятни неща от време на време. Каж ми, как преценяваш...

Ним внезапно спря да говори, без да бъде сигурен защо. Нещо не беше наред. Времето беше изключително хубаво, слънцето светеше ярко и лъчите му се прокрадваха сред листата на дърветата и огряваха полските цветя. Лек ветрец подухваше от планинските върхове. Ним и Тереза се намираха в центъра на лагера. От едната им страна работниците, които не бяха на смяна, се бяха разположили на терасата на служебната сграда. От другата, по посока на къщите на служителите, се забелязваше група деца, които пускаха хвърчило. Малкият червенокос Дани също беше сред тях. Внезапно и момчето, и хвърчилото се изгубиха от погледа на Ним. В непосредствена близост беше и сервизният камион на GSP & L, заобиколен от мъже в работни комбинезони, сред които и Уоли Талбот.

— Хайде, Тес, да тръгваме — разнесоха се гласове от автобуса.

Тереза Ван Бърен погледна Ним с любопитство и го попита.

— Ним, какво има?

— Не съм съвсем сигурен...

Внезапно един силен, почти истеричен вик прокънтя над лагера.

— Дани! Дани! Не мърдай, Дани! Стой където си!

Ним и Тереза обърнаха едновременно главите си по посока на звука.

Отекна още един вик:

— Дани! Чуваш ли ме?

— Ето там — посочи Тереза Ван Бърен стръмната пътечка в края на лагера, почти скрита от дърветата. По нея тичаше Фред Уилкинс и викаше с всичка сила:

— Дани! Прави каквото ти казвам! Недей да мърдаш!

Децата бяха спрели да играят и обърнаха глави по посока на виковете. Същото стори и Ним.

— Боже мили! — изстена Ним.

Сега вече виждаше.

Високо над главите им, на един от електрическите стълбове той видя Дани. Детето упорито се изкачваше нагоре, държейки се за отвесния метален прът на стълба. Хвърчилото му се бе оплело в един от проводниците на високо напрежение и той сега щеше да се помъчи да го освободи. Под слънчевите лъчи в ръката му проблясваше алуминиев прът, с който се надяваше да откачи хвърчилото. Момчето напредваше със завидна упоритост и или не чуваше, или не обръщаше внимание на виковете на баща си.

Ним заедно с останалите се затича към стълба, но с усещането за пълна безнадеждност. Момчето все повече се доближаваше до проводниците. ПЕТСТОТИН ХИЛЯДИ ВОЛТА НАПРЕЖЕНИЕ!

Фред Уилкинс увеличи скоростта, но лицето му вече бе с израз на безнадеждност.

Ним се присъедини към виковете:

— Дани! Проводниците са опасни! Спри където си!

В този миг момчето спря и погледна надолу, а след това към хвърчилото и отново се заизкачва. Вече беше само на няколко метра от жиците.

В този момент Ним видя още един силует, който беше най-близо до стълба. Уоли Талбот. Той тичаше като олимпийски шампион, краката му почти не докосваха земята.

Самият стълб беше заобиколен от предпазна решетка. Както покъсно Ним разбра, малкият Дани се бе покатерил на едно дърво и по един от клоните бе стигнал до решетката и бе скочил вътре. Уоли вече беше до решетката. Със свръхчовешко усилие той я прескочи и когато се приземи от другата страна, ръката му кървеше. Той се втурна към стълба и се закатери нагоре.

Групата под стълба следеше всяко негово движение със затаен дъх. Междувременно се появиха трима от работниците от екипа на

Уолтър, които отключиха ограждащата решетка и също се закатериха нагоре. Но Уоли беше много по-напред, скъсявайки бързо разстоянието между себе си и момчето.

Фред Уилкинс вече бе в подножието на стълба и също се опита да се покатери, но го спряха. Сега той стоеше там и с напрежение гледаше нагоре.

Погледите на всички следяха момчето, което беше само на метър разстояние от проводниците. Уоли Талбот беше непосредствено зад него.

В този момент това се случи.

Дани се протегна с алуминиевия прът в ръка, на сантиметри от един от изолаторите, и се опита да закачи хвърчилото. В същия миг Уоли сграбчи момчето и го притегли към себе си. Секунда по-късно и двамата се подхлъзнаха. Дани се бе вкопчил в една от мрежите, опасващи стълба. В същия този миг, инстинктивно, за да запази равновесие, Уоли хвана пръта, изпуснат от момчето. Прътът се изви подобно на арка. Внезапно отнякъде изригна огненочервена топка, обкръжена от пламъци, която обгърна Уоли. Пламъкът изчезна също толкова внезапно, а тялото на Уоли се отпусна безжизнено на една от мрежите.

Като по чудо нито един от двамата не падна. Само след броени секунди двама души от екипа на Уоли достигнаха до тялото му и започнаха бавно да го свалят надолу. Третият мъж държеше Дани. На момчето нищо му нямаше, но звуците на неговото хлипане можеха да се чуят и в подножието на стълба.

В този момент в един от краищата на лагера засвири пронизително сирена.

Пианистът на коктейлбара премина от песента „Здравейте млади влюбени“ към „Каквото ще стане, иде стане“.

— Ако тоя продължава да свири тия стари парчета, иде взема да се разплача — каза Хари Лондон — Още една водка, приятелю?

— Защо не, по дяволите! Нека бъде двойна!

Думите на Ним вече трудно се различаваха. Беше пил твърде много и го знаеше, но хич не му пукаше. Като си бръкна в джоба, той извади ключовете от колата си и ги протегна на Хари:

— Моля те, погрижи се за това! Ще се прибера с такси.

Лондон прибра ключовете и каза:

— Разбира се. Но ако искаш, можеш да спиш у нас тази вечер.

— Не, благодаря, Хари.

Ним наистина се канеше да се прибере вкъщи, искаше да се прибере. Не се притесняваше, че е пиан, поне не тази вечер. Лия и Бенджи сигурно щяха да бъдат заспали, а за Рут не се съмняваше, че щеше да го разбере.

— Изследвания, изследвания... Каква полза. Според мен по-добре Уоли да беше мъртъв!

Лондон отпи една глътка от бирата си, преди да отговори.

— Може би Уоли не мисли така. Е, пообгорял е, някои неща вече няма да може да прави, но съществуват толкова много други...

Ним повиши глас.

— По дяволите, Хари! Ти чуваш ли се какво говориш?

— Успокой се, приятелю — каза Хари благо. — Естествено, че разбирам.

— След време... — Ним се опитваше да изрича думите по-разбираемо. — След време раните ще зараснат. Ще му присадят нова кожа. Но, по дяволите, Хари, да не мислиш, че ще може да си поръча нов член от някой каталог!

— Така е. Нямам какво да кажа — Лондон поклати тъжно глава. — Горкото момче!

Пианистът вече бе засвирил „Песента на Лара“ и Хари Лондон избърса една сълза от бузата си.

— Той е само на двадесет и осем — каза Ним. — За бога, двадесет и осем! Всеки нормален мъж на тази възраст би имал пред себе си...

Лондон го прекъсна рязко:

— Нямам нужда от диаграми. Едно нещо трябва да запомниш, Ним. Не всички си падат по чукането колкото теб. Ако ти беше изгубил това, което изгуби Уоли, щях да повярвам, че това е краят. Кажи ми, ти някога броил ли си с колко жени си имал работа? Могат сигурно да те включат в рекордите на Гинес?

— Има един белгийски писател — Ним за малко се отклони от темата, — казва се Жорж Сименон. Та той твърди, че го е правил с десет хиляди различни жени. Аз дори не се доближавам до неговата бройка.

— Да оставим цифрите настрана тогава. Просто, може би за Уоли всичко това не е било чак толкова важно, както за тебе.

Ним поклати глава.

— Много се съмнявам.

Той си спомни за случаите, когато бе виждал Уоли заедно с жена му Мери Инстинктът на Ним му подсказваше, че са имали добър сексуален живот. Той с тъга си помисли как щеше това да се отрази на техния брак.

Бирата и двойната водка пристигнаха.

— На връщане повтори поръчката — каза Ним на келнера.

Беше рано вечерта. Барчето, в което бяха седнали, беше малко и тъмно, а сантименталният пианист вече свиреше „Лунната река“. Мястото беше в непосредствена близост до офисите на GSP & L и Ним и Хари Лондон бяха дошли пеша тук след работа. Това беше третият ден.

Това бяха най-лошите три дни в живота му.

През първия ден, когато бяха в лагера Девилс Гейт, той само за миг бе останал без дъх, когато електричеството бе обгърнало Уоли Талбот. След това вниманието на всички беше приковано от процедурите по оказване на първа помощ.

В повечето големи енергийни компании подобни случаи не бяха изключение. Причините бяха или немарливост и несъобразяване с

предписаните предпазни мерки, или случаи „едно на хиляда“, както този, на който Ним бе свидетел.

По ирония на съдбата компанията Голдън Стейт бе похарчила хиляди долари за просветна програма, предупреждаваща родителите и децата да не пускат хвърчила в близост до проводници на високо напрежение.

Както по-късно се разкри, Фред Уилкинс знаел за тази програма, обаче съпругата му не. Тя призна, че е чувала нещо някъде, но не си спомняше точно какво и къде. Явно този факт ѝ се бе изплъзнал от паметта, когато хвърчилото, подарък от бабата и дядото на Дани, бе пристигнало с утринната поща. Алуминиевия прът Дани бе взел от бараката, където баща му държал риболовните си принадлежности. Що се отнася до самото изкачване, всички охарактеризираха Дани като „решително и безстрашно момче“.

Уоли Талбот беше в безсъзнание, със сериозни изгаряния и дишането му бе спряло.

Екипът за първа помощ под ръководството на медицинската сестра от лагера му направи изкуствено дишане, съпроводено със сърдечен масаж. Уоли бе пренесен в медицинския пункт, където сестрата, следвайки инструкциите на лекаря от града по телефона, използва уред, стимулиращ сърдечната дейност. Този път опитът беше успешен.

Почти веднага след това пристигна хеликоптерът на компанията, същият, който бе довел Ним и закара Уоли, съпроводен от сестрата, в централната болница.

Едва на следващия ден обаче лекарите гарантираха живота му и дадоха информация за състоянието му.

На втория ден случаят се появи на всички първи страници на вестниците, като ефектът беше подсилен с персоналното присъствие на повечето журналисти. Сутрешният „Кроникъл Уест“ помести на първа страница материал със заглавие „Мъжът, поразен от електрически ток, е герой“.

След обяд в „Калифорния Икзаминър“ излезе материал на Нанси Молино „Служител жертва живота си, за да спаси дете“. По телевизията имаше предаване както предишния ден, така и днес.

Заради хуманната си същност случаят привлече вниманието не само на щата, но и на целите Съединени щати.

Малко след обяд в градската болница Маунт Идън лекуващият лекар на Уоли Талбот даде импровизирана пресконференция за състоянието му в коридора на сградата. Ним, който току-що бе дошъл, улови само някои моменти от казаното от лекаря.

— Бихте ли били по-конкретни, докторе? — попита един от репортерите. — Какви са другите поражения?

Лекуващият лекар погледна стоящия до него представител на болничната администрация, който трябваше да направи изявление.

— Дами и господа — каза той, — обикновено нямаме практика да даваме допълнителна информация, тъй като спазваме правото на нашите пациенти на лична тайна. В този случай обаче, след съответния разговор със семейството на пациента, бе решено да се предостави цялата информация, за да няма спекулация със случая. Но предварително ви моля от името на пациента и неговото семейство да бъдете дискретни в това, което казвате и пишете. Благодаря ви. Докторе, моля продължете.

— Ефектът от токов удар върху човешкото тяло не може да бъде предвиден. Често пъти има смъртни случаи, когато електрическият ток преминава през вътрешните органи, преди да влезе в земята. За щастие, в случая на мистър Талбот, това не се случи, токът е преминал по повърхността на тялото, но е увредил половите му органи.

Последваха дълбоки въздишки и мълчание, което никой не смееше да прекрати, за да зададе следващия въпрос. Престраши се един възрастен журналист.

— Докторе, и състоянието...

— Органите му са изцяло унищожени. Изгорени са. Сега бихте ли ме извинили...

Групата журналисти, необичайно тиха, се отдръпна настрана.

Ним обаче остана. Той се представи на управителя на болницата и попита къде е семейството на Уоли — Ардит и Мери. Ним не бе виждал нито една от тях след случилото се, но знаеше, че ще се срещне с тях скоро.

Както научи, Ардит беше в болницата. Бяха ѝ били успокоителна инжекция.

— Тя изпадна в шоково състояние — каза управителят на болницата. — Не знам дали сте в течение, но тя е изгубила и съпруга си преди по-малко от месец.

Ним кимна с глава.

— Младата мисис Талбот в момента е със съпруга си, но за момента други посещения не са позволени.

Ним остави бележка на Мери, че той е на разположение каквото и да ѝ потрябва и че ще се върне в болницата на следващия ден.

През нощта Ним спеше на пресекулки, като сцената в Девилс Гейт беше непрекъснато пред очите му, подобна на повтарящ се кошмар.

На сутринта на третия ден той видя Мери, а след това и Ардит.

Мери го посрещна пред стаята на Уоли.

— Уоли е в съзнание, но не иска да вижда никого, поне за момента — каза тя.

Жената на Уоли изглеждаше бледа и изтощена, но бе запазила някои от деловите си маниери.

— Ардит иска да те види. Тя знаеше, че ще дойдеш.

Ним каза със съчувствие:

— Мери, знам, че думите не помагат. И въпреки всичко, ужасно съжалявам.

— Всички ние съжаляваме — каза Мери и отвори вратата на стаята на Ардит.

— Тук е Ним, мамо.

Тя му каза:

— Ще те оставя, Ним. Връщам се при Уоли.

— Влизай, Ним — каза Ардит. Тя беше облечена и седеше в леглото си, подпряна на възглавници — Не е ли смешно и аз да съм в болница?

В гласа ѝ се долавяха нотки на истерия, очите ѝ бяха прекалено блестящи, а страните ѝ неестествено зачервени. Ним си спомни, че управителят на болницата му бе казал, че на Ардит са били успокоителни инжекции, но вече явно не беше под влиянието им.

Ним започна несигурно:

— Бих искал да знам какво да кажа...

Не знаейки как да продължи, той се наведе, за да я целуне, но Ардит изведнъж се стегна и обърна главата си на другата страна. Ним едва успя да докосне с устни горещата ѝ буза.

— Моля те, недей. Не ме целувай — промълви Ардит.

Като се чудеше да не би да я е обидил по някакъв начин, тъй като беше действително трудно да се отгатнат настроенята ѝ в подобна ситуация, Ним се отмести и седна до леглото ѝ.

Настъпи тягостно мълчание.

— Казват, че Уоли ще живее. До вчера и в това не бяхме сигурни. Но, предполагам, знаеш КАК ще живее? Знаеш какво му се е случило, нали?

— Да, разбрах — каза Ним.

— Мислил ли си, Ним? Мислил ли си защо се случи всичко това?

— Ардит, аз бях там, когато се случи. Аз видях...

— Аз нямам предвид как, а защо се случи, Ним!

Ним я погледна с недоумение.

— Много мислих тези дни, Ним. Струва ми се, че този случай, който изглежда като инцидент, можеше изобщо да не се случи. Можеше. Ако не бяхме ние — ти и аз.

Без да разбира мислите ѝ, Ним се опита да я разубеди:

— Моля те, Ардит! Преувеличаваш! Но въпреки всичко прекрасно те разбирам, всичко това толкова скоро след смъртта на Уолтър.

— Точно в това се крие причината — каза Ардит с напрежение в гласа, — ние с теб не зачетохме паметта на Уолтър, всичко стана толкова скоро след смъртта му. Така го чувствам, сякаш съм наказана именно заради това. Че всички: и Уоли, и Мери, и децата страдат само заради мен.

Ним за миг се вцепени.

— За бога, Ардит почти извика той. — Какво говориш! Та това е смешно!

— Така ли? Просто се замисли по-дълбоко, когато останеш насаме със себе си, както направих аз. Сега ми казваш „за бога“. Та ти си евреин, Ним. Вашата религия не ви ли учи да вярвате в божия гняв и в божие наказание?

— Дори и така да е, аз не приемам подобна религия.

— Аз също никога не съм мислила по този начин. Просто сега започвам да имам съмнения.

Ним търсеше думи, за да се опита поне малко да промени настроението на Ардит.

— Виж, Ардит. Случва се така с някои семейства. Просто едните понасят ударите на съдбата, докато други остават незасегнати. Всичко това нито е логично, нито е справедливо, но такъв е животът.

— Откъде знаеш, Ним, че това, което се случва на тези семейства, не е своего рода наказание?

— Защото просто няма начин да бъде така. В този живот всичко е късмет, било той добър или лош. Просто понякога се оказваш на погрешно място в погрешно време. Ардит, повярвай ми, лудост е да се самообвиняваш за това, което се е случило с Уоли.

— Бих искала да ти повярвам — каза Ардит. — Но просто не мога. Моля те, иди си, Ним. Днес сигурно ще се върна вкъщи.

Ним се изправи и каза на тръгване:

— Ще намина скоро.

Тя поклати глава:

— Не съм сигурна, че трябва да го правиш. Но се обади все пак.

Ним искаше да я целуне на сбогуване, но като се сети за реакцията ѝ, се изправи и бързо излезе.

Ним беше страхотно объркан. Ардит явно се нуждаеше от помощта на психиатър, но ако предложението излезеше от него, трябваше да обясни на всички какви са причините. Дори и при условие, че се спазва лекарската тайна, Ним просто не се виждаше в подобна ситуация. Поне не за момента.

Мъката за Уоли, Ардит и неговата собствена дилема не го напуснаха през целия ден.

Сякаш за да допълни терзанията му, след обяда се появи статията на Нанси Молино в „Калифорния Икзаминър“. Ним си беше мислел, че във връзка със случая с Уоли и използването на хеликоптера за неговото транспортиране до болницата тя ще се откаже от намерението си. Но не стана така.

Статията беше на челна страница и носеше заглавието: „Цялото кралско войнство... на GSP & L и мистър Ним Голдман“.

В статията се казваше:

„Някога замисляли ли сте се как се чувства човек, облегнал се удобно на седалката на хеликоптера, докато той го носи из просторите?

Повечето от нас не са имали възможност да изпитат това екзотично удоволствие.

Но има хора и от тази категория, като например президента на Съединените щати, шаха на Иран, понякога негово светейшество папата, и, естествено, някои избрани служители на всеизвестната компания GSP & L. Например мистър Ним Голдман.

Защо именно Голдман, бихте попитали вие?

Вероятно този господин, който се явява вицепрезидент на компанията, е прекалено важен, за да пътува с автобус, макар той да е нает специално от компанията и да пътува в същия ден, в същата посока и да има много свободни места. Но въпреки това той избира хеликоптера...“

Статията продължаваше в същия дух, придружена от снимка на хеликоптера и един не твърде удачен портрет на Ним, който той подозираше, че Нанси Молино е изровила от архивата на вестника.

Особено опасен беше следният параграф:

„Многобройните потребители на електроенергия и газ, непрекъснато притискани от повишаващите се цени, вероятно се учудват за какво се използват тези средства от една компания, подобна на GSP & L... И може би, ако служители, подобни на мистър Голдман, са в състояние да променят навиците си и да започнат да използват по-малко екстравагантен транспорт, биха били направени икономии, които заедно с други подобни ще позволят да се спре растежът на цените“.

След обяд Ним отбеляза статията и даде вестника на секретарката на Ерик Хъмфри.

— Кажи на председателя на управителния съвет, че съм решил, че е по-добре аз да му дам статията, отколкото да го научи от някой друг.

Само минути след това Ерик Хъмфри връхлетя в кабинета на Ним и хвърли вестника на бюрото му. Той беше ядосан повече от всякога и дори повиши тон:

— Как си ги мислиш ти тези работи, че ни забъркваш в подобна каша? Не знаеш ли, че именно в момента се разглежда нашето предложение за повишаване цените на електроенергията и че решението ще бъде изнесено тези дни? Точно такова нещо им трябва, за да ни видят сметката!

Ним също не му остана дължен.

— Разбира се, че всичко това ми е известно и съм разстроен колкото и вие. Но тази проклета журналистка вече си беше наточила ножа срещу нас. Ако не беше случаят с хеликоптера, щеше да си намери някакъв друг повод.

— Можеше да не може да намери повод. С това, че ти използва толкова недискретно хеликоптера, просто си й дал готов коз в ръцете.

Ним едва се сдържа да не отговори на тази реплика. Не за пръв път се случваше помощниците да понасят несправедливи обвинения. Та нали само преди две седмици самият Ерик Хъмфри беше заявил на неофициално събиране на помощниците: „Ако имате възможност да си спестите едно дълго пътуване и да си свършите работата по-бързо, възползвайте се от хеликоптера на компанията. Разбира се, ние се нуждаем от хеликоптерите за контрол над далекопроводите и за спешни случаи, но когато не се използват по тази линия, излиза почти едно и също като разходи да летят и да ги държиш на земята.“

Другото нещо, което Ерик Хъмфри бе забравил, бе, че самият той, знаейки за посещението на журналистите, го бе помолил да го представлява на едно важно заседание на Търговската камара. Просто нямаше как да се справи и с двете, без да прибегне до хеликоптера. Но въпреки всичко Хъмфри беше справедлив човек и вероятно щеше да си спомни впоследствие. Но дори и да не стане така, вече нямаше кой знае какво значение за Ним.

Тези наситени със събития дни го бяха изтощили изцяло. И това беше причината, заради която Хари Лондон, който беше в течение на събитията, се отби да покани Ним на чашка след работа. Ним прие предложението с радост.

Ним вече усещаше влиянието на алкохола и макар че настроението му не се беше подобрило, вцепенението и омаята му действата успокоително. Ним дори се презираше за това си състояние, като го преценяваше като слабост. Но пък не му се случваше често, дори не си спомняше кога за последен път беше си позволил да пие толкова много. Кой знае, може би има нещо в това човек да си казва „Нека върви всичко по дяволите“ и да се отпусне.

— Мога ли да ти задам един въпрос, Хари? Ти религиозен ли си? Вярваш ли в бога?

Хари отпи още веднъж една голяма глътка от бирата си.

— На първия ти въпрос ще отговоря отрицателно. Що се отнася до втория, само ще ти кажа, че за мен не е имало значение дали вярвам или не.

— Какво мислиш за вината, Хари?

Ним си спомни въпроса на Ардит. „Твоята религия не те ли е научила да вярваш в божия гняв и божие наказание?“ Тогава той не му бе обърнал внимание, но в продължение на целия следобед този въпрос не излизаше от главата му.

— Вероятно всеки носи в себе си някаква вина. — Лондон явно искаше с това изявление да приключи темата, но впоследствие промени намерението си. — Понякога си мисля за двама мои приятели, с които бяхме в Корея. Бяха ми добри приятели. Веднъж патрулирахме района на река Ялу. Патрулът се натъкна на засада. Те бяха най-отпред и се нуждаеха от прикритие, за да се измъкнат. Аз бях този, който трябваше да се разпореди, но аз се колебах твърде дълго. Само след няколко минути една граната ги разкъса на парчета. Това е само един от случаите.

Той отпи отново от чашата си.

— Приятелю, ти само ни караш... каква беше думата?

— Да се вкисваме — каза Ним с известно усилие.

— Точно така! Да се вкисваме — повтори Хари Лондон, докато пианистът свиреше „Времето тече край нас“.

ЧАСТ ВТОРА

Дейвид Бърдсонг, който разглеждаше представителните помещения на клуб „Секвоя“, пусна една реплика, която не беше лишена от ирония:

— Е, та къде е прословутата сауна на председателя? Бих искал да видя и златните тоалетни чинии.

— Нямаме нито едното, нито другото — сухо отговори Лаура Бо Кармайкъл.

Лаура Бо Кармайкъл се чувстваше напрегната в присъствието на този едър брадат циркаджия Бърдсонг, който, макар и да живееше в Съединените щати от дълги години, не бе успял да се раздели с грубите си австралийски маниери. Допълнително Бърдсонг явно искаше да подчертае маниерите си и с нескопосаното си облекло този ден той бе облечен с размъкнати дънки, целите в кръпки, а на краката си имаше маратонки с някакво странно подобие на връвчици. Странният му облик се допълваше от факта, че независимо от гореспоменатите подробности Бърдсонг беше именит учен с научна степен по социология, който преподаваше в Калифорнийския университет в Бъркли. Той също така бе основател на един съюз на потребителите, представителите на някои църковни организации и леви движения, който носеше гръмкото заглавие „Светлина и енергия за всички“.

Целта на този съюз, както се изразяваше неговият председател, беше „борба с печалбарите от гиганта GSP & L по всички фронтове“. До този момент организацията се бе противопоставила последователно на увеличението на цените, на изграждането на атомни електроцентрали и водеше активна кампания срещу отдела на GSP & L, занимаващ се с връзките с обществеността, който според тях „води груба пропаганда със средствата на потребителите“. Основният повик на организацията беше компанията Голдън Стейт да премине под прекия контрол на общинските власти. В момента Дейвид Бърдсонг искаше да установи контакти с престижния клуб „Секвоя“, за да се противопоставят със съвместни усилия на новите планове на GSP & L.

— Страхотно местенце, Лаура — Бърдсонг все още разглеждаше с възхищение огромната заседателна зала.

— Предполагам, че на човек може да му дойде вдъхновението, докато си седи и си размишлява в тези покои. Трябва да видиш моята бърлога Тя ще изплаши дори някой бездомник.

Тя му отговори:

— Тази сграда вървеше заедно с едно завещание на благодетел. Условието беше клубът да се помещава именно тук. В противен случай нямаше да получим и паричната част от завещанието.

В някои моменти, какъвто бе и този, Лаура Бо Кармайкъл изпитваше неудобство от прекрасната резиденция Кейбъл Хил, която заемаше клуб „Секвоя“. Някога тази сграда беше принадлежала на един милионер и това все още ѝ личеше Самата Лаура би предпочела нещо по-непретенциозно, но да се преместят би значило да влязат в големи финансови разходи.

— Мистър Бърдсонг, бих ви помолила да не ми говорите на Лаура — каза тя.

— Непременно ще си взема бележка измърмори Бърдсонг и си записа нещо в бележника.

Той изгледа замислено изящната фигура на Лаура Бо Кармайкъл и каза:

— Значи така, завещание от богат дарител! Вероятно и живите богати дарители помагат с нещичко на клуба, нали?

— Много е относително да са „богати“. Вярно е, че нашата организация се радва на широка подкрепа, но и разходите ни са значителни — отговори му Лаура Бо Кармайкъл, като се надяваше нейните колеги да дойдат час по-скоро.

Големият брадат мъж само се подсмихна.

— Е, не са ви чак толкова големи разходите, че да не можете да пуснете нещичко и на други организации, подобни на вашата.

— Този въпрос ще го видим — заяви Лаура Бо Кармайкъл твърдо. — Само не ни мислете за някои наивници, пред които да се представяте за беден роднина. Държа да ви кажа, че по наши сведения във вашия съюз членуват около двадесет и пет хиляди души, които плащат по три долара членски внос на година. За една година това означава седемдесет и пет хиляди долара, от които двадесет хиляди за заплати и останалото — за неизвестни разходи.

— Ами човек все някак трябва да преживява, нали.

— Щом така твърдите, бих казала, че добре преживявате. Допълнително получавате заплата от университета, заплата за водене на един подготвителен курс хонорари за статии... горе-долу излиза около шестдесет хиляди годишен доход.

Дейвид Бърдсонг слушаше с още по-широка усмивка на лицето и не изглеждаше ни най-малко смутен.

— Страхотно проучване е паднало!

Този път се усмихна и Лаура Бо Кармайкъл.

— Имаме страхотен отдел за разследване. Естествено, тези данни са само за вътрешна информация. Просто за да знаете, че и ние знаем, че някои професионални „революционери“ докарват добри пари. Това просто ще ни спести време, когато започнем по-съществените беседи.

В този момент вратата се отвори и в стаята влезе възрастен мъж с посребрени коси и елегантни очила.

Лаура Бо каза:

— Мистър Бърдсонг, вероятно познавате секретаря на нашия клуб, мистър Причет.

Дейвид Бърдсонг протегна едрата си месеста лапа и каза:

— Здравсти, Причи! Май сме се срещали някъде по бойните полета.

Новодошлият, след като успя да освободи ръката си от лапата на Бърдсонг, каза:

— Е, ако смятате за бойни полета публичните процеси, свързани със защитата на околната среда...

— Така е, Причи! Когато отивам на бой с GSP & L, си нося голямата пушка и стрелям ли стрелям!

— Правилното произношение на фамилията ми е Причет. Или ако предпочитате, можете да ме наричате Родерик.

— Ще го запомня. Роди, момчето ми!

Бърдсонг отново се захили и се зарови в бележника си.

В стаята влязоха още двама души. Това бяха останалите членове на изпълнителния комитет на „Секвоя“ — Ървин Саундърс и Присила Куин. Саундърс беше възрастен, вече оплешивяващ адвокат, който се занимаваше с разводите на по-знаменитите личности и чието име се мяркаше доста често по вестниците. А мисис Куин, привлекателна и

модерно облечена дама на около четиридесет години, бе съпруга на състоятелен банкер и се славеше с връзките си със също толкова състоятелни и влиятелни хора. Тя с неохота стисна протегнатата ръка на Бърдсонг, като го гледаше със смесица от любопитство и неприязън.

Председателката на клуба предложи:

— Мисля, че вече можем да пристъпим към работата.

Те седнаха в единия край на дългата махагонова маса, като Лаура Бо зае председателското място.

— Всички сме разтревожени във връзка с плановете на GSP & L за разширяване на тяхната дейност, които „Секвоя“ вече прецени като опасни за околната среда. Нашата позиция е твърда и ние възнамеряваме остро да се противопоставим на тези проекти при публичното им обсъждане.

Дейвид Бърдсонг удари с юмрук по масата и извика:

— Трикратно ура за хората от „Секвоя“!

— Във връзка с гореспоменатото решение мистър Бърдсонг предлага да се обединят усилията на неговата организация и нашата. Давам думата на Дейвид Бърдсонг да представи предложението си.

Вниманието се концентрира върху Дейвид Бърдсонг. Преди да пристъпи към изложението си, той изгледа присъстващите с подчертана любезност.

— Това, за което говорим, на практика е война с враг номер едно — GSP & L. Следователно врагът трябва да бъде ударен на няколко фронта. Трябва да се използва всяка една възможност, за да се нанесе удар на GSP & L.

— Приемам израза „Война“ като метафора, но въпреки всичко намирам подобни думи за груби — намеси се Присила Куин.

Адвокатът Саундърс леко докосна ръката ѝ и каза:

— Присила, нека го оставим да свърши...

Тя само вдигна рамене.

— Е, добре.

— Благородните цели често пъти остават неосъществени именно поради факта, че нещата не се наричат с истинските им имена и че не се противопоставяме на грубата реалност по подобаващ начин.

Саундърс се намеси:

— Това, което казвате, е напълно вярно.

— Нека говорим по същество, мистър Бърдсонг — каза секретарят Причет. Когато говорите за няколко фронта, какво точно имате предвид?

— Правилен въпрос Бърдсонг отново стана делови. — Фронтове едно, две и три са публичните обсъждания на проектите Турнипа, Финкасъл Вели и Девилс Гейт. Вие ще се борите и на трите. Същото важи и за моите юнаци.

— Бихте ли ни разяснили на какви основания ще се противопоставите на тези проекти? — попита Лаура Бо Кармайкъл.

— Все още не зная, но дотогава ще измислим нещичко.

Мисис Куин беше шокирана. Ървин Саундърс се усмихваше.

— Четвъртият фронт ще бъде публичното обсъждане на увеличаването на таксите за електроенергия. Ние ще се противопоставим остро, както направихме и миналия път, и то с успех.

— За какъв успех говорите? — намеси се Родерик Причет. — Доколкото ми е известно, все още няма официално решение по въпроса.

— Действително е така — усмихна се Бърдсонг заговорнически. — Но аз имам приятели в комисията, които ми казаха, че решението ще бъде силен ритник за GSP & L.

Причет попита с любопитство.

— Дали в компанията знаят?

— Съмнявам се.

Лаура Бо Кармайкъл ги прекъсна:

— Нека да продължаваме — каза тя.

— Петият фронт — това е годишното заседание на компанията Голдън Стейт, което ще се проведе след две седмици. Замислил съм нещо по този повод, но предпочитам да не ме разпитвате много.

— Искате да кажете — прекъсна го Саундърс, — че за нас би било по-добре да не знаем, така ли?

— Точно така, господин адвокат.

— Тогава за какви съвместни действия говорим? — попита Лаура Бо Кармайкъл.

Бърдсонг се поусмихна и щракна два-три пъти с пръсти.

— Говорим за съвместни финансови действия — каза той.

— Знаех си аз, че дотам ще стигнем — каза Причет.

— Има и един друг момент — обърна се Бърдсонг към представителите на „Секвоя“. — По-добре би било нашето сътрудничество да си остане между нас.

— В такъв случай каква ще е ползата за „Секвоя“? — попита мисис Куин.

Тървин Саундърс каза:

— Аз ще ти отговоря, Присила. Всяко нещо, което вреди на репутацията на GSP & L, отслабва силите на компанията и ги прави по-уязвими. Това е една стара тактика, използвана от юристите.

За какво са ви нужни парите и за каква сума става въпрос? — попита Причет.

— Парите са нужни на нашия съюз, тъй като със собствени средства няма да можем да организираме подобна кампания. Бърдсонг се обърна директно към председателката на „Секвоя“. — Както самата вие казахте, ние разполагаме със собствени финанси, но те са крайно недостатъчни за проект от този мащаб.

Бърдсонг обърна погледа си и към останалите.

— Във връзка с това предлагам „Секвоя“ да участва със сумата от петдесет хиляди долара, които да се дадат на две вноски.

Секретарят на клуба свали очилата си и ги погледна замислено:

— Вие явно не играете на дребно.

— Определено не, но не ви съветвам и вас, тъй като въпросът засяга опазването на околната среда.

— Това, което лично мен ме притеснява — намеси се мисис Куин, — е, че тези игри не изглеждат особено чисти.

Лаура Бо Кармайкъл кимна в знак на съгласие.

— Определено и аз имам същото чувство — каза тя.

Саундърс отново взе думата.

— Все пак налага се да погледнем някои неща в очите — обърна се той към колегите си. — Естествено, ние имаме достатъчно силни аргументи, които ще представим на публичните обсъждания на предложенията на GSP & L. Но като се имат предвид непрекъснато нарастващите нужди от електроенергия, не е сигурно, че именно разумът и рационалното начало ще надделеят. Какво друго бихме могли да направим? Аз бих казал, че имаме нужда от един съюзник, който да бъде по-агресивен, по-деен, който да привлече вниманието на

хората, което от своя страна ще привлече вниманието на политиците. Според мен мистър Бърдсонг и неговия еди-какъв си съюз...

— „Светлина и енергия за хората“ — вметна Бърдсонг.

Саундърс махна с ръка, сякаш детайлът не беше твърде важен, и продължи:

— На всичките публични обсъждания и по време на периода преди тях те ще добавят този елемент, който на нас ни липсва.

— Телевизията и пресата ме обичат, защото им разнообразявам предаванията. В тази връзка те излъчват и печатат всяка моя дума — каза Бърдсонг.

— Това е така каза секретарят Причет. — Те предпочитат неговите изявления, колкото и да са шокиращи, а нашите и на GSP & L дори не ги публикуват.

Председателката го попита:

— Значи ли това, че и вие подкрепяте предложението?

— Да, но при едно условие. Мистър Бърдсонг трябва да ни увери, че няма да допусне никакво насилие и заплахи.

Заседателната маса се разклати отново, когато върху нея се стовари юмрукът на Бърдсонг.

— Дадено! Моят съюз не понася никакъв вид насилие. Имаме и изявления по този въпрос.

— Радвам се да го чуя — отговори Причет. — Разбира се, и „Секвоя“ се придържа към това становище. Между другото, предполагам, че всички сте чели за нови опити за атентати в GSP & L.

Останалите кимнаха с глави. В сутрешния брой на „Кроникъл Уест“ се описваха опустошителните последици от една бомба, избухнала в един от гаражите на GSP & L. Повече от двадесет камиона са били повредени. Преди няколко дни същото се бе случило и в една подстанция, където за щастие повредите не бяха сериозни. И в двата случая отговорността бе поета от организацията „Приятели на свободата“.

— Има ли други въпроси към мистър Бърдсонг? — попита Лаура Бо Кармайкъл.

Имаше няколко въпроса, които касаеха тактиките за борба с GSP & L. Отговорът на Бърдсонг беше: „Непрекъснато подбуждане на общественото мнение и влияние върху основните масмедии“

Родерик Причет се обърна към Бърдсонг:

— Вероятно за нас няма да е необходимо да сме запознати с всичките подробности, но все пак бихме искали да имаме някакви доказателства, че парите ни не са отишли на вятъра.

— Доказателствата, които искате, ще бъдат резултатите — отговори Бърдсонг.

Решено бе в крайна сметка, че някои неща трябва да се приемат на доверие.

След това Лаура Бо Кармайкъл заяви:

— Сега бих ви помолила да напуснете, мистър Бърдсонг, за да можем да обсъдим предложението ви във всеки случай ще се свържем с вас.

Дейвид Бърдсонг се изправи с широка усмивка на лицето, като се извисяваше над всички останали.

— Е, добре, приятели За мен беше чест и удоволствие. Засега — довиждане!

За всички стана ясно, че деловият маниер, с който водеше беседата, не беше нищо друго, освен една ръкавица, която слагаше при нужда.

В мига, в който вратата се затвори зад гърба на Дейвид Бърдсонг, Присила Куин заяви твърдо:

— Тази работа не ми харесва. Самият човек не ми харесва и не бих могла да му имам никакво доверие. Категорично се противопоставям на връзки с подобна организация.

— Съжалявам, че мислиш така — каза Ървин Саундърс. — По мое мнение точно това ни трябва, за да се справим с новите предложения на GSP & L. Проблемът е много съществен.

— Длъжен съм да призная, мисис Куин, че съм съгласен с Ървин — каза Причет.

Присила Куин само поклати глава.

— Нищо не може да ме убеди да променя мнението си.

Адвокатът отново взе думата.

— Присила, ти си винаги прекалено почтена и предвзета.

Присила Куин се изчерви.

— Може би си прав, но аз си имам принципи, които вероятно липсват на този отвратителен човек!

Лаура Бо се намеси:

— Моля ви, запазете спокойствие!

Саундърс заяви:

— Госпожо Председател, дотук гласовете са два — „за“ и един „против“. Решението зависи от вас.

— Да, така е — съгласи се Лаура Бо. — Но трябва да си призная, че се раздвоявам.

— В такъв случай позволете ми да изтъкна някои предимства на моята позиция и тази на Родерик — каза Саундърс.

— Когато вие приключите, аз ще изтъкна своята — прекъсна го Присила Куин.

Обсъждането продължи още двадесет минути.

Лаура Бо Кармайкъл слушаше внимателно, като се намесваше на някои места. Междувременно тя размишляваше по какъв начин да се разпореде с гласа си. Ако гласуваше „против“, предложението се отхвърляше, ако гласуваше „за“ — приемаше се с мнозинство.

Първоначално тя беше против. Тя виждаше логиката на Причет и Саундърс, но подсъзнателно изпитваше несигурността на Присила Куин. Проблемът беше, че тя не искаше да се свързва с Присила Куин, абсолютна снобка и „благодетелка“, както се описваше в повечето вестници. Тя беше омъжена за големите пари и стария калифорнийски род — все неща, които не бяха по сърце на Лаура Бо Кармайкъл.

Имаше и един друг момент. Ако се присъединеше към Присила, това би било чиста проба противопоставяне на жените срещу мъжете. И независимо от факта, че всички знаеха, че Лаура взема самостоятелни решения, историята щеше да изглежда именно така. Тя си представяше какво щеше да си помисли Саундърс, заклет шовинист. Когато се избираше председател на клуба, той бе подкрепил мъжката кандидатура. Може би сега беше моментът да им покаже, че е в състояние да ръководи клуба и да взема безпристрастни решения, каквито се предполагаше, че трябва да взема един мъж. Тя трябваше да покаже, че може да се справи дори по-добре.

И въпреки всичко тя чувстваше, че изборът на Бърдсонг би бил погрешен.

— Така само се въртим в един омагьосан кръг — каза Саундърс. — Аз предлагам да гласуваме.

Присила Куин каза:

— Моят глас остава „против“.

Саундърс каза:

— Определено — „за“!

— Съжалявам, мисис Куин, но ще гласувам „за“ — заяви Причет.

Погледите им бяха съсредоточени върху Лаура Бо Кармайкъл. Тя за момент се поколеба, като още веднъж пресмяташе предимствата и недостатъците, а след това каза твърдо:

— Аз ще гласувам „за“.

— Ето така! — потри доволно ръце Саундърс. — Присила, защо не приемете достойно поражението и не се присъедините към нас.

Присила Куин само стисна зъби и поклати глава:

— Мисля, че всички вие ще съжалявате за това. Държа моето несъгласие да бъде отбелязано.

Докато комитетът на „Секвоя“ продължаваше разпалената си дискусия, Дейвид Бърдсонг беше вече излязъл от сградата на клуба и си тананикаше весела песничка. Той беше абсолютно сигурен в решението на комитета. Знаеше, че онази Куин щеше да е против, но също така беше убеден, че останалите трима, по различни съображения, ще се съгласят с предложението му. Можеше да се каже, че петдесетте бона бяха вече в джоба му.

Той изкара стария си и доста очукан шевролет от паркинга и, преминавайки през центъра, се насочи на югоизток. След около десетина километра той спря в една малка, тиха уличка, където никога по-рано не беше ходил, но можеше да остави колата си, без да бъде забелязана за няколко часа. Бърдсонг заключи колата, погледна табелката с името на улицата и се отправи към една от автобусните спирки, която се намираще на оживена магистрала. Той се качи на първия автобус, който отиваше на запад.

По пътя към спирката той си бе нахлупил шапка, каквато никога не носеше, и си бе сложил очила с рогова рамка. Тези две допълнения извънредно много променяха неговата външност. И никой, който бе го виждал по телевизията или другаде, не би могъл да го разпознае.

След като пропътува няколко спирки, Бърдсонг слезе от автобуса и хвана едно такси, на което каза да кара в северна посока. На няколко пъти той поглеждаше през задното стъкло, за да види дали някой не го следи. След като не видя нищо подозрително, той спря таксито, плати и слезе. След няколко минути той се качи на автобус, който се движеше на изток. Схемата на неговите пътувания, откакто бе оставил колата до настоящия момент, бе придобила формата на квадрат.

След като слезе от автобуса и внимателно огледа пътниците, Бърдсонг с бързи крачки премина през няколко улици, като непрекъснато се обръщаше. След пет минути той стигна до една къща, слезе няколко стъпала надолу и спря пред една тайна врата. Той натисна звънеца и застана така, че да се вижда през малката шпионка на вратата. Вратата почти веднага се отвори и той влезе вътре.

В малкото коридорче на тайната квартира на „Приятелите на свободата“ Георгос Арчамболд го попита:

— Внимателен ли беше по пътя?

Бърдсонг изръмжа:

— Естествено, че бях внимателен Аз винаги съм.

Той продължи с обвинителен тон.

— Оплескал си работата в подстанцията!

— За това имаше причини — каза Георгос. — Нека да слезем долу.

Те слязоха по стълбите към голямата работилница, пълна както винаги с експлозивни и подобни помощни материали.

На едно импровизирано легло до стената лежеше едно младо момиче на около двадесет години. Малкото ѝ кръгло личице, което при други обстоятелства би могло да бъде сметнато за красиво, беше въсъчно бледо. Косите ѝ бяха разпилени върху мръсната възглавница. Лявата ѝ ръка беше цялата в превръзки, на някои места през тях беше пробила кръв.

Бърдсонг побесня:

— Тя какво прави тук?

— Именно това се каних да ти обясня — каза Георгос. — Тя ми помагаше в подстанцията, но една от гранатите ѝ откъсна два пръста и все още кърви. Беше много тъмно. Не бях сигурен дали не са ни чули. Всичко останало го свърших много набързо.

— Там, където си сложил бомбата, е било най-тъпото и безполезно място — каза Бърдсонг. — Един фишек би свършил същата работа.

Георгос почервения. Преди да отговори обаче, се чу гласът на момичето.

— Трябва да отида в болница.

— Не можеш и няма да отидеш — отсече Бърдсонг с груб тон.

Той каза ядосано на Георгос:

— Забравил ли си за нашата уговорка? Разкарай я веднага оттука!

Георгос посочи на момичето с жест да излезе и тя неохотно тръгна към вратата. Той беше направил още една грешка, като ѝ бе позволил да остане. А уговорката, която беше споменал Бърдсонг, бе, че само те двамата трябваше да са в течение за връзката. Останалите

членове на „Приятели на свободата“ дори и не предполагаха, че Дейвид Бърдсонг има нещо общо с организацията: когато се очакваше негово посещение, те или излизаха от къщата, или бяха в другите помещения. Най-големият проблем на Георгос беше, че бе твърде привързан към тази жена, Ивет, а това не беше хубаво. Така стана и в подстанцията, когато неочаквано се взриви гранатата. — Георгос беше много повече загрижен за раните на Ивет, отколкото за самата операция. Именно фактът, че искаше да я изведе възможно най-бързо на безопасно място, го бе накарал да бъде по-непредпазлив и неточен, затова стана и провалът.

Когато момичето вече бе излязло, Бърдсонг тихо каза:

— Погрижи се да няма никакви болници и никакви лекари! Ще последват въпроси, а тя и без това знае твърде много. Може би трябва да се отървеш от нея, нали знаеш, има много начини...

— Тя ще се оправи... Освен това ни върши работа.

Георгос се чувстваше неловко под пронизващия поглед на Бърдсонг и затова предпочете да промени темата.

— В гаража работата стана. Чете ли вестниците?

Бърдсонг само кимна.

— Всичко трябва да върви така Нямаме нито време, нито пари за засечки.

Георгос прие упрека мълчаливо, макар и да можеше да реагира и по-остро. В крайна сметка той беше водачът на „Приятели на свободата“. Дейвид Бърдсонг имаше в цялата работа само второстепенна роля, той осъществяваше връзката с външния свят, а по-специално с „кабинетните марксисти“, които подкрепяха революцията и активната анархия, но не искаха да се подлагат на рискове. Бърдсонг обаче бе властолюбив по природа и Георгос понякога си затваряше очите на проявите му от този характер, тъй като беше полезен за организацията, особено що се отнася до набавянето на средства.

И в конкретния случай именно парите бяха причината Георгос да си замълчи. От известно време собствените му финансови източници бяха пресъхнали — явно неговата майка, филмовата звезда, която му осигуряваше постоянен доход повече от двадесет години, явно самата бе закъсала. Тя вероятно вече не получаваше роли във филмите, защото и най-силният грим не можеше да скрие нейните петдесет години. Този факт определено доставяше удоволствие на Георгос и той

разчиташе, че работите на майка му щяха да продължават да се влошават. Дори и да го докара до просешка тояга, той нямаше да ѝ даде дори коричка хляб. Въпреки това известието от атинския адвокат, че повече няма да постъпват пари по неговата сметка, дойде в твърде неподходящ момент.

Георгос се нуждаеше от пари за текущи разходи и за бъдещи планове в един от проектите му бе да разработи малка атомна бомба и да я взриви в близост до централната сграда на GSP & L. Бомбата щеше да разруши сградата и да унищожи всички потисници и лакеи добър урок ще им даде той! В същото време „Приятели на свободата“ ще стане реална и добре известна сила.

Идеята за създаване на атомна бомба беше твърде амбициозна и вероятно нереална. Но си заслужаваше човек да опита... В крайна сметка един двадесет и една годишен студент от Принстънския университет нагледно показа една своя курсова работа, че всичките необходими данни могат да бъдат събрани от библиотеките, стига да имаш търпението да ги търсиш. Георгос Уинслоу Арчамболд, сведущ във физиката и химията, беше събрал цялата възможна информация за споменатата курсова работа и я бе допълнил с открити от него сведения. Един от източниците на полезна информация се оказа и наръчникът на калифорнийските сили за бързо реагиране за действия при заплахи с атомни бомби. Георгос беше убеден, че е почти готов, за да пристъпи към работния проект. Но една изработка на подобна бомба изисква материали, които трябва да бъдат откраднати от секретни складове, което на свой ред изискваше стройна организация и не малко средства. Можеше и да излезе нещо, си мислеше Георгос Арчамболд. Какви ли не неща са ставали!

Той каза на Бърдсонг:

— Щом като заговори за време и пари, ще ти кажа, че имаме нужда от мангизи, и то спешно.

Ще ги получиш Бърдсонг за пръв път през целия им разговор широко се усмихна. — И ще получите доста. Открих още едно изворче.

3

Ним се бръснеше. Беше 7,30 сутринта, четвъртък, краят на август.

Рут беше слязла на долния етаж преди десетина минути, за да приготви закуската. Лия и Бенджи все още спяха.

Рут се появи на вратата на банята, държейки в ръката си сутрешния „Кроникъл Уест“.

— Не бих искала да ти развалям деня от сутринта — каза тя, — но ми се струва, че трябва да погледнеш тази статия...

— Благодаря ти.

Той остави самобръсначката си и взе вестника с мокрите си ръце, като хвърли поглед на първата страница. Под главата на вестника имаше материал на една колона, чието заглавие гласеше:

„На GSP & L няма да се удаде да повишат цените“

Газът и електричеството няма да бъдат увеличени — такова е решението на Комисията по комуналните услуги, взето вчера. На GSP & L беше отказано увеличение на цените с 13%, което би донесло на концерн-гигант допълнителни приходи в размер на 580 милиона долара годишно.

Решението бе взето с три гласа „против“ срещу два „за“. Комисията излезе със становище, че в момента не вижда необходимост за увеличение.

Позицията на компанията Голдън Стейт бе, че се нуждае от допълнителни средства във връзка с инфлацията и за новите си програми за развитие.

От страна на GSP & L нямаше официално съобщение, макар и говорителят да изрази загриженост за бъдещата енергийна ситуация в Калифорния.

Дейвид Бърдсонг, лидерът на потребителския съюз „Светлина и енергия за хората“, приветства решението, като каза...

Ним остави вестника настрана и довърши бръсненето си. Той бе разбрал за решението на комисията още вчера, но статията във

вестника още веднъж го потвърждаваше. Когато слезе долу, закуската му вече беше готова и Рут го чакаше с една чаша кафе в ръка.

Тя го попита:

— Какво всъщност означава решението на тази комисия?

Ним се намръщи.

— Това значи, че трима души, които са получили тези постове благодарение на политически машинации, смятат, че могат да диктуват какво да правят на такава компания като нашата и като телефонната компания. Не само че смятат, но го и правят.

— Това ще те засегне ли по някакъв начин?

— Разбира се, че ще ме засегне! Ще трябва да преработвам цялата програма за развитие и пак няма да стигнат средствата. Представям си физиономията на Ерик тази сутрин.

Рут помълча, а след това попита:

— Ним, как мислиш, ще можеш ли за известно време сам да приготвяш закуската си?

Ним я изгледа учудено.

— Разбира се, но защо?

— Може би ще се наложи да замина за известно време — каза Рут, а после уточни. — Всъщност заминавам. Може би ще отсъствам една седмица, а може и повече.

Ним остави закуската си и се вторачи в нея.

— Къде отиваш? Какво ще правиш там?

— Мама ще гледа Лия и Бенджи, докато ме няма, а мисис Блеър ще идва да почиства, както обикновено. За теб ще остане само да се погрижиш за вечерята си, което не вярвам да те затрудни.

Ним не обърна внимание на намека.

— Ти не ми отговори на въпроса, Рут? Къде отиваш? — попита той настоятелно.

— Няма нужда да повишаваш тон, Ним — каза Рут твърдо. — Чух много добре въпроса ти, но като се има предвид как стоят нещата между нас, не смятам за необходимо да ти отговарям. Нали?

Ним мълчеше. Той знаеше много добре какво имаше предвид Рут — защо трябваше двоен стандарт? Ако той е избрал да нарушава правилата на семейното огнище, като си позволява най-различни авантюри и не се прибира вечер, защо и Рут да не се ползва с подобна свобода, и то без обяснения?

От тази гледна точка нейният апел за равнопоставеност, за каквото смяташе Ним това нейно изявление, беше основателен. Но въпреки всичко това Ним усети прилив на ревност, защото вече беше сигурен, че Рут имаше връзка с друг мъж. По-рано не беше сигурен и макар в много семейства да съществуваха подобни негласни споразумения, той трудно би могъл да приеме подобно нещо.

Рут прекъсна размишленията му.

— И двамата сме наясно, че от доста време нашият брак се държи само на формалната си страна. Досега не сме говорили по този въпрос, но явно трябва.

Този път Рут не успя да сдържи треперенето на гласа си, въпреки че приложи всички усилия той да прозвучи твърдо.

Той я попита:

— Искаш ли сега да поговорим?

Рут поклати глава:

— Може би когато се върна. Веднага щом уредя нещата, ще ти кажа кога ще замина.

— Добре — каза Ним мрачно.

— Не си си изял закуската.

— Не мисля, че ми се яде...

Независимо от разговора с Рут, който не му излизаше от главата по време на целия път до офиса, грижите на компанията ориентираха бързо мислите му другаде.

Тази сутрин рояци служители с угрижени лица от финансовия и юридическия отдел влизаха и излизаха от кабинета на председателя на управителния съвет. Непрекъснато се провеждаха заседания и съвещания, подчинени на една-единствена тема. — Как може компанията, без да се повишават цените на електроенергията, да продължи да провежда програмата си за развитие и в същото време да не изпитва финансови затруднения. Решението беше предопределено, нямаше никакъв друг изход, освен да се съкратят драстично разходите.

Председателят на управителния съвет едва се сдържаше. Той се разхождаше нервно из кабинета си, потънал в размисъл. В един момент той каза:

— Защо когато цените на хляба се покачват заради инфлацията или цените на месото, или започва да струва все по-скъпо да отидеш на футболен мач или на кино, всички го приемат безропотно, а когато ние заявим, че не можем да доставяме електроенергия на досегашните цени и имаме сериозни основания за това, никой не ни вярва!

Оскар О'Браян, главният юрист на компанията, му отговори, докато палеше една от неизменните си пури.

— Те не ни вярват, защото така са ги научили политиците, тръгнали на лов за гласове. Те се целят именно в подобни на нашата компания за комунални услуги. Къде ще намерят по-добра мишена?

Председателят изфуча:

— Политиците! Те са най-отвратителното племе! Именно те създадоха инфлацията, влошиха я, влязоха до шия в дългове и всичко това само и само да получат още гласове и да се задържат възможно най-дълго на постовете си. Но тия негодници освен всичко се опитват да обвинят за инфлацията бизнесмените, синдикатите, всички, с изключение на тях самите. Ако не бяха политиците, изобщо нямаше да има нужда да искаме увеличение на цените.

Шарлот Ъндърхил, вицепрезидентката по финансовите въпроси и четвъртият човек в кабинета на Ерик Хъмфри, промърмори:

— Амин!

Мисис Ъндърхил, висока тъмнокоса жена на около четиридесет години, днес също беше разтревожена за разлика от обикновено. Поведението ѝ беше напълно понятно, помисли си Ним. Каквото и да бъдеше решението, взето във връзка с отказа на комисията да се увеличат тарифите за електроенергия, мерките щяха да бъдат крути и именно тя трябваше да следи за стриктното им изпълнение.

Ерик Хъмфри, който вече бе спрял неспокойно да се разхожда напред-назад, попита:

— Може ли някой от вас да ми обясни защо всички проекти, които предлагаме за одобрение, се провалят? Подходът ни ли не е верен или правим някои стратегически грешки?

— Сигурен съм, че подходът ни не е бил погрешен — каза О'Браян. — Проучванията ни бяха сериозни, както и разработката на стратегията.

Зад тези две реплики беше скрита практиката, до която прибягваха почти всички компании за комунални услуги. Всеки път,

когато в комисията по Комуналните услуги се назначаваше нов член, заинтересованите компании правеха подробно психологично проучване на индивида. Материалът се изучаваше внимателно от психолози, за да могат да се открият неговите предразсъдъци, с които трябва да се съобразяват, и слабостите, които могат да бъдат използвани. Това беше процедурата, която в компанията се обозначаваше с термина „подход“.

По-нататък някой от ръководството на компанията се опитваше да се сприятели с въпросния човек, канеха го на гости, на партия голф, предлагаха му се дефицитни билети за спортни състезания или биваше канен на риболов за пъстърва. Всичките тези мероприятия се организираха изискано, дискретно, без излишно разточителство. Понякога съвсем случайно се повдигаха въпроси, свързани с проблемите на компанията, но никога не се искаха директно услуги. Тази тактика често пъти даваше добри резултати, но понякога пък изобщо нямаше ефект.

— Ние знаехме, че така или иначе двама от членовете на комисията щяха да гласуват против нашето предложение — каза юрисконсултът. — Също така ни беше известно, че двама от останалите трима ще ни подкрепят. Решаващият глас беше този на Сий Рийд. Ние поработихме над Рийд и мислехме, че и той ще подкрепи нашата позиция, но очевидно сме сгрешили.

Сий Рийд беше доктор по икономика, който, преди да дойде в комисията, беше чел лекции в университета. Деловият му опит се свеждаше почти до кръгла нула. Но Сий Рийд беше работил в тясно сътрудничество с губернатора на Калифорния по време на две изборни кампании и мнозина предпологаха, че когато губернаторът се премести от Сакраменто в Белия дом, което беше заветната му цел, Сий Рийд щеше да стане началник на канцеларията му.

Ним си помисли, че решението на Рийд явно е било продиктувано от насрещните му политически планове. Как ли се е забавлявал с техните старания!

— Докато предложението беше в комисията, нямаше ли поверителни беседи с членовете на комисията? Не бяха ли постигнати компромисни варианти? — попита Ерик Хъмфри.

Шарлот Тъндърхил му отговори:

— И на двата ви въпроса отговорът е „да“.

— В такъв случай, ако приемем, че са били постигнати компромисни решения, какво е станало?

Мисис Ъндърхил само сви рамене.

— Ангажиментите, които се поемат в поверителни беседи, не са обвързващи. Трима от членовете на комисията пренебрегнаха съветите на членовете на техните екипи, в това число и Рийд, въпреки че върху тях бе проведена колосална работа.

Ето още едно нещо, за което обикновеният гражданин едва ли се досеща, помисли си Ним, а именно преговорите, които предшестват всяко едно така наречено „публично обсъждане“.

Системата беше следната. Компании като GSP & L търсеха начин да увеличат печалбите си посредством вдигането на цените на услугите. В повечето случаи се искаше увеличение, по-голямо от реално необходимото. Последващите събития приличаха на ритуален танц: членовете на комисията намаляваха процента на исканото увеличение, като по този начин придобиваха популярност и един вид натриваха носа на компанията, а компанията получаваше именно този процент увеличение, който ѝ е бил необходим.

Детайлите се уточняваха между представителите на комисията и представителите на компанията. Ним бе присъствал на подобно заседание и много добре си спомняше израза на един от комисията по комуналните услуги: „Кажете ми от какво реално увеличение се нуждаете и аз ще ви кажа докъде можем да ви помогнем. Оставете тия публични обсъждания...“ Последвал откровен разговор и проблемът бил решен за много по-кратко време, отколкото на общественото обсъждане.

Тази система беше разумна и даваше резултати, но не и този път.

Като виждаше, че Ерик Хъмфри все още беше възбуден, Ним каза предпазливо:

— Не мисля, че обсъждането на този факт ще помогне.

— Да, прав си — каза председателят на управителния съвет.

След миг той се обърна към вицепрезидентката по финансовите въпроси:

— Шарлот, как се очертава следващата финансова година?

— Не бих казала, че имаме много възможности, но ще ги прегледам още веднъж — каза мисис Ъндърхил, докато разстилаше

върху бюрото листове с изчисления.

Заседанието продължи през целия ден, като за помощ и съвет се привличаха и други служители. Но в крайна сметка стана ясно, че съществуват само два варианта. Единият беше да се спрат всички нови разработки, да се намалят разходите по поддръжката и да се намали броят на услугите. Вторият вариант предвиждаше да се преустанови временно изплащането на дивидентите на акционерите. Първият вариант беше немислим, а вторият би разклатил сериозно позициите на GSP & L на борсата и би застрашил самото съществуване на компанията. Ясно беше обаче, че други възможности нямаше.

Късно след обяд Ерик Хъмфри, изморен и потиснат, произнесе решението, което всички знаеха, че е неизбежно.

— Ръководството на компанията ще препоръча на Съвета на директорите да прекрати изплащането на дивиденти по акциите на компанията — незабавно и за неопределен срок.

Това бе историческо решение.

От самото създаване на GSP & L, преди повече от седемдесет години, компанията беше образец на финансова устойчивост. И никога през всичките тези години не е имало случай да се спре изплащането на дивиденти на акционерите. Компанията Голдън Стейт беше известна сред инвеститорите като едно място, където парите могат да бъдат вложени без никакъв риск. Мнозина пенсионери влагаха всичките си спестявания в акции на GSP & L, като разчитаха на редовно изплащаните дивиденти. Това решение на управителния съвет на GSP & L предопределяше не само факта, че много хора ще се лишат от сигурни доходи, но и цените на акциите щяха да паднат и капиталът на компанията неминуемо щеше да се намали.

Вече беше назначено заседание на Съвета на директорите за следващата сутрин. Половин час преди това заседание щеше да има друго — на финансовия комитет. Вероятно и на двете съвещания решението на управителния съвет щеше да бъде одобрено, след което щеше да се направи официално изявление. Междувременно трябваше да се вземат мерки да не изтече информация, която можеше да се използва за борсови спекулации.

В кабинета на Ерик Хъмфри отново бяха четиримата представители на ръководството, които бяха и сутринта.

Шарлот Тъндърхил каза:

— И нито дума извън тази стая за настоящето решение, докато не бъде направено официално изявление. Също така бих искала да заявя като лице, отговорно за финансовите операции на компанията, че всяка продажба на акции от някой от тук присъстващите преди понеделник сутринта ще бъде смятано за криминално престъпление.

Ним се опита да разведри обстановката.

— Окей Шарлот, няма да продаваме набързо и да правим състояние!

Но никой не обърна внимание на шегата му.

— Предполагам, че не сте забравили, че годишното заседание на GSP & L е след две седмици — каза Тереза Ван Бърен. — И там ще ни се наложи да се срещнем с много разгневени акционери.

— Разгневени ли — намеси се О'Браян. — На тях пяна ще им излиза от устата и ние ще трябва да си вземем за защита някой отряд от силите за бързо реагиране.

— Аз ще се заема с тях — за пръв път през целия ден Ерик Хъмфри се усмихна. — Само не знам дали не трябва да си облека защитна жилетка.

Откакто бе получил писмото на Карен Слоун в лагера Девилс Гейт. Ним бе говорил два пъти с нея по телефона и ѝ бе обещал да мине при възможност.

Всичките вълнения, свързани с трагичния инцидент на Уоли Талбот, не му бяха позволили до този момент да изпълни обещанието си. Но и Карен не го бе забравила — ето, днес той бе получил още едно писмо.

Отгоре на страницата Карен беше написала с главни букви:

СТАНА МИ МНОГО МЪЧНО, КОГАТО РАЗБРАХ
ЗА НЕЩАСТИЕТО, СПОЛЕТЯЛО ПРИЯТЕЛЯ ВИ, И
КОГАТО ПРОЧЕТОХ ЗА НЕГОВОТО СЪСТОЯНИЕ.

Отдолу следваше стихотворение, което започваше така:

*„Кажу ми от преживели,
че и мъждукащата светлина на свещ
е по-ярка от безбрежната тъмнина...“*

Ним не успя да се откъсне от посланието на Карен, преди телефонът му да звънне настоятелно за втори или трети път Той вдигна слушалката и чу ведрия глас на секретарката си:

— Надявам се, че не ви събудих?

— Може би в известен смисъл.

— Мистър Лондон би искал да ви види — каза Вики. — Той може да дойде веднага, ако сте свободен.

— Нека дойде.

Ним прибра посланието на Карен Слоун в едно от чекмеджетата, където съхраняваше личната си кореспонденция. Когато има подходящ

момент, ще трябва наистина да го покаже на Уоли Талбот. Това го наведе на мисълта, че от онази злощастна среща в болницата не се бе обаждал на Ардит, но в крайна сметка Ним реши, че този проблем може и да почака.

Вратата на кабинета му се отвори и Вики събщи:

— Тук е мистър Лондон.

— Влизай, Хари — каза Ним.

Напоследък Хари Лондон все по-често наминаваше да види Ним, кога по служебни работи, кога съвсем без повод. Но Ним нямаше нищо против, защото на самия него му харесваше, че приятелството им се заздравява, пък и Хари беше интересен събеседник.

— Току-що прочетох за историята с дивидентите — каза Лондон, докато се настаняваше в едно от креслата. — И реших да те зарадвам с някои добри новини.

Официалното обявяване на решението на Съвета на директорите за спирането на изплащането на дивидентите върху акциите не слизаше от първите страници на вестниците. На Нюйоркската борса акциите на GSP & L панически се продаваха, като стойността им се бе намалила три пъти само за няколко часа.

Ним попита:

— Какви добри новини?

— Спомняш ли си за „денят хикс“ в Бруксайд?

— Разбира се, че си спомням.

— Вече са изнесени четири присъди по случая.

Ним се опита да прехвърли наум по-съществените инциденти, свързани с подправянето на данните за електромерите.

— На кого са присъдите?

— Единият беше онзи тип, с бензиностанцията и сервиза. Той можеше и да отърве кожата, ако адвокатът му не беше направил грешката да го призове за свидетел. Докато го разпитваха, той се издаде на няколко пъти. Другият беше онзи хитрец, който беше подпрял зъбците на електромера с тънка жичка. Както и предполагаме, съседите му бяха казали, че сме ровили там и той се опита през нощта да заличи следите. Точно тогава нашите хора го спипаха.

— В тези два случая, както и в двата други, които не беше видял, съдът наложи глоби в размер на пет хиляди долара.

— А какво стана с онзи хирург, който имаше превключвател в гаража си?

— Онзи с надутата жена и кучето ли имаш предвид?

— Именно.

— Не сме ги съдили. Жената каза, че имат високопоставени приятели и така се оказа. Те задействаха всички възможни връзки, някои от тях и в нашата компания. И тогава можехме да ги призовем в съда, но от нашия правен отдел казаха, че не можем да докажем, че докторът е знаел за превключвателя, или поне на мен така ми казаха.

Ним каза скептично:

— Значи пак старата история. Както казват, има два вида правосъдие в съответствие кой си и кого познаваш.

— Често пъти се случва така — съгласи се Хари Лондон. — Колко такива неща съм виждал, докато бях ченге. Както и да е, докторът си плати дължимата сума. В момента се водят още няколко дела, за които имаме силни доказателства.

Хари добави:

— Имам и още новини за тебе.

— Тоест?

— Спомняш си, че ти казаха, че в повечето случаи си имаме работа с професионалисти. Също така си помислих, че тези хора работят на групи или една група. Спомняш ли си?

Ним кимна, като се стараеше да не издава нетърпението си.

— Е, имаме вече информация. Някой е проговорил на Арт Ромео, моя заместник. Имахме информация, че в една голяма административна сграда се подправят показанията на електромера и на уреда, отчитащ разходите на газ. Аз лично проверих. Оказа се вярно. Сега дори съм платил на един човек да държи сградата под око. Честно ти казвам, такава професионална работа не бях виждал. Но ще ни паднат!

— Каж ми откъде Арт Ромео е получил подобна информация?

Ним беше виждал Арт Ромео. Той беше един дребен ловък човечец, който самият приличаше на крадец.

— Нека ти кажа нещо, Ним. Никога недей да задаваш подобен въпрос на полицаи, нито на човек от отдела „Защита на собствеността“. Понякога подобна информация се дава поради завист, понякога искат пари, но във всеки случай той трябва да бъде защитен.

А това не става, като казваш името му наляво-надясно. И аз не съм питал Арт.

— Добре, Хари — съгласи се Ним. — Но ако знаем, че в тази сграда има незаконна инсталация, защо веднага не предприемем нещо?

— Защото, ако го направим, никога няма да узнаем кой стои в дъното на тази работа. Нека да ти кажа някои от нещата, които открихме.

— През цялото време се надявах, че ще го направиш — каза Ним.

— Компанията, която притежава тази сграда, се казва „Зако Пропъртиз“. Те имат и други помещения — апартаменти, офиси, помещения, които дават под наем на супермаркетите. Ние решихме, че ако са постъпили така на едно място, нищо чудно да го направят и другаде, ако вече не са го направили. В момента Арт Ромео се занимава именно с проучването на положението. Затова го освободих от всички останали текущи задачи.

— А защо плащаш на портиера да наблюдава помещението?

— Защото, когато се касае за нещо по-голямо, е твърде вероятно да наминат, за да проверят устройствата. В такъв случай портиерът ще ни уведоми. Той работи там от дълги години и познава всички. Той и така ни каза доста неща. Каза, че работата била свършена от четирима мъже, които идвали на два пъти с добре снабдени сервизни микробусчета. Това, което ме интересува, са номерата на микробусчетата и по-прецизно описание на хората.

Ним стигна до извода, че вероятно самият портиер е подал началната информация, но реши да не повдига въпроса.

— И ако получиш тези доказателства, какво следва?

— Ще докараме на място полицията и областния прокурор. Аз знам с кого трябва да се свържа, за да се задействат нещата. Но засега си мълча. Колкото по-малко хора са в течение, толкова по-добре.

— Добре, Хари. Нещата изглеждат доста обещаващи, но има две неща, които те моля да забравиш. Първото е да предупредиш Ромео да бъде нащрек. Ако работата наистина е голяма, може да бъде и опасна. Второто е да ме държиш в течение.

Шефът на отдела за опазване на собствеността широко се усмихна и отсече:

— Дадено, сър!

На Ним му се стори, че Хари Лондон едва се сдържа да не отдаде чест по всички правила.

По традиция годишното заседание на GSP & L беше спокойна и в много случаи скучна процедура. Обикновено идваха не повече от двеста акционери от съществуващите половин милион. Повечето пренебрегваха това мероприятие. Това, което единствено ги вълнуваше, бяха редовните тримесечни дивиденди, които до този момент можеха да се сравнят по надеждност и предсказуемост единствено с четирите годишни сезона.

Този път обаче беше съвсем различно.

В дванадесет на обяд, два часа преди определеното време, тълни акционери представяха удостоверенията си и нахълтваха в залата на хотел „Сейнт Чарлз“. Самата зала позволяваше да се съберат не повече от две хиляди души. Към 12,15 потокът от хора се превърна в река, а към 12,30 реката беше вече порой.

Повечето от пристигащите бяха възрастни хора, някои се подпираха на бастуни, имаше и хора в инвалидни колички. Мнозинството от тях не бяха добре облечени. Някои носеха със себе си термоси с кафе и сандвичи, с които щяха да обядват, докато чакаха.

Настроенията бяха ясни от самото начало те варираха от обида до открит гняв. Те едва се сдържаха да проявят обичайната любезност към служителите на GSP & L, които проверяваха документите им. Някои от акционерите, които чакаха ред, бяха настроени доста войнствено.

Към един часа, точно час преди откриването на събранието, двете хиляди места в залата бяха заети, имаше място само за правостоящи, а потокът от желаещи да влязат се увеличаваше. Балната зала на хотела се бе превърнала в невероятен пазар, бръмчащ от озлобени гласове, кипящ от преговори и спорове на хора разделени на групички. От време на време отделни думи и фрази можеха да се чуят отчетливо.

— Казваха, че били надеждни акции и ние си вложихме всичките спестявания...

— ... безотговорни, некадърни директори...

— ... сметките и без това станаха астрономични, тогава защо не изплащат дивидентите.

— Ами ако откажем да си отидем, докато не...

Вариациите на тази тема бяха безкрайни, но едно оставаше неизменно — явно основният враг беше ръководството на GSP & L.

Между навалицата сновяха двама журналисти, които събираха пикантни изрази, за да оживят материалите си.

Една възрастна жена с прошарена коса даваше интервю. Да, тя е прекарала четири дена в път, за да дойде от Тампа, Флорида. Дошла е с автобус, защото така е най-евтино, а тя е затруднена с парите, особено сега. Тя обясняваше как преди пет години напуснала работата си в един магазин, където била продавачка, и отишла в дом за престарели, като спестяванията си вложила в акции на GSP & L.

— Бяха ми казали, че е дори по-сигурно, отколкото в банка. Сега, когато няма вече да получавам пари от компанията, трябва да напусна дома и направо не знам къде да отида.

За идването си в Калифорния тя каза следното:

— Не можех да си позволя да дойда, но не можех и да стоя настрана от всичко това. Искях само да разбера защо тези хора ми причиняват това.

Докато траеше този емоционален монолог, един репортер я записваше на касетофон, фотографите снимаха в едър план и снимките несъмнено щяха да излязат на следващия ден на първите страници.

В залата бяха допуснати само фотографи. Екипите на телевизията се възмущаваха във фойето, но Тереза Ван Бърен беше непреклонна.

— Ако ви пусна всичките вътре, това годишно събрание ще заприлича по-скоро на цирк!

Един от телевизионния екип отбеляза ехидно:

— От това, което виждам, то вече е и заприличало на цирк.

Тереза Ван Бърен беше първата, която забеляза още в 12.30, че местата в балната зала ще бъдат крайно недостатъчни. Набързо проведените разговори с управата на хотела осигуриха отварянето на още една зала, която можеше да приюти още хиляда и петстотин желаещи.

Новопристигащите обаче се възмутиха:

— Глупости! Аз не съм дошла, за да седя в някаква второкласна дупка! — развика се една едра и червендалеста жена.

Тя продължи:

— Аз съм акционер и имам право да присъствам наред с всички останали на годишното събрание! — с едната си ръка тя отмести човека от охраната, а с другата повдигна ограждащата лента и влезе в балната зала.

Неколцина веднага последваха примера ѝ. Пазачът безпомощно вдигна рамене, после отново сложи ограждащата лента и се опитваше да насочи човешкия поток към допълнителната зала.

Един сериозен слаб мъж се обърна към Тереза Ван Бърен:

— Това, което правите, е направо смешно! Аз съм дошъл тук чак от Ню Йорк! Аз имам въпроси, които искам да задам.

— Не се притеснявайте, в другата зала ще има микрофони и ще имате възможност да зададете въпросите си и да получите отговор на тях.

Мъжът погледна с неприкрито отвращение бълбукащата тълпа.

— Повечето от тези хора са само дребни акционери. Аз представлявам десет хиляди акции.

Един глас от тълпата го прекъсна:

— Аз имам двадесет, господине, но и моите права са същите като и вашите!

В крайна сметка и двамата бяха убедени да преминат в малката зала.

— Това, което каза за дребните акционери, беше самата истина — каза Тереза Ван Бърен на Шарлот Ъндърхил, която току-що се беше присъединила към нея във фойето.

Вицепрезидентката добави:

— Повечето от присъстващите притежават не повече от десет акции. Изключение са тези с повече от сто.

Нанси Молино от „Калифорния Икзаминър“ също наблюдаваше непрекъснатия поток от хора, застанали близо до двете жени.

— Чухте ли това? — попита я Тереза Ван Бърен. — Това е противно на схващането, че сме огромна, монолитна компания. Именно тези хора, които виждате пред себе си, я притежават.

Нанси Молино отговори скептично:

— Но има и много богати акционери, нали?

— Има, но не толкова, колкото предполагате — намеси се Шарлот Ъндърхил. — Петдесетина процента от нашите акционери имат не повече от сто акции. Най-големият ни акционер всъщност е един тръст, който притежава осем процента от всички акции. Подобно е положението и в други компании за комунални услуги.

Това изявление обаче не впечатли журналистката.

— Нанси, не съм ви виждала, откакто написахте оная статийка за Ним Голдман. Действително ли трябваше да правите това? Ним е много почтен и работлив служител.

Нанси леко се усмихна и с изненадан глас попита:

— Защо, не ви ли хареса? Моят редактор каза, че е страхотна!

Тя продължаваше да оглежда навалищата с подчертана невъзмутимост. След минута тя заяви:

— Хората от GSP & L явно никоя работа не могат да свършат като хората: вижте, повечето хора са еднакво недоволни и от размера на сметките си за електроенергията, и от положението с дивидентите им.

Тереза Ван Бърен проследи погледа на журналистката и видя огромната тълпа, обкръжила сътрудниците на разплащателния отдел на компанията. Имайки предвид, че повечето от акционерите на GSP & L се явяваха и потребители на електроенергията на компанията, на подобни годишни събрания имаше и специални представители на Голдън Стейт, които разясняваха въпроси, свързани с проблемите на газа и електричеството. На гишето имаше трима служители, които приемаха и вземаха отношение по жалбите на клиентите. Очертаваше се огромна опашка.

Една жена бурно запротестира:

— Това не е възможно да бъде вярно! Аз живея съвсем сама и консумирам толкова електроенергия, колкото и преди две години, а сметките ми оттогава са се увеличили повече от два пъти!

Като погледна още веднъж монитора, включен към компютъра, позволяващ веднага да се проверят сметките, един от служителите се опитваше да и обясни някои детайли, но жената оставаше непоколебима в мнението си.

— Понякога едни и същи хора искат хем да плащат по-малки сметки, хем да получават по-големи дивиденти — каза Тереза Ван

Бърен на Нанси Молино. — Много е трудно да им се обясни, че не могат да имат и двете.

Нанси Молино не удостои репликата с внимание.

Двадесет минути преди обявения час за началото на събранието имаше само места за правостоящи във втората зала, а народът продължаваше да приижда.

— Започвам страхотно да се притеснявам — каза Хари Лондон на Ним Голдман.

Те стояха в центъра на залата, близо до входа на допълнителното помещение, и шумът от гласовете и от двете им страни почти изцяло заглушаваше думите им.

Хари Лондон и някои сътрудници от неговия отдел бяха тук, за да окажат съдействие на службата по охрана на компанията. Ним бе изпратен лично от Ерик Хъмфри, за да прецени обстановката на място.

Самият председател на управителния съвет, който имаше навика да води неофициални беседи с акционерите преди срещата, бе изрично посъветван от ръководителя на охраната да се въздържа от подобни прояви, тъй като тълпата съвсем не беше добронамерена. В този момент Ерик Хъмфри се намираше в една съседна на залата стая заедно с други представители на ръководството на компанията и смяташе да се появи точно в два часа.

— Много съм обезпокоен — повтори Хари Лондон. — Подозирам, че работата няма да се размине без скандал. Видя ли какво е отвън?

Ним поклати отрицателно глава и последва Хари, който се насочи към фойето до изхода. Те излязоха през една странична врата и заобиколиха зданието, за да стигнат до централния вход.

Хотел „Сейнт Чарлз“ разполагаше с доста голямо пространство отпред за паркинг, за спирка на такситата и автобусите. Но в момента цялото движение отпред бе спряно заради огромната тълпа, която силно крещеше и размахваше транспаранти. Полицията бе осигурила едно съвсем тясно коридорче за пешеходците, като същевременно се опитваше да спре напора на тълпата да се придвижи по-напред.

Телевизионните екипи, които не бяха допуснати в залата, също бяха отвън и снимаха почти непрекъснато.

На някои от транспарантите пишеше:

„Подкрепете «Светлина и енергия за хората»“

„Народът е за по-ниски цени на електроенергията и газта“

„Смърт на капиталистическото чудовище GSP & L“

„Човекът е по-важен от печалбата“

Прииждащите акционери на GSP & L четяха плакатите с възмущение, докато си пробиваха път през кордона. Един дребен и обикновено облечен мъж на средна възраст, който носеше и слухово апаратче, ядосано се обърна към тълпата:

— И аз съм от „народа“, но съм се трудил цял живот, за да си купя няколко от тези акции...

Един младеж с очила и раздърпана фланелка го сряза:

— Абе, я се разкарай, капиталист такъв!

Една млада дама от пристигащите също се намеси:

— Ако бяхте се потрудили и поспестили...

Към екипите от телевизията се присъединиха и други журналисти. Сред тях Ним видя и Нанси Молино, но тя бе последният човек, с който Ним искаше да се види.

Хари Лондон отбеляза:

— Виждаш ли го твоя приятел Бърдсонг как дирижира целия спектакъл?

— Виждам го, но не ми е никакъв приятел.

Огромната брадата фигура на Бърдсонг се мяркаше отзад. Докато двамата го гледаха, той извади една портативна радиостанция и я доближи до устата си.

— Вероятно говори с някого вътре в сградата — каза Хари. — Вече влиза и излиза най-малко два пъти. Проверих също така, че има една акция на нашата компания на негово име.

— Една акция ти дава пълното право да присъстваш на годишното събрание — усмихна се Ним.

— Известно ми е. Вероятно подобно е положението и с другите негови хора. Сигурен съм, че пак са измислили нещо.

Ним и Хари Лондон влязоха незабелязано вътре. А отвън шумът все повече нарастваше.

Ерик Хъмфри нервно се разхождаше в една малка странична заседателна зала, като си повтаряше речта, която след малко трябваше да произнесе. През последните няколко дни бяха написани няколко

чернови, като окончателният вариант бе напечатан преди не повече от два часа. Дори и сега, когато си повтаряше наум думите от речта, той се спираше, за да нанесе някои поправки.

Всички останали мълчаха, като уважаваха правото на председателя на управителния съвет да се концентрира. В стаята бяха още Шарлот Ъндърхил, Оскар О'Браян, Стюарт Ино, Рей Паулсен и още неколцина директори. Двама от тях си сипваха питиета от барчето встрани.

В един момент всички обърнаха глави към отварящата се врата. Появи се един човек от охраната, следван от Ним.

Ерик Хъмфри остави страниците, които държеше в ръката си, и попита:

— Е, какво става?

— Има страхотна тълпа отвън — каза Ним и описа накратко положението в залата и пред хотела.

Председателят попита нервно:

— Има ли някакъв начин да отложим събранието?

Оскар О'Браян поклати отрицателно глава.

— Никакъв. То е свикано по всички правила и трябва да се състои.

— Освен това, ако го направим, ще има бунт — каза Ним.

— Това може да стане така или иначе обади се един от директорите.

Председателят на управителния съвет се отправи към бара и си сипа една сода. В момента най-много му се искаше в чашата да имаше уиски, но трябваше да спази собствената си заповед да не се консумира алкохол през работно време. Той каза раздразнено:

— Ние предварително знаехме какво ще се случи, тъй че разговорите за отлагане са безсмислени. Просто нека се опитаме да направим най-доброто, което можем.

Той отпи една глътка от чашата си и продължи:

— Тези хора имат правото да ни се извинят за техните дивиденди. Аз самият съм убеден в това. Какво можем да кажем на хора, които са си вложили спестяванията, вярвайки, че са на сигурно място, а впоследствие се оказва, че не е така?

— Можете да се опитате да им кажете истината — предложи Шарлот Ъндърхил. — Да им кажете, че в тази страна няма такова

място, където хората могат да си вложат спестяванията и да са сигурни, че няма да са на загуба. Нито в компании като нашата, нито в банки, защото и там лихвата непрекъснато се променя. И за всичко това са виновни онези шарлатани от Вашингтон, които ни дадоха в ръцете едни хартийки без покритие, освен техните обещания, финансовите ни институции са в пълна разруха. Същото важи и за застраховките и социалните осигуровки. Дори и почтените и стабилни компании като нашата са буквално притиснати до стената и са принудени да предприемат подобни непопулярни мерки и да теглят последствията!

Чуха се одобрителни гласове, някои дори изръкопляскаха.

Председателят на управителния съвет каза сухо:

— Шарлот, може би вие трябваше да произнесете речта вместо мен.

А после добави замислено:

— Разбира се, всичко, което каза, е истина. За съжаление повечето хора не са готови да приемат тази истина или поне не сега.

— Шарлот, кажи ми къде си държиш спестяванията — попита я Рей Паулсен.

Вицепрезидентката по финансовите въпроси му отговори троснато:

— Как къде? В Швейцария — страната, която още е запазила някаква финансова чистота и сигурност. Също и на Бахамските острови — в златни монети и швейцарски франкове. И ако останалите не са го направили, настоятелно ги съветвам да го сторят.

Ним погледна часовника си и тръгна към вратата.

— Два часът е без една минута. Време е да тръгваме — каза той.

— Сега вече ми става ясно как са се чувствали християните, преди да ги изведат за разтерзание на лъвовете — каза Ерик Хъмфри, докато излизаше.

Представителите на ръководството на GSP & L излязоха с бързи крачки на подиума. Председателят на управителния съвет се насочи към катедрата, а останалите седнаха на столовете, разположени от дясната му страна. В този момент някъде из предните редици се чу викът:

— Ууу!

Виковете бяха подети от останалата част от залата и в един момент се чуваха само освирквания и крясъци.

Ерик Хъмфри стоеше до микрофона и чакаше виковете да стихнат. Когато те поспряха, той каза:

— Дами и господа, ще бъда съвсем кратък в обясненията си за настоящето състояние на компанията. Вероятно мнозина от вас искат да зададат своите въпроси...

Последните му думи се изгубиха сред нови викове.

— По дяволите отчете!

— Давай въпросите!

— Стига с тия ала-бала...

— Кажете за дивидентите!

Ерик Хъмфри отново се опита да вземе думата:

— Разбира се, че ще говоря за дивидентите, но преди това бих искал да обърна вашето внимание върху...

— Господин председател, господин председател, имам процедурна забележка!

Някакъв нов глас се намеси и лампичката на таблото до Ерик Хъмфри сочеше, че гласът идва от допълнителното помещение.

— Каква е процедурната ви забележка? — попита Ерик Хъмфри.

— Протестирам, господин председател срещу начина по...

Хъмфри го прекъсна:

— Представете се, моля ви!

— Името ми е Хоумър Ингерсол. Аз съм адвокат и притежавам триста ваши акции и представлявам собственика на още двеста.

— Каква е вашата забележка, мистър Ингерсол?

— Възраждам срещу лошата и некомпетентна организация на това събрание. Мнозина от нас бяха третирани като втора категория и бяха набутани в страничната зала, без да имат възможност да вземат реално участие...

— Но вие вземате участие, мистър Ингерсол. Съжалявам, ако поради повишения интерес...

— Аз повдигам процедурен въпрос, господин председател, и още не съм свършил.

Ерик Хъмфри се отказа да се съпротивлява.

— Добре, довършете забележките си, но, ако обичате, по-накратко.

— Може би не знаете, но и допълнителната зала е претъпкана. Мнозина от акционерите стоят отвън и не могат да влязат. Аз говоря от тяхно име, тъй като те са лишени от своите основни права.

— Действително не съм знаел — каза Ерик Хъмфри. — И признавам, че подготовката ни явно не е била на нужното ниво.

Една жена се изправи и извика:

— Всички вие трябва да си подадете оставките! Едно събрание не можете да организирате!

Други гласове повториха думите ѝ:

— Да, оставка! Оставка!

Ерик Хъмфри стисна устни. За момент изглеждаше дори, че нервничи, което рядко му се случваше. Той събра силите си и продължи:

— Броят на участниците в събранието е безпрецедентен...

Думите му прекъсна глас от залата:

— Безпрецедентно беше и спирането на дивидентите ни!

— Това, което мога да ви кажа, е, че ние предприехме тази крачка като крайна мярка, и то с голяма неохота...

Гласът отново се намеси.

— Обаче не си съкратихте тлъстите заплати, нали?

— Вижте — продължи Хъмфри, — ние съзнаваме всичките затруднения и неудобства...

В следващия миг едновременно станаха няколко неща.

Един домат, хвърлен от някоя точна ръка, улучи председателя на управителния съвет по лицето. Доматът се разтече, като оставяше червени петна по ризата и сакото му.

След това, като по сигнал, към подиума полетяха домати и яйца. Повечето от публиката станаха на крака; някои от тях се усмихваха, но други се озъртаха неодобрително в същия миг се чу нарастващ шум отвън.

Ним стоеше в центъра на залата, където беше останал още когато колегите му се бяха качили на подиума. Той се опитваше да намери източника на хвърчащите предмети и да се опита да се намеси. В същия миг той видя Дейвид Бърдсонг. Както и преди половин час, той говореше по портативната си радиостанция. Ним предположи, че дава

указания. Той се опита да си пробие път натам, но се оказа невъзможно. В цялата зала вече цареше пълен хаос.

В един момент Ним се сблъска с Нанси Молино. Лицето ѝ изразяваше неувереност.

Ним не успя да се сдържи:

— Предполагам, че умирате от удоволствие и събирате материал, за да можете да продължавате да пишете вашите долни статийки!

— Аз само отразявам фактите, Голдман.

— Отразявате фактите... Сигурно е така, но го правите едностранно и пристрастно. Под влияние на импулс Ним посочи фигурата на Дейвид Бърдсонг, който в момента говореше по радиостанцията си. — Защо не отразите това?

Изтъкнете ми поне една причина, поради която да трябва да го направя.

— Убеден съм, че именно той дирижира този безпорядък днес тук.

— Имате ли някакви доказателства?

— Не — неохотно призна той.

— В такъв случай позволете ми да ви кажа нещо. Независимо дали той е допринесъл за безпорядъка или не, всичко това се случи днес, защото мнозина считат, че GSP & L не се управлява, както трябва. Не можете ли да погледнете истината в очите?

И като му хвърли поглед, изпълнен с презрение, Нанси Молино си тръгна.

Шумът, който се чуваше отвън, се усили и не след дълго нова вълна от хора се присъедини към бъркотията вътре в залата. От улицата напиреха и други желаещи, понесли лозунги и плакати против GSP & L.

Цялата история се изясни по-късно: всъщност не многобройните акционери, които не бяха успели да се доберат до двете зали, бяха призовали останалите от тълпата да им съдействат да проникнат вътре. Със съвместни усилия те са успели да пометат всички прегради по пътя си и се втурнаха във фоайето на хотела.

Както Ним подозираше, но за съжаление не можеше да го докаже, Дейвид Бърдсонг дирижираше цялата постановка от хвърлянето на доматите до нахлуването на тълпата вътре в хотела по радиостанцията си. Представителите на „Светлина и енергия за

хората“ си бяха послужили с един много елементарен ход — просто неколцина от тях бяха закупили по една акция на компанията Голдън Стейт и по този начин получиха правото да се намират в залата по време на събранието.

В последвалата неразбория малцина чуха как Ерик Хъмфри съобщи по високоговорителите:

— Събранието се закрива временно. То ще продължи работа след около половин час.

В гостната на апартамента си Карен посрещна Ним със същата лъчезарна усмивка, за която той си спомняше от предишната им среща.

— Знам, че не ти е било леко тази седмица. Четох за годишното събрание на вашата компания и гледах репортажи по телевизията — каза тя със съчувствие.

Ним инстинктивно се намръщи. Разбира се, телевизията си бе направила труда да отрази единствено безредиците, без да обърне внимание на последвалите петчасови дискусии, въпроси, заседания и решения на събранието. Но Ним трябваше също така да признае, че те самите бяха постъпили недалновидно, като не бяха осигурили достъп на телевизионните екипи до залата.

По време на половинчасовата почивка редът бе възстановен и заседанието продължи, както беше първоначално запланувано. На събранието нямаше никакви съществени промени, освен че акционерите бяха ужасно изморени, но за сметка на това бяха казани много от нещата, които трябваше да се кажат гласно. За голямо учудване на Ним най-сериозна от излезлите на следващия ден статии се оказа тази на Нанси Молино в „Калифорния Икзаминър“.

— Ако нямаш нищо против, бих искал поне за малко да изхвърля от съзнанието си мислите за този цирк — каза Ним.

— Разбира се, Ним. Всъщност дори не знам какво точно значи „годишно събрание“...

Ним се усмихна леко, а после каза:

— Много ми харесаха твоите стихове. Публикувала ли си нещо?

Тя едва забележимо поклати глава и Ним си спомни, че всъщност това бе единствената част от тялото ѝ, която се движеше.

Ним беше дошъл тук отчасти защото му се искаше макар и за малко да избяга от лудницата на GSP & L, но също така имаше силното желание да види Карен Слоун. Сега, когато я гледаше, изпълнена с очарование, Ним разбра, колко дълбоко е било това желание.

Ним дори за миг си помисли, че сигурно се влюбва. Това би било обаче едно изключение в неговата практика: той често бе имал връзки,

в които имаше само секс, а не любов, но не му се беше случвало да има само любов, без секс, както щеше да бъде с Карен.

— Аз пиша стиховете за собствено удоволствие — каза Карен. — А в момента работих над една реч.

Ним вече беше забелязал електрическата пишеща машина зад гърба ѝ и другите листа, разхвърляни върху масата.

— Каква е тази реч?

— Речта е за едно заседание на юристите. В момента съюзът на юристите на щата разглежда състоянието на законите, отнасящи се до нетрудоспособните хора. Някои от тези закони са доста добри, други — не чак толкова. Именно върху това правя някои проучвания.

— Ти обясняваш на юристите правните системи? — попита Ним с голямо учудване.

— Защо не? Те просто са затънали в теорията и имат нужда от някой, който познава тези закони и разпоредби на практика. Ето защо се обърнах към мен. Пък и не ми е за първи път да правя подобни изказвания и да разяснявам някои недоразумения.

— Какво имаш предвид под „недоразумения“?

Докато те разговаряха, от кухнята се чуваше оживление. Когато Ним се бе обадил сутринта, Карен го бе поканила на обяд. Вероятно в този момент Джоузи, домашната помощничка на Карен, приготвяше обяда.

— Преди да ти отговоря на въпроса, мога ли да те помоля да ми помогнеш — каза Карен. — Би ли преместил левия ми крак, понеже чувствам, че е отекал?

Ним се изправи и несигурно се приближи към количката. Единият крак на Карен бе качен върху другия.

— Моля те, просто го премести — тя каза делово.

Ним протегна ръка и изведнъж усети топлината на краката ѝ под найлоновите чорапи. Те бяха елегантни и красиви.

— Благодаря ти, имаш много нежни ръце — каза Карен. — Това е един пример за така наречените „недоразумения“ — повечето хора смятат, че парализираните са лишени от всякакви усещания. Но не всички е така. Например аз, дори и да не мога да се движа, изпитвам усещания както всички останали. Именно затова се налага често да променям положението на тялото си.

— Вероятно си права — каза Ним. — Трябва да призная, че и аз по-рано бях заблуден по същия начин.

— Знам — каза тя закачливо. — Но трябва да ти призная, че усещаш ръцете ти върху краката си и ми беше много приятно.

В този момент в главата му започнаха да се въртят най-невероятни мисли, но той успя отново да се концентрира и попита:

— Кажи ми за някое друго „недоразумение“.

— Че парализираните не бива да ги разпитват. Ти дори не можеш да си представиш как се смущават останалите хора и избягват контактите с нас. Някои просто се страхуват.

— Често ли се случва?

— Непрекъснато. Миналата седмица сестра ми Синтия ме заведе в един ресторант на обяд. Когато дойде сервитьорът, той записа нейната поръчка и попита, без дори да ме погледне: „А тя какво ще яде?“. Синтия, бог да я благослови, му каза: „А защо самият вие не я попитате?“. Но дори и докато му казвах поръчката си, сервитьорът не смееше да ме погледне в очите.

Ним помълча за миг, а после протегна ръка и взе тази на Карен в своята.

— Срамувам се заради всички нас.

— Не трябва. Ти изкупваш вината на мнозина, Нимрод.

Като пусна ръката ѝ, Ним каза:

— Миналия път, когато бях тук, ти започна да ми разказваш за семейството си.

— Е, днес ще имаш възможност да се срещнеш с тях или поне с моите родители. Надявам се, че нямаш нищо против, ако минат за малко след обяд. Днес за майка ми е почивен ден, а пък и баща ми има работа наблизко.

Карен обясни, че родителите ѝ дошли в Америка от Австрия през средата на тридесетте години, когато Втората световна война вече назряваше в Европа. Те се запознали и оженили в Калифорния и имали две дъщери — Синтия и Карен. Истинското име на бащата на Карен било Слонхаузер, което след това се превърнало в Слоун. Самите Синтия и Карен не знаели почти нищо за родната страна на родителите си и израснали като типично американски деца.

— В такъв случай Синтия трябва да е по-голяма от теб?

— Да, с три години. Много е хубава. Бих искала да те запозная някой ден с нея.

В този момент шумовете в кухнята поутихнаха и на вратата се появи Джоузи, която буташе количката с обяда. Тя сложи една сгъваема масичка пред Ним и закрепил подставката от страни на количката на Карен. След това Джоузи сервира обяда — пушена съомга, салатата и препечени филийки хляб. Виното беше Пино Шардоне „Луи Мартин“.

— Не мога да си позволявам често да купувам подобно вино, но днес е особен ден, защото ти се върна...

Джоузи я попита:

— Аз ли да те храня или предпочиташ мистър Голдман?

— Ще ме нахраниш ли, Нимрод?

— Разбира се. Само ще те помоля да ми казваш, когато правя нещо не както трябва.

— Съвсем не е трудно. Просто трябва да ми слагаш храната в устата. Тоест ще ядеш за един, а ще храниш двама.

Като погледна Карен с разбиране и се усмихна, Джоузи се оттегли в кухнята.

— Виждаш ли? Чудесно се справяш! — каза Карен след малко. — Би ли могъл сега да ми избършеш устните.

Тя протегна глава към Ним и той избърса устните ѝ с една салфетка.

Докато продължаваше да храни Карен, Ним си помисли, че всичко това, което правиха заедно, неимоверно много ги сближаваше. Никога не бе изпитвал подобно чувство. И най-странното бе, че във всичко това имаше особена чувственост.

Към края на обяда Карен го попита:

— Аз ти разказах почти всичко за себе си. Разкажи ми нещо и ти.

Ним започна да ѝ разказва за родителите си, за детството, за работата си и за брака си с Рут и децата, Лия и Бенджи. Той се чувстваше толкова предразположен от Карен, че дори сподели най-съкровениите си мисли — своите съмнения за религията на прадедите си и дали тя трябва да бъде продължена чрез неговите деца, смисълът на живота му и перспективите пред брака му.

— Стига толкова — каза той най-накрая. — Не съм дошъл тук, за да ти досаждам.

Карен се усмихна и поклати глава.

— Ним, ти просто никога не би могъл да бъдеш досаден. Ти си многостранен човек, а такива хора рядко омръзват. Ти много ми харесваш. Отдавна не ми се е случвало да имам подобно усещане за някого.

— Аз изпитвам същото към теб — каза ѝ Ним.

Лицето на Карен леко се изчерви.

— Ним, искаш ли да ме целунеш?

Ним стана от мястото си и се доближи до нея.

— Много — каза ѝ нежно той.

Устните ѝ бяха нежни и топли. Целувката им беше продължителна и те сякаш не можеха да се отделят един от друг. Ним искаше да привлече Карен по-близо до себе си, но в този момент се чу позвъняване на вратата и шум от гласове. Ним се отдръпна.

Карен прошепна.

— Колко не навреме.

След това тя извика:

— Влизайте! — и продължи. — Нимрод, бих искала да ти представя родителите си.

Един възрастен мъж с посребрени коси и достолепна осанка протегна ръката си, за да поздрави Ним. Когато заговори, дълбокият му плътен глас веднага напомни за австрийския му произход.

— Аз съм Лутър Слоун, мистър Голдман. А това е съпругата ми Хенриета. Карен ни е говорила за вас, пък сме ви и виждали по телевизията.

Ръката на Лутър Слоун беше твърда и грубовата, но независимо от това чиста и добре поддържана. Той беше облечен с работен комбинезон, който обаче, също както и ръцете му, беше чист и с акуратни крпки на няколко места.

Майката на Карен също се поздрави с Ним.

— Много мило от ваша страна, мистър Голдман, че посещавате дъщеря ни. Зная, че тя много цени това, както и ние.

Мисис Слоун беше дребна, спретната жена. Косата ѝ беше вързана на кок, а дрехите ѝ бяха доста скромни. Тя изглеждаше доста по-възрастна от съпруга си, но съдейки по Карен, на младини сигурно е била красавица.

— Единствената причина, поради която идвам тук, е, понеже ми е приятна компанията на Карен — каза Ним.

Когато всички седнаха, Джоузи донесе един кафеник и четири чаши. Мисис Слоун наля кафето и помогна на Карен да отпие от своето.

— Татко, как вървят твоите работи? — попита Карен.

— Можеше да бъде и по-добре — въздъхна Лутър Слоун. — Материалите непрекъснато поскъпват, мистър Голдман. И когато включва в сметката материалите и труда, на хората им се струва, че ги мамя.

— Всичко това много добре ми е известно — каза Ним. — И нашата компания Голдън Стейт я обвиняват по същите причини.

— Но вашата компания е голяма и със стабилен гръб. А моята фирма е малка. Имам само трима работници и самият аз им помагам. Но да ви кажа честно, мистър Голдман, има дни, в които си казвам, че всичко това не си заслужава труда. Пък и тези справки, които се изискват от правителството — понякога ги попълвам през целия уикенд и недоумявам за какво е нужно това.

Хенриета Слоун прекъсна съпруга си.

— Лутър, целият свят не е длъжен да ти слуша проблемите.

Мистър Слоун само поклати глава.

— Попитаха ме как върви бизнесът и аз отговорих. Това беше.

— Както и да е, Карен. Тези неща не бива да те притесняват. Ние ще ти купим едно микробусче. За първата вноска вече сме събрали парите, а за останалите иде вземем назаем.

— Мамо, не е толкова наложително. Аз излизам и сега, с помощта на Джоузи — каза Карен.

— Но нямаш възможност да излизаш толкова често, колкото би искала — мисис Слоун сви устни. — Много скоро ще имаш микробусче, скъпа. Обещавам ти.

— Аз също се бях замислил по този въпрос — каза Ним. — По време на предишното ми посещение Карен ми бе споменала за микробусче, в което може да влиза количката и което ще кара Джоузи.

— Много ви моля — каза твърдо Карен. — Престанете да се безпокоите за мен!

— Аз не се притеснявам — продължи Ним. — Въпросът е в това, че нашата компания използва подобни микробусчета, които след две-

три години продава на доста изгодни цени. Много от тях са в доста добро състояние. Ако искате, бих помолил някой от нашите служители да ви подбере нещо по-изгодно.

Лутър Слоун засия:

— Това много би ни помогнало. Естествено, микробусчето след това допълнително трябва да се приспособи, за да може количката свободно да влиза в него.

— Може би ще можем да ви помогнем и за това. Не съм сигурен, но ще проверя.

— Ще ви запиша телефона ни — каза Хенриета Слоун. — Обадете ни се, щом като имате някакви новини.

— Нимрод — каза Карен, — много си мил и внимателен.

Разговорът продължи с удивителна лекота и едва когато си погледна часовника, Ним осъзна колко време бе минало, откакто бе дошъл при Карен.

Той каза:

— Ще трябва да тръгвам.

— Ние също — добави Лутър Слоун. — Аз работя върху едни газови тръби в една сграда наблизо и работата трябва да се свърши до довечера.

— Ако си мислите, че аз нямам работа, не сте прави — обади се Карен. — Аз също трябва днес да си добърша речта.

Родителите на Карен се сбогуваха. Преди да ги последва. Ним остана за малко насаме с Карен. Той понечи да я целуне по бузата, но Карен обърна главата си така, че устните им се срещнаха. Карен прошепна:

— Ела пак скоро...

Ним се качи в асансьора заедно с родителите на Карен. През цялото време и тримата мълчаха, всеки погълнат от собствените си мисли. След малко Хенриета каза:

— Правим каквото можем за Карен, но понякога ни се струва, че не е достатъчно.

— Не вярвам Карен да усеща нещата по този начин. От това, което ми е казала, знам, че тя извънредно много цени вашата подкрепа и загриженост.

Хенриета само поклати глава.

— Това, което правим, е най-малкото, което можем да направим за нея. И вероятно никога няма да можем да изкупим пред нея това, което сторихме преди години.

Лутър хвана нежно жена си за ръката:

— Мила, моля те, недей да се измъчваш. Толкова много пъти сме говорили за това...

Хенриета рязко се обърна към него.

— Ти вечно говориш едни и същи неща!

Лутър въздъхна, а после попита Ним:

— Знаете ли как Карен се разболя от полиомиелит?

Ним кимна:

— Да.

— Казала ли ви е защо?

— Не. Или поне не точно.

Хенриета се намеси.

— Тя обикновено не го прави.

Те вече бяха стигнали до първия етаж и излизаха от асансьора. Хенриета Слоун се спря в малкото пусто фоайе и продължи:

— Тогава Карен беше ученичка на петнадесет години. Винаги е била отличничка, участваше и в училищния отбор по лека атлетика. Изобщо бъдещето беше пред нея.

— Това, което жена ми се опитва да каже — намеси се Лутър Слоун, — е, че същото това лято ние си бяхме уредили да отидем до Европа. Пътуването беше организирано от лютеранската църква, един вид посещение на светите места. Бяхме организирали така нещата, че докато ни няма, Карен да отиде на лагер. Мислехме, че една почивка на чист въздух ще ѝ се отрази добре, пък и по-голямата ни дъщеря Синтия беше в същия лагер преди две години.

— Истината е, че мислехме много повече за себе си, отколкото за нея — каза Хенриета.

Съпругът ѝ продължи, сякаш тя не беше го прекъснала:

— Но Карен не искаше да ходи на лагер. Имаше едно момче, с което се срещаше, и то оставаше в града. Карен искаше да си остане вкъщи през лятото и да бъдат заедно. Но Синтия вече беше заминала и това значеше Карен да остане съвсем сама...

— Карен непрекъснато ни повтаряше — продължи Хенриета, — че няма никакво значение, че ще остане сама, а що се отнася до

момчето, можем да ѝ имаме доверие. Тя дори ни казваше, че има някакво предчувствие, че ще се случи нещо, ако отиде в този лагер. Никога няма да мога да го забравя.

Пред очите на Ним картината сякаш прие реални очертания — младите родители, Карен почти момиче, и сблъсъка на силните, но толкова противоположни желания. Сега и тримата бяха толкова различни...

Лутър Слоун отново заговори, сякаш искайки по-бързо да приключи това мъчително обяснение:

— Това беше истинско семейно „сражение“ — ние двамата срещу Карен. Ние бяхме непреклонни и най-накрая Карен замина за лагера. Докато тя беше там, а ние в Европа, избухна епидемията от полиомиелит. Карен беше една от жертвите.

— Ако само си беше останала вкъщи, както настояваше... — започна Хенриета.

Съпругът ѝ я прекъсна:

— Стига толкова! Сигурен съм, че на мистър Голдман картината му е ясна!

— Да — каза Ним с приглушен глас.

Той си спомни стиховете, които Карен му бе изпратила, след като бе научила за Уоли. „Ако“ едно или друго нещо във този или онзи ден се бе разминало за час-два или за инч...

Сега той я разбираше по-добре. Ним си помисли, че все пак трябва да каже нещо, но не беше сигурен какво, нито как да го каже.

— Мисля, че все пак не би трябвало да се обвинявате за случилото се...

Лутър Слоун само го погледна и промълви:

— Моля ви, мистър Голдман...

В този миг Ним разбра, че просто нямаше какво да се каже — просто всичките тези доводи са били изтъквани толкова много пъти, и също толкова много пъти са били отхвърляни. Нямаше и не е имало никакъв начин те да се освободят от чувството си за вина.

— Хенриета е напълно права — каза Лутър. — Просто сме обречени да носим в себе си тази вина до гроб.

Хенриета добави:

— Ето защо казвам, че дори да се опитваме да правим толкова неща за Карен и да ги правим, не ги смятам за достатъчни.

— Не бива да мислите така. Сигурен съм, че правите всичко, което е по силите ви.

Те излязоха от кооперацията и Ним тръгна към колата си, която беше паркирана отвън. Преди да се разделят, той им каза:

Благодаря ви, че ми казахте всичко това. Що се отнася до микробусчето, ще се опитам да направя нещо възможно най-скоро.

Въпросът на дневен ред беше проектът Турнипа.

— Да говориш с губернатора на щата — заяви Ерик Хъмфри със стегнатия си бостънски акцент, — е все едно да потопиш ръката си в съд с вода. Просто веднага, щом като я извадиш, водата автоматично се връща в предишното си състояние и все едно, че нищо не е имало.

— Освен че ръката ти ще бъде мокра — обади се Рей Паулсен.

— По-скоро влажна — поправи го председателят на управителния съвет.

— Аз ви предупредих — каза Тереза Ван Бърен. — Предупредих ви веднага след случая с прекъсването на електроенергията преди два месеца, че обществото не помни дълго време и че хората, в това число и политиците, ще забравят бързо този случай и причините за него.

— Не паметта е проблемът на нашия губернатор — намеси се Оскар О'Браян. — Просто толкова много му се иска да стане президент на Съединените щати, че почти усеща вкуса на това преживяване.

Ним Голдман каза:

— Кой знае, може и да не е лош като президент.

— Възможно е наистина — съгласи се Оскар О'Браян. — Но в същото това време Калифорния може да се смята, че е без ръководство. И губернаторът със сигурност няма да си позволи да вземе решение, с което да не е съгласен дори един-единствен гласоподавател.

— Не мислите ли, че малко преувеличаваме проблема? — каза Ерик Хъмфри.

— Още повече — продължи Оскар О'Браян, — че същото важи за която и да било политическа фигура в Сакраменто.

В момента разговорът се провеждаше в кабинета на председателя на управителния съвет в централната сграда на GSP & L.

Публичното обсъждане на проекта за електроцентраля с каменни въглища в Турнипа щеше да започне след по-малко от седмица и въпреки че самият губернатор се съгласи в конфиденциален разговор, че проектът е от жизнено важно значение за Калифорния, той и целият

му екип заявиха, че по политически причини не биха могли да подкрепят проекта публично. Компанията, независимо от многобройните си противници, трябваше да се справи сама.

Другата молба на GSP & L, която губернаторът отхвърли, беше предложението обсъждането да се провежда паралелно в няколко от комисиите, тъй като беше наложително решението да се вземе спешно. Нещата щяха да си тръгнат по каналния ред, което означаваше продължителни обсъждания и изтъквано на съответните аргументи пред всяка от четирите комисии. Тези четири комисии се занимаваха с различните насоки в отделните проекти, но в повечето случаи разделението беше само формално.

Тереза Ван Бърен попита:

— Възможно ли е губернаторът да си промени становището?

— Единствено ако онези продажници не видят в това някаква полза за самите себе си — измърмори Рей Паулсен. — А не вярвам това да стане.

Рей Паулсен беше вече изпаднал в състояние на пълна безнадеждност по повод на забавянето на одобрението за проектите на компанията. Именно той, като отговорен за снабдяването с електроенергия, щеше да даде заповед, ако се наложеше, да се започне поетапното спиране на тока.

— Рей е напълно прав — намеси се О'Браян. — Не си ли спомняте как ни прекараха с атомните електроцентрали. Случаят беше същият: съгласиха се, че подобни централи са необходими, но не им стискаше да направят публично изявление по този повод. И ние пак сами обрахме пешкира.

— Както и да е — каза рязко Ерик Хъмфри, — независимо дали ни харесва или не, положението е такова. Що се отнася до обсъждането на проекта Турнипа, бих искал да споделя с вас някои мои мисли. Нашето участие на тези обсъждания трябва да бъде на възможно най-високо ниво. Представянето на нашия проект трябва да бъде прецизно, обосновано и направено с необходимото достойнство. При задаване на въпроси от страна на комисията отговорите на нашите представители трябва да бъдат едни и същи, като всичко това се извършва с необходимата доза търпение и добър тон. Част от тактиката на противниците ни е да провокират представителите на компанията по някакъв начин. Ние трябва да се въздържаме от необмислени

коментари и моля ви да уведомите всичките ни служители за това решение.

— Ще го направим — каза О'Браян.

Рей Паулсен изгледа мрачно Ним и му каза:

— Това най-вече се отнася за тебе.

Ним само се намръщи и му отговори:

— Точно в този момент вече тренирам да се въздържам от коментари, Рей.

Нито един от двамата не беше забравил техния сблъсък на събранието, където Ним и Тереза Ван Бърен се опитваха да прокарат тезата за по-пълна информираност на обществеността за енергийните проблеми, а Рей Паулсен и останалите застъпваха традиционното примиренческо отношение. Съдейки по инструкциите на председателя на управителния съвет, явно „умерената линия“ още беше в сила.

— Оскар, все още ли смятате, че аз лично трябва да присъствам на тези обсъждания? — попита Ерик Хъмфри.

— Абсолютно съм убеден — каза О'Браян.

Зад въпроса на Ерик Хъмфри се криеше явното му нежелание да привлича вниманието на обществеността върху себе си. През последните десет дена имаше още два случая с взривни устройства в обектите на GSP & L. Нито едно от тях не беше причинило сериозни щети, но бяха достатъчни, за да припомнят за заплахата, надвиснала над компанията и служителите ѝ. Само преди един ден беше регистрирано обаждане в една от местните радиостанции с предупреждението, че: „мнозина още от управляващите скапаната GSP & L компания ще платят за деянията си“.

О'Браян добави:

— Бъдете сигурен, Ерик, че вашето появяване няма да бъде по-дълго от необходимото. Но имаме нужда от вашето присъствие.

Председателят на управителния съвет въздъхна:

— Е, щом е така...

Ним си помисли с ирония, че още веднъж стратегията да не се представят публично повече от необходимото служителите на компанията, няма да се отнася за него. На всички предстоящи заседания Ним щеше да бъде един от главните свидетели, и то не по техническата страна на проекта, както повечето представители на компанията, а по-скоро по генералната стратегия на GSP & L.

О'Браян щеше да задава някои от въпросите и те двамата с Ним вече бяха направили няколко репетиции, в които участваше и Рей Паулсен. По време на съвместната им работа Ним и Рей Паулсен бяха успели да потиснат взаимната си неприязън и на моменти стигаха почти до приятелски беседи.

Като се възползва от ситуацията, Ним повдигна пред Паулсен въпроса за микробусчето за Карен, тъй като транспортните средства се числяха към направление „Снабдяване с електроенергия“.

За негово учудване Рей Паулсен веднага прояви заинтересованост и разбиране. Само два дни след техния разговор Рей вече беше намерил подходящо микробусче, което в следващите дни предстоеше да се продава. Дори нещо повече, Паулсен сам приготви проекти за някои модификации, които биха позволили количката на Карен лесно да влиза в кабината и да се закрепя за нея по време на пътуването. Карен също се бе обадила на Ним, за да му каже, че е идвал техник от GSP & L, който измерил количката и проверил състоянието на електрическото захранване.

— Едно от най-хубавите неща, които са ми се случвали — му каза тя по телефона, — е това, че си видял онази червена точица върху картата и че дойде при мен. Кога ще дойдеш пак, скъпи Нимрод? Надявам се, че ще е скоро.

Той ѝ беше обещал, че ще мине. По-късно Ним се обади на родителите на Карен, които бяха много доволни от развитието на въпроса с микробусчето и бяха вече осигурили банков заем, който да покрие почти цялата му стойност.

Гласът на Оскар О'Браян върна Ним към действителността.

— Предполагам, че всички са наясно колко продължителни могат да бъдат обсъжданията на проекта Турнипа.

Рей Паулсен каза мрачно:

— Прекалено продължителни!

Тереза Ван Бърен попита:

— Колко време даваш, Оскар, ако приемем най-добрия случай?

— Ако предположим, че се представим успешно пред комисиите и ако приемем едно средно протакане, каквото без съмнение ще предприемат нашите опоненти, бих казал шест-седем години.

Главният юрисконсулт още веднъж погледна записките си.

— Също така би могло да ви заинтересуват разходите. Моят отдел направи изчисления, че само за провеждането на обсъжданията, независимо от изхода, разходите ще бъдат около пет и половина. Допълнително ще трябва още няколко милиона за проекти по защитата на околната среда. Мисля, че картината е ясна.

— Тес, нека всичко това стане достояние на широката публика — каза Ерик Хъмфри на директора по връзките с обществеността.

— Ще направя каквото е по силите ми — каза Тереза Ван Бърен, но много се съмнявам, че някой извън тази стая ще се интересува от подобна информация.

— Ще ги интересува, когато им спрат тока — обади се Ерик Хъмфри. — Сега нека пристъпим към разглеждането на останалите ни проекти — Финкасъл и Девилс Гейт.

О'Браян докладва, че и по тези две линии са преминати само първите бюрократични препятствия. А в същото време се засилва опозицията срещу тези два проекта.

Докато го слушаше, Ним усети как започва да се ядосва на мудността на системата и на недостатъчната ангажираност на компанията, която не можеше да вземе по-остри мерки. Ним предчувствуваше, че щеше да има проблеми с обсъждането на проекта Турнипа. Проблеми да запази самообладание, да не се поддава на провокации и да потиска желанието си да каже истината направо и открито.

Ерик Хъмфри седеше в неудобно високо свидетелско кресло с висока облегалка. Той бе прекарал там повече от половин ден и лицето му вече се бе зачервило от възмущение.

На три крачки от него се намираше Дейвид Бърдсонг, който презрително го поглеждаше, поклащаше се на петите си и задаваше въпроси.

— Явно не сте добре със слуха, затова ще повтора въпроса си: колко получавате на година?

Хъмфри, който се колебаеше още при първото задаване на въпроса, отново отправи поглед към Оскар О'Браян, който само леко повдигна рамене.

Председателят на управителния съвет на GSP & L отговори със стиснати устни:

— Двеста четиридесет и пет хиляди долара.

— Не, приятелю, не ви питам за приходите на компанията, а за вашите — каза Бърдсонг, като го съпроводи с театрален жест с ръка.

Хъмфри обаче явно не намираше нищо смешно в това.

— Именно цифрата на моята заплата ви съобщих.

— Невероятно! — Бърдсонг отново театрално се удари по челото. — Не мога да си представя, че един човек може да печели толкова много пари...

От залата се чува възгласи и освирквания. Някой се провикна:

— Ние, потребителите, даваме тези пари! По дяволите, толкова много.

Имаше аплодисменти за изявлението и тропане с крака.

Председателят на комисията чукна с чукчето и извика:

— Моля за ред!

Той беше млад човек, на около тридесет години, с розово момчешко лице. Беше назначен на този пост преди една година, като беше работил няколко години за управляващата партия. По образование беше счетоводител и се говореше, че е с роднински връзки с губернатора.

След репликата на председателя на комисията О'Браян скочи на крака:

— Господин председателю, необходимо ли е да бъде тормозен свидетелят?

Председателят погледна Бърдсонг, облечен с избелели дънки, ярка риза с разкопчана яка и обувки за тенис. В пълен контраст с него беше Ерик Хъмфри, безупречно облечен в костюм по поръчка от известния бутик „Де Лизи“.

— Вие зададохте вашия въпрос, мистър Бърдсонг, и получихте отговор — каза председателят на комисията. — Струва ми се, че бихме могли да минем и без театралните жестове. Моля, продължавайте.

— Разбира се, господин председател — каза Бърдсонг и отново се обърна към Ерик Хъмфри. — Значи, казвате двеста четиридесет и пет хиляди долара?

— Да, точно така.

— Има ли някакви допълнителни облаги за това да бъдеш „голяма клечка“? — В залата се разнесе смях. — Извинете ме, имах предвид за председател на подобна компания. Нещо като персонален автомобил?

— Да.

— Със или без шофьор?

— С шофьор.

— А големи разходи за представителни нужди има ли?

Хъмфри вметна раздражено:

— Не бих ги нарекъл чак толкова големи.

— А как ви се струва думичката „изключителни“?

В залата отново се разнесе смях.

Ерик Хъмфри вече бе започнал да показва раздражението си. Макар и да беше изключителен администратор, той нямаше опит с подобни грубияни и палячовци като Бърдсонг. Той отговори студено:

— Моето положение и задължения предвиждат някои разходи, които се покриват от компанията.

— Не се и съмнявам в това!

О'Браян отново се готвеше да се изправи на крака, но председателят на комисията му направи знак да седне и каза:

— Придържайте се към въпросите, мистър Бърдсонг.

— Слушам, сър — каза Бърдсонг и широко се усмихна.

Ним, седнал в залата, едва се сдържаше да не прояви възмущението си. Защо Хъмфри не бе отговорил открито и настъпателно, както можеше и трябваше да направи? Да беше казал: „Моята заплата, мистър Бърдсонг, е публично достояние и редовно се представя на данъчните власти. Информацията не е секретна и вие, предполагам, сте проучили този въпрос доста прилежно, преди да дойдете в тази зала. Така че не е нужно да се прекалява с излишно театрализиране и маниерничене. Освен това съм длъжен да подчертая, че това е съвсем нормална заплата за един председател на управителен съвет на национална компания, дори в сравнение с други подобни е една от най-ниските И GSP & L дава на ръководните си кадри подобни заплати, за да ги задържи на работа, защото не е тайна, че аз бих могъл да получавам в друга компания значително по-висока заплата. Може би тази система не ви харесва, мистър Бърдсонг, но докато икономиката ни е пазарна — такава е положението. Що се отнася до колата с шофьор, ръководството на компанията реши, че моето време и сили са много по-ценни за тях, отколкото стойността на една кола и заплатата на един шофьор. Да добавя и още нещо за колата — аз дори нямам време да си почивам и в нея, защото работя и по пътя от едно място на друго. И най-накрая, ако ръководството и акционерите не са доволни от работата, която получават от мен в замяна на посочената заплата, могат да ме освободят.“

Но това никога нямаше да стане! Защото Хъмфри нямаше да посмее да приложи подобна тактика на Бърдсонг или на подобни нему, за да не си развали репутацията и обществения престиж. И това, вероятно, щеше скъпо да му струва, защото законите на борбата в днешно време вече се бяха променили...

Течеше вторият ден на публичните обсъждания на проекта в Турнипа. Първият премина изцяло посветен на безкраен низ от формалности, като се започне от гигантския доклад, представен от GSP & L. Той се състоеше от 500 страници и носеше гръмкото заглавие „Уведомяване за намерения“. Както О’Браян иронично забеляза „Докато приключим с цялата тази работа, ще са изсекли цяла гора, само за да ни осигурят необходимата хартия. А документите ще бъдат достатъчни да запълнят цяла една библиотека или да потопят един кораб“.

В началото на днешното заседание като пръв свидетел беше призован Джей Ерик Хъмфри.

По изричен съвет на О'Браян председателят на управителния съвет набързо представи достойнствата на проекта и преимуществата на терена. След това той отговори на въпросите на представителите на комисията и на Родерик Причет от клуб „Секвоя“. Процедурата беше конструктивна, а въпросите и отговорите — достатъчно коректни. Обаче Дейвид Бърдсонг, който се яви от името на „Светлина и енергия за хората“, възбуди духовете в залата и предизвика бурния възторг на своите поддръжници.

— Е, мистър Хъмфри — продължи той. — Сигурно се събуждате сутрин и си мислите, че все нещо трябва да направите, за да оправдаете една подобна заплата. Прав ли съм?

Той скочи на крака и каза:

— Протестирам!

— Поддържам протеста произнесе се председателят на комисията.

На Бърдсонг обаче всичкото това не направи ни най-малко впечатление.

— Е, щом е така, ще задам въпроса си по друг начин: „Мислиш ли, скъпи Ерик, че основна част от работата ти е да си измисляш разни проектчета като това в Турнипа, които да носят още по-големи доходи на твоята компания?“

— Протестирам!

Бърдсонг се обърна към юрисконсулта на GSP & L и му каза:

— Абе ти защо не си се записал на касета, вместо всеки път да си отваряш устата?

В залата се чува смехове и нестройни ръкопляскания. В същото това време председателят на комисията се съветваше със седящия до него възрастен мъж, който беше дългогодишен председател на комисии при подобни публични обсъждания.

— Протестът не се приема — заяви председателят на комисията, а после продължи. — Мистър Бърдсонг, ние позволяваме доста голяма свобода при подобни публични обсъждания, но ви моля все пак да се отнасяте към свидетеля с нужното уважение и да не използвате обръщения от сорта на „приятелю“ или „скъпи Ерик“. Също така бих

искал да получи вашето уверение, че всичките ви въпроси имат пряко отношение към обсъждането.

— Как да нямат отношение! Имат и още как! — избухна Бърдсонг. Продължението вече бе казано с по-благ тон. — Господин председателю, аз съм обикновен човек и уважавам обикновените хора. Не съм толкова излъскан и важен адвокат като приятелчето Оскар... Тъй че, ако правя някои грешки или се държа неподходящо...

— Просто продължавайте. Моля ви! — въздъхна председателят на комисията.

— Ама разбира се! — Бърдсонг отново се обърна към Ерик Хъмфри. — Нали чухте какво каза човекът! Тъй че не му губете времето, ами си отговаряйте на въпроса!

О'Браян отново се намеси:

— Какъв въпрос? Аз не си го спомням, пък какво остава за свидетеля!

Председателят на комисията заяви:

— Моля стенографът да повтори въпроса!

Стенографът започна да търси в записките си искания въпрос и след като откри пасажа, го прочете високо:

— ... проектчета, като този в Турнипа, които да носят още по-големи доходи на твоята компания?

— Смисълът на проекта в Турнипа — отговори Ерик Хъмфри — е да се предложат допълнителни услуги на обществото, като се предвиждат нарастващите нужди от електроенергия. Печалбата е поставена на второстепенно място.

— Но печалба ще има — настояваше Бърдсонг.

— Естествено. Ние сме акционерна компания и имаме определени задължения към своите акционери.

— Колко ще е печалбата? Милиони?

— Поради голямата стойност на самите инвестиции и на проекта като цяло ще има емисии на акции, които ще могат да бъдат закупени само в случай че...

Бърдсонг рязко го прекъсна:

— Отговорете с „да“ или „не“. Ще има ли милиони печалба?

Председателят на управителния съвет на GSP & L се изчерви.

— Вероятно да.

Мъчителят му отново се заклати напред-назад върху токовете на обувките си.

— Тоест, мистър Хъмфри, имаме само вашата гола дума за това, дали на първо място са услугите или печалбата. Думата на човек, който при реализацията на този чудовищен проект само ще спечели...

— Протестирам! — каза О'Браян уморено. — Това изобщо не е въпрос, а пристрастно и необосновано изказване.

— Е, добре, взимам си думите назад — обади се Бърдсонг, преди председателят на комисията да може да се намеси. — Просто най-искрените ми чувства се проявяват от само себе си.

О'Браян го изгледа подозрително и за момент се замисли дали отново да не протестира, но впоследствие се отказа.

Но както знаеха и Бърдсонг, и цялата аудитория, тези негови думи, независимо че ги оттегли, щяха да останат в официалната стенограма на заседанието. Журналистите също упорито си отбелязваха нещо в бележниците — факт, който не беше забелязан в началото на заседанието.

Докато съзерцаваше сцената, Ним отново си помисли, че Дейвид Бърдсонг отново щеше да е на първите страници на вестниците на другия ден. Това, че беше колоритен, просто не можеше да му се отрече.

Сред представителите на пресата Ним забеляза и Нанси Молино. Тя също следеше представлението на Бърдсонг с внимание, но за разлика от останалите нищо не записваше. Изражението на лицето ѝ беше замислено. На Ним му се стори, че тя дори одобряваше поведението на Дейвид Бърдсонг.

Преди началото на заседанието Ним и Нанси Молино се срещнаха във фоайето на сградата. На съдържаното му кимване тя само повдигна вежди и загадъчно се усмихна.

Бърдсонг отново пристъпи към въпросите си:

— Кажете ми, Ерик, стари приятели... Извинете, мистър Хъмфри! Да сте чували някога за икономия на електроенергия?

— Разбира се!

— Не знаете ли обаче, че ако компаниите, подобни на вашата, вземат по-сериозни мерки и пропагандират икономията на електричество, просто няма да се наложи изграждането на нови електроцентрали като тази в Турнипа.

Оскар О'Браян се беше приготвил за отговори, но Ерик Хъмфри му направи знак, че ще отговори сам.

— Искам да уточня, че ние прилагаме стратегията за икономия на електричество от доста дълго време. Но това само може да помогне, без да разреши изцяло проблема на нарастващото потребление на електроенергия. За това ни трябва новите електроцентрали като Турнипа.

— Това, естествено, е вашето лично мнение, подсказа му Бърдсонг.

— Точно така.

— Личното ви мнение пак ли е подобно на онова, което изтъкнахте, когато ставаше въпрос дали ще има големи приходи от построяването на новия обект? Когато казахте, че приходите не ви интересуват?

— Това е умишлено неправилно тълкуване на отговорите, намеси се О'Браян. Свидетелят не е заявявал, че не се интересува от печалбите.

— Само това оставаше! — обърна се рязко Бърдсонг. — Всички знаят, че вие там в Голдън Стейт се интересувате единствено от печалбите — тлъстите, огромни печалби, които получавате за сметка на дребните консуматори, на трудовите хора, които редовно си плащат сметките и които ще трябва да изплащат и тази ваша измишльотина.

Последните му думи потънаха във възгласи и аплодисменти. Председателят на комисията отново вдигна чукчето си и призова:

— Тишина, моля!

Един мъж, който беше седнал до Ним и взимаше активно участие в събитията в залата, учудено го попита:

— Теб не ти ли пука, човече?

— Да — отговори му Ним. — Пука ми.

Ним се замисли над факта, че ако това беше редовно съдебно заседание, Бърдсонг вече щеше да бъде изхвърлен от залата за неуважение към съда. Но смисълът на подобни публични обсъждания бе именно в това, да се прояви възможно най-голямата търпимост и либералност към всички изказвания.

— Сега нека се върнем към въпроса за печалбата — продължи Бърдсонг. — Какъв ефект ще има всичкото това върху сметките на потребителите...

Лидерът на „Светлина и енергия за хората“ продължи в същия дух още половин час. Той използваше всичките възможни начини за дискредитиране на проекта и на самата компания — некоректни, неподкрепени с факти въпроси, театрални и клоунски жестове.

Наистина, помисли си Ним, от тези неща ще станат забавни материали за първите страници на вестниците. Лошото беше, че мнозина от читателите ще повярват на този палячо.

— Благодаря ви, мистър Хъмфри каза председателят на комисията докато Ерик Хъмфри ставаше от свидетелския стол.

Последваха въпроси към други двама свидетели от GSP & L. Техните изявления не се отличаваха с нещо особено, но отнеха на комисията цели два дни, след което публичното обсъждане на проекта беше отложено до следващия понеделник. Ним, който беше натоварен със задачата да представи основната позиция на GSP & L, щеше да бъде следващият на свидетелското кресло.

Ним си мислеше, че е напълно възможно Рут да промени решението си да замине за известно време. Но предположението му се оказа невярно. Тази петъчна вечер Ним изведнъж се озова съвсем сам в къщата си. Лия и Бенджи бяха отишли при родителите на Рут и щяха да останат там, докато тя се върне.

Рут не беше конкретна по въпроса кога ще се върне, както и по останалите — къде отива и с кого.

— Вероятно ще отсъствам две седмици, макар че могат и да са повече, а могат и да са по-малко беше казала тя на Ним преди няколко дни.

Единственото нещо, което му беше ясно, бе поведението на Рут спрямо самия него — то бе хладно и решително. Държеше се така, сякаш вътрешно беше вече достигнала до някакво решение, просто оставаше да го приведе в действие. Какво беше това решение и по какъв начин щеше да го засегне, Ним нямаше ни най-малко понятие. В първия момент той си помисли, че всичко това би трябвало да го засяга, но впоследствие с тъга откри, че всъщност не е така. Или поне не много. Може би по тази причина той прие спокойно заявлението на Рут, че вече всичко е уредено и че в края на седмицата тя трябва да замине.

Това поведение за него беше нетипично. Обикновено той вземаше решенията на часа и обичаше да има пред себе си програма именно тази негова способност му бе завоювала уважението и повишението в GSP & L. Но когато ставаше въпрос за брака му, той проявяваше удивителна нерешителност, или по-скоро нежелание да погледне истината в очите. Ако Рут решеше да го напусне и да подаде за развод, което беше съвсем нормално в случая, той нямаше да се опита да се противопоставя или да я убеждава. Но самият той не можеше да направи първата крачка. Или поне засега.

Преди един ден той беше попитал Рут дали е готова да обсъдят положението, като си спомни думите ѝ: „ние с теб представляваме семейство само на хартия и по някои навици...“

Но тя му отговори с делови тон:

— Не, не съм. Ще ти кажа, когато съм готова.

И така въпросът приключи.

Мислейки си за евентуален развод, Ним все по-често си мислеше за Лия и Бенджи. И двете деца щяха да го преживеят много тежко и Ним се натъжи при мисълта, че може да им причини болка. Но децата преживяваха разводите и самият той познаваше деца, които възприемаха развода на родителите си като прост житейски факт. Нямаше да има и проблеми те тримата да прекарват известно време заедно. Дори можеше да се получи така, че в подобен случай щеше да вижда децата си по-често, отколкото го правеше сега. Това се е случвало и на други бащи.

Но всичко това трябваше да почака, докато Рут се върне, размишляваше той, докато се разхождаше из празната къща.

Ним се обади на родителите на Рут, за да чуе Лия и Бенджи. Те си поговориха за училището, за класа по балет на Лия, за уроците им по плуване. Името на Рут не беше споменавано. Ним усещаше, че Лия чувства, че нещо не е наред, но не смееше да попита.

След като приключи с телефонния разговор, Ним си сипа уиски със сода и погледът му попадна върху портрета на Рут, рисуван преди няколко години. Художникът удивително точно бе уловил изтънчеността и грацията на Рут. Ним се доближи до картината и започна внимателно да я разглежда. Приликата беше удивителна, особено дълбоките сиви очи и лъскавата тъмна коса, както винаги безупречно сресана. Рут беше позирала в един вечерен тоалет без ръкави, който още повече подчертаваше красивите ѝ рамене. На лявото ѝ рамо дори се виждаше една малка бенка, която Рут бе оперирала, след като бе завършена картината.

Ним се замисли и си сипа още едно уиски. След това той се доближи до телефона и набра номера на Хари Лондон. Колкото и да бе невероятно, те не бяха разговаряли близо цяла седмица.

Когато Хари се обади, Ним веднага го попита:

— Искаш ли да наминеш към къщи и да пийнем по нещо?

— Съжалявам, Ним. С удоволствие, но в момента не мога. Имам среща за вечеря и след малко излизам. Чу ли за последния взрив?

— Не. Кога е станало?

— Преди около час.

— Има ли жертви?

— За щастие не, но това е единственото добро нещо.

Хари Лондон му обясни, че този път две взривни устройства с много силен заряд са били сложени в една от подстанциите на GSP & L в покрайнините на града. В резултат на експлозията в момента повече от шест хиляди домове са без електричество. Няколко почти никаква надежда положението да се възстанови до утре.

— Тези откачалки започват да поумняват — каза Хари Лондон — Те вече усещат къде сме най-уязвими и удрят именно там.

— Знае ли се със сигурност, че е същата организация?

— Да „Приятели на свободата“ Обадили са се в редакция „Новини“ на канал 5 на телевизията точно преди експлозията и са казали точно къде ще се случи. Беше обаче твърде късно, за да се предприеме каквото и да било. Това прави единадесет експлозии само за два месеца.

Ним знаеше, че макар и да не беше директно замесен в разследването, Хари все още притежаваше незаменими източници на информация и затова го попита:

— Има ли някакъв напредък в работата на полицията или на ФБР?

— Никакъв. Спомняш ли си какво ти казах по-рано? Ако ченгетата постигнат някакъв успех, то това ще бъде в резултат на някоя немарливост от страна на терористите. Хващам се на бас, че те внимателно проучват следващия си обект, вмъкват се и се измъкват бързо и незабелязано и причиняват възможно най-големи щети. Тия приятели сто на сто знаят че не разполагаме с армия, която да бди над сигурността.

— Поне няма ли заподозрени или някаква следа?

— Нищо. Както ти казах, не вярвам нищо да се разкрие, преди ония да се издънят. В реалността не е така, както по телевизията, където всички престъпления се разкриват. При полицията много от престъпленията остават неразкрити.

— Всичко това ми е известно — каза Ним, донякъде раздражен, че Хари отново се впуска в лекторската си роля.

— Има обаче един момент — каза замислено началникът на отдела по защита на собствеността.

— Какъв?

— За известно време атентатите почти бяха спрели. Сега изведнъж отново се появиха на хоризонта, сякаш са намерили нов източник, откъдето да взимат експлозивни или пари, пък може и двете заедно.

Ним се замисли, а после смени темата:

— Какво става с кражбите на електроенергия?

— Няма кой знае какво развитие. Е, работим доста здраво, но хващаме все дребни риби. Вече сме предали на съда повече от двадесет нови случая на подправяне на данните на електромерите. Но всичко това е все едно да запушиш сто дупки, като знаеш, че има още десетки хиляди, ако имаш време и хора, за да ги откриеш.

— Какво става с онази административна сграда? Тази, която наблюдавахте?

— За „Зако Пропъртиз“ ли говориш? Все още я наблюдаваме, но до момента не е забелязано нищо подозрително. Имам чувството, че само си губим времето — за разлика от обикновено, този път Хари изглеждаше потиснат. Кой знае, помисли си Ним, докато му пожелаваше лека нощ, може би и настроенията са заразни и той е успял да зарази Хари със собственото си.

Все още се чувстваше неспокоен сам в цялата къща. На кого ли още да се обади?

Помисли си за Ардит, но отхвърли тази идея Ним все още не беше готов, ако някога можеше да бъде, да се справи с изненадващия изблик на религиозност у Ардит. Но мисълта за Ардит му напомни за Уоли, когото наскоро бе посетил в болницата. Той вече беше извън всякаква опасност, но предстояха дълги и мъчителни месеци, ако не и години, на пластични операции. Напълно естествено духът на Уоли съвсем беше паднал. За сексуалната му неспособност не беше ставало дума.

Ним си спомни за Уоли донякъде с чувство на вина, когато се замисли, че неговите сексуални възможности продължаваха да бъдат незасегнати и че таман си мислеше на коя от своите приятелки да се обади. Имаше няколко, с които не се бе виждал от месеци, но които по всяка вероятност щяха да излязат с него да пият по едно питие, да вечерят и по-нататък — както си му е редът. Ако се напънеш малко, нямаше да му се налага да прекарва нощта сам.

Но нещо просто не му се занимаваше.

Може би Карен Слоун? Не. Колкото и да му беше приятна нейната компания, тази вечер просто не беше в подобно настроение.

Да отиде да поработи тогава? На бюрото му в GSP & L имаше купища непрегледани документи. Ако отидеше там, нямаше да му е за пръв път да използва тишината на нощта за по-продуктивна работа. Може би това не беше чак толкова лоша идея, тъй като участието му в публичните обсъждания на проекта Турнипа го откъсваше за доста продължително време от текущата му работа.

Не, нещо и тази идея не му харесваше за момента. Да си измисли някакво друго занимание.

Да се приготви за свидетелските показания, които трябваше да представи пред комисията в понеделник? Но той вече доста беше поработил над това...

Изведнъж една идея го осени, изскочила отнякъде, както филийката хляб изскача от тостер.

Въглищата!

Турнипа беше въглища. Без да се осигури доставката на въглища от Юга, проектът за електроцентрала в Турнипа би бил просто неосъществим. Но независимо от добрия теоретичен багаж, който имаше по този въпрос, на практика много от нещата не му бяха съвсем ясни. Причината беше много проста до момента в Калифорния нямаше електроцентрала, използваща въглища. Турнипа щеше да бъде първата.

Някак си трябва да посети една подобна електроцентрала, и то до понеделник... Така ще може да отиде на заседанието в понеделник с ясната картина в съзнанието си. Предчувствието му беше, а предчувствията рядко го лъжеха, че по този начин неговите показания биха били много по-обосновани и убедителни.

Това също щеше да реши проблема къде да прекара уикенда.

Но къде да намери подобна електроцентрала?

Когато му хрумна правилният отговор, той си сипа още едно уиски, седна до телефона и набра номера на централата в Денвър, щата Колорадо.

Полет №160 на Юнайтед Еърлайнз излетя от Уест Кост в 07.15 сутринта. Докато боингът набираше височина, утрешното слънце беше разрисувало хоризонта с червени и златисти краски. Светът изглеждаше чист и нежен, както винаги при изгрев, помисли си Ним — една ежедневна илюзия, която трае не повече от час.

Ним се настани удобно в креслото си. Той нито за миг не се поколеба да реализира своята идея за пътуването, която сутринта му се стори дори по-вдъхновяваща. Полетът щеше да продължи два часа и двадесет минути, а на летището щеше да го чака Търстън Джоунс, негов стар приятел.

Той придружи леката закуска, поднесена му от стюардесата, с една чаша бяло вино и пристигна на аерогарата в Денвър в приятно приповдигнато настроение.

Търстън Джоунс здраво стисна ръката на Ним, когато той излезе от залата за пристигащи пътници и направо го поведе към колата си, тъй като Ним имаше само една малка чанта.

Търстън и Ним бяха близки приятели и състуденти в университета в Станфорд. По онова време те споделяха всичко един с друг и имаше малко неща, които не бяха обща тайна. Приятелството се поддържаше, независимо че вижданията им бяха редки, както и писмата, които си разменяха.

Те доста се различаваха в поведението си. Търстън беше тих и спокоен, със задълбочен вид, изключително умен и привлекателен по момчешки. Той не обичаше да се изтъква, но когато се налагаше, можеше да се намеси авторитетно. Притежаваше и невероятно чувство за хумор.

По някакво стечение на обстоятелствата Търстън беше направил същата кариера като Ним, и сега беше също така вицепрезидент по планирането на голяма енергийна компания в Колорадо. Търстън притежаваше и знанията за електрическите централи, използващи въглища, които липсваха на Ним.

— Как сте вкъщи? — попита Ним по пътя за паркинга. Приятелят му имаше прекрасен брак вече осем години с едно приятно английско момиче, което Ним много харесваше. Съпругата на Търстън се казваше Урсула.

— Добре. Надявам се и вие също.

— Не бих казал.

Ним се надяваше, че достатъчно ясно е показал нежеланието си да обсъжда семейните си проблеми. Очевидно бе така, понеже Търстън нищо не го попита, а направо продължи:

— Урсула много иска да те види. Естествено, ще спиш у нас.

Ним се опита да измърмори нещо като благодарност, докато се качваха в колата на Търстън, Форд Пинто. Приятелят му споделяше мнението на Ним, че големите автомобили само горят излишен бензин.

Денят беше ясен и слънчев. Докато се движеха по магистралата към Денвър, пред погледа им се откриха заснежените върхове на Скалистите планини.

Търстън каза малко срамежливо:

— Много се радвам да те видя пак тук, Ним. Дори и само да си дошъл, за да помиришеш въглищата.

— Идиотско ли ти изглежда, Търс?

Още предишната вечер по телефона Ним се бе опитал да му обясни внезапното си желание да се запознае по-отблизо с електроцентрала, работеща с въглища, и причините, които стояха зад този интерес.

— Няма такъв човек, който да каже кое е нормално и кое не е. От подобни публични обсъждания човек може направо да полудее. Нямам нищо против тях като факт, а по-скоро начина, по който се провеждат. В Колорадо сме на същото дередже: не ни позволяват да изграждаме нови електроцентрали, но когато недостигът на електроенергия стане по-осезателен, непременно ще ни обвинят в недалновидност.

— Централите, които искате да изградите, въглища ли ще използват?

— Точно така! Когато Бог е създавал света, е бил много щедър към Колорадо. Тук въглища има практически навсякъде, както в арабските страни отвсякъде блика петрол. И не само, че има достатъчно въглища, но и те са с много добри качества ниско съдържание на сяра, висота на горене, пък и залежите са много близо

до повърхността и добивът им не представлява никакъв проблем. Но ти това го знаеш.

Ним кимна, а после каза замислено:

— На запад от Мисисипи има достатъчно въглища, за да се произвежда от тях електроенергия още триста и петдесет години. Разбира се, ако ни позволят да ги използваме.

— Ще отидем направо в централата ни в Чероки, на север от града — каза Търстън. — Тя е най-голямата и поглъща въглища като изгладнял бронтозавър.

— В тази централа горим приблизително седем и половина хиляди тона въглища дневно — каза директорът на централата в Чероки, като се опитваше гласът му да не бъде съвсем заглушен от многобройните помпи, вентилатори и смилаци въглищата устройства. Той беше симпатичен млад човек със сламеноруса коса, чието име — Фолгер — беше написано върху червената каска, която беше на главата му. Каската на Ним беше бяла и на нея пишеше „Посетител“.

Те стояха върху стоманената плоча отстрани на огромната котелна установка, в която под много високо налягане се вдухват предварително пулверизирани на съвсем дребни частици въглища. Във вътрешността на котелното въглищата моментално се възпламеняваха — всичко това се виждаше ясно през един малък отвор, защитен от многопластово стъкло, нещо като шпионка към ада. Височината на самото котелно се равняваше на една петнадесететажна сграда.

Навсякъде около тях се усещаше миризмата на въглища, въглищен прах имаше и под краката им. Ним усещаше вкуса на въглищата между зъбите си и мириса им в ноздрите си.

— Почистваме доколкото е възможно — обади се директорът Фолгер. — Но когато имаш работа с въглища, чистотата е трудно достижима.

Търстън се усмихна широко и добави:

— Хамалогията е много по-голяма, отколкото при газьола или водата. Все още ли искаш тази мръсотия в Калифорния?

— Нямаме избор. Ще се присъединим и ние към черното братство — кимна Ним.

Ним беше много доволен, че беше дошъл тук. Беше действително от много голямо значение да придобие това усещане за въглищата. Да прецени на място как щеше да изглежда Турнипа, за да може достойно да защити тезата на GSP & L пред комисията.

Царят въглен! Ним дори си спомни, че бе чел някъде нещо от рода на „Старият цар Въглен отново се понесе към трона си“. Нямаше друг начин. През последните десетилетия Америка бе пренебрегвала въглищата, макар че в годините на първоначалното натрупване на капиталите именно въглищата осигуряваха евтината електроенергия. Другите източници на електроенергия бяха предпочитани като по-чисти, по-лесни за използване... Но положението се бе променило!

Недостатъците на въглищата винаги щяха да съществуват, но само те можеха да спасят Америка от енергийна криза, защото запасите от въглища под земята бяха огромни.

Търстън нетърпеливо даде знак да продължават.

След малко те се спряха до една от лентите, подаваща въглищата към смилещите устройства.

— Нещо друго, върху което искам да обърна внимание — каза директорът на централата, — е, че при електроцентралите, работещи с въглища, броят на нещастните случаи е много по-голям, отколкото в централите, използващи газьол или хидроенергия. Но ние сме разработили една програма за предотвратяване на нещастните случаи. Тоест...

Ним не го слушаше, а гледаше встрани. И по съвпадение, което можеше да се случи само в реалния живот, а не в книгите, той видя как стана един нещастен случай...

Поточната линия беше на около тридесетина метра от него. Тя представляваше един безкраен поток от въглища с най-различни размери, които отиваха към трошачката, а впоследствие преминаваха в смилещото устройство, което ги превръщаше в прах. Точно в този момент линията се бе задръстила и един от работниците, подпрян на предпазната мрежа, се опитваше да я отблокира с помощта на един дълъг стоманен прът.

Впоследствие Ним беше разбрал, че подобна процедура беше изцяло забранена от инструкциите за безопасност. При подобни блокажи трябваше да се спре поточната линия и да се разчистят въглищата, причиняващи задръстването. Но работниците знаеха колко

е важно да има непрекъснат поток от въглища и се случваше да пренебрегнат разпоредбите.

В момента, в който Ним гледаше към него, работникът се подхлъзна, после успя да се изправи, като се подпря на решетката. После се подхлъзна отново и този път падна върху лентата с въглищата. Ним видя как мъжът се опитва да извика, но околните шумове заглушиха гласа му. Виждаше се, че при падането се бе контузил. Линията се движеше равномерно към устройството за разтрошаване, което можеше да го превърне на малки парченца.

Наблизо нямаше никой освен Ним. Това, за което имаше време, бе да извика „Спрете линията!“, докато тичаше към мястото на инцидента.

В този момент Търстън и Фолгер се ориентираха и се затичаха след Ним.

Самата линия беше разположена доста нависоко, затова Ним рискува и скочи. Когато се приземи неловко върху гумената основа, той се нарани от няколко остри въглена, но не им обърна внимание и упорито запълзя напред. В този миг работникът беше само на няколко метра от трошачката.

Това, което се случи по-нататък, беше просто един наниз от неразделими събития.

Ним се протегна и сграбчи работника, като се опита да го извлече назад. Донякъде бе успял, когато чу звук на късащ се плат и усети някаква съпротива. Явно някоя част от дрехите на работника се беше захванала за поточната линия и тя неумолимо го теглеше напред. Ним направи още един опит, но без успех. Клещите на трошачката щракаха безмилостно на сантиметри от работника. В този миг дясната му ръка, която беше най-отпред, бе захваната от подаващото устройство, влезе в машината и се чу само звук на трошене на кости. С неописуем ужас Ним забеляза, че собствените му дрехи също са захванати. Беше твърде късно да спаси поне себе си.

В този миг линията спря.

Към Ним се протягаха ръце, за да му помогнат да слезе, чуваха се гласове и тропот на крака. Новодошлите работници повдигнаха своя колега, чиято ръка силно кървеше и го сложиха на земята. Фолгер се наведе над ранения и му направи кръвоспираща превръзка с кожата си колан. Търстън Джоунс разпореди:

— Намерете доктор и линейка! Бързо!

— Може да не съм такъв герой като тебе, но все още имам някакво влияние в този град! — възкликна весело Търстън.

Той излезе от съседната стая, където досега говореше по телефона, и се доближи до Ним. Ним се беше разположил в гостната, облечен в една хавлия, взета назаем от Търстън. Лявата му ръка беше бинтована, а в дясната той държеше неизменното питие — уиски със сода.

Търстън продължи:

— Уредих да ти почистят костюма, и то забележи, в събота сутринта. Ще го донесат след няколко часа.

— Благодаря ти.

В този момент в стаята влязоха жената на Търстън Урсула и помалката ѝ сестра Дафне, която бе пристигнала от Англия с малкия си син, за да им погостува. Ним вече беше обърнал внимание, че двете жени неимоверно си приличаха. Нито една от тях не беше хубава в традиционния смисъл на думата: и двете бяха високи, с едър кокал, челата им бяха високи, а устните съвсем малко по-големи от тези, които можеха да бъдат сметнати за хубави. Но като личности и двете привличаха вниманието със своята импулсивност и решителност. Ним се запозна с Дафне само преди половин час, но веднага я хареса.

— Има и други новини — каза Търстън. — Работникът, комуто спаси живота, няма да загуби ръката си. Хирурзите казали, че ще могат да я стъкмят по някакъв начин. Е, няма да е в състояние да я използва в електроцентралата, но поне ще може да прегръща жена си и трите си дечица. Да не забравя! Имаш едно послание от жена му. Тя каза, че след обяд ще бъде в църквата заедно с децата си, за да благодари на светците, които ни закрилят, за това, че съществува някой си мистър Ним Голдман, и ще палят свещи за твое здраве. Казвам ти го, в случай че вярваш в тези работи.

— О, Търс — каза Урсула, — спри за малко, защото ще се разплача.

— Ако трябва да бъда откровен — призна си Търстън, — и аз съм малко развълнуван.

— Аз нищо особено не съм направил. Ако не беше вашият човек Фолгер, който да спре линията...

— Слушай ме сега — каза Търстън. — Ти видя как се случва, ти се затича пръв и ако не беше го дръпнал в онзи фатален момент, сега просто нямаше за какво да говорим. Освен това светът има нужда от герои, защо да ги разочароваме?

Урсула изтри очите си с кърпичка и каза:

— Е, сега, като знаем, че историята има щастлив край, можем всичките да се успокоим.

Тя прекоси стаята и развълнувано прегърна и целуна Ним.

— Ето това е от мене вместо свещи!

— Хей, всеки ли може да се включи? — попита Дафне.

— Няма какво да питаш! — усмихна се Ним.

Дафне го целуна с готовност. Устните ѝ бяха меки и топли. На Ним му хареса, особено мимолетния аромат, който остана след нея, когато се отдръпна.

— Е, така е с героите, независимо дали го харесват или не! — каза Дафне.

— Точно тази част от геройството особено ми харесва! — усмихна се Ним.

— Това, от което имаме нужда, е да се повеселим здраво! Какви са ни планове за довечера? — попита Урсула мъжа си.

Той засия.

— Радвам се, че ме попита. Ще вечеряме и ще танцуваме. С моето гениално предчувствие вече резервирах маса за четирима в Браун Палас.

— Звучи страхотно — каза Дафне. — Ще можем ли да намерим някого да гледа Кийт?

— Не се безпокой, ще измислим нещо — отговори и Урсула.

— И аз се включвам — заяви Ним, — независимо от това, дали ще бъда с костюм или не.

Вечерята, придружена с прекрасно вино и последвана от приятна музика, подежда разпускащо на цялата компания. Ним беше с костюма си, който му бяха донесли съвсем навреме и в доста добро състояние. Заедно с доставката от химическото чистене се появиха

репортери и фотографи от „Денвър Поуст“, които искаха да го снимат и да вземат едно кратко интервю.

Малко след това, когато Ним и Дафне седнаха на задната седалка на колата на Търстън, тя стисна ръката му и каза:

— Мисля, че си страхотен! Начина, по който се държиш, и нещата, които правиш... Освен това си и скромен.

Без да знае какво да отговори на това, Ним взе ръката ѝ в своята и продължаваше да я държи, докато си мислеше как ли ще се развият нещата по-късно.

Вече бяха приключили с вечерята Ним и Дафне бяха танцували няколко пъти заедно, като близостта им нарастваше с всеки следващ миг.

В един от моментите, когато те двамата останаха сами на масата, а Търстън и Урсула танцуваха, Ним я попита защо не е потръгнал бракът ѝ.

С откровеност, характерна и за двете сестри, тя му отговори:

— Съпругът ми беше доста по-възрастен от мен. Не си падаше много по секса, пък и рядко му се удаваше да го направи. Имаше и други неща, които не вървяха, но това беше основното.

— Предполагам, че ти не си имала подобни проблеми?

Тя отметна главата си назад и се засмя:

— Интересно, как ли позна?

— Но все пак имате дете.

— Така е. Това беше един от редките случаи, когато той успя. Но съм много щастлива, че имам Кийт. Той вече е почти на две години и аз много го обичам. Между другото, ние спим в една стая, но той трудно се буди.

— Независимо от това нямам намерение да идвам в неговата стая.

— Напълно си прав. Просто остави вратата на твоята стая отворена.

След това Ним танцува с Урсула. По време на танца тя му каза поверително:

— Много съм щастлива, че Дафне е тук с нас. Ние с нея винаги сме били близки. Но за едно нещо наистина ѝ завиждам — това е малкият Кийт.

Ним я попита:

— Вие с Търс не сте ли искали деца?

— И двамата искахме и все още искаме. Просто не можем да имаме — гласът на Урсула затрепери, сякаш съжаляваше за тази тема, и Ним не я попита нищо повече.

Но по-късно, когато и двете сестри напуснаха масата за малко, самият Търстън му каза:

— Разбрах, че Урсула ти е казала, че ние не можем да имаме деца.

— Да, каза ми.

— А обясни ли ти защо?

Ним само поклати глава.

— Причината е в мен, не в Урсула. Правили сме хиляди изследвания. Оказа се, че стрелям с халосни патрони и нищо не може да се направи.

— Съжалявам, Търс.

Търстън само сви рамене:

— Предполагам, че човек не може да иска да има всичко. Между нас с Урсула има и много други неща. — Той се замисли за миг, а после продължи. — Мислехме си да осиновим дете, но явно и двамата не сме достатъчно сигурни...

В този момент двете жени се завърнаха и те продължиха да танцуват. Докато танцуваха заедно, Дафне прошепна в ухото на Ним:

— Казвала ли съм ти, че си падам по тебе?

В отговор на думите ѝ ръцете му още по-плътно я обгърнаха. Той започна да си мисли кога най-накрая щяха да се приберат къщи.

Бяха се върнали преди около час и половина. Първо Търстън беше закарал детегледачката до тях, а после всички седнаха в гостната да си поговорят, докато Урсула приготвяше чая. След това си казаха лека нощ и си легнаха. В момента Ним почти вече беше заспал.

Събуди се от шума на отваряща се врата, въпреки че я беше оставил открехната, както го бе помолила Дафне. Ним се надигна в леглото си, но не успя да види нищо в тъмнината.

Чу се само шум от стъпки и шумолене на пенъоар, който се сваляше. След това някой отметна завивките и едно топло голо тяло се мушна при него. Едни ръце го обгърнаха, устните намериха неговите в

тъмнината. Те бяха податливи и възбуждащи. Ним усети трепета на тялото до него. Ръцете му започнаха да блуждаят по изваяните форми, от устните му се отрони въздишка на удоволствие.

Той прошепна:

— Дафне, скъпа, чаках този миг през целия ден...

В отговор на думите му се чу само сподавен смях. Един пръст се доближи до устните му и го призова към мълчание. Тих глас промълви:

— Млъкни, глупчо! Не съм Дафне, а Урсула.

Шокиран, Ним се освободи от прегръдката ѝ и се изправи. Искаше му се да скочи от леглото, но една ръка го задържа.

— Чуй ме, Ним — каза Урсула с тих глас. — Искам да имам дете. И понеже не мога да го имам от Търс, бих искала да го имам от теб, а не от някой друг.

Ним беше объркан.

— Не мога да направя това на Търс.

— Можеш, защото Търс знае, че съм при теб и защо съм дошла.

— И Търс няма нищо против? — в гласа на Ним прозвуча недоверие.

— Кълна ти се, че няма. Ние и двамата искаме дете. И двамата решихме, че това е най-добрият начин.

Тя се засмя.

— Единственият човек, който има нещо против, това е Дафне. Ужасно ми е сърдита, защото те искаше за себе си.

Ним започна да усеща комичното в ситуацията и се засмя:

— Е, това вече е друго... — промълви Урсула, докато го обгръщаше с ръце. — Ним, аз знам, че именно сега това може да стане! Моля те, помогни ми! Толкова много искам да имам дете...

С какво беше заслужил всичките тези екзотични неща, които му се случваха, помисли си Ним.

— Е, ще се постарая — прошепна ѝ в отговор той.

Докато се целуваха, той отново усети приятната възбуда в тялото си и я попита палаво:

— Нали нямаш нищо против, освен да свърша работа, да си доставя и удоволствие?

Вместо отговор Урсула го притисна още по-силно към себе си.

Когато Ним се събуди, всичко вече му се струваше като сън. Навън се развиделяваше и Урсула вече си бе отишла.

Той реши да се опита отново да заспи, когато вратата му се отвори и в стаята се вмъкна една фигура, облечена в розов халат.

— Проклетата да съм — каза Дафне, докато смъкваше халата си, — ако се оставя съвсем да ме минат. Надявам се, че не си съвсем без сили, Ним.

Те откриха с радост, че беше така.

Обратният полет на Ним беше през късния следобед. Търстън го закара до летището заедно с Урсула и Дафне с малкия си син, които също поискаха да го изпратят. Разговорите по пътя бяха свободни и приятелски, но нямаше ни най-малкия намек за това, което се бе случило през нощта. Ним целуна и двете сестри за довиждане, а Търстън го изпрати до гишетото, където трябваше да завери билета си.

На сбогуване те си стиснаха ръцете и Ним каза:

— Благодаря ти за всичко, Търс.

— Аз също, Ним. И успех пред комисията.

— Благодаря ти. От това ще имам най-голяма нужда.

Държейки ръката на Ним в своята, Търстън за миг се поколеба, а после каза:

— В случай че не си наясно с някои неща, искам да ти кажа, че човек не винаги има избор и предпочита да приеме най-добрата от ограничените възможности. Има и друго нещо: Съществуват приятели и много добри приятели. Ти, Ним, си от вторите и винаги ще бъдеш. Нека се опитаме да не губим връзка.

Докато преминаваше в залата за чакащи, Ним усети как очите му се навлажняват.

След десетина минути, когато вече се беше настанил удобно в креслото си на борда на самолета, една от стюардесите любезно го попита:

— Сър, не бихте ли желали да пиете нещо след излитането на самолета?

— Шампанско, моля каза й той с усмивка и реши, че нищо друго не би било толкова добро за завършек на този уикенд.

Председателят на комисията чукна леко с чукчето, за да привлече вниманието на аудиторията.

— Преди да започне да дава показания следващият свидетел, смятам за редно да го похвалим публично за това, че с решителните си действия и кураж преди два дни той спаси живота на един служител от електрическа компания в друг щат.

Присъстващите в залата изръкопляскаха.

Ним беше малко смутен от всичко това.

— Благодаря ви, господин председател.

До тази сутрин Ним беше убеден, че информацията за случая ще си остане в рамките на Денвър. Но за негова изненада откри, че случаят бе предаден на Асошиейтед Прес и информацията бе използвана за доста голяма статия в сутрешния „Кроникъл Уест“. Ним не беше особено доволен, че се привлича вниманието на обществеността към неговото посещение в електроцентралата в Денвър и се чудеше по какъв ли начин опонентите им щяха да се възползват от подобни сведения.

Както и на предишните заседания, в облицованата с дъбови панели зала присъстваше пълният състав на комисията, съответните съветници, свидетели, представителите на заинтересовани организации, журналисти и многобройни хора, дошли просто да послушат.

Ним видя в залата Лаура Бо Кармайкъл и Родерик Причет от клуб „Секвоя“, Дейвид Бърдсонг от „Светлина и енергия за хората“, облечен в неизменните оръфани дънки и карирана риза. В частта, определена за представителите на пресата, седеше Нанси Молино, с елегантен и малко отнесен вид.

Ним вече се беше заклел да казва „само истината, самата истина и нищо друго освен истината“. Оскар О’Браян се беше приготвил да започне с въпросите.

— Мистър Голдман — започна О’Браян по предварителната схема, която бяха репетирали с Ним, — моля ви, опишете

обстоятелствата и проучванията, които ви доведоха до заключението, че представяният на тази комисия проект е необходим и целесъобразен.

Ним се настани удобно в свидетелското кресло, като предчувствуваше, че свидетелстването му щеше да бъде продължително и мъчително.

— Извършените от GSP & L изследвания и допълнени от правителствените агенции водят до извода, че ръстът на населението и производството в Калифорния през следващото десетилетие ще надхвърлят общонационалното ниво. За подробностите по получаването ще ви уведомя малко по-късно. Паралелно с този растеж ще нараства и потреблението на електроенергия, като значително ще надхвърли настоящите мощности на компанията. Именно за да се удовлетворят нарастващите потребности...

Ним се опитваше да говори на леснодостъпен език и без да използва прекалено много термини, за да може да задържи вниманието на аудиторията. Всъщност фактите, които днес произнасяше пред комисията, им бяха предварително представени във формата на доклад, но произнесено пред аудитория всичко придобиваше по-друга стойност. Или пък по този начин представителите на комисията признаваха, че не си дават много труд да четат многобройните подобни доклади.

О'Браян произнасяше репликите си с майсторството на актьор, играещ продължителна пиеса:

— Що се отнася до опазването на околната среда...

— Бихте ли обяснили по-подробно въпроса за доставките на въглища...

— Възможно ли е да се каже, че...

Всичко това продължи малко повече от ден и половина, или плътни седем часа, в които Ним беше обект на внимание. В края на деня той беше убеден, че е представил възгледите на GSP & L съвсем обективно и убедително. Чакаха го обаче още изпитания.

Когато Оскар О'Браян заяви, че е приключил със свидетеля, председателят на комисията кимна и заяви:

— Мисля, че и ние, и мистър Голдман се нуждаем от почивка. Затова следващото заседание се отлага за утре сутринта в 10.00 часа.

На следващия ден заседанието започна с въпросите на адвоката на комисията, господин Холиуок.

— Мистър Голдман, има някои неща, във връзка с които комисията би ви помолила за допълнителни доуточнения...

Тонът, с който Холиуок задаваше въпросите си, не беше нито приятелски, нито враждебен. Ним се стараше да отговаря също така неутрално и изчерпателно.

Въпросите на Холиуок отнеха около час. Следващ беше Родерик Причет, секретар на клуб „Секвоя“, чиито въпроси вече бяха по-динамични.

Причет беше излъскан и акуратен, както винаги: облечен бе в безупречен тъмен костюм с жилетка, стоманеносивата му коса беше грижливо пригладена и той дори от време на време я докосваше с ръка, за да се убеди в безупречността на прическата си. Когато се доближи до свидетеля, в очите му се забележа странен блясък.

— Мистър Голдман — започна въпросите си Причет, — разполагам с една снимка, която бих ви помолил внимателно да разгледате и да ми кажете дали ви напомня нещо.

Докато Ним разглеждаше снимката, Родерик Причет раздаваше отделни екземпляри на останалите членове на комисията, както и на О'Браян, Дейвид Бърдсонг и представител на пресата.

Ним недоумяваше: снимката беше почти черна, но въпреки всичко му напомняше нещо...

Секретарят на клуб „Секвоя“ му каза с усмивка:

— Погледнете я внимателно, мистър Голдман. Имате време.

Ним само поклати глава:

— Не съм съвсем сигурен...

— Може би аз мога да ви помогна — Родерик Причет очевидно се забавляваше от тази игра на котки и мишки. — Доколкото ни информираха от средствата за масова информация, точно тази картина сте видели лично по време на вашата визита миналата седмица.

Внезапно Ним си спомни. Снимката беше на въглищния склад на електроцентралата „Чероки“ в Денвър. Вече му беше ясно откъде идваше чернотата в снимката. Ним вече мислено проклинаше журналистите, които бяха издали неговото посещение.

— Предполагам, че на снимката са въглища.

— Моля ви за малко повече подробности, мистър Голдман. Какви са тези въглища и къде?

Без особено желание Ним даде изискваните обяснения:

— Това са складовите площи за въглища в една електроцентрала в Денвър, Колорадо.

— Точно така. — Причет свали за миг очилата си, за да ги избърше, и после отново си ги сложи. — За ваша информация мога да кажа, че снимката е направена вчера и е изпратена по сутрешния самолет. Не е много красива картината, нали?

— Не.

— Бихте ли казали, че картината е уродлива?

— Възможно е и така да се каже, но всъщност...

— Всъщност вие вече отговорихте на моя въпрос — прекъсна го Причет. Вие казахте, че е възможно и така да се каже, което значи, че се съгласявате, че картината е уродлива. Това беше моят въпрос. Благодаря ви.

Ним запротестира:

— Би трябвало също така да се каже, че...

Причет само вдигна пръста си назидателно и каза:

— Достатъчно, мистър Голдман. Не забравяйте, че аз съм този, който задава въпроси. Да продължим нататък. Имам още една снимка за вас и за господата от комисията.

Докато Ним тайно си поемаше въздух, Причет избра една цветна снимка и я подаде на Ним.

Да, това беше завладяващата красота на калифорнийската безбрежна шир под ясното лазурно небе. Виждаха се величествени дървета, под които растеше буйна трева и тук-там се виждаше бълбукащо ручейче. От едната страна на ручейчето имаше диви цветя, които радваха окото с багрите си Малко по-нататък фотографът беше хванал в обектива си млад елен, който явно беше малко стреснат от камерата.

Причет прекъсна мислите му:

— Прекрасна картина, нали, мистър Голдман?

— Да, така е.

— Имате ли идея откъде е снимката?

— Предполагам, че мястото е Турнипа. — Ним реши, че е безсмислено да играе, тъй като вече му беше ясно какво беше

намислил Родерик Причет.

— Вашето предположение е напълно вярно, мистър Голдман. Сега имам и още един въпрос — тонът на Причет определено се изостряше — Нима няма да ви тежи на съвестта, че това, което предлагате да се направи в Турнипа, ще унищожи девствената и приказна красота на едно от малкото останали незасегнати кътчета в цялата страна?

Риторичният въпрос на Причет, зададен с необходимата доза драматичност, предизвика одобрението на залата. Двама или трима дори изръкопляскаха.

Ним каза със спокоен тон:

— Разбира се, че този въпрос ме безпокои. Но го възприемам като необходимост, като компромис. Освен това става дума за съвсем малка част от тези земи...

— Това бе напълно достатъчно, мистър Голдман. Не е нужно да произнасяте речи. Въпросът е, че в стенограмата сте отговорили положително на поставения въпрос.

Причет замълча за миг, а после възобнови атаката си.

— Възможно ли е вашето пътуване миналата седмица до Колорадо да е продиктувано именно от желанието ви с очите си да видите какъв би могъл да бъде ефектът от това ваше начинание върху девствените кътчета на природата?

О'Браян отново скочи на крака:

— Протестирам!

Причет рязко се обърна към него:

— На какви основания?

О'Браян се обърна към председателя на комисията:

— Въпросът преиначава думите на свидетеля. Освен това въпросът предполага такова състояние на духа, каквото свидетелят не е споделял.

Председателят на комисията заяви безстрастно:

— Възражението не се приема!

Ним се обърна към Причет:

— Не, съвсем не беше това причината за моето посещение. Съществуваха някои технически моменти, в които исках да се уверя, преди да започне публичното обсъждане тази седмица.

Причет каза:

— Вероятно някои в тази зала ще ви повярват.

Подтекстът беше, че самият той изобщо не е убеден.

Последвалите въпроси не предизвикаха толкова напрегнати ситуации. Но за Ним беше пределно ясен ефектът на двете снимки и той донякъде се обвиняваше, че не бе могъл да се справи със ситуацията.

След приключването на въпросите на Родерик Причет председателят на комисията погледна списъка, който беше пред него, и попита:

— Желаете ли организацията „Светлина и енергия за хората“ да разпита този свидетел?

Дейвид Бърдсонг се обади:

— Разбира се, че желае!

Председателят на комисията само кимна с глава и Дейвид Бърдсонг се качи на подиума.

Едрият мъж явно не смяташе да си губи времето с предисловия.

Той попита:

— Как дойдохте тук?

Ним го погледна учудено:

— Ако ме питате кого представлявам...

Бърдсонг грубо го прекъсна:

— Всички знаем кого представлявате — един огромен алчен конгломерат, който експлоатира хората! Аз имах предвид именно това, което вече попитах. — Как дойдохте тук?

— Дойдох с такси.

— Дошли сте с такси?! Такава голяма клечка. Искаш да кажеш, че този път не си си използвал хеликоптера?

Ним вече беше започнал да се усмихва, защото му беше пределно ясно накъде бие Дейвид Бърдсонг. Той отговори:

— Нямам личен хеликоптер и днес определено не съм дошъл с никакъв хеликоптер.

— Но понякога използваш хеликоптер, нали?

— Само при специални случаи...

Бърдсонг го отрязва:

— Това няма значение! Въпросът беше дали използваш или не хеликоптер?

— Да, използвам.

— Хеликоптер, плащан с труд от събраните пари на консуматорите, които отиват за сметките за газ и електричество?

— Не, тези разходи не се плащат от постъпленията от сметките или поне не директно.

— Но индиректно плащат потребителите?

— Такъв извод би могъл да бъде направен за всеки един уред, използван в компанията...

Бърдсонг удари с ръка по облегалката на свидетелското кресло.

— Ние говорим именно за хеликоптера, а не за разни други уреди!

— Компанията разполага с няколко хеликоптера, които...

— Няколко хеликоптера!!! Значи имате и избор, както например дали ще карате линкълн или кадилак?

Ним каза с видимо нетърпение:

— Те се използват основно за оперативни въпроси.

— Но това не ви спира да ги използвате, когато имате нужда от тях, или си мислите, че имате нужда, нали?

Без да изчака някакъв отговор, Бърдсонг бръкна в джоба си и извади една изрезка от вестник.

— Това нещо трябва да ви е познато.

Беше статията на Нанси Молино, излязла наскоро след посещението в лагера на Девилс Гейт.

— Познато ми е.

Бърдсонг цитира някои пасажи, които стенографът надлежно записваше.

— Тук се казва, че „мистър Голдман е твърде важен, за да пътува с автобус, пък и дори нает от неговата компания. Вместо това той е избрал хеликоптер...“ — Бърдсонг го изглежда втренчено. — Вярно ли е всичко това?

— Имаше извънредни обстоятелства.

— Това не ме интересува. Вярно ли е или не?

Ним забеляза, че Нанси Молино внимателно ги наблюдаваше с лека усмивка на лицето си.

Той отговори:

— Статията беше преднамерена, но иначе е почти вярно.

Бърдсонг отправи поглед към комисията:

— Моля ви, обяснете на свидетеля, че от него се изисква отговор с „да“ или „не“!

Председателят на комисията каза:

— Това ще спести време на всички ни, мистър Голдман.

С мрачно изражение на лицето Ним отговори:

— Да.

— Беше мъчително като вадене на зъб — каза Бърдсонг.

След това той се насочи в друга посока:

— Вие лично имате ли акции на GSP & L? — попита той.

— Да — отговори Ним, като се чудеше какво ли ще последва.

Ним притежаваше сто и тридесет акции на GSP & L, които бе придобил чрез програмата за спестявания, действаща чрез удържки от заплатата на служителите. Настоящата им пазарна цена беше около две хиляди долара, след като бе обявено решението на управителния съвет на компанията за известно време да не се изплащат дивиденди. Но въпреки всичко Ним реши да не дава повече информация, отколкото бе поискано.

— Ако се реализира проектът в Турнипа, това ще се отрази ли благотворно върху стойността на акциите на GSP & L?

— Не е задължително. Със същия успех тяхната стойност би могла да се понижи.

— Казвате, че не е задължително... Но стойността им би могла и да се вдигне, нали?

Ним отговори:

— На борсата всичко е възможно.

В този момент Бърдсонг се обърна с лице към залата и театрално възкликна:

— Вероятно това е най-конкретният отговор, който мога да измъкна от свидетеля, затова аз ще ви отговоря: Тези акции определено ще се покачат! — той се обърна към Ним и продължи: — И в такъв случай и вие ще имате интерес в този проект и ще получавате печалби, нали не гроша?

Самата постановка на въпроса беше толкова абсурдна, че на Ним му стана смешно. Най-много, на което той можеше да разчита във връзка с повече от скромните си спестявания, беше да си възвърнат предишната стойност.

Бърдсонг внезапно каза:

— Ако не искате да отговорите на въпроса, поставен по този начин, нека го задам другояче: „Ако акциите на GSP & L повишат своята стойност в резултат на обсъждания проект, значи ли това, че и стойността на вашите акции ще нарасне?“

— Вижте сега... — каза Ним.

В случая се намеси председателят на комисията:

— Въпросът е много прост, мистър Голдман. Отговорете с „да“ или „не“!

Готов вече да избухне, Ним забеляза, че Оскар О'Брайан му правеше знаци с ръка, за да му напомни, че не трябва да влиза в пререкания. И той отговори:

— Да.

Бърдсонг заяви:

— Е, след като свидетелят призна, господин председателю, бих искал да се запише, че гореупоменатият има финансов интерес от резултатите на това обсъждане и че свидетелските му показания би трябвало да се разглеждат по съответния начин.

— В такъв случай вие го запишете — председателят на комисията вече бе започнал да подава признаци на раздражение. — Продължавайте по-нататък!

— Разбира се, сър — Бърдсонг прекара пръсти през брадата си, сякаш мислеше върху някакъв въпрос, а после насочи отново вниманието си върху Ним.

— Сега имам някои въпроси относно това, как ще се отрази изграждането на една подобна електростанция върху сметките, които обикновените хора...

Бърдсонг продължаваше все в същия стил. Той концентрираше всичките въпроси върху това, каква ще бъде печалбата, че това именно стои зад проекта Турнипа и че потребителите само ще плащат за реализирането на проекта, без да получат нищо в замяна. Това, което най-много ядосваше Ним, независимо от неутралната фасада, която се мъчеше да запази, беше фактът, че жизненоважните въпроси, като развитието на икономиката и свързаното с това увеличение на потреблението на електроенергия, изобщо не бяха споменати. Всичко се разглеждаше единствено от популистка гледна точка.

Журналистите проявяваха определен интерес към проблема, и то не в полза на GSP & L. Ним трябваше да признае, че атаката на клуб

„Секвоя“ със снимките и въпросите на „Светлина и енергия за хората“ върху финансовата страна на въпроса имаха доста голям успех. Той с интерес си помисли дали няма някаква връзка между двете организации, но после отхвърли тази мисъл. Лаура Бо Кармайкъл, която все още уважаваше независимо от различните им позиции, не би могла да има нищо общо с този шарлатанин Бърдсонг.

По време на кратката почивка, след като Бърдсонг обяви, че е приключил с въпросите си, Оскар О’Браян го предупреди:

— Все още не сме приключили, Ним. След като свършат и останалите свидетели, аз отново ще те призова за допълнителни показания, а след това и хората от публиката ще имат правото да ти задават въпроси.

Ним направи неопределена физиономия, като си мислеше кога ли ще свърши неговото участие в този театър.

Следващият свидетел беше Лаура Бо Кармайкъл.

Независимо от дребния си ръст председателката на клуб „Секвоя“ зае свидетелското кресло с достойнството на херцогиня. Тя беше облечена със строг бежов костюм и не носеше никакви бижута. Сребристосивата ѝ коса беше късо подстригана, както обикновено. Маниерите ѝ бяха сдържани, а гласът — сериозен и авторитетен.

— Чухме вече отговорите на предишните свидетели — започна Причет, — че повишаващите се потребности от електроенергия оправдават построяването на подобна електроцентрала в района на Турнипа. Вие също ли се придържате към това мнение?

— Не, съвсем не.

— Бихте ли обяснили на господата от комисията по какви причини вие и клуб „Секвоя“ се противопоставяте на горепосочения проект?

— Турнипа е един от малкото райони в Калифорния, където естествената природна среда се е запазила. Съкровищата на природата там са неизброими — дървета, цветя, поточета, птици, животни и насекоми, като някои от тях са уникални. Освен това този район е изключително красив и да се обезобрази той с тази интензивно замърсяваща околната среда централа и съответната жп линия, би било една крачка назад, едно престъпление срещу Бога и природата!

През цялото време Лаура Бо Кармайкъл говореше със спокоен равномерен тон, което още повече допринесе за впечатлението от думите ѝ. Причет дори изчака няколко секунди, преди да зададе следващия си въпрос, за да бъде ефектът още по-осезателен.

— Говорителят на компанията Голдън Стейт, мистър Голдман, увери комисията, че пораженията за околната среда в района на Турнипа ще бъдат минимални. Бихте ли споделили и вашето мнение?

— Познавам мистър Голдман от доста години и съм убедена, че намеренията му са най-благородни. Дори допускам, че е убеден в това, което казва. Но истината е, че не е възможно да бъде построена подобна електроцентрала в Турнипа, без да бъдат нанесени непоправими щети на околната среда.

Секретарят на клуба зададе следващия си въпрос с лека усмивка:

— Правилно ли съм разбрал мисис Кармайкъл, че вие не сте убедена доколко представителите на GSP & L ще спазят ангажимента за „минимална вреда“ върху околната среда в района?

— Да, правилно сте ме разбрали. Дори и да опитат да го направят, просто няма да могат. Лаура Бо Кармайкъл обърна поглед към седящите в залата и продължи. — Компании като GSP & L доказаха, че не може да им се има доверие по въпросите, свързани с околната среда. По времето, когато бяха необезпокоявани, подобни компании системно замърсяваха въздуха и водата, разхищаваха горите и залежите от полезни изкопаеми. Сега, когато дойдоха други времена, те ни убеждават „Повярвайте ни!“ „Това никога няма да се повтори!“ Мнозина, в това число и аз, вече не им вярват независимо от това, дали става въпрос за Турнипа или за някъде другаде.

Докато я слушаше, Ним си помисли, че в думите ѝ има известна логика. Той би могъл и да оспорва факта, дали GSP & L си е взела бележка от грешките, тъй като в днешно време екологията просто беше един добър бизнес. Но никой не можеше да оспори мнението на Лаура Бо Кармайкъл за миналото. Тя действително бе успяла с краткия си престой на свидетелското място да повдигне нивото на опонентите след „театралните“ изяви на Дейвид Бърдсонг.

— Преди малко вие заявихте, че много от животинските и растителните видове в Турнипа навсякъде другаде са изчезнали. Бихте ли назовали някои имена?

Лаура Бо Кармайкъл кимна.

— Да. От растенията това е едно цвете — *Antirrhinum*, а от животните *Microdipodops*, тъй наречената мишка-кенгуру.

Ето това вече Ним не разбираше. Как беше възможно грижата за някаква си мишка или мишки да препятства проект, от който ще имат полза милиони хора?

Вероятно същата мисъл бе хрумнала и на Родерик Причет, защото следващият му въпрос беше:

— Мислите ли, че някой би ни упрекнал специално за тези два вида? И не е ли по-важно в случая да се задоволят нуждите на хората?

— Вероятно ще има и такива мнения. Но нищо не е в състояние да промени факта че се унищожават важни елементи от околната среда.

— Бихте ли обяснили това по-подробно?

— Мисълта ми беше, че със строежа на градовете, магистралите, индустриалните центрове и всичко останало ние непрекъснато нарушаваме природния баланс. Ние унищожаваме природата и лишаваме растенията и животните от естествената им среда. Природата вече не може нормално да се възпроизвежда, а ние просто забравяме, че в природата всички неща са взаимно свързани...

Председателят на комисията вметна:

— Но вероятно и в природата нещата могат донякъде да се приспособяват към обстоятелствата?

— Действително е така. Но ние надхвърлихме разумните граници.

Докато траеше изказването на председателката на клуб „Секвоя“, в залата цареше пълна тишина. Никой не смееше да помръдне в очакване на следващите й думи.

— Ако действително този ужасяващ проект бъде одобрен и бъдат унищожени споменатите видове, не е далеч денят, в който един индустриален проект ще натежи на везните повече от последните на земята нарциси...

Заклучителните й думи предизвикаха бурни ръкопляскания в залата. Ним обаче си помисли, че от положението си на учен Лаура използва ненаучен емоционален подход, за да въздейства върху общественото мнение.

Последващите въпроси на Оскар О’Браян не успяха да разклатят тезата на клуб „Секвоя“, дори напротив, някои нейни отговори

подсилиха въздействието на предишните ѝ изявления.

Дейвид Бърдсонг отказа да задава въпроси на Лаура Бо Кармайкъл, като заяви помпозно:

— „Светлина и енергия за хората“ изцяло подкрепя възгледите на клуб „Секвоя“, толкова добре изразени от мисис Кармайкъл.

Свидетелските показания продължаваха, но малко преди да свършат. Оскар О'Браян предупреди Ним:

— Готви се. Ние сме следващите.

Ним се чувстваше доста изтощен, а перспективата за предстоящите въпроси съвсем го довършваше.

Дори и през нощта той не можа да мигне, а когато задрямваше, сънуваше, че се намира в някаква килия, заобиколен от Дейвид Бърдсонг, Родерик Причет и Лаура Бо Кармайкъл. Той се опитваше да извика, но от гърлото му не излизаше нито звук.

В момента Ним отново беше на свидетелското място.

Оскар О'Браян започна с въпросите:

— Колко акции от GSP & L притежавате?

— Сто и тридесет.

— Каква е тяхната настояща стойност?

— Според сутрешните сведения две хиляди сто и шестдесет долара.

— Тоест твърдението, че вие бихте спечелили от проекта в Турнипа, е...

— Смешно и обидно предположение! — рязко каза Ним, още преди въпросът да бъде завършен. Той лично бе помолил О'Браян да включи този въпрос, за да може да бъде отразен в пресата, както бяха отразени и безпочвените обвинения на Бърдсонг.

— Сега нека се върнем към въпроса за опазването на околната среда. В своя отговор мисис Кармайкъл подчерта, че...

Идеята за повторното свидетелстване бе да се противопоставят свидетелите, защитаващи различни позиции, и да се изчистят моментите, които можеха да бъдат сметнати за предумишлени, погрешни или неточни. Докато отговаряше на въпросите на О'Браян, Ним се чудеше дали всичко това би могло да има някакъв ефект.

О'Браян приключи за по-малко от половин час. Той бе последван от Холиуок, адвокатата на комисията, и от Родерик Причет, с които Ним нямаше никакви особени проблеми.

Оставаше само Бърдсонг.

— Тези ваши акции, мистър Голдман, казахте, че струват около две хиляди долара, нали? — попита Бърдсонг, като същевременно за

всеки случай хвърли един поглед върху записките си.

— Да, точно така.

— Начинът, по който го съобщихте пред мен и пред всички останали — показваше, че за вас тези пари са нищо. Е, за някой като вас, който е свикнал да борави с милиони и да се вози на хеликоптери...

Председателят на комисията го прекъсна:

— Това въпрос ли е, мистър Бърдсонг? Ако е такъв, моля ви, задайте го по същество.

— Разбира се, сър! Само дето този Голдман направо ми лази по нервите, като се мисли за голяма работа, а пък не иска да разбере какво значат тези пари за обикновените хора...

Председателят на комисията почука рязко с чукчето си по масата и каза:

— Продължавайте по същество, моля!

Бърдсонг отново се усмихна, тъй като беше почти убеден, че колкото и забележки да му правят, шансовете да бъде изведен от залата са почти нищожни. Той отново се обърна към Ним.

— Е, въпросът ми е следният. Не сте ли се замисляли, че тези две хиляди долара, за които говорихте с такова пренебрежение, за обикновените хора са цяло състояние, за тези хора, които ще трябва да финансират проекта Турнипа със скромните си средства?

— На първо място не съм говорил за тези пари с пренебрежение, както и много добре ми е ясно, какво значат те за хората И на второ място трябва да заявя, че за мен тези пари също са от голямо значение.

— Щом като означават толкова много за вас, сигурно бихте искали да ги удвоите?

— Може би, но по дяволите, какво осъдително има в това?

— Аз задавам въпросите тук — усмихна се злобно Бърдсонг. Тоест, признавате, че искате да си удвоите парите и това ще стане още по-лесно, ако се осъществи проектът Турнипа, нали? Той само махна с ръка. — Няма нужда да отговаряте. Ние сами ще си направим изводите.

Ним вече едва се сдържаше. Той забеляза как О'Браян внимателно го наблюдаваше, сякаш се опитваше да му напомни да внимава и да не се пали.

— Стана въпрос и за икономите не електроенергия. По този въпрос бих искал някои разяснения...

Въпросът за икономията на електроенергия беше частично повдигнат при въпросите на О'Браян, което от своя страна даваше повод на Бърдсонг отново да го постави.

— Вие знаете ли, Голдман, че такива големи и богати компании като GSP & L харчат милиони долари за разни идиотски проекти, вместо да ги влагат в програмите за икономия на електроенергия? Така бихме могли да намалим с четиридесет процента разходите на електричество!

— Не, подобна постановка не ми е известна, тъй като да говорим за икономии в размер на четиридесет процента е просто абсурдно. Вероятно вие сте взели тази цифра някъде от въздуха, както съм забелязал, че обикновено постъпвате. Но най-много, което би могла да даде програмата за икономии, е една отсрочка, преди да се изправим пред енергийния проблем.

— Мислите ли, че ще ви повярваме? — каза Бърдсонг язвително. — Или просто програмата за икономии не ви изнася, защото няма да получавате тлъстите печалби?

— Това е самата истина и не се опитвайте да продължавате с вашите инсинуации. — Ним знаеше, че умишлено го дразнят, но почти беше готов да захапе въдицата. О'Браян седеше намръщен, но Ним реши да не гледа в тази посока.

— Аз ще игнорирам вашата забележка — величествено каза Бърдсонг — и ще задам още един въпрос. Защо компанията Голдън Стейт не разработва проекти за използването на слънчевата енергия и силата на вятъра? Вероятно защото тези видове енергия са много поевтини и няма да ви донесат милиони, какъвто е случаят с Турнипа?

— Отговорът ми е „не“, макар че самият ви въпрос е далеч от реалното положение на нещата. Слънчевата енергия не би могла да се използва в необходимите количества. Може би това ще стане чак през следващия век. Освен всичко себестойността на слънчевата енергия е много по-висока от тази, получавана от въглища. Третият момент е този, че слънчевите батерии могат да се превърнат в най-големия замърсител на околната среда. Що се отнася до силата на вятъра, няма какво изобщо да обсъждаме. Тя може да се прилага за храненето на съвсем малки източници.

Председателят на комисията се наклони към Ним и го попита с интерес:

— Правилно ли сме ви разбрали, мистър Голдман, че слънчевите батерии замърсяват околната среда?

— Точно така, господин председател. При сегашната технология една централа, която осигурява енергия колкото Турнипа, ще трябва да се разположи на около сто и петдесет декара земя, за да бъдат разположени там акумулаторите. Това е около 25 пъти повече от територията, която ни е необходима за построяването на Турнипа. И земята, на която ще бъдат разположени слънчевите батерии, не би могла да бъде използвана изобщо за нещо друго...

Той не довърши изречението си, тъй като председателят на комисията кимна и каза:

— Много интересна гледна точка, мистър Голдман. Болшинството от нас явно не са се замисляли върху този въпрос.

Бърдсонг определено нервничеше по време на размяна на репликите между Ним и председателя на комисията и когато видя, че жертвата му е свободна, поднови атаките си.

— Кажете ни, Голдман, защо слънчевата енергия ще се използва в големи мащаби чак през следващия век? И изобщо трябва ли да вярваме на подобни ваши твърдения?

— Ако искайте вярвайте, ако не искате недейте. — Ним определено искаше да подчертае презрението си към Бърдсонг. — Въпросът е, че техническите проучвания сочат, че едно подобно използване на слънчевата енергия е възможно след повече от двадесет години. Именно докато това време дойде, ние се нуждаем от централи, подобни на Турнипа. Дори ще има нужда от много такива електростанции, за да можем да посрещнем енергийната криза.

— Какво сега, пак ли ще си говорим за тая измислена криза?

— Когато се случи обаче, вие ще трябва да си вземете думите назад и да поемете цялата отговорност!

Председателят на комисията се бе приготвил да призове към спокойствие, но след това се разколеба. Явно му беше интересно какво ще последва.

Лицето на Бърдсонг почервения, устните му заплашително се свиха.

— Няма изобщо да си взимам думите назад и да поемам някаква отговорност! Вие ще го направите! Вие и вашата шайка! Защото ние ще вкараме този проект в съда, ще пишем петиции и апели, ще направим всичко възможно, за да не ви позволим да построите тази станция. Дори и това да не е достатъчно, ще намерим други поводи цялото това обсъждане да започне отначало и така цялата история ще се проточи двадесет години! Хората ще спрат жаждата ви за печалби! Хората ще победят!

Дейвид Бърдсонг спря за миг да си поеме дъх и продължи:

— Така че, мистър Голдман, слънчевата енергия може би ще се използва, преди вашият проект да е реализиран. Защото ще ви кажа едно нещо: Вие няма да построите Турнипа, нито която и да било електроцентрала с въглища!

Председателят отново се колебаеше дали да се намеси, привлечен от словесния дуел. На репликата на Бърдсонг някои от залата отвърнаха с аплодисменти. Именно в този момент Ним се взриви. Той удари с юмрук по облегалката на креслото и скочи на крака.

— Вероятно можете да спрете проекта Турнипа. Както стана с атомните електроцентрали, така ще стане и с тези, използващи въглища И ако всичко това стане, ще бъде защото системата е такава, че дава прекалено много права на мощниците и шарлатаните като вас!

Внезапно в залата се възцари тишина. Ним продължи, като гласът му се извисяваше:

— Но избавете ни от проповедите си, Бърдсонг, че вие представлявате хората. Не е вярно! Ние представляваме хората обикновените, почтените хора, които разчитат на компании като нашата, да стоплят и осветят домовете им, да осигурим електроенергия за фабриките, за да могат тези хора да правят хиляди други неща, от които вашето недомислие и егоизъм могат да ги лишат!

Ним се обърна към комисията.

— Това, от което се нуждаем в момента, е един разумен компромис, компромис между техническия прогрес и опазването на околната среда. Нашата компания приема необходимостта от този компромис. Решението няма да е лесно, но недейте да ни лишавате от енергия!

Той отново се обърна към Бърдсонг.

— Вие искате хората да страдат. Да страдат от липсата на електроенергия, от безработица, от многото малки и големи неща, които просто няма да работят без електроенергия! Когато настъпи кризата, къде ще бъдете вие, Бърдсонг? Вероятно ще се криете от хората, които дотогава ще са разкрили, че сте само един позьор и измамник!

Докато говореше, Ним осъзнаваше, че е стигнал твърде далеч, че бе нарушил правилата на публичните обсъждания, както и линията на GSP & L. Може би дори беше дал основания на Бърдсонг да заведе дело срещу него за обида... Но една друга част в него му повтаряше, че всичките тези неща трябваше да се кажат, че всяко търпение си има граници и че някой трябваше да каже всичко това и да понесе последствията.

Ним продължи със същия устрем.

— Вие говорите за икономии! Не ви ли е ясно, че това значи да се лишаваме от много неща, за да постигнем тези 40% икономии? Някои твърдят, че и без това живеем твърде добре и е време да си смъкнем малко стандарта... Но това не са решения, които ще вземе нашата компания. Ние трябва да поддържаме стандарта на живот на хората и да го защитаваме. И това ще правим, докато не получим някаква друга заповед. Сериозна заповед от сериозни хора, а не от такъв мошеник като вас!

Председателят запита:

— Свършихте ли, мистър Голдман?

— Не още, господин председателю. Бих искал да кажа още някои неща.

— Господин председател, бих предложил почивка... — Оскар О'Браян се опитваше да привлече вниманието на комисията.

Ним каза твърдо:

— Имам намерение да приключа изказването си, Оскар.

Той беше забелязал, че журналистите грижливо записваха всяка негова дума.

— Засега няма да има почивка — обяви председателят на комисията.

О'Браян си седна на мястото. Бърдсонг все още стоеше на подиума, като учуденото му изражение беше сменено с лека усмивка. Вероятно си мислеше, че избухването на Ним по-скоро бе навредило

на каузата на GSP & L и беше в полза на тази на „Светлина и енергия за хората“. Както и да е, мислеше си Ним. Бе стигнал достатъчно далеч, за да си позволи да изпада в малодушие... Той отново се обърна към комисията:

— Всичките тези словесни упражнения, господин председател, както и тези публични обсъждания, са просто една скъпо струваща загуба на време. Безсмислено е всичко това, защото години са нужни за едно нещо, което може да бъде свършено за седмици. Защото тези от нас, които са заети в производството, а не са някакви си там бюрократи, биха били много по-полезни на работните си места, отколкото да прекарват безкрайни часове в тази зала. Това е една безкрайно скъпа измишльотина, за която плащат именно потребителите, които мистър Бърдсонг твърди, че защитава. Комичното в случая е, че всички се правим, че тези публични обсъждания имат някакъв смисъл, докато дълбоко в душите си всеки от нас знае реалното състояние на нещата!

Лицето на председателя почервеня.

— Няма да ви позволя да говорите повече на тази тема! Предупреждавам ви, мистър Голдман, че имам намерение да прегледам внимателно стенограмата и, ако е необходимо, да предприема съответните стъпки!

Със същия студен тон той попита Бърдсонг:

— Приключихте ли с въпросите към този свидетел?

— Да, сър! — на лицето на Бърдсонг отново лъсна познатата усмивка. — Но ако питате мене, Голдман току-що сам си сложи примката на шията.

Председателят на комисията удари с чукчето си.

— Вас не ви питат!

А след това обяви:

— Заседанието се отлага.

Хората възбудено разговаряха, докато излизаха от залата. Ним погледна О'Браян, който прибираше документите си, но юрисконсултът само поклати тъжно глава и излезе от заседателната зала.

Дейвид Бърдсонг се присъедини към една група свои поддръжници, които шумно го поздравяваха, а след това всички заедно излязоха навън.

Лаура Бо Кармайкъл, Родерик Причет и другите представители на клуб „Секвоя“ само изгледаха Ним с учудване и също така излязоха, без да коментират случилото се.

Масата на журналистите също така бързо се изпразни. Останала бе само Нанси Молино, която преглеждаше бележките си. На излизане тя мина покрай Ним и тихо каза:

— Този път май я загазихте!

— Каквото и да съм сторил, сигурен съм, че вие ще извлечете от случая всичко възможно! — отговори ѝ Ним.

— Няма от какво да се възползвам! Просто вие сам си сложихте главата в торбата! Достатъчни са само утрешните вестници!

Ним остави Нанси Молино да си дооправи бележките. Беше сигурен, че щеше да избере най-острите изрази, за да го обрисова, и удоволствието ѝ ще бъде дори по-голямо, отколкото в случая с хеликоптера.

Докато излизаше сам от залата, го връхлетя някакво отчайващо чувство на самота.

Когато излезе навън обаче, с изненада установи, че го чакат репортери от телевизията.

— Мистър Голдман, чухме някои от нещата, които казахте в залата. Бихте ли ги повторили за репортажа на новините тази вечер?

Ним се поколеба за минута. Той не беше длъжен да прави това но впоследствие реши, че достатъчно се е забъркал. Вече нищо не можеше да влоши повече нещата. Тогава защо да не говори?

— Добре — отговори той — ето как стоят нещата.

Ним започна да говори разпалено, докато камерите снимаха.

— От този момент вие вече няма да бъдете говорител на нашата компания! — говореше Ерик Хъмфри със стоманени нишки в гласа си. — Няма да се появявате в телевизионни и радиопредавания. Вие няма да отговаряте на репортерските въпроси, дори да ви питат колко е часът. Ясно ли е?

— Да, ясно е — отговори Ним.

Ним седеше от другата страна на бюрото на председателя на управителния съвет. За разлика от други техни срещи обстановката беше подчертано официална.

Беше следобедът на следващия ден след речите на Ним в комисията по електроенергия.

Хъмфри продължи:

— Естествено, няма вече да участвате в никакви публични обсъждания. Ще намерим кой да представлява там компанията.

— Ерик, ако искате оставката ми, имате я.

Ним размишляваше върху този въпрос през целия ден. Неговото напускане би спасило компанията от някои неизбежни обяснения, пък и той дължеше толкова неща на GSP & L, че можеше да направи подобен жест. Самият той вече не беше сигурен, че би искал да продължава да работи в подобна ограничаваща и потискаща обстановка. Гордостта му определено бе засегната.

На него му беше ясно, че нямаше да има проблеми да си намери подобна работа в друга компания. Много компании ще бъдат доволни да вземат на работа човек с неговите знания и опит. Това го знаеше от многобройните предложения за работа, които бе получавал до момента. Но той не искаше да напуска Калифорния, която за него, както и за много други, бе едно от приятните места и за работа, и за удоволствие.

Съществуваха и проблемът с Рут, Лия и Бенджи. Дали би се съгласила Рут да отиде с него другаде, като се имат предвид настоящите им отношения? Едва ли.

— Никой не говори за оставка — промърмори Ерик Хъмфри.

Ним едва се сдържа да не се усмихне. Ясно му беше, че компанията прекалено много го цени, и то повече в аспектите, които не бяха свързани с публичните прояви. Поначало неговият ресор беше планирането. Ролята на говорител на компанията беше допълнително придадено задължение, за което нямаше да съжалява. Той реши за момента да остави нещата каквито са.

— Това е всичко засега — каза студено Ерик Хъмфри и се върна отново към документите, които преглеждаше, преди да влезе Ним. Беше ясно, че е необходимо време, за да изчезне взаимното им чувство на отчуждение.

Тереза Ван Бърен чакаше Ним в неговия офис.

— Искях да знаеш, че днес прекарах цял час в кабинета на Ерик Хъмфри. Опитах се да го убедя да промени решението си, но и на мен ми се ядоса в крайна сметка, колкото и на тебе.

— Благодаря ти, Тес — Ним се отпусна в едно от креслата. Беше изтощен както физически, така и духовно.

— Това, което обаче окончателно изкара нашия уважаван председател извън нерви, бяха твоите изявления пред телевизията. — Тереза Ван Бърен се усмихна. — Ако трябва да съм искрена, нямам нищо против това, което каза. Просто можеше да бъдеш малко по-тактичен. Но времето ще те оправдае.

— Но засега ми запушиха устата — каза Ним.

— Да, така е. И, мисля, че всичко това ще стане широко известно. Гледа ли следобедните вестници? — попита Тереза Ван Бърен, докато разлистваше „Калифорния Икзаминър“.

На първа страница беше статията на Нанси Молино, озаглавена:

„ТИРАДАТА НА ГОЛДМАН ПРОВАЛИ ПУБЛИЧНИТЕ ОБСЪЖДАНИЯ В ЕНЕРГИЙНАТА КОМИСИЯ“.

Тя започваше така:

„Невъздържаната атака на Нимрод Голдман, представител на GSP & L, върху един от свидетелите на опозицията и върху самата комисия предизвика бурни вълнения на вчерашното заседание...“

В едно друго издание на Икзаминър статията гласеше:

„GSP & L СЛАГА ЮЗДИТЕ НА ГОЛДМАН“

Ван Бърен каза с извинителен тон:

— Нямахме как да предотвратя разчуването на решението на компанията да не бъдеш вече неин говорител...

— Разбирам, Тереза — каза Ним мрачно.

— Не се притеснявай от тези приказки, че комисията ще предприеме мерки. Говорих с нашия юридически отдел и те ме увериха, че всичко това са само празни приказки.

— И аз така разбрах.

— Но Ерик настоява за разграничаване на компанията. Дори лично пише извинително писмо до комисията.

Ним въздъхна. Той не съжеляваше за думите си, но беше безкрайно потискащо, че колегите му се отнасяха с него като с чужд. Несправедлив бе и фактът, че в повечето вестници акцентът беше върху сензационното и никой не бе отразил сериозните въпроси, които Ним бе повдигнал пред комисията. Пресата явно също работеше с двойни стандарти. Но в това нямаше нищо чудно.

— Нанси явно пак се е престарала повече от останалите. Вие с нея явно не можете да намерите общ език?

Ним отговори с чувство:

— С удоволствие щях да ѝ счупя главата на тази мръсница, ако изобщо има такава!

Директорът по връзките с обществеността се намръщи.

— Не е ли малко пресилено, Ним?

— Може би, но точно така се чувствам.

Ним си помисли, че именно един от пасажите в статията на Нанси Молино го бе засегнал най-силно „Нимрод Голдман стои опозорен“. Може би защото имаше нещо вярно в това.

ЧАСТ ТРЕТА

1

— Татко — обърна се към него Лия, докато вечеряха, — това значи ли, че ще си стоиш вече вкъщи?

За момент в стаята настъпи тишина и Ним забеляза, че Бенджи дори беше оставил вилицата и ножа си и го гледаше внимателно в очакване на отговора му.

Рут, която беше посегнала към мелничката за пипер, също промени намерението си и зачака отговора на Ним заедно с децата.

— Възможно е — каза той. Внезапният въпрос и трите чифта очи, вперени в него, явно му действаха разконцентриращо. — Естествено, ако нямам някоя друга допълнителна работа, която да ме кара да оставам допълнително в офиса.

Бенджи засия и попита:

— Татко, и през уикендите ли ще си повече време с нас?

— Може би.

Рут се намеси:

— Мисля, че се опитват да ти кажат нещо.

Тя се усмихна, нещо което рядко ѝ се случваше, откакто се бе прибрала преди няколко дни. Ним беше забелязал, че бе станала по-сериозна, на моменти дори угрижена. Те все още не бяха говорили сериозно. Рут явно избягваше разговора, а и Ним, потиснат от неуспеха на няколкото си опита, не искаше да повдига въпроса.

Ним се чудеше как ли се държат съпруг и съпруга, след като съпругата се завръща след двуседмично отсъствие, когато почти със сигурност е била с друг мъж? В техния случай отговорът беше. Точно така, както и преди.

Рут се бе върнала, без да вдига много шум, бе прибрала децата от родителите си и се бе захванала отново с домашните дела, сякаш че нищо не се беше случило. Те с Ним продължаваха да спят в една стая, но в различни легла, а що се отнасяше до останалите неща, животът си продължаваше както преди. Разбира се, Ним от време на време си спомняше, че имаше подобни ситуации и преди, но тогава Ним беше този, който се завръщаше след неговите извънбрачни екскурзии. На

времето той си мислеше, че Рут нищо не подозира, но сега вече не беше толкова убеден. Още една от причините за това привидно спокойствие беше фактът, че себелюбието на Ним вече беше достатъчно накърнено другаде и той нямаше сили за допълнителни емоции.

В момента цялото семейство се беше събрало на масата за вечеря за трети пореден път през тази седмица, което само по себе си беше необичайно.

— Както вече ви казах, в службата ми наистина настъпиха някои промени, но все още не зная как ще се подредят нещата...

Внезапно той забеляза нещо по лицето на Бенджи и се наведе, за да го огледа по-внимателно.

— Какво ти е на лицето, Бенджи? — попита го той.

Бенджи за миг се поколеба, като ръката му се протегна, за да скрие голямата синина от лявата му страна и порязаната си устна.

— Татко, това е от училище...

— Какво сте правили в училище? Били ли сте се?

Въпросите явно причиняваха на Бенджи неудобство.

— Точно така, татко — намеси се Лия — Тод Торнтън каза, че си леке, защото не ти пука за околната среда и искаш да я разрушиш. Е, та Бенджи го удари, а пък Тод е доста по-едър от него.

Ним каза строго на Бенджи:

— Независимо от това кой какво казва за каквото и да било, най-глупавото е да се биеш с хората.

Синът му изглеждаше покрусен.

— Да, татко — каза той.

— Ние вече си поговорихме за това — каза Рут — и Бенджи вече разбра, че не е постъпил добре.

Независимо от външната си реакция Ним вътре в себе си беше поразен. Досега никога не му беше минавало през ум, че всичките неща, които му се бяха случили, можеха да се отразят и върху членовете на семейството му...

Той каза с тих глас:

— Много съжалявам, ако това, което ми се случи, е наранило по някакъв начин и вас.

— Няма нищо, татко — каза Лия. — Мама ни обясни, че постъпката ти е била много благородна.

Бенджи също се намеси:

— Освен това мама каза, че ти имаш много повече кураж от всички останали, взети заедно!

Ним изгледа внимателно Рут.

— Майка ви ви е казала всичките тези неща?

— Но нали всичко това е вярно, татко? — попита Бенджи.

— Разбира се, че е вярно — каза Рут, като леко се изчерви. — Просто баща ви не може да говори за себе си по този начин, това ви го казах аз.

— За да можем да го кажем и на другите деца, когато говорят, нали? — добави Лия.

За миг Ним беше обхванат от силно вълнение: мисълта за това, как Бенджи с малките си юмручета се бие, за да защити репутацията на баща си, и как Рут, независимо от проблемите между тях, се стреми да запази авторитета му пред децата, за малко не го накараха да се разплаче. Той беше спасен от призива на Рут:

— Е, хайде сега да продължим с вечерята!

По-късно, когато бяха останали двамата на масата и си допиваха кафето, а децата бяха отишли в другата стая да гледат телевизия, Ним каза:

— Бих искал да ти благодаря за това, което си казала на Лия и Бенджи.

Рут само махна с ръка.

— Ним, ако не вярвах в това, което им казах, изобщо нямаше да го кажа. Това, че ние с теб вече престанахме да бъдем Ромео и Жулиета, не значи, че съм спряла да преценявам обективно останалите неща.

— Предложих да си подам оставката — продължи Ним. — Ерик каза, че не е необходимо, но аз все още се колебая.

Той продължи да разсъждава върху това, как би могъл да постъпи на работа в някоя друга енергийна компания в източните щати. Ним попита Рут как би го приела, ако се наложи да се преместят на ново място.

Отговорът ѝ беше бърз и категоричен:

— Аз не бих постъпила така.

— Би ли ми казала поне защо?

— Мисля, че нещата са пределно ясни. Защо е необходимо трима от членовете на нашето семейство — Лия, Бенджи и аз, да скъсаме с навиците си тук и да се преместим на друго място, само и само за да ти угодим, след като дори ние с теб не сме обсъдили дали имаме някакво бъдеще, а на мен лично ми се струва, че нямаме.

Нещата излязоха наяве и може би това беше сигналът, че ги чака сериозен разговор. Колко чудно, помисли си Ним, че това трябва да се случи в мига, в който се чувстват най-близки!

Той каза с тъга в гласа:

— Какво, по дяволите, се случи с нас?

Рут отговори рязко:

— Това ти би трябвало да знаеш най-добре. Любопитна съм да ти задам само един въпрос колко други жени е имало през петнадесетте години на брака ни? Или може би си им загубил дирята, както и аз? За известно време винаги можех да позная, когато на сцената се появяваше нещо ново, или по-скоро някой нов. По-нататък започнах вече да се затруднявам, струваше ми се, че имаш по две-три наведнъж... Така ли беше?

Без да се осмелява да погледне Рут право в очите, Ним отговори:

— Понякога.

— Е, това го изяснихме. Но ти не ми отговори на първия въпрос, колко са били?

Ним каза нещастно:

— Да ме убие господ, ако зная.

— Ако всичко това е вярно — подчерта Рут, — не бих казала, че звучи като комплимент към тези жени, към които все пак си изпитвал нещо, пък макар и за малко. Които и да са били, сигурно заслужават повече от това дори да не си спомняш имената им.

Ним запротестира:

— Тези истории никога не са били сериозни. Нито една от тях.

— Това вече наистина го вярвам — бузите на Рут бяха почервенели от негодувание. — Вероятно и към мен никога не си бил сериозен.

— Но това не е вярно!

— Как си позволяваш да го кажеш? След всичко, което призна до момента!!! Бих те разбрала за една жена или две. Всяка здравомислеща

жена знае, че това се случва и при най-добрите семейства... Но не и върволица от жени!

— За какви върволици говориш?

— Както и да го наречем, няма да се почувствам по-добре: няма да спра да се чувствам унижена, измамена и омърсена, и то от мъжа, когото съм обичала или съм си мислела, че съм го обичала!

— Ако през целите тези години си се чувствала по този начин — попита я той, — защо никога не си повдигала този въпрос?

— Това е един справедлив въпрос — каза Рут и за миг спря, за да претегли отговора си. — Вероятно съм се надявала, че ще се промениш, че постепенно ще се отучиш от навиците си да ухажваш всяка красива жена, която срещащ, както децата постепенно се отучват да са стиснати с играчките си. Но сгреших — ти просто си оставаше все същия. И щом си говорим честно и открито, имаше и още една причина: бях глупава и се страхувах да остана сама. Страхувах се за Лия и Бенджи, бях твърде горда, за да призная, че и моят брак, както много други, не е сполучил...

Рут спря за миг, гласът ѝ явно ѝ изневеряваше.

— Е, вече не ме е страх, нито съм прекалено горда. Просто искам да приключим с това.

— Сериозно ли говориш?

Две сълзи се спуснаха по бузите на Рут.

— Какво друго ни остава?

Ним внезапно реши, че прекалено много се защитава. Всяко нещо си има две страни!

— Какво ще кажеш за твоята връзка? — попита я той. — Ако ние се разделим, твоят приятел сигурно ще се нанесе в мига, в който аз прекрача прага?

— За каква връзка говориш?

— Говоря за мъжа, с когото беше заминала.

Рут изтри очите си и погледна Ним със смесица от учудване и съжаление.

— Наистина ли вярваш в това?

— А не е ли вярно?

— Не — каза тя и поклати глава.

— Но аз си мислех...

— Знам това. Дори подклаждах твоите съмнения, което се оказа, че не беше твърде добра идея. Просто ми се струваше, че няма да ти навреди, ако на собствен гръб изпитах как съм се чувствала през всичките тези години.

— В такъв случай къде си ходила?

Рут отговори със следи от предишното си негодувание:

— Няма друг мъж, разбираш ли? Просто си избий тази идея от главата! И никога не е имало... Когато се запознах с тебе, бях девствена, освен ако си забравил или ме бъркаш с някоя от твоите приятелки. И оттогава не е имало друг мъж, освен теб.

Ним се стресна, понеже си спомни, но продължаваше с въпросите си:

— Тогава какво си правила...?

— Това си е моя работа. Но още веднъж ти повтарям, че не е имало никакъв мъж.

Ним ѝ вярваше. Безрезервно.

— Боже мой! — каза той и си помисли, че изведнъж всичко се разпадаше, всичко, което някога си бе мислил, се бе оказало погрешно. Що се отнася до брака им, и той самият не беше сигурен дали иска нещата да продължат или не. Може би Рут беше права, и ако приключат с това, ще бъде по-добре и за двамата. Идеята за свобода беше доста привлекателна. Но, от друга страна, и много неща щяха да му липсват: децата, домът, чувството за сигурност, дори и Рут, макар че се бяха отдалечили. Той не искаше да бъде принуждаван да взема решения, искаше нещата да се поотложат, ако е възможно.

— Е, и какво ще правим?

— Съдейки по това, което съм чувала — каза Рут с ледено студен глас, — всеки от нас трябва да си наеме адвокат и да се опитаме да се споразумеем по въпроса.

— Налага ли се да го правим сега?

— Посочи ми поне една причина, поради която трябва да изчакваме?

— Вероятно ще ти прозвучи егоистично, но в момента изживявам тежък период... — той остави изречението недовършено, сякаш изпитваше самосъжаление.

— Знам това. И много съжалявам, че и двете неща ти се струпаха едновременно. Но не мисля, че нещо между нас би могло да се

промени, нали?

— Вероятно — отговори той. Нямахме смисъл да дава обещания, без да бъде сигурен, че може и иска да ги спази.

— В такъв случай...

— Виж, Рут... не можем ли да изчакаме поне един месец или два. Дори и само заради Лия и Бенджи. Те би трябвало да имат достатъчно време да свикнат с това...

Ним не беше много убеден, че това е един разумен аргумент, но и той усещаше, че и Рут се колебае да предприеме решителни мерки.

— Е,... — Рут се колебаеше. — Добре. Поради всичките неприятности, които ти се струпаха, ще изчакам още малко. Но не мога да ти обещаая, че ще бъдат два месеца или един. Оставям си правото да решавам.

— Благодаря ти — каза Ним с чувство на облекчение.

— Хей, вие! — Бенджи се появи на вратата на кухнята. — Току-що семейство Мередит ми дадоха нова касета. Искате ли да я гледате?

Ним погледна Рут въпросително.

— Защо не?

Ним и Рут се настаниха удобно на канапето в гостната, Лия се беше изтегнала върху килима, а Бенджи нагласяваше видеото. Тази история с касетите вече беше станала навик за хората от квартала: обикновено всяко от семействата записваше някоя интересна програма по телевизията, а после си ги разменяха. Тази задача най-често се изпълняваше от децата или от жените, които ги гледаха. Основното беше програмата да бъде записана без рекламите, които я прекъсваха. В резултат на тези усилия записът се получаваше с високо качество и се разпространяваше навсякъде из квартала.

Като знаеше колко популярна беше тази система, Ним си мислеше дали телевизионните компании вече бяха започнали да усещат загубите. Телевизията прекаляваше с излъчваните реклами и беше крайно време да поеме отговорността пред зрителите си.

На касетата имаше един филм — „Мери Уайт“, трагична история за семейството на едно момче, което умира. Редки бяха ситуацияите, в които семейството му беше толкова сплотено, си мислеше Ним, но също така толкова малко време му оставаше, за да се наслаждава на това единство... Ним беше щастлив, че светлината беше слаба и че никой друг не забеляза тъгата и сълзите в очите му.

Георгос Уинслоу Арчамболд лазеше почти безшумно по корем по посока на оградата около подстанцията на GSP & L в квартала Милфийлд. Може би предпазните мерки да бяха излишни, тъй като нощта беше тъмна, а основният път се намираше на около половин километър разстояние. Но напоследък компанията беше увеличила броя на служителите от охраната, които обикаляха обектите. Техните маршрути непрекъснато се изменяха, тъй че предпазливостта не беше излишна, макар и да не беше особено удобно да пълзиш, натоварен с експлозивни и инструменти.

На няколко метра зад него пълзеше Ивет, която носеше проводниците и детонатора. Останалите членове на „Приатели на свободата“ имаха поставени задачи в други райони на града. Тази вечер три подстанции на GSP & L щяха да бъдат взривени и ако планът им се удадеше, това щеше да стане едновременно.

Целта на тези операции беше грижливо подбрана: големите подстанции бяха твърде уязвими и всяка една повреда би отнела седмици, за да бъде отстранена или заменена напълно. Ако всичко вървеше по план, не само Милфийлд, но и всички околни квартали щяха да останат без електричество. Повредите щяха да бъдат значителни, както и щетите. Георгос възликува вътрешно при мисълта, че след тази операция хората ще бъдат принудени да приемат организацията „Приатели на свободата“ по-сериозно.

Георгос Арчамболд си помисли, че те доста се бяха усъвършенствали, откакто започнаха атаките си към кръвопийците-капиталисти. Всяка операция вече грижливо се подготвяше, изучаваше се разположението на всеки обект и се избираха най-уязвимите точки. До голяма степен им помогна и един бивш инженер от компанията Голдън Стейт, уволнен за кражба. Той беше насъбрал достатъчно омраза към компанията, а парите на Бърдсонг още повече го убедиха да им сътрудничи. Останалите средства отиваха за експлозивни.

Един ден Бърдсонг се беше изпуснал за източника на средствата — от клуб „Секвоя“, които бяха убедени, че подпомагат „Светлина и енергия за хората“. Георгос беше много въодушевен от идеята, че една подобна надута организация подпомага революцията.

Отворът в мрежата беше достатъчно голям, за да могат Георгос и Ивет да се промъкнат на територията на подстанцията. Оттам нататък всичко беше предварително разчетено. Георгос прикрепи експлозива към трите големи трансформатора, разположени в подстанцията, Ивет му подаде детонаторите и свърза проводниците с часовниковия механизъм. След десет минути цялата работа бе завършена и трите заряда бяха по местата си.

Трите взрива щяха да бъдат едновременни. Оставаха единадесет минути. Георгос и спътницата му да стигнат до колата, която беше скрита в една близка горичка. Нямаха много време, но ако тичаха, можеха да успеят да се измъкнат от района, преди да се взривят трансформаторите. Той изкомандва на Ивет:

— Хайде! Тръгвай!

Ивет първа се измъкна през отвора в оградната мрежа. Георгос я последва. В същия този миг той чу звука на кола, която се спускаше по хълма. Той се послуша. Нямаше съмнение, че колата се движеше по чакълестия път, който водеше към подстанцията на GSP & L. Сто на сто бяха ония от охраната! Докато Ивет се канеше да му каже нещо, той я хвана за ръката и побягна през пътя към горичката. В момента, в който стигнаха до едни храсти, те се хвърлиха на земята и затаиха дъх.

Колата бавно се приближаваше към подстанцията. Георгос си помисли, че шансовете им да не бъдат открити бяха доста добри. Притесняваше го само фактът, че до експлозията оставаха само осем минути.

Колата спря само на няколко метра от Георгос и Ивет. От нея слезе един мъж в униформата на охраната на GSP & L, който носеше в ръката си фенерче със силен лъч. Той го насочи към оградата на подстанцията и тръгна да я обикаля. В този момент Георгос различи, че в колата имаше и един шофьор.

Внезапно първият се спря и насочи лъча надолу. Явно беше видял отвора в оградата. Той се провикна:

— Хей, Джейк! Обади се в централата! Бързо! Тук има нещо, което не ми харесва!

Георгос знаеше, че значение можеха да имат и секундите и че това, което щеше да направи, беше неизбежно. Той скочи на крака, като междуременно извади от пояса си ловджийски нож, който винаги носеше със себе си. Той почти беше стигнал до колата и вече протягаше ръка да отвори вратата. Вътре седеше един възрастен мъж с прошарена коса, който говореше по радиостанцията.

Георгос се хвърли върху него, измъкна го от колата, обърна го към себе си с едно движение и заби ножа дълбоко в гърдите му. Жертвата не успя дори да извика и с предсмъртен хрип се свлече на земята. Георгос извади ножа и потърси пистолета, който бе видял на кръста на мъжа от охраната. Той сграбчи оръжието, провери дали е зареден и махна предпазителя.

В този момент явно другият беше чул нещо подозрително и се бе запътил към колата.

— Джейк, какво става? Добре ли си?

Той беше извадил пистолета си, но не успя да го използва. Георгос го изчака да се приближи още няколко метра и стреля три пъти.

Георгос нямаше дори време да погледне часовника си. Той сграбчи Ивет и двамата се затичаха по хълма. Експлозията избухна, когато те бяха преодолели една трета от пътя си. Когато те вдигнаха глави от земята след взривовете, Георгос забеляза, че нещо беше различно. — Той беше изпълнил мисията си! Целият квартал беше тъмен.

Само минути по-късно те стигнаха до колата и се насочиха към града, оставяйки зад себе си Милфийлд.

3

— Когато спряха тока — каза Карен Слоун, — ние с Джоузи и Хъмпърдинк пътувахме към къщи.

— Кой е този Хъмпърдинк? — Ним изглеждаше изненадан.

Карен го дари с една от най-лъчезарните си усмивки.

— Хъмпърдинк е прекрасното ми микробусче. Толкова го обичам, че не мога просто да го наричам „микробусче“, затова му дадох име.

Те бяха седнали в гостната на Карен. След неколккратно отлагане поради служебната му заетост Ним бе приел поканата на Карен да вечерят заедно. Джоузи в момента беше в кухнята и приготвяше вечерята.

— Що се отнася до момента, в който спряха тока — продължи Карен, — ние таман се връщаме от кино, когато изведнъж всичките лампи изгаснаха. Знаеш ли, сега, когато имам Хъмпърдинк, мога да правя толкова неща. Например да ходя на кино, където има специални места за колички.

— Токът изгасна на площ близо петдесет квадратни километра... — каза Ним с въздишка.

— Ние тогава не знаехме това и Джоузи ме закара право в болницата Редууд Гроув, където се обръщам, когато имам проблеми. Те имаха генератор и аз останах там три дни, докато положението се нормализира.

— Аз всъщност знам за това. Когато спряха тока, аз се обадох в апартамента ти и тъй като никой не ми отговори, аз се обадох в болницата, която беше отбелязана на твоя картон. Те ми потвърдиха, че си там и аз престанах да се притеснявам.

— Беше ужасно! Не спирането на тока, а това, че са убили двама души.

— Да, наистина. И двамата бяха пенсионери, към които се обръщаме за помощ, тъй като няхаме квалифицирана охрана. За съжаление, впоследствие се оказа, че са нямали опит с по-сериозни нарушители, да не говорим за убийци.

— Още ли не са ги хванали?

Ним поклати глава.

— Това са хора, които ние и полицията преследваме от дълго време. Най-лошото е, че нямаме никакво понятие кои са и откъде действат.

— Не са ли организация — „Приятели на свободата“?

— Да, така е. Но полицията смята, че групата им се състои от не повече от десет-дванадесет души, водени от един организатор. Всичките досегашни инциденти си приличат. Който и да е, този човек определено е маниак.

Ним говореше разпалено. Последната експлозия беше причинила далеч повече щети от всички предшестваци. Спирането на тока беше засегнало изключително голям район и бе продължило от три дни до цяла седмица.

Повредите бяха поправени с неимоверните усилия на целия персонал на GSP & L, като някои от трансформаторите бяха взети назаем от други компании. И независимо от всичко това GSP & L отново бе критикувана, че не е могла да опази инсталациите си.

Депресиращ бе и фактът, че полицията отново нямаше никакви нишки. Разбира се, съществуваше още един запис на глас, идентичен с предходните касети, няколко влакна от плат, намерени на оградната мрежа, и съсирена кръв, която не се идентифицираше с тази на убитите. Но както сподели пред Ним един висш служител от полицията в момент на откровеност:

— Тези улики могат да бъдат полезни само когато имаш някого предвид. А ние в момента сме почти на същото място, откъдето започнахме.

— Нимрод — прекъсна мислите му гласът на Карен, — не сме се виждали почти два месеца. Липсваше ми.

— Съжалявам. Наистина.

Когато вече беше тук, Ним се чудеше как не беше идвал толкова продължително време. Карен беше красива както винаги и когато я целуна за добър ден, устните ѝ бяха също толкова нежни, както преди. Сякаш една дупка в пространството и времето се затвори.

Имаше и друго нещо: в компанията на Карен, Ним се чувстваше много спокоен, което с други хора рядко му се удаваше.

— Сигурно за теб това са били трудни месеци — каза Карен. —
Знам, понеже следях пресата и предаванията по телевизията.

Ним се намръщи:

— Обсъждането на проекта Турнипа. Казват, че съм се изложил.

Карен рязко го прекъсна:

— Нито един от двамата ни не го вярва. Това, което каза, беше
разумно, но вестниците почти не го отразиха.

В този момент влезе Джоузи, като носеше една табла в ръце.

Тя каза:

— Дами и господа, вечерята е сервирана!

Храната беше проста, но вкусна. В допълнение към вечерята
Ним беше донесъл едно изключително вино. Както и предишния път,
той хранеше Карен и между тях отново се появи онова чувство на
интимност и споделеност.

Само веднъж или два пъти той изпита угризения за причината,
която бе изтъкнал пред Рут за забавянето си — делова вечеря на GSP &
L. Но в същото време той разбираше, че случаят беше много по-
различен от онези, в които бе лъгал Рут. Може би тя и днес не му беше
повярвала, но с нищо не се издаде. За да се оправдае окончателно, Ним
направи простата сметка, че за изминалия месец не се беше прибрал
вкъщи за вечеря един-единствен път, но тогава действително бе
останал да работи до късно.

Разговорът на Карен и Ним течеше леко и свободно. Джоузи вече
бе донесла кафето, когато разговорът отново се завъртя около
микробуса на Карен, Хъмпърдинк.

— Не ти обясних всъщност, че аз не притежавам Хъмпърдинк.
Не мога да си го позволя. Регистриран е на името на баща ми, а аз само
го ползвам — каза Карен.

Причината беше в застраховката.

— Застраховките за хора с недъзи са безбожни, дори ако аз
никога не карам микробусчето. Затова всичко е на името на татко.

Тя продължи.

— Освен за застраховката много се притеснявам за парите, които
татко взе назаем, за да плати Хъмпърдинк. Неговата банка му отказа,
затова той отиде другаде, където обаче и лихвата е по-висока. Знам, че
ще му е трудно да изплати дълга си, защото бизнесът му не върви

добре, пък и на мен често се налага да помагат със средства. Но те казаха да не се притеснявам.

Ним каза замислено:

— Трябва да видим какво може да се направи... Аз мога да внеса някаква сума, пък евентуално и компанията...

Карен рязко го прекъсна:

— Не, в никакъв случай! Ним, аз ценя твърде много нашето приятелство, но никога няма да взема пари от теб. Освен това ти вече достатъчно ни помогна с Хъмпърдинк. Аз съм горд и независим човек. Надявам се, че ме разбираш.

— Да. Разбирам те и те уважавам за това.

— Чудесно! Уважението е едно от най-важните неща. Сега, скъпи Ним, мога ли да те попитам нещо направо?

— Каквото искаш, Карен.

— Можем ли някой ден да излезем, да отидем на концерт например?

Ним се поколеба само миг.

— Защо не?

Лицето на Карен се озари от усмивка и тя каза с ентузиазъм:

— Само трябва да ми кажеш кога си свободен и аз ще уредя въпроса. О, толкова съм щастлива!

Под влияние на импулса тя му каза:

— Целуни ме още веднъж, Нимрод!

Ним се доближи до нея, като зарови пръсти в дългата ѝ руса коса. Той беше възбуден както емоционално, така и сексуално. Помисли си, колко обещания можеха да крият следващите няколко минути, ако Карен беше както всички. След това той се отърси от тази мисъл и се отдели от устните на Карен. Той отново я погали по косата и се върна на мястото си.

— Ако знаех как, бих замъркала — каза Карен.

Ним чу дискретно кашляне, обърна се и видя Джоузи, застанала до вратата. Тя се беше преоблякла в кафява вълнена рокля. Ним си помисли, колко ли дълго Джоузи стоеше там...

— О, Джоузи — каза Карен, — вече си готова!

Тя се обърна към Ним и му каза:

— Днес Джоузи посещава семейството си.

— Да, готова съм. Но няма ли да ви сложа да легнете, преди да си тръгна?

— Да, може би — каза Карен и малко се изчерви. — Или пък да помоля мистър Голдман, ако няма нищо против...

Той каза:

— Само трябва да ми обясните какво да правя.

— Щом е така, всичко е наред — каза Джоузи. — Аз тръгвам, лека нощ.

След няколко секунди те чува как външната врата се затвори.

Когато Карен заговори, в гласа ѝ се чувстваха нервни нотки:

— Джоузи ще се върне чак утре сутринта. Обикновено идва една друга жена, но тя в момента е болна и затова ще дойде сестра ми Синтия. — Тя погледна часовника — Синтия ще дойде след час и половина. Можеш ли да останеш дотогава?

— Разбира се.

— Ако не можеш, ще помоля портиера Джимини.

Ним каза твърдо:

— За какво ти е Джимини! Нали съм тук и оставам!

— Много се радвам — Карен се усмихна. — Има още малко вино. Ще допием ли бутилката?

— Чудесна идея.

Ним отиде в кухнята, взе чаши и бутилката. Като раздели виното по равно, той поднесе на Карен едната чаша и ѝ помогна да отпие една глътка.

— Чувствам се чудесно! — каза тя. — И виното помогна, но не е само това.

Ним се наведе над Карен и отново я целуна. Тя му отговори също така пламенно както друг път, само че сега целувката беше по-продължителна.

— Нимрод — прошепна тя.

— Да, Карен.

— Мисля, че съм готова да си легна.

Ним усети как сърцето му заби по-силно.

— Кажи ми какво да направя.

— Първо извади от контакта кабела на количката ми.

Ним отиде от задната страна на количката и я освободи. На лицето на Карен се изписа палава усмивка:

— Следвай ме!

С помощта на системата, задвижвана с вдухване, количката се понесе пъргаво през дневната и стигна в спалнята, където леглото вече беше оправено.

— Сега какво следва? — попита Ним.

— Сега ме вдигаш от количката и ме слагаш върху леглото.

Ним я пренесе, както тя му бе обяснила, а след това под ръководството на Карен ѝ помогна с дихателния апарат. През нощта тя използваше респиратор с малка тръбичка, която държеше в устата си.

— По-късно ще те помоля да сложиш на гърдите ми респиратора, но не сега.

Тя лежеше на леглото с разпилени коси. Ним си помисли, че една подобна гледка би възхитила и самия Ботичели.

Той попита:

— А сега какво да правя?

— Сега, Нимрод... — тя се изчерви леко, — ме съблечи.

Очите на Карен бяха притворени. Ръцете на Ним трепереха и той не беше сигурен дали това, което му се случваше, беше насън или наяве. Беше ли сгрешил, като си мислеше, че чувствата му към Карен биха били само чиста любов, без секс? Но би било ужасно да направи това, като се възползва от безпомощността ѝ. Би ли могъл? Трябваше ли?

Ним беше разкопчал блузата на Карен. Той вдигна ръцете и, за да я съблече. Тя не носеше сутиен Малките ѝ гърди бяха с безупречна форма.

— Погали ме, Нимрод — това беше една молба.

Той плавно я погали по гърдите, а после се наведе и ги целуна.

Карен прошепна:

— Чудесно!

След малко тя му каза:

— Ципът на полата е отляво.

Той я разкопча и я свали.

Докато Карен лежеше гола. Ним продължаваше да бъде разяждан от съмнения.

Той продължи нежно да я милва, като вече знаеше кое най-много ѝ доставя удоволствие.

След малко тя прошепна:

— Искам да ти кажа нещо.

— Слушам те...

— Аз не съм девствена, Ним. Имаше едно момче... тогава бях на петнадесет. Случи се точно преди...

Тя спря да говори и Ним забеляза как очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Моля те, Карен, недей!

Тя поклати глава.

— Исках да ти кажа. Исках да знаеш, че не е имало никой друг през тези години.

Ним изчака думите ѝ да се отпечатат в съзнанието му ясно.

— Искаш да кажеш...

— Желая те, Ним. Именно сега...

— Боже мой!

Ним винаги се бе чудил как би се чувствал един мъж, който прави любов с парализирана жена. Дали жената щеше да бъде съвсем пасивна? Дали всичките тези усилия щяха да бъдат от страна на мъжа, без да получава нищо в замяна? И в крайна сметка дали изобщо би било удоволствие?

Отговорите идваха сами по себе си и всичките бяха неочаквани.

Карен му отговаряше, изискваше от него, възбуждаше го и го удовлетворяваше.

Да, в известен смисъл тя беше пасивна. Тялото ѝ, с изключение на главата, беше неподвижно. Но Ним можеше да усети реакцията и през кожата ѝ, през гърдите ѝ от нейните страстни възгласи. Това съвсем не беше подобно да правиш любов с манекен. И удоволствието не беше кратко. То продължаваше, защото нито един от тях не искаше това да свърши...

И след това... още веднъж те се върнаха към нежността, която изпитваха един към друг.

Ним лежеше неподвижно щастливо изтощен. Той размишляваше, какво ли си мисли Карен и дали не съжалява.

Като по телепатия Карен се раздвижи. Тя каза сънено, но щастливо:

— Този ден беше най-щастливият в живота ми.

Синтия каза:

— Имах тежък ден и бих пийнала нещо. Тук обикновено се намира скоч. Вие искате ли?

Ним ѝ каза:

— Бройте ме и мене.

Беше изминал един час, откакто беше правил любов с Карен, която вече спеше. Той усещаше, че също има нужда от едно питие.

По-голямата сестра на Карен беше дошла преди двадесет минути и влезе със собствения си ключ. Ним бе приключил с обличането малко преди това.

Тя се представи като Синтия Улуърт. Тя беше както различна от Карен, така и по някои неща двете си приличаха. За разлика от Карен, Синтия беше тъмнокоса, а фигурата ѝ беше приятно закръглена. Както изглеждаше от пръв поглед, Синтия беше силна и волева натура за разлика от Карен, но Ним си помисли, че това до голяма степен може да се дължи на развитието на житейския им път. Общото у двете сестри бе естествената им красота: изписани черти на лицето, добре очертани устни, големи сини очи и безупречна кожа. Вероятно и двете бяха наследили тази красота от майка им, Хенриета, която и сега пазеше следи от някогашната си красота. Ним си спомни, че Синтия трябва да е с три години по-голяма от Карен, тоест беше на четиридесет и две години, но изглеждаше значително по-млада.

По това време Синтия беше намерила уискито и бе приготвила двете питиета. Пестеливите ѝ и енергични движения издаваха, че е свикнала сама да се грижи за себе си. Това си пролича още от мига, в който тя влезе в апартамента, закачи мокрия си шлифер в банята и каза делово на Ним, след като се представи:

— Седнете и се отпуснете. Донесла съм един вестник, а аз в това време ще се погрижа за сестра си.

Тя беше влязла в стаята на Карен, чуха се само някакви шушукания, а когато излезе след петнадесетина минути, Синтия заяви, че Карен вече е заспала.

Сега, докато отпиваше глътка от пиетието си, тя каза:

— Аз знам какво се е случило тази вечер. Карен ми каза.

Изненадан от прямотата на думите ѝ, Ним само промълви:

— Разбирам.

Синтия само отметна главата си назад и се засмя.

— Уплашихте се, нали! Сигурно сте си помислили, че ще повикам ченгетата и ще ви обвиня в изнасилване!

Ним каза със сериозен тон:

— Не съм убеден, че бих желал или че е необходимо да обсъждаме този въпрос...

— Е, хайде сега!

Синтия продължи да се смее, после внезапно спря и стана сериозна.

— Виж, Нимрод, ако ми позволиш да те наричам така. — Съжалявам, че те накарах да се чувстваш неудобно. Трябва да ти обясня нещо. Карен смята, че си много мил, любящ и нежен мъж, и това, което се е случило тази вечер, за нея е най-хубавото в живота ѝ. Ако се интересуваш от странично мнение, аз изпитвам същите чувства.

Ним се вгледа в нея и за втори път тази вечер видя жена да плаче.

— По дяволите! Съвсем не исках така да се получи! — Синтия избърса сълзите си с една малка носна кърпичка. — Просто съм доволна и щастлива, колкото и самата Карен. Или почти толкова.

Ним явно вече не беше напрегнат. Това, което каза, беше само:

— Просто нямам думи!

— А аз имам да казвам още много неща. Искаш ли да пийнем още по едно?

Без да дочака отговор, тя напълни двете чаши. Когато се върна на мястото си. Синтия продължи, като грижливо подбираше думите си:

— Виж, Нимрод, важното е да разбереш едно нещо: Това, което се е случило тази вечер между вас с Карен, е нещо прекрасно и удивително. Може би не ти е известно, но мнозина гледат на парализираните като на прокажени. Понякога и аз съм била свидетел на подобни сцени, но най-вече Карен... И ето те тебе. Добрия принц от приказките, за когото Карен е просто жена... Боже мой!... Отново се разплаках!

Кърпичката на Синтия явно беше недостатъчна, затова Ним ѝ предложи своята. Тя го погледна с благодарност и продължи:

— Дори и дребните неща, които правиш... Карен ми каза...

Ним каза смутено:

— Виж, аз дойдох да видя Карен съвсем случайно.

— Повечето неща стават случайно.

— И това, което се случи между нас тази вечер... Просто никога не си го бях представял... То просто се случи.

— Разбирам — каза Синтия. — Само искам да ти кажа, че не трябва да съжаляваш или да имаш угризения! Просто няма да е честно.

Синтия се загледа замислено в една точка.

— Можеш ли да си представиш, че когато Карен беше на осемнадесет години, а аз на двадесет и една, аз я мразех?

— Трудно ми е да го повярвам.

— И въпреки всичко това е вярно. Мразех я, понеже към нея бе насочено всичкото внимание на родителите ни и на техните приятели. Понякога се чувствах така, сякаш изобщо не съществувам. За двадесет и първия ми рожден ден исках да направя голямо тържество, но родителите ми решиха, че не е подходящо заради Карен. И така, тогава Карен беше в болница, а ние с родителите ми изпихме по един чай и ядохме някаква скапана торта. Подаръците ми също бяха символични, понеже всичко, което имахме, отиваше за Карен. Срам ме е да го призная, но през онази нощ исках Карен да умре...

— И кога промени отношението си към нея? — попита Ним.

— Трябваше да минат доста години. А преди това изживях свой собствен период на угризения и вина, че аз съм нормална, а Карен не е. Чувствах се виновна заради нещата, които аз можех да правя, а тя не можеше — да играя тенис, да ходя на купони, да се целувам с момчета... — Синтия въздъхна. — Аз не съм била добра сестра.

— Но сега си.

— Доколкото мога, след като трябва да се грижа и за собствената си къща, съпруга и децата си. Започнах да се сближавам със сестра си, след като се роди първото ми дете. Сега ние сме най-добрите приятелки, които нямат тайни една от друга. Няма нещо, което тя да не ми казва.

Ним само се усмихна:

— Това вече го разбрах.

Те продължиха да говорят. Синтия му разказа за себе си. Омъжила се е на двадесет и две, донякъде за да се махне от вкъщи. Съпругът ѝ сменил няколко работи, а в момента продавал обувки. Ним предположи, че бракът им не е от най-успешните, но продължават да бъдат заедно заради трите си деца и поради липса на алтернатива. Преди да се омъжи, Синтия ходила на уроци по пеене и сега, четири пъти в седмицата, тя пееше в един второкласен бар, за да допълни мизерната заплата на мъжа си. Тази вечер тя нямаше ангажименти и щеше да остане с Карен, а съпругът ѝ щеше да се погрижи за децата. Докато си говореха, Синтия изпи още две чаши. Ним отказа.

След известно време Ним се изправи и каза:

— Време е да си ходя.

— Сега ще ти донеса шлифера. Но ако искаш, можеш и да останеш. Канаето в хола е свободно.

— Благодаря ти, но наистина трябва да тръгвам.

На раздяла Синтия го целуна по устните:

— Това е отчасти за Карен, отчасти за мен...

По пътя за вкъщи Ним се опитваше да се отърси от непочтените си мисли, но това трудно му се удаваше. Той продължи да разсъждава над въпроса, че по света има толкова много красиви жени, които са достъпни и с радост ще споделят с него някои удоволствия. Неговият опит му подсказваше, че и Синтия принадлежеше към тази категория.

Наред с всичко останало Ним беше голям любител и познавач на вината. Негова слабост бяха вината от Напа Вели, които се нареждаха сред най-добрите калифорнийски вина и съперничеха дори и на френските маркови вина. По тази причина той с удоволствие прие поканата на Ерик Хъмфри да го придружи до Напа Вели, макар че вече беше ноември месец и че нямаше ни най-малко понятие за целта на неговото посещение.

Оказа се, че поводът беше завръщането по родните места на един от най-изявените граждани на Калифорния, уважавания Пол Шърмън Йейл, който само допреди две седмици беше член на Върховния съд на Съединените щати.

Ако някой някога е заслужавал да бъде наречен „Мистър Калифорния“, то това беше единствено Пол Шърмън Йейл. Пример за това бе и изключителната му кариера, която се приближаваше към своя край. От осемнадесетата си година, когато завърши с отличие училище, до осемдесетата си годишнина, която неотдавна тържествено отпразнува, той заемаше все отговорни обществени постове.

Сенатор, а впоследствие и главен прокурор на Калифорния, той бе обявил безпощадна война на престъпността и бе успял да изпрати зад решетките най-основните действащи лица от престъпния свят. Той бе автор на няколко законопроекта, които защитаваха малцинствата, дребните земевладелци и рибарите.

Обществената му популярност беше толкова голяма, че следващата крачка в кариерата му би трябвало да е губернаторският пост, но вместо това той прие предложението на президента Труман да стане член на Върховния съд на Съединените щати. Около цялата му кариера никога нямаше нито скандал, нито намек за нечисти сделки, затова някои дори го наричаха „Мистър Неподкупност“.

Когато с течение на времето той стигнал до извода, че е направил всичко, което е могъл, тихо си подал оставката и цялото му семейство без излишен шум напуснало Вашингтон. Той отказа да бъде организирано шумно тържество в негова чест в Сакраменто, но за

сметка на това даваше скромен прием в родното си място Напа Вели, където семейството му смяташе да се установи.

Сред поканените беше и председателят на управителния съвет на GSP & L Ерик Хъмфри, който бе успял да издейства и допълнителна покана за помощника си Ним.

По време на пътуването Ерик Хъмфри се държеше доста сърдечно и явно неудоволствието му от Ним беше забравено. Както и друг път при подобни случаи, те обсъждаха някои бъдещи планове и проблеми на компанията, но за Ним целта на това пътуване оставаше все така неясна.

Независимо от това, че вече беше ноември, долината бе все така красива. Денят беше ясен и свеж, слънцето ярко грееше. Те преминаха през градчето Йонтвил и на няколко мили след него се отбиха по страничния път, водещ към винарната „Робърт Мондави“, където щеше да се състои тържествения обяд.

Почетният гост и съпругата му бяха пристигнали по-рано и в момента стояха в дегустационната стая и посрещаха пристигащите гости. Хъмфри, който познаваше семейство Йейл, им представи Ним.

Пол Шърмън Йейл беше дребен белокоп мъж с пронизателни сиви очи. За учудване на Ним той му каза:

— Очаквах с нетърпение да се запозная с вас, млади човече. Преди да си заминете, трябва да си намерим някое тихо кътче и да си поговорим.

Бет Йейл, омъжена за Пол Шърмън преди повече от петдесет години, когато той беше в началото на кариерата си, а тя бе негова секретарка, му каза:

— Мисля, че ще ви хареса да работите с Пол.

Ним едва изчака мига да остане насаме с Ерик Хъмфри, за да го попита:

— Ерик, какво става? Какво значи всичко това?

— Дадох дума да не казвам нищо предварително. Почакай и ще видиш.

Допълненият с вината от долината Напа обяд бе съпроводен и от речи и тостове, които за щастие бяха кратки. Първият тост беше за здравето на Пол и Бет, съпроводен с овации и ставане на крака. Почетният гост се изправи, за да отговори на тоста. Той говори близо половин час, но словото му беше казано с думи прости и приятелски.

В речта му нямаше никакви разкрития и нищо необикновено, това бяха думите на едно момче, което най-после се бе завърнало у дома.

— Аз още не съм готов да умра. Кой ли е? Но когато поема пътя към вечността, бих искал да се кача на автобуса именно оттук. Докато този автобус дойде, смятам да продължавам да живея активно и да помагам с каквото мога на Калифорния. След като го обсъдих с жена ми, която така или иначе се притесняваше да не би да стоя по цял ден вкъщи, аз реших да се присъединя към екипа на компанията Голдън Стейт. Няма да вземам показанията на електромерите, тъй като напоследък не съм добре със зрението, но бих могъл да бъда полезен като член на управителния съвет и говорител на компанията. От уважение към напредналата ми възраст ми е позволено сам да определям работното си време, но, мисля, че ще успявам да идвам навреме за обядите, които дава компанията. Моят нов началник, мистър Ерик Хъмфри, е тук сред нас. Вероятно той е дошъл да вземе номера на социалната ми осигуровка и работната ми характеристика.

Речта продължи в същия шеговит тон.

Малко след това Ерик каза на Ним:

— Какво да се прави, той настояваше това да се пази в тайна, докато обсъждахме вариантите, и после настояваше сам да го обяви. Това е причината, поради която не можех да те въведа в обстановката, макар че ти си този, който ще работи с Пол Шърмън, докато той се ориентира в обстановката.

След като приключи тържествената част, репортерите наобиколиха Ерик Хъмфри Той заяви.

— Както спомена господин Пол Шърмън Йейл, той ще поеме ролята на говорител на нашата компания не само пред обществеността, но и пред различните комисии и законодателни органи. Това е, което мога да ви кажа. Допълнителните детайли трябва тепърва да се уточняват.

В този момент Ерик Хъмфри изглеждаше особено доволен и имаше основания, мислеше си Ним. Не беше шега работа да привлечеш в GSP & L самия Пол Шърмън Йейл Той не само се ползваше с безупречна репутация, но и всяка врата щеше да се отвори пред него, стига да поискаше.

Телевизионните екипи вече се приготвиха да отразят първото изявление на новия говорител на GSP & L. За Пол Шърмън щеше да

има още много подобни изявления. Ним си помисли, че той трябваше да прави тези изявления, ако не беше се провалил тогава. Докато наблюдаваше сцената. Ним почувства в сърцето си остра завист и съжаление.

— Наред с всичко останало — казваше Бет Йейл на Ним с откровеност, която беше характерна за нея — имаме нужда и от парите. Никой не е направил състояние по време на службата си във Върховния съд, а и животът във Вашингтон е толкова скъп, че почти нищо не сме спестили. Бихте ли сложили още едно дърво в камината?

Те седяха пред камината в една малка, спретната къща, която се намираше недалеч от мястото, където се бе състоял обядът. Семейство Йейл бяха наели тази къща, докато намерят нещо по-подходящо.

Ним сложи още едно дърво в камината и размести другите две така, че огънят лумна игриво.

Преди половин час самият Пол Шърмън се беше извинил и беше отишъл да подремне или, както самият той се изрази, „да зареди батериите си“. Преди това те бяха говорили повече от два часа за проблемите на GSP & L.

Предвиденият разговор „в някое тихо ъгълче“ не можа да се реализира по време на обяда, тъй като беше извънредно трудно за Пол Шърмън да се отърве от безбройните си почитатели. По тази причина той предложи на Ним да ги посети в къщата им.

— Млади човече ако правя нещо, искам наистина да го правя — каза той Тъй че нека пристъпим Ерик ми каза, че ти можеш да ме въведеш най-добре в нещата.

Така и направиха Ним детайлно обясни настоящето положение, политиката и проблемите на GSP & L, докато Пол Шърмън го прекъсваше от време на време с някой точен и на място въпрос За Ним това се оказа стимулиращо упражнение за ума, каквото е играта с шах с достоен противник.

Докато съпругът ѝ си почиваше, Бет Йейл почерпи Ним с чай, а скоро след това се появи самият Пол Шърмън.

Той се настани удобно в едно кресло, сипа си чаша чай и каза:

— Бет, надявам се, не си преуморила гостенина с нашите фамилни истории? Сега да се върнем към GSP & L.

Той се обърна към Ним:

— Много съм обезпокоен, предполагам и вие, за саботажите и убийствата, които стават напоследък. Как се наричаше тази група, която пое отговорността?

— „Приатели на свободата“.

— Да, действително. Знаете ли дали полицията е напреднала в разследването си?

— Очевидно не много.

— Защо тези хора го правят? — намеси се Бет Йейл. — Не мога да го разбера...

Ним ѝ отговори:

— Някои хора в компанията доста размишляваха по този въпрос и, може да се каже, че имаме някакви заключения.

— Какви „заключения“?

Ним се поколеба за миг. Той беше споменал този факт под влиянието на импулси, сега донякъде съжаляваше. Но нямаше как, трябваше да отговори на въпроса.

Ним обясни, че теорията на полицията свързва „Приатели на свободата“ с доста малка група хора, чийто лидер и мозък е едноединствено лице.

— Ние мислим — продължи той, — че ако успеем по някакъв начин да проникнем в мислите на лидера им, би било много по-лесно да се ориентираме за следващите му ходове и да го хванем.

Това, което Ним не спомена, беше, че подобна идея му бе хрумнала след последния атентат, когато бяха убити двамата служители от охраната. Оттогава той се бе събирал неколккратно с Хари Лондон, Тереза Ван Бърен и Оскар О'Браян и всички заедно отчаяно се мъчеха да вникнат в същността на хипотетичния предводител на организацията. Първоначално Оскар О'Браян го бе обявил за „губене на време“, но впоследствие се присъедини към групата и с рационалното си мислене на юрист до голяма степен допринесе за общата концепция.

— Вие предполагате, че вашето „лице Х“ е мъж — каза Пол Шърмън. — Не е ли също толкова възможно това да бъде жена?

— Съществува такава възможност, но всички сведения навеждат на мисълта, че е мъж. Например гласът на магнетофонната лента. Решихме, че и в историята лидери на подобни групировки са били мъже; психолозите твърдят, че женските умове са твърде логични и

трудно се впечатляват от подобни революционни идеи. Вероятно Жана Д'Арк е била само едно изключение.

Пол Йейл се усмихна:

— Какви други идеи имате?

— Смятаме, че макар и водачът на групата да е мъж, там почти със сигурност има и жена, която е много близо до него.

— Какво ви кара да мислите така?

— Съществуват много причини: първо — водачът на групата е изключително славолюбив. Това достатъчно ясно си личи от записите. Второ — той е много мъжествен. Ние много пъти прослушвахме записите, за да намерим и най-малкия намек за хомосексуалност, но не открихме нищо подобно. Напротив, изборът на думите и тонът говорят, че имаме насреща си млад и силен мъж.

Бет Йейл следеше разговора с интерес.

— Значи твърдите, че вашият „Х“ е мачо? И на каква мисъл ви навежда това?

— На мисълта за жена, естествено. Помислихме си, че един подобен тип не би издържал да няма жена до себе си. Тази жена вероятно също е посветена в цялата история, тъй като нашият „Х“ най-много се нуждае от възхищение към „героичния“ му образ.

— Е, какво пък — каза Пол Йейл. — Вие вероятно имате още теории. Но това са само предположения и фантазии.

— Да, така е. — Ним се почувства доста неудобно пред зоркия поглед на член на Върховния съд на страната. Всичко това, което беше казал, му се струваше доста абсурдно, особено когато ги нямаше останалите трима от групата за разследване. Той реши да не споделя останалите им изводи, макар и да ги имаше в главата си ясно формулирани.

Той си помисли, че отношението на Пол Йейл беше може би именно този студен душ, от който имаха нужда. Още утре той щеше да го сподели с останалите и да предложи да зарежат детективската работа и да оставят тези проблеми за разрешаване на полицията. ФБР и останалите подобни отдели и отделчета.

Мислите му бяха прекъснати от прислужницата, която заяви:

— Дойде колата за мистър Голдман.

— Благодаря ви — каза Ним.

Той се изправи и каза на семейство Йейл:

— За мен беше удоволствие да се запозная и с двама ви. И когато и да ви потрябва моята помощ, сър, аз съм на разположение.

— Вероятно съвсем скоро ще ми се наложи. На мен също ми беше много приятна нашата беседа — в очите му заиграха пламъчета — или поне основната част от нея.

Ним веднага си направи извода, че при разговори с хора от нивото на Пол Шърмън Йейл ще трябва да се придържа само към фактите.

Големият удар за Хари Лондон дойде съвсем неочаквано.

Началникът на отдела за защита на имуществото седеше в малкия си остъклен офис — той все още не се беше сдобил с солидно помещение за работа — когато чу звъненето на телефона при секретарката му. След малко звънна и неговият апарат.

Той лениво вдигна слушалката, напълно в унисон с настроението му в момента. Просто през последните два месеца нищо особено не се бе случило, което да има пряка връзка с неговия отдел. В края на лятото компютърните изследвания показаха, че съществуват повече от тридесет хиляди вероятни случая на кражба на електроенергия и в момента целият му отдел проверяваше случаите един по един.

Резултатите обаче не бяха еднозначни. В някои от случаите съществуваха достатъчно улики, за да бъдат подведени нарушителите под съдебна отговорност, но в повечето случаи нещата бяха доста объркани и не можеше да се направи категоричен извод.

За всички от отдела тази задача беше мудна и тягостна. И именно по тази причина този следобед Хари Лондон беше в подобно отпуснато състояние.

— Даа — каза той провлачено в слушалката.

Чу се съвсем слабо доловим шепот:

— Мистър Лондон ли е?

— Да.

— Обажда се Ърни, портиерът на сградата „Зако“. Мистър Ромео ми каза да се обадя на него или на вас, ако ония момчета се върнат. Тук са пак.

Краката на Хари Лондон изведнъж се намериха на пода, а той самият се изправи.

— Същите, които подправиха показанията на брояча?

— Същите са. Дойдоха и със същия камион. В момента пак вършат нещо. Слушайте, не мога да говоря повече от минута.

— Недейте да говорите тогава, а слушайте внимателно. Запишете номера на камиона.

— Вече го записах.

— Чудесно! Някой от нашите хора ще дойде по най-бързия възможен начин. Докато сме на път, по никакъв начин не внушавайте на тези хора никакви подозрения, но ако тръгнат да си ходят, задръжте ги по някакъв начин.

Докато говореше по телефона, Хари Лондон натисна копчето на бюрото си, с което викаше секретарката си.

В гласа по телефона очевидно все още имаше никакви съмнения:

— Ами, ако мога... Слушайте, мистър Ромео ми каза, че ще ми бъде заплатено...

— Ще си получиш своето, приятелче. Имаш ми думата. Сега просто прави това, което ти казах. Аз тръгвам — каза Лондон и затвори телефона.

В този момент секретарката му Сузи вече стоеше на вратата. Той ѝ каза:

— Ще имам нужда от помощта на полицията. Обади се на лейтенант Ванески, знаеш къде да го намериш. Кажи му, че е случаят, за който очаквах информация. След това се свържи с Арт Ромео. Кажи му същото и да тръгне веднага към сградата „Зако“.

— Разбрано, мистър Лондон!

— Чудесно, момичето ми! — подхвърли той и се затича към асансьора, който щеше да го отведе в подземния гараж.

По пътя той си мислеше, че ако движението не беше натоварено и при малко повече късмет щеше да бъде при сградата „Зако“ след около десет минути.

Явно беше обаче, че Хари Лондон беше недооценил движението и многото хора, наизлезли да пазаруват за коледните празници. Пътуването до въпросната сграда, която се намиреше на другия край на града, му отне близо двадесет минути.

Когато пристигна на мястото, той веднага разпозна една от полицейските коли, която беше лишена от обичайните отличителни белези. От нея излизаха двама души с цивилни дрехи. Единият от тях бе лейтенант Ванески. Хари Лондон благодари на късмета си: лейтенант Ванески беше стар негов приятел, на който не се налагаше да се дават излишни обяснения.

— Какво става, Хари?

Ванески беше млад и амбициозен. Тялото му беше добре тренирано и за разлика от колегите си се обличаше добре.

Лондон отговори:

— Спешно позвъняване, Борис. Да тръгваме.

Двамата тръгнаха със забързани крачки към входа на сградата.

Преди около двадесет години тази сграда е била модерна и солидна. Точно такава, в каквата би наела помещения брокерска къща или рекламна агенция. Сега обаче следите на времето си личаха и повечето от най-добрите фирми-наематели се бяха преместили в по-нови сгради. Ясно беше като бял ден, че сградата в настоящето и състояние носеше значително по-малки доходи на собствениците си.

Всичко това Хари Лондон беше научил при предишното си разследване.

Близо до входа те видяха един слаб и немощен човек, който подреждаше кофите за боклук. Той ги изгледа за момент и се отправи към тях.

— Мистър Лондон? — без съмнение това беше същият шепот, който бе чул по телефона.

— Вие вероятно сте Ърни, портиерът?

Мъжът поклати глава утвърдително:

— Именно.

— Още ли са тук тези хора?

— Вътре са — каза портиерът и посочи една от металните врати на първия етаж.

— Колко са?

— Слушайте, к'во става с моите мангизи?

— За Бога! — нетърпеливо каза Лондон. — Ще ги получите!

Лейтенант Ванески се намеси:

— Има ли някой друг тук?

— Само аз съм.

— Много добре — каза лейтенантът, като взимаше контрол върху положението.

Той каза на неговия помощник и на Лондон:

— Ще влезем бързо, Хари. Ти влизаш последен. Докато ние сме вътре, ти пази на вратата.

На пазача той нареди:

— Вие чакайте тук.

Той сложи ръка на металната дръжка на вратата и каза:

— Сега!

Вратата се отвори и те се втурнаха вътре.

В помещението работеха трима мъже. По-късно Хари Лондон щеше да напише в отчета си: „Дори и да им бяхме изпратили предварително списък с уликите, които са необходими, нямаше да се справят по-добре.“

Електрическото табло, инсталирано от GSP & L, беше отворено, от него стърчаха изолационни ленти, които трябваше да обвият превключвачите и по този начин да намалят с една трета отчетените разходи на електроенергия. На няколко метра от таблото се виждаше уредът, отчитащ разхода на газ, заедно с допълнителните устройства, които препятстваха правилното отчитане. Необходимите за въпросните операции инструменти бяха разхвърляни наоколо.

Ванески заяви отчетливо:

— Полиция! Не мърдайте и оставете всичко по местата!

В мига, в който чува шума на отварящата се врата, двама от мъжете се обърнаха по посока на звука. Третият, който в легнало положение работеше върху газоизмервателния уред, само повдигна глава. И тримата бяха облечени в акуратни гащеризони, носещи емблемата на компания, обслужваща електро- и газови установки.

Единият от мъжете, които бяха близо до вратата, беше едър и с фигура на борец. Под навитите му ръкави се показваха мощни мускули. Другият беше съвсем млад, почти момче. На неговото лице веднага се изписа страх.

Обаче високият брадат мъж запази самообладание и дори посегна към един гаечен ключ.

В този момент лейтенант Ванески извади пистолета си и извика:

— Още едно движение и стрелям! Пусни ключа веднага!

Другият детектив също беше извадил оръжието си и на брадатия мъж не му оставаше нищо друго, освен да се подчини.

— Всички до стената! Не мърдай и не предприемай нищо! — извика лейтенант Ванески.

В този момент и третият човек се бе изправил. Той се оказа доста по-възрастен от останалите. В очите му се четеше страх и желание да побегне всеки момент.

След броени минути и тримата бяха с белезници.

— Е, добре, Хари — каза Ванески. — Сега можеш ли да ни обясниш за какво всъщност става дума?

— В момента притежаваме всичките необходими улики за значителна кражба на електроенергия и газ.

— Ще се закълнеш ли за това в съда?

— Естествено. Ще ви дадем за свидетели толкова експерти, колкото са необходими.

— Чудесно.

Ванески се обърна към тримата мъже до стената:

— Не се обръщайте и слушайте внимателно. Вие сте арестувани и аз съм длъжен да ви запозная с вашите права. Не е нужно да давате изявления, но в случай че го направите...

След като привърши обичайното за случая изявление, Ванески направи знак на Браун и Хари Лондон и тихо им каза:

— Трябва да разделим тези пиленца. Като го гледам, момчето сто на сто ще проговори. Браун, обади се по телефона и повикай още една кола.

— Дадено — каза детектив Браун, докато прибираше пистолета си и се запътваше към вратата.

Вратата към стълбището остана отворена и можеше да се чуе шум от забързани стъпки. Хари Лондон и лейтенант Ванески се обърнаха към вратата, но за тяхно облекчение се появи Арт Ромео.

Хари каза на заместника си:

— Този път ги спипахме. Само погледни.

Дребният мъж, който, както обикновено, самият той изглеждаше като представител на подземния свят, се огледа наоколо и тихо подсвирна.

Лейтенант Ванески, който познаваше Арт Ромео още преди той да беше постъпил на работа в GSP & L, му каза:

— Ако това, което виждам, е фотоапарат, снимай и не си губи времето!

— Точно това ще направя, лейтенант — отговори му Ромео, докато нагласяваше светкавицата си.

Докато той изщрака няколко кадъра, пристигнаха още двама полицаи, придружени от детектив Браун.

След малко арестуваните бяха изведени от сградата, като най-младият беше отделно от останалите. Един полицај остана да пази уликите, а останалите поеха към полицейското управление. Ванески каза на Хари Лондон:

— Искам да разпитам момчето лично. Ще те държа в течение.

— Ванески, естествено, беше съвсем прав — обясняваше Хари Лондон на Ним Голдман. — Момчето беше само на осемнадесет, току-що завършило търговското училище. Естествено, всичко си призна. И по-нататък Ванески и Браун използваша неговата информация, за да притиснат до стената и другите двама.

Бяха изминали четири дни от случая в сградата „Зако“. Веднага след като се бе върнал, Хари Лондон бе информирал Ним накратко за случая. В настоящия момент те обядваха в стола на GSP & L, предназначен за висшите служители на компанията.

— Продължавай! — каза му Ним. — Кажи ми повече подробности!

Разговорът спря за момент, за да могат и двамата да се насладят на задушеното агнешко, което беше един от специалитетите на заведението.

— Както ми предаде Борис Ванески, едрият висок мъж, Каснер, не е говорил много. Той има полицейско досие, арестуван е неколkokратно, но не е осъждан. По-възрастният мъж успял да каже някои интересни неща, преди да се усети. Но вече полицията разполагала с необходимата информация и с камиона им.

— Да, какво стана с камиона? Полицията конфискува ли го?

— Точно така! — Хари Лондон продължаваше да бъде в отлично настроение през последните няколко дни — Камионът беше натоварен дори с повече улики, отколкото открихме на мястото. Имаше електромери, пломби, специални кабели, пригодени за размерите на броячите, вътре имаше каквото ти душа желае. И, естествено, повечето неща бяха крадени. Тези неща в магазина не можеш да ги намериш. Явно тези хора се снабдяват от самата компания и в момента разследваме кой може да е техният съучастник.

— Какво открихте за униформите на компанията, обслужваща електро- и газови установки?

— Много неща. В камиона имаше достатъчно улики, за да поиска лейтенант Ванески ордер за обиск на въпросната компания. Той

го получи бързо и полицията им направи посещение, преди изобщо да се усетят.

— Ще ти изстине агнешкото. Много е вкусно — каза Ним.

— Не се и съмнявам. Защо не ме уредиш да си хапвам по-често тук?

— Ако продължаваш с тези удари като миналата седмица, ще ядеш тук, без дори още да си го осъзнал.

Залата за хранене, която беше предназначена за служители от ранга на вицепрезиденти, не се отличаваше с някакво особено обзавеждане или украса, но за сметка на това храната беше наистина фантастична и превъзхождаше с няколко нива това, което се предлагаше в основния стол.

— Да се върна към въпросната компания, казва се „Куйейл“. Те имат доста добър законен бизнес. Работят с двадесет и пет камиона. Имат също така и мрежа от изпълнители, на които възлагат работа. Както изглежда в момента, и аз пак ще употребя думите на лейтенант Ванески, явно законният им бизнес служи за прикритие на големите операции по кражба на електроенергия. В помещенията на компанията открихме подобни артикули, както и в камиона от сградата „Зако“.

— Можеш ли да ми обясниш защо една подобна компания, която си има законен бизнес, ще се занимава с кражба на електроенергия?

Хари Лондон само повдигна рамене:

— Най-вероятна е тривиалната причина: парите. Както и в други подобни компании бизнесът замира поради високите цени. А ако услугите им са нелегални, те могат да искат пет и шест пъти по-високи такси. И организациите, в случая наемателите на сградата „Зако“, са още по-склонни да приемат услугите им, понеже техните икономии ще бъдат още по-големи. Има още един важен момент, Ним. Това е, че досега всичко това им се е разминавало.

— Както съдя по думите ти, има още доста неща за разкриване?

— Цяло кълбо. И може би ще минат месеци, преди картината да се изясни. Засега нещата са в наша полза. Областният прокурор лично се е заинтересувал от случая, пък и в компанията „Куйейл“ са се водили детайлни отчети за извършената работа и за фирмите, които понякога са използвали.

Ним попита:

— И полицията разполага ли с тези документи?

— Вероятно в момента са при областния прокурор. Бяха открити в офиса им по време на обиска. Единственият проблем е, че никъде не е означено кои от извършените услуги са законни и кои — не. Тук на помощ идват хората от моя отдел.

— По какъв начин?

— Проверяваме всяка от услугите, която компанията „Куейл“ е извършила през изминалата година. В техните отчети прецизно е отбелязано във всеки от случаите какви материали са били използвани. Ако сме в състояние да докажем, че някои от материалите са били откраднати и използвани за незаконни цели, а в повечето случаи явно ще можем да го направим, областният прокурор ще може да приготви един доста добър процес.

Ним размишляваше над информацията, която беше получил. Той попита Хари Лондон:

— Какво ще стане с компанията, притежаваща сградата „Зако“, и с всички останали компании, за които те са извършвали незаконни услуги? Би трябвало да се заемем и с тях, не мислиш ли?

— Съвсем си прав. Вероятно в счетоводните им книги са отбелязани сумите, които са изплатили на „Куейл“. Това е достатъчно основание, за да заведем дела и срещу тях.

Гласът на Хари Лондон издаваше нарастващия му ентузиазъм.

— Казвам ти, Ним, този път ги хванахме. Сигурно доста известни имена ще бъдат замесени в тази история.

— Вероятно председателят на управителния съвет ще поиска подробен доклад за случая, както и отчети за хода на следствието.

— Ще ги има. Ти също.

— Как си с хората? Ще се справиш ли с тези, които имаш в момента?

— Не съм сигурен, но ако имам нужда от помощ, ще ти кажа следващата седмица.

— Какво ще стане с тримата арестувани?

— В момента са пуснати под гаранция. Полицията охранява момчето, тъй като възнамеряват да го използват за свидетел по делото. Впрочем, той спомена, че само най-доверените екипи на „Куейл“ са се занимавали с незаконните операции. Ако успеем да установим кои точно екипи, задачата ни още повече ще се улесни.

— Нещото, което все още не ми е ясно, е защо, след като са извършили вече необходимите операции в сградата „Зако“, са се върнали отново?

— Това е най-смешното — отговори Лондон. — Както е казало момчето на Ванески, някой ги е предупредил, че ние с Арт Ромео душим наоколо, и те са решили да преработят системата, за да бъде кражбата в по-малки мащаби. Ако бяха оставили нещата, както си бяха, можехме още да си чакаме.

— Хари, ще ти изстине яденето.

По-късно след обяд Ним беше в кабинета на Ерик Хъмфри, като му излагаше основните постановки от доклада на завеждащия отдел „Защита на собствеността“.

— Това е един доста добър подарък за Коледа — каза му Ним.

Хъмфри изрази накратко задоволството си, усмихна се на забележката на Ним и остави темата настрана. Както Ним усещаше, имаше много по-важни неща, които в момента занимаваха ума на председателя на управителния съвет.

Първото беше Турнипа, второто — водата, а третото — нефтът.

Публичното обсъждане на проекта Турнипа протичаше дори по-бавно от очакваното. Вероятно щяха да минат месеци, преди да бъде завършен настоящият първи етап, като следващите етапи можеха да отнемат години. Що се отнасяше до останалите комисии, там обсъжданията дори още не бяха започнали.

В резултат на това Оскар О'Браян беше променил предварителните прогнози, че обсъждането ще продължи седем-осем години. Вчера той каза в доклада си:

— Както вървят нещата, могат да минат и десет години, преди да получим разрешение за строителство. Ако изобщо го получим.

Останалите проекти — Девилс Гейт и Финкасъл, се придвижваха също толкова бавно.

В същото това време ръководството на GSP & L осъзнаваше, че денят, в който обществените потребности от електроенергия ще надминат възможностите на компанията, необратимо се приближава.

Другият проблем на председателя на управителния съвет беше водата. Независимо от двете силни бури, съпроводени с проливни

дъждове, количеството на сезонните води в Калифорния беше изключително недостатъчно. Ранната суша беше опустошила резервоарите и пресушила язовирите. Снегът, който падаше винаги по това време в планините на Сиера Невада, беше съвсем малко, а за една компания като GSP & L снегът през зимата беше равностоеен на пари в банката. През пролетта той се топеше, правеше реките пълноводни и осигуряваше работа на хидроелектроцентралите за цялото лято.

Тази година явно количеството електроенергия, произвеждано от електроцентралите, щеше да бъде сведено до двадесет и пет процента поради липсата на снежна вода.

Голям проблем беше и газьолът.

За GSP & L, както и за другите електрически компании, газьолът представляваше най-голямата въпросителна и най-голямото безпокойство. Несигурността в цените и в доставките беше надвиснала над GSP & L като черен облак, защото голяма част от мощностите на компанията се нуждаеха от горивото, което в повечето случаи беше вносно.

Вече започваше да се усеща и недостигът на газ. Недостигът на газьол, газ и вода много обезпокояваше Ерик Хъмфри, Ним и другите членове на ръководството на GSP & L. Понякога те дори предпочитаха да не мислят за тези проблеми, понеже ги побиваха тръпки.

— Как мислите, има ли някакъв шанс губернаторът да промени мнението си в полза на проекта Турнипа? — попита Ерик Хъмфри Пол Шърмън Йейл. — Все пак при очертаващата се енергийна криза би могъл да премисли.

Пол Шърмън Йейл се беше присъединил към Ним в кабинета на Ерик Хъмфри малко след като Ним бе приключил доклада по кражбата на електроенергия. Преди един ден новият говорител на GSP & L беше посетил губернатора в Сакраменто.

— Губернаторът намира тези аргументи за основателни и се колебае. Вчера се видях с него и го помолих да направи изявление в полза на Турнипа. Бих казал, че шансовете са 60 на 40% в наша полза.

— Радвам се да го чуя — каза Ерик Хъмфри, чието настроение видимо се подобряваше.

Ним още веднъж си помисли колко мъдро бе решението на Ерик Хъмфри да привлече в компанията Пол Шърмън. Той явно имаше достъп до кабинета на губернатора и до членовете на законодателната комисия, когато си пожелае.

— Господа, трябва да ви кажа, че в Сакраменто до голяма степен се притесняват за нефта и горивата. За тях е почти неизбежно въвеждането на лимит за използването на бензина.

— Лично аз бих сметнал това за много полезно — каза Ерик Хъмфри. — С тези големи автомобили американците наистина се отнасят към разходите на бензин доста неикономично. За европейците това дори сигурно изглежда като безотговорност.

Ним едва се въздържа да не напомни на председателя на управителния съвет за неговата собствена голяма кола. Вместо това той каза:

— Предполагам, че в Сакраменто им е ясно, че е много по-икономично нефтопродуктите да се използват за производство на електроенергия, отколкото за гориво за автомобилите.

Пол Шърмън Йейл се усмихна.

— Мога да ви уверя, че не пропускам нито един повод, за да им го напомня.

Ним се подсети, че преди една седмица Пол Шърмън наистина излезе с подобно становище в телевизионната програма „Срещи с пресата“, където той показва забележително познаване на проблемите на GSP & L, независимо че бе в компанията отскоро. Докато гледаше предаването по телевизията, Ним отново бе почувствал съжаление, че не е вече говорител на компанията, но трябваше да признае, че Пол Шърмън се справяше изключително добре.

— Предполагам, че GSP & L все още включва в своите програми изграждането на електроцентрали — каза Пол Шърмън.

— Официално — да — отговори му Ним. — В момента в строителство са две атомни електроцентрали, за които получихме разрешение малко преди времето, когато получаването на подобно разрешително би било абсурдно. Също така сме подали документи за още две атомни електроцентрали, но там положението е почти безнадеждно. Тоест неофициално... — Ним само сви рамене.

— Вече е факт — допълни Ерик Хъмфри, — че одобряването на подобен проект в Калифорния е почти невъзможно. Единственото

сигурно нещо е, че дебатите „за“ и „против“ атомната енергия ще продължават, но без да има някакъв резултат. А ние не можем да чакаме.

Ерик Хъмфри се върна към тяхната предишна беседа за нефта.

— Мисля си, че ако аз бях някой от арабските страни, също надали бих се съгласил да приемам хартиените пари в замяна на моя нефт. Сигурно бих предпочел злато или поне валута със стабилно златно покритие. Чудя се, ако настане подобна ситуация, дали Съединените щати ще са готови да се простят с част от златния си резерв...

— Дали действително имаме толкова злато, колкото се предполага, че трябва да имаме? — попита Ним. — Съществуват съмнения по този въпрос.

Ерик Хъмфри изглеждаше учуден, докато Пол Шърмън само се усмихваше.

— Абониран съм за финансовия вестник на Хари Шулц. Там често пъти пишат неща, които се оказват верни, но които другите вестници не желаят да публикуват. Там четох една статия за двама души, които доста се съмняваха, че състоянието на златния ни резерв е такова, каквото го очакваме. Единият беше вашингтонски адвокат, доктор Петер Бетер, съветник на Търговската банка на Съединените щати, а другият — Едвард Дърел, индустриалец.

Пол Шърмън добави:

— Мнозина във Вашингтон са чували за случая, но малцина го признават. Между другото, аз също съм абониран за този вестник.

— Това, за което става дума в статията, е, че Бетер и Дърел твърдят, че златото във форт Нокс не е било ревизирано от 1953 година. Но също сочат, че голямо количество от златото не е чисто, тъй като в преработените монети е имало и сребро, мед и други примеси. Само този факт ще намали запасите поне с 20%.

— Никога не съм чувал за това — каза Ерик Хъмфри.

Ним продължи:

— Има и още нещо. Предполага се, че по време на кризата на долара през 1960 година доста от златото е било използвано, за да се закрепят валутата с намерението по-късно количествата да бъдат възстановени. Но това не стана.

— В такъв случай защо го държат в тайна?

Пол Йейл се намеси:

— Отговорът е много прост. Ако целият свят научи, че доларът не е осигурен от златен резерв, ще настъпи паника на валутния пазар.

Той се замисли и добави:

— И във Вашингтон имаше много слухове за това изчезнало злато. Твърдеше се, че всеки новоназначен държавен казначей е трябвало да се закълне да пази тайна, преди да му бъде разкрит този факт. Едно нещо обаче е сигурно — правителството никога няма да позволи независима комисия да ревизира златните запаси във Форт Нокс. Не зная дали това, което твърдят Бетер и Дърел, е вярно, но не бих се учудил. Колко по-странни неща са ставали във Вашингтон.

Ерик Хъмфри въздъхна:

— Има дни, в които ми се иска моят помощник да знае по-малко да чете по-малко и поне веднъж да сложи юзди на безспирно търсеция си ум. Имам толкова много грижи — Турнипа, водата, нефта... Сега той прибави към тях и златото.

В своя кабинет в сградата на клуб „Секвоя“ Лаура Бо Кармайкъл се колебаеше дали да подпише чека, който лежеше пред нея. Той беше за двадесет и пет хиляди долара.

Парите бяха записани в сметката на клуб „Секвоя“ за проекти с особена важност. Бенефициентът беше „Светлина и енергия за хората“.

Тези пари бяха втората вноска от уговорените преди пет месеца петдесет хиляди долара. Първото плащане беше извършено веднага след като беше сключено секретното споразумение между клуба и „Светлина и енергия за хората“. Сега беше дошло времето за втората вноска.

Чекът вече беше подписан от Родерик Причет, секретаря на клуб „Секвоя“. Оставаше само подписът на Лаура Бо Кармайкъл, за да бъде всичко в ред. Но тя още се колебаеше.

Самото решение за съвместни действия на клуб „Секвоя“ и организацията „Светлина и енергия за хората“ винаги я бе изпълвало със съмнения и преди да подпише договора, и след това.

Тези съмнения бяха подсилени от събитията на публичното обсъждане на проекта Турнипа, където според нея Бърдсонг се бе държал отвратително. Всичко в нея негодуваше срещу неговите просташки маниери, театрални прояви и циничния му речник.

Сега тя отново си задаваше въпроса: Дали не беше сгрешила, когато даде гласа си в подкрепа на това решение? Дали по някакъв начин толкова уважаваният клуб „Секвоя“ не развали репутацията си, като се свърза с тази организация? Ами ако всичко това стане публично достояние?

Може би трябваше да се присъедини към Присила Куин, която ясно изказа мнението си за Бърдсонг?

Лаура Бо Кармайкъл вече съжеляваше за решението си.

Тя остави чека настрана и се обади на Родерик Причет по вътрешния телефон:

— Родерик, би ли дошъл за момент?

— Струва ми се — каза му тя след няколко минути, — че можем да си помислим дали да плащаме втората вноска. Ако първата беше грешка, не е нужно да я правим по-голяма.

Родерик Причет изглеждаше учуден. Той свали очилата си и започна да ги бърше с кърпичка. Този типичен за него жест му позволяваше да спечели време.

— Не ви ли се струва, госпожо председател, че едно подобно действие би било нарушение на договора, подписан от нас и до момента надлежно изпълняван от ответната страна?

— Но дали е изпълняван? Какво получихме за първите двадесет и пет хиляди, истерията на Бърдсонг на обсъждането на Турнипа?

— Бих казал — продължи Причет, като внимателно подбираше думите си, — че Бърдсонг по този начин постигна много. Тактиката му беше определено груба, но той привлече вниманието на средствата за масова информация и го фокусира върху организациите, които се противопоставят на проекта Турнипа, докато аргументите на компанията Голдън Стейт почти не бяха отразени. Той също така успя да обезвреди основния им свидетел, Голдман, като отначало го провокира, а после се оттегли и го остави сам срещу всички, дори срещу собствената си компания.

— Съжалявам за случая — каза Лаура Бо Кармайкъл. — Познавам Ним Голдман от години, докато може и да се подвежда понякога, но е честен и почтен човек. Не заслужаваше това, което му се случи.

— При подобни случаи винаги ще пострада нечия репутация. Важното е, че от гледна точка на клуб „Секвоя“ това беше победа. И що се отнася до проекта Турнипа, убеден съм, че ще успеем.

— Никога не съм подкрепяла идеята да победим на всяка цена, с всякакви средства. Само един път се вслушах в подобен аргумент преди много години, за което ще съжалявам до края на живота си.

Родерик Причет потисна въздишката си. Той знаеше за вината, която Лаура Бо Кармайкъл изпитваше за случилото се в Хирошима и вече имаше начини да се справя с подобни ситуации, затова той продължи с по-мек тон:

— Може би просто не се изразих правилно. Искан да кажа, че тази договорка с Бърдсонг само ще ни помогне да постигнем целите си, които са най-хуманни. И двамата го знаем добре.

— Но къде отиват тези пари?

— Нещичко вероятно прибира самият Бърдсонг. В крайна сметка той губи доста време всеки ден: присъства на заседанията, разпитва свидетелите. После той има и съмишленици, които на няколко пъти изпълваха залата за заседания. Дори и само този факт показва на обществеността колко е силна опозицията срещу Турнипа.

— Искате да кажете, че всичко това не е спонтанно? Че той плаща на тези хора да идват там?

— Съвсем не искам да кажа това. — Причет внимателно премисляше думите си, тъй като беше в течение на методите, използвани от Бърдсонг, но не беше подходящо да ги излага по този начин. — Нека поставим въпроса така, някои от тези хора имат разходи, отсъстват от работа. Същите тези хора бяха на годишното заседание на GSP & L.

— Наемни демонстранти и проваляне на годишното събрание на GSP & L? И всичко това с нашите пари?

— Позволете да ви напомня още нещо, госпожо председател, ние се съгласихме да сътрудничим със „Светлина и енергия за хората“ с пълното съзнание, че техните методи, как да кажа, са малко нетрадиционни. Наскоро аз прегледах бележките си от заседанието, на което решихме този въпрос, и там единодушно бяхме приели, че ще има неща, за които „би било по-добре да не знаем“. Това бяха точните думи на мистър Саундърс.

— Въпросът е доколко Ървин е бил наясно по онова време с методите на Бърдсонг?

— Аз мисля — каза сухо Причет, — че като на опитен адвокат тези неща не може да не са му били ясни.

Забележката беше основателна. Както знаеха и приятелите и враговете на Ървин Саундърс, той не се отличаваше с най-добрите маниери, особено в съдебната зала. Вероятно той най-прецизно от всички беше преценил евентуалното поведение на Бърдсонг.

Секретарят на клуба беше загрижен и за още нещо свързано със Саундърс, макар и да не го споменаваше на Лаура Бо Кармайкъл.

Скоро Родерик Причет предстоеше да се пенсионира и именно Саундърс би могъл да има решаващ глас в обсъждането на размера на неговата пенсия За служителите на клуба, които се пенсионираха, не съществуваше строго определена по размер пенсия, тя се решаваше за

всеки поотделно, в зависимост от заслугите му. Родерик Причет усецаше, че не винаги е бил изряден и затова искаше да се представи пред Саундърс в най-добрата възможна светлина през оставащите месеци. В случая с обсъжданията на проекта Турнипа и Дейвид Бърдсонг му се предоставяше добра възможност за това.

— Говорили ли сте наскоро с Присила Куин? — попита Лаура Бо Кармайкъл.

— Не — отговори Причет с усмивка, — но без съмнение мисис Куин ще триумфира, ако вие откажете да подпишете чека. Предполагам, че няма да се стърпи и да каже на всички, че тя е била права, а не вие.

Действително, ако в този момент Лаура Бо Кармайкъл променеше решението си, все някой щеше да си спомни, че именно нейният глас е бил решаващ и тя освен всичко ще трябва да дава отчет за напразно похарчените двадесет и пет хиляди долара. И именно острият език на Присила Куин щеше да свърши тази работа.

Лаура Бо Кармайкъл подписа чека и го подаде на Родерик Причет.

По-късно същия ден чекът бе препратен на Дейвид Бърдсонг.

— Трябва да има повече насилие! Повече кръв! — Дейвид Бърдсонг ядосано удряше с юмрук по масата. — Трябва да разтърсим хората! Не го ли разбирате?!

Тънкото аскетично лице на Георгос Арчамболд беше почервенияло от упреците на Бърдсонг. Той се наклони над масата, която ги разделяше, и каза:

— Напълно го разбирам, но това, което искате, отнема повече време за подготовка и организация. Правя каквото е по силите ми, но не можем всяка вечер да изпълняваме подобни операции.

— Защо не? Вие само пускате някакви димки, а след това се излежавате по цял месец. Както ви казах, има достатъчно мангизи. Току-що получих допълнително от едно място.

— Парите са от голямо значение — съгласи се Георгос. — Но ние, а не вие поемаме рисковете.

— По дяволите! Точно вие трябва да поемете рисковете, та нали вие сте войник на революцията! Освен това и аз поемам рискове, но от друго естество.

— Какво ще кажете за последния ни удар? Токът беше спрял на повече от сто квадратни километра...

— Да, но какъв ефект имаше всичко това? Никакъв. Някой изпълни ли това, което искахме? Две дебели свине бяха убити, но на кой му пука за това!

— Трябва да призная, че бях разочарован, че нашите искания...

Бърдсонг рязко го прекъсна:

— И няма да ги изпълнят, преди да има тела на убити по улиците. Мъртвите трябва да всяват паника у живите. Това са поуците от всяка революция!

— Това всичкото ми е известно, но може би вие имате и някоя по-добра идея...

— Напълно си прав! Слушай ме сега внимателно.

Бърдсонг изведнъж сниши гласа си, ядът и презрението в него изчезнаха. Изглеждаше като учител, който се старае да научи на нещо

ученика си.

— Възможността, която ни трябва, приближава.

Той извади една изрезка от „Калифорния Икзаминър“, където един от параграфите бе отбелязан с червен молив:

„СРЕЩА НА ЕЛЕКТРИЧЕСКИТЕ КОМПАНИИ“

Следващата седмица ще се състои национална среща на електрическите компании в хотел „Христофор Колумб“. Ще бъдат обсъждани проблемите на осигуряването на електроенергия в ситуацията на енергийна криза.

— Аз се поразтърсих — каза Бърдсонг — и открих някои допълнителни детайли. Имам датата на откриването на срещата и предварителната програма. След няколко дни ще получа и окончателната програма.

Георгос следеше думите на Бърдсонг с явен интерес.

— И всичките големи клечки от електрическите компании ще бъдат там! Можем да направим страхотен удар! Ще изпратим на определени делегати писма с бомби...

— Не, това не е решение! Ще убием десетина души и след това те ще вземат мерки.

— Да, може би сте прав. Какво да направим тогава?

— Идеята ми е много по-мощна. По време на втория ден на срещата, когато всички ще са пристигнали, вие и вашите хора ще сложите серия от експлозиви в хотела. Да кажем, че първият взрив избухне през нощта, така че да унищожи партера и първия етаж и никой да няма възможност да се измъкне. След това ще последва втора серия от експлозиви.

Лицето на Георгос се озари от широка усмивка. Той пое дълбоко дъх и каза:

— Страхотно! Каква идея! И ние ще можем да го направим!

— Ако всичко върви по план, нито един от обитателите на горните етажи няма да напусне сградата жив. Всички по това време вече ще си бъдат легнали — и жените им, и децата, и всички останали в хотела, които биха се противопоставили на революцията.

— Ще ни трябват много експлозиви — каза Георгос, който вече съставяше план в главата си. — Аз знам къде да ги намеря, но ще струва доста пари.

— Вече казах, че имаме много пари. И за сега, и за после.

— Не е проблем да намеря бензин. Но часовниковите механизми ще трябва да се купят от други градове на малки партии, за да не привличаме вниманието.

— Това ще бъде моя грижа. Само ми дай списък на това, което ти е необходимо.

Георгос продължи:

— Ще ми трябва и планът на етажите, поне на партера и на първия етаж.

— Трябва ли да бъдат съвсем точни?

— Не е нужно. Ще ми трябва само общата схема.

— В такъв случай сами ще си я направим. Всеки може да влезе в хотела по всяко време.

Дейвид Бърдсонг продължи:

— Как обаче ще внесем експлозивите в хотела?

— Аз вече работя над една идея. Ще използваме пожарогасители, които предварително ще изпразним и вътре ще скрием експлозивите. Дори и да се наложи да ги оставим на видно място, никой няма нищо да заподозре. Ще ни трябва и камион, и униформи за хората ми.

— Няма проблеми за това — каза Бърдсонг. — Ще се погрижа за всичко, което е необходимо. Този път те наистина ще трябва да се съобразят с нас!

— Що се отнася до експлозивите, ще са ми необходими десет хиляди долара на дребно...

С нарастващ ентузиазъм двамата продължаваха да разработват плана.

Вече беше средата на януари, три месеца бяха минали, откакто Ним и Рут бяха обсъждали възможността за развод. Нито един от двамата не бе повдигал въпроса оттогава, но един подобен разговор беше неминуем.

Отношенията им не бяха се променили. Но Ним определено се стараеше да прекарва повече време със семейството си и може би радостта на Лия и Бенджи от този факт възпираше Рут от окончателно решение. Ним все още не беше решил за себе си как би искал да се разреши тази дилема. Грижите около GSP & L го занимаваха непрекъснато и не му оставяха много време за размисъл.

В момента Рут и Ним пътуваха към нейните родители, които миналата седмица ги бяха поканили да ги посетят по случай един от най-популярните еврейски празници.

Когато пристигнаха, Ним видя, че пред къщата вече има паркирани коли. Това подежда успокоително на Ним, тъй като значеше, че в присъствието на други гости Нюбергероци нямаше да бъдат толкова приказливи.

Вътре в къщата те бяха приети с особена радост.

Аарон Нюбергер стисна приятелски ръката на Ним. Рейчъл, майката на Рут, едра и внушителна жена, стисна Ним в прегръдките си и попита:

— Дъщеря ми изобщо ли не те храни? Заприличал си на нищо, но тази вечер аз ще те охраня малко!

Ним беше развълнуван. Почти беше сигурно, че слуховете за проблемите на Ним и Рут бяха достигнали до родителите ѝ и те бяха решили да оставят настрана някои неразбирателства, като се опитат да сплотят семейството по някакъв техен специфичен начин. Ним хвърли един поглед на Рут, която явно се забавляваше от начина, по който ги посрещаша.

Рут беше облечена с елегантна сиво-синя рокля. Косата ѝ както винаги бе безупречна, както и лицето и. Може би беше само малко побледа.

Ним ѝ прошепна:

— Днес изглеждаш чудесно.

Тя го погледна рязко и тихо каза:

— Знаеш ли от колко време не си ми казвал подобно нещо?

За разговор на тази тема нямаше време, тъй като още на входа те бяха заобиколени от другите гости. Последва представянето и Ним установи, че познава съвсем малка част от присъстващите.

— Ела с мен, Нимрод! — каза майката на Рут, като го хвана за ръката и го поведе към салона, където бе масата.

— С останалите гости ще се запознаеш по-късно. Сега нека ти дам да хапнеш нещо, преди да си умрял от глад! — продължи тя, докато пълнеше чинията му.

Като допълнение към храната Ним си сипа една чаша бяло израелско вино и се върна в гостната. Докато си търсеше място, Ним забеляза един възрастен дребен мъж, когото често бе срещал у Нюбергеро̀ви. Той се помъчи да си спомни името му и когато успя, се отправи да го поздрави.

— Добър вечер, доктор Левин — каза той и вдигна чашата си за традиционната еврейска наздравица.

— Здравейте, Ним. Какво става с вас, не ви виждам често на нашите традиционни събирания.

— Не мисля, че съм достатъчно религиозен, докторе.

— И аз не съм, Ним, и никога не съм бил. Просто ми харесват церемониите и нашите традиции. Не е религията тази, която ни сплотява. Това е чувството ни за единност и сплотеност, което датира от повече от пет хиляди години. Мислили ли сте някога за това?

— Да, и то напоследък си мисля все по-често.

Погледът на неговия събеседник се спря върху Рут, която говореше с някаква друга жена, за която Ним впоследствие се сети, че е пианистка, често посещаваща подобни събирания.

— Съпругата ви изглежда изключително добре тази вечер — отбеляза доктор Левин.

— Да, така е — каза Ним. — И аз същото ѝ казах.

Докторът добави:

— Тя доста добре успява да скрие проблемите си и безпокойството си.

Ним го изгледа изненадано:

— За Рут ли говорите?

— Разбира се — въздъхна доктор Левин. — Понякога бих искал хората, които са ми скъпи като Рут, да не са ми пациенти. Познавам я от малко момиченце. Надявам се, не се съмнявате, че правя всичко възможно. Всичко.

— Докторе — каза Ним със свито сърце, — нямам и най-малката представа за какво говорите!

— Нямате представа ли? Рут не ви е казала?

— Да ми каже какво?

— Приятелю — доктор Левин сложи ръката си на рамото на Ним, — току-що направих голяма грешка. Всеки лекар е длъжен да пази тайната на пациента си. Но вие сте неин съпруг и аз предположих...

Ним губеше търпение и нервното напрежение беше изписано на лицето му:

— Но, докторе, за какво говорите? Какъв е проблемът?

— Съжалявам, но не мога да ви кажа — поклати глава доктор Левин. — Ще трябва да попитате Рут. Кажете й също така, че съжалявам за моята недискретност. Но също така и кажете, че мисля, че вие трябва да знаете.

Докторът се оттегли, преди Ним да успее да му зададе своите въпроси.

Следващите два часа за Ним бяха истинска агония. Той участваше в разговорите, отговаряше на въпроси и вземаше участие в традиционните ритуали, но в мислите му беше само Рут. Какво имаше предвид доктор Левин? Какъв проблем криеше Рут?

На няколко пъти той се опитваше да се доближи до нея, но беше вече разбрал, че поне в къщата на Нюбергерови нямаше да намерят спокойно място за разговор.

Най-сетне гостите започнаха да си отиват.

Ним каза на Рут:

— Хайде да си ходим.

Докато Рут целуваше родителите си за довиждане, майка й я попита:

— Не можете ли да останете още малко?

Рут поклати глава и каза:

— Късно е вече, мамо. Пък и двамата сме уморени.

Тя добави:

— Ним напоследък работи много напрегнато.

— Щом като работи толкова много, трябва по-добре да го храниш, Рут — добави майка ѝ.

Ним сърдечно се сбогува с родителите на Рут. След няколко минути те вече седяха в колата на път за вкъщи.

Ним попита:

— Имаш ли нещо да ми казваш, Рут?

— Какво например?

— Например защо ходиш при доктор Левин, за какво си обезпокоена и защо го криеш от мен. Трябва да ти предам, че докторът съжالياва за своята недискретност, но че аз трябва да знам.

— Вероятно е дошло времето да ти кажа — гласът на Рут бе тих, без да има и следа от предишното ѝ настроение. — Но можеш ли да почакаш. Когато стигнем вкъщи, ще ти обясня.

Останалият път премина в мълчание.

— Мисля, че ще пия бърбън със сода — каза Рут. — Би ли ми го приготвил?

Вече беше един часа през нощта, децата отдавна бяха заспали. Рут и Ним седяха в малката гостна.

— Разбира се — каза Ним.

Той отиде до барчето, приготви питието на Рут, а на себе си сипа чаша коняк. Като се върна до масата, той седна срещу жена си и каза:

— Е, хайде, изплюй камъчето.

Рут пое дълбоко въздух и каза:

— Спомняш ли си тази бенка, която ми изрязаха преди шест години?

— Да, спомням си. Защо ме питаш?

— Защото се оказа, че е била меланома.

— Какво?

— Меланома се нарича бенка, която съдържа ракови клетки. Именно затова ме посъветвах да я махна. Операцията беше проста и след това хирургът ми каза, че всичко е минало добре.

Рут продължи с глас, подобен на въздишка:

— Оказа се обаче, че тогава лекарите са сгрешили. Имало е ракови клетки, които са се разпространили. И сега се разпространяват по цялото ми тяло...

Тя едва намери сили да изрече последните думи. Рут въздъхна дълбоко и тялото ѝ беше разтърсено от ридания.

За няколко мига Ним остана безмълвен, поразен, без да е в състояние да проумее това, което бе чул. След това, обхванат от ужас, от вина, от отчаяние и от жалост, той направи крачка към Рут и я взе в прегръдката си.

Той искаше да я успокои, да я облекчи по някакъв начин:

— Мила моя, любима, защо никога не си ми казала? За бога, защо?

Гласът на Рут беше заглушен от сълзи:

— Ние вече не бяхме близки както преди... Аз не исках да ме съжаляваш... пък и ти имаше други интереси, други жени.

Обхвана го чувство на срам и отвращение към самия себе си. Той падна на колене пред нея и като хвана ръцете ѝ, промълви:

— Късно е да ти искам прошка, но ще го направя. Аз съм бил сляп егоист...

Рут само поклати глава:

— Не трябва да казваш всичко това.

— Искам да го кажа, понеже е самата истина. Едва сега разбирам много неща...

— Вече ти казах, Ним... не търся твоето съжаление.

— Погледни ме, Рут! Та аз те обичам!

— Сигурен ли си, че не го казваш само защото...

— Аз казах, че те обичам и това е самата истина. Винаги съм те обичал, просто съм се обърквал някак си, постъпвах глупаво. Просто ми трябваше нещо, което да ме върне към здравия разум! Каж ми, късно ли е вече?

— Не — Рут се постара да се усмихне. — Аз никога не съм преставала да те обичам независимо от това, което ми причиняваше.

— Да, причиних ти много страдания.

— Е, може би все пак имаме за какво да благодарим на доктор Левин.

— Слушай ме, скъпа. — Ним търсеше подходящите думи, за да внуши на Рут повече оптимизъм. — Ние заедно ще се борим. Ще

направим всичко, което е възможно. И нека никога повече да не говорим за раздяла или за развод.

Рут каза на висок глас:

— Аз никога не съм го искала... О, Ним, прегърни ме!

Той я прегърна и сякаш дълбоката пропаст между тях изчезна без следа.

— Много ли си изморена, за да ми разкажеш всичко тази вечер?

Рут само поклати отрицателно глава:

— И аз самата искам всичко да ти разкажа.

Те говориха още около един час, като Ним от време на време задаваше въпроси.

Преди около осем месеца Рут беше забелязала подутина от лявата страна на врата си. Лекуващият ѝ лекар вече се беше пенсионирил и тя отишла при доктор Левин.

Докторът изразил своите подозрения и направил на Рут пълна серия от изследвания. Именно тези процедури обясняваха честите отсъствия на Рут през деня. Резултатите показали, че раковите клетки са се активизирали след шест години и са започнали бавно да се разпространяват из нейното тяло.

— В деня, в който научих, не знаех какво да правя.

— Както и да са били нещата между нас тогава, трябвало е да ми кажеш.

— Ти имаше толкова други неща в главата си. Това се случи по времето, когато Уолтър загина при експлозията в Ла Мисион. Просто реших да не ти казвам тогава.

— Родителите ти знаят ли?

— Не.

След като научила резултатите от изследванията, тя започнала да посещава местната поликлиника, където ѝ провеждали химиотерапия и имунотерапия веднъж седмично. Тя свалила няколко килограма и не се чувствала особено добре, но честите отсъствия на Ним от вкъщи не са му позволили да заподозре нещо.

Ним стисна главата си с двете си ръце. Чувството за вина у него се засилваше с всяка изминала минута. Той подозираше Рут във връзка с друг мъж, докато тя е ходила на процедури...

След това доктор Левин я посъветвал да се подложи на някакъв нов вид лечение в една клиника в Ню Йорк. Именно там Рут бе

прекарала двете седмици, когато не си беше вкъщи.

Ним не знаеше какво да каже.

— Станалото станало. Ти не си могъл да предположиш подобно нещо.

Ним най-сетне събра сили за въпроса, който най-много го измъчваше:

— Какво казват за бъдещото развитие на болестта? Какви са техните прогнози?

— Лек за тази болест не съществува, а за операция е вече твърде късно... Мога да живея още много години, но и това никой не знае със сигурност. Дори не зная дали трябва да продължа лечението в Института „Слоун — Кеттеринг“ в Ню Йорк.

— Бих искал утре, всъщност вече е „днес“, да говоря лично с доктор Левин. Имаш ли нещо против?

— Как бих могла да имам нещо против. Толкова хубаво е да имаш на кого да се опереш. О, Ним, имах толкова голяма нужда от теб!

Ним отново я прегърна и след като загасиха лампите, те се качиха в спалнята си.

Те спаха за първи път от толкова месеци в едно легло и на разсъмване, с първите слънчеви лъчи, се любиха.

Ним беше пристигнал в Сан Хоакин Вели рано сутринта, за да обясни някои неща на Пол Шърмън Йейл по практическото използване на електрическата енергия в селското стопанство. Калифорнийските фермери консумираха една десета част от енергията, произвеждана от GSP & L. В същия този район бяха разположени и собственостите на фамилията „Йейл“.

По-късно същия ден бившият член на Върховния съд щеше да представлява GSP & L като неин говорител на регионалните обсъждания на проекта Турнипа. По този начин се даваше възможност на обществените лидери и гражданите от различни райони да споделят вижданията си по енергийния въпрос и да обявят своите нужди. В района на Сан Хоакин спирането на тока сериозно заплашваше благосъстоянието на земеделието, така че в лицето на неговите жители проектът Турнипа имаше доста поддръжници.

Естествено, имаше и противници на проекта.

По време на обяда в Хилтън Ним продължаваше да инструктира Пол Шърмън. Задачата му се оказа лесна, тъй като Пол Шърмън притежаваше удивителна памет и рядко се налагаше да повтаря два пъти обясненията си. За Ним оставаше надеждата, че и той когато стане на осемдесет години ще притежава също толкова бистър ум.

Главната тема на разговора беше водата, тъй като деветдесет процента от електроенергията, консумирана от стопанствата в Сан Хоакин Вели, отиваше за помпането на вода от кладенците, която се използваше за напояване. Спирането на електроенергията би било губелно за фермерите от района.

— Спомням си времето, когато тази долина беше пустиня. Това беше през 20-те години. Тогава на никой и през ум не му минаваше, че някога тук ще се отглежда нещо. Дори индианците я наричаха Пустата долина — спомняше си Пол Шърмън.

— Е, тогава сигурно още не са били чували за приложението на електроенергията в селското стопанство.

— Да. Точно тя извърши чудеса. „Пустинята ще се възрадва и розите ще цъфнат“, както бе казал Исаия. Бих могъл да го добавя към изявлението си. Изреченията от Библията обикновено придават на всяко изказване определена изисканост, нали?

Ним не успя да отговори, тъй като към тях се приближи салонният управител:

— Господин Йейл, търсят ви по телефона.

Пол Шърмън Йейл говори около пет минути по телефона, като си водеше бележки. Когато се върна на масата, лицето му сияеше.

— Новини от Сакраменто, Ним. Отлични новини. Освен че губернаторът ще присъства на обсъждането днес, ще направи и изявление в подкрепа на проекта Турнипа. Ще бъде изтъкнато, че изявлението се прави според дълбока вътрешна убеденост и че проектът Турнипа е от жизнено важно значение за развитието на Калифорния.

— Е, вие наистина успяхте — каза Ним. — Поздравления!

— Трябва да призная, че и аз съм много доволен — каза Пол Шърмън Йейл, като гледаше часовника си. — Какво ще кажеш да се поразтъпчем малко и да отидем пеша до залата?

— Аз ще ви изпратя, но няма да влизам. Нали знаете, че съм „персона нон грата“ на подобни места.

Залата се намиреше на около десет минути път от хотела. Денят беше слънчев и приятен и те вървяха бодро, всеки потънал в мислите си.

Ним си мислеше за Рут, както обикновено напоследък. Беше изминала седмица и половина от деня, в който той откри, че животът ѝ е застрашен. Той не бе го споделял с никой.

Разговорът, който проведе с доктор Левин, не беше песимистичен, но и не даваше особени надежди.

— Съпругата ви може да живее още дълги години. Но също така трябва да сте наясно, че състоянието ѝ е възможно рязко да се влоши. Но едно усърдно лечение би могло да бъде само в нейна полза и да отложи този момент.

Рут трябваше да отиде в Ню Йорк, за да могат на място да преценят дали новите методи на Института „Слоун — Кеттеринг“ биха

могли да ѝ помогнат. И за двамата обаче животът в неизвестност беше равносilen на това да стоят на ръба на пропастта.

— Единственият съвет, който мога да ви дам, е този, който казах и на жена ви. Трябва да живеете ден за ден и недейте да ѝ позволявате да отлага неща, които иска и може да направи. Но възможно е и аз или вие да умрем още утре от сърдечен удар или при катастрофа, а жена ви да ни надживее.

Докторът въздъхна:

— Съжалявам, Ним, може би всичко това ти се струва празни приказки. Знам, че искаш да знаеш нещата със сигурност. Всеки би искал на твоето място. Но съветът, който ти дадох, е най-сигурното, което бих могъл да ти кажа.

Ним се опитваше да прекарва възможно най-много време с Рут. Ето и днес би могъл да остане във Фресно, но той си беше уредил да се върне със следобедния самолет и да си бъде вкъщи за вечеря.

Мислите му бяха прекъснати от Пол Шърмън Йейл:

— Не са ли прекалено много хората по улиците за това време на деня?

Ним се огледа:

— Прав сте.

Хората се движеха в същата посока, като някои от тях бързаха, сякаш искайки да изпреварят останалите. По пътя те видяха и много коли, в които основните пътници бяха жени и младежи.

— Може би някой е пуснал слуха, че вие сте пристигнали — каза Ним.

Пол Шърмън само се усмихна:

— Дори и така да е, моят чар не би могъл да привлече тълпи с подобни размери.

Те се приближиха към сградата. На поляната отпред също имаше много хора.

— Ако искате нещо да разберете, най-добрият начин е да попитате — каза Пол Шърмън.

Той се доближи до един мъж с работен гащеризон и го попита:

— Знаете ли защо са се събрали тези хора тук?

— Не сте ли чули?

— Щях ли иначе да питам?

— Ще дойде Камерън Кларк.

— Актърът?

— Че кой друг. Ще се изказва... Цяла сутрин говорят за това по радиото.

— Къде ще говори? — попита Ним.

— Кой го интересува? Хората просто искат да го видят.

Пол Шърмън и Ним размениха погледи, тъй като и на двамата им хрумна една и съща мисъл.

— Скоро ще разберем — каза Йейл.

В този момент към сградата се приближи черна лимузина с полицейски ескорт. От тълпата се чува гласове:

— Ето го! Ето го!

Когато колата спря, шофьорът излезе, за да отвори задната врата. От нея излезе строен, невисок млад мъж с руса коса, облечен с лек бежев костюм. Тълпата възликува:

— Камерън! Хей, Камерън!

Камерън помахна на тълпата с царствен жест. Той беше новата звезда на Холивуд. Лицето му бе познато на милиони негови почитатели от Кливлънд до Калкута, от Сиатъл до Сиера Леоне, от Бруклин до Багдад. Дори и Пол Шърмън Йейл бе чувал за Камерън Кларк. Самото присъствие на звездата беше способно да доведе тълпата до екстаз. Полицията знаеше това и се стараяше да контролира тълпата, доколкото беше възможно.

Фотографите и екипът на телевизията снимаха, без да спират. Започнаха интервютата:

Въпрос: Мистър Кларк, защо сте тук днес?

Камерън Кларк: Тук съм като редови гражданин, за да протестирам срещу необмисления и абсолютно ненужен проект, който би могъл да унищожи една прекрасна природна местност, Турнипа.

Въпрос: Това са много силни думи, мистър Кларк. Бихте ли обяснили вашата позиция?

Камерън Кларк: Разбира се. Проектът е необмислен, понеже не е съобразен със защитата на околната среда. Замисълът е недостоен, тъй като се гонят големи печалби за GSP & L, която не се нуждае чак толкова от тях. Ненужен е, тъй като има и други източници на електроенергия, а и намаляването на разходите би могло да обезсмисли подобни начинания.

Ним и Пол Шърмън бяха съвсем наблизко и чува всичко.

— Той сякаш рецитира стихотворение — каза Ним. — Чудя се кой ли му е измислил текста?

Въпрос: Какъв е другият източник, който споменахте?

Камерън Кларк: Слънчевата енергия.

Въпрос: Вярвате ли, че е възможно използването на слънчевата енергия в дадения момент?

Камерън Кларк: Определено да. Но няма и смисъл да се бърза. Всичките тези приказки за недостиг на електроенергия са пропаганда на електрическите компании.

Някой от тълпата се провикна:

— А така, Камерън! Така им се пада на онези мошеници! Давай!

Актьорът погледна към тълпата, махна с ръка и се усмихна.

Ним се обърна към Пол Шърмън:

— Мисля, че чухме достатъчно, мистър Йейл. Сега позволете аз да тръгвам. Що се отнася до обсъждането, предвижда се голям спектакъл.

— Знам и кой ще бъде звездата — каза Пол Шърмън. — Благодаря за помощта, Ним. Можете да тръгвате.

Докато Ним си пробиваше път през тълпата. Пол Шърмън Йейл представи документите си за самоличност на един от полицаите и минути по-късно бе въведен незабелязано в залата.

Телевизионното интервю с Камерън Кларк продължаваше.

— Всъщност, ако си поговорите очи в очи с Камерън Кларк, ще се убедите, че съвсем не е лош човек — каза Оскар О'Браян на следващия ден. — Говорил съм с него, а познавам и някои от приятелите му. Той има добър брак и три деца, по които е направо луд. Проблемът е в следното: когато си отвори устата на публично място, всички възприемат думите му, все едно че говорят боговете от Олимп.

Главният юристконсулт, който бе присъствал на обсъждането във Фресно, докладваше на Ерик Хъмфри, Тереза Ван Бърен и Ним.

— Оказа се, че основната причина, поради която Кларк се противопоставя на проекта — продължи О'Браян, — е, че има имот в околностите, където често ходи със семейството си. Там той има коне,

ходи на риба и си прави разходки из гората. Опасява се, че Турнипа би могла да разруши всичко това и вероятно има право.

Ерик Хъмфри попита:

— Нима никой не му каза, че благоденствието на милиони жители на Калифорния е по-важно от това той да продължи да ходи със семейството си там за уикенда.

— Естествено, че го направихме. Но за хората нямаше значение нищо друго освен думите на бога, слязъл от златния екран... Когато той говореше за евентуалното унищожаване на природата, беше като Марк Антоний, който произнася речта си над трупа на Юлий Цезар. Можете ли да си представите, че имаше хора, които плачеха...

— Подозирам, че всичко това е било предварително подготвено — намеси се Ним. — Камерън не е чак толкова интелигентен.

— Ще ви кажа и нещо друго — каза О'Браян. — Когато Камерън обяви, че ще си тръгва, самият председател на комисията му поиска автограф, като каза, че е за племенницата му, а всъщност беше за самия него.

— Както и да го представяме — произнесе се Тереза Ван Бърен, — този Камерън Кларк ни направи голяма беля.

Нямаше нужда от коментар. Интервюто с Камерън Кларк по телевизията беше засенчило всичко останало, свързано с проекта Турнипа. На заявлението на губернатора в подкрепа на проекта бе посветен кратък параграф в „Калифорния Икзаминър“ след обширния материал за Кларк. В останалите вестници положението не беше по-добро. Присъствието на Пол Шърмън Йейл на заседанието пък изобщо не бе отразено.

Инстинктът на Нанси Молино ѝ подсказваше, че бе попаднала на някаква следа. Нещо голямо, въпреки че за момента това бяха само предположения. Самата тя не беше сигурна какво търси, пък ѝ се налагаше да върши ежедневните си репортерски задължения, които не ѝ оставяха достатъчно време за изследвания.

Тази идея ѝ се загнезди в главата, откакто на годишното събрание на GSP & L Ним Голдман ѝ бе казал:

— Защо не разследвате него?

„Него“ беше Дейвид Бърдсонг.

Голдман, естествено, го бе казал просто ей така. Но след сериозни размишления Нанси бе приела предложението насериозно.

Нанси Молино винаги се отнасяше с недоверие към хората, които прекалено много се биеха в гърдите, че защитават правдата или че са много честни, или поне искаха околните да имат за тях подобно мнение. Като подобен екземпляр тя преценяваше и Дейвид Бърдсонг.

Освен това тя уважаваше мнението на Ним Голдман, колкото и невероятно да би му прозвучало това.

Според нея Ним Голдман я ненавиждаше като ум, самата нея като репортерка и като жена. Неговите чувства бяха прямолинейни и той изобщо не се опитваше да го скрие. Нанси беше абсолютно сигурна, че цветът на кожата и нямаше нищо общо с неговото отношение, и затова още повече го уважаваше. Така и трябваше да бъде. Неговото отношение би било абсолютно същото, дори и тя да беше бяла, жълта или розова...

На нея ѝ доставяше някакво особено удоволствие да възбужда неговия гняв. Действаше ѝ толкова освежително! Но, както се казва, всяко нещо си има мярка. Тя го бе хванала на два пъти, и то с пълно основание. Вече просто би било несправедливо да продължава в същия дух. Освен всичко той беше пряк и честен и му стигна куража да каже истината на заседанието, дори и да трябваше да понесе последствията.

Що се отнася до статията, която бе написала по повод на обсъждането на проекта Турнипа, тя го направи по този начин, тъй

като преди всичко смяташе, че трябва да бъде добра журналистка и да не се поддава на емоции... Но въпреки това на нея ѝ беше мъчно за това, което се случи с Ним Голдман, и тя му желяеше единствено доброто.

Мислеше си, че ако някога ѝ се удадеше случай да го опознае по-добре, колкото и да беше невероятна тази мисъл, щеше да му каже всичко това.

Междувременно тя намираше определена логика и справедливост, че след като изостави Голдман като обект на изследване, се прехвърли върху Дейвид Бърдсонг.

Тя започна с изследването на организацията му „Светлина и енергия за хората“. Това ѝ отне няколко месеца работа, но резултатите си заслужаваха.

Както разбра Нанси, той беше основал въпросната организация преди четири години, когато цените на електроенергията и газа започнаха да се вдигат във връзка с инфлацията. Без съмнение това увеличение доста солидно удари по джобовете семействата с нисък и среден доход. Именно тогава Бърдсонг се обяви за „защитник на онеправданите“.

Неговите набиващи се на очи маниери веднага бяха привлекли към него вниманието на средствата за масова информация и в много скоро време той имаше в редиците на своята организация хиляди хора. Също така той беше наел цяла армия от студенти, които активно работеха за него. Нанси бе успяла да открие някои от тях, вече бивши студенти, които бяха доста опарени от тази си дейност.

— Ние си мислехме, че вършим нещо благородно, че помагаме на хора, изпаднали в нужда, а се оказваше, че най-вече помагаме на самия Дейвид Бърдсонг — сподели един от тях, архитект.

Той продължи:

— Бърдсонг ни пращаше да разнасяме петиции, които бяха адресирани до кого ли не: до губернатора, до Сената, до Белия дом, до разни комисии... до когото си пожелаете. И какво мислите? Хората ги подписваха. Кой би могъл да откаже...

Още една от участничките в подобни мероприятия, която се бе съгласила да говори с Нанси Молино, продължи историята:

— В момента, в който те вече бяха подписали, но в никакъв случай не преди това, ние бяхме инструктирани да казваме, че за

изпращането на подобни петиции са нужни средства. Молихме ги да дадат по три долара за петицията, което беше равностойно на годишно членство в организацията. Хората явно се чувстваха неудобно, каквото и да си говорим, Бърдсонг бе добър психолог, и дори и най-бедните семейства намираха три долара да ни дадат.

Архитектът каза:

— Всъщност дотук няма нищо непочтено, освен ако не приемате за непочтено събирането на много повече средства, отколкото бяха нужни за издръжката на организацията. Непочтено беше отношението му към студентите, които наемаше на работа с обещанието за един от всеки три събрани долара, от които те в крайна сметка получаваха едва двадесет и пет цента. Разбира се, ние си отстоявахме правата, но той твърдеше, че вероятно не сме се разбрали.

Нанси попита:

— И не сте имали някакъв писмен договор?

— Не. Ние му вярвахме. Та нали той беше на страната на бедните срещу големия бизнес или поне ние така си мислехме.

— Също така той беше осторожен да не говори в присъствието на свидетели. С всеки от нас говореше поотделно, но ако става дума за неразбиране, явно всички ние сме били заблудени.

Нанси попита на каква сума оценяват горе-долу събраните средства. Официално в организацията на Бърдсонг членуваха двадесет и пет хиляди души, но Нанси предполагаше, че реалната цифра е около тридесет и пет хиляди. Като се имаше предвид тази информация, можеше да се предположи, че приходите от първата година са възлизали на около сто хиляди долара, и то предимно в брой.

Нанси също така бе разбрала, че „Светлина и енергия за хората“ продължава да събира средствата си по подобен начин. Винаги имаше нова генерация студенти, които се нуждаеха от някакъв допълнителен доход. Е, Бърдсонг вече не мамеше студентите, тъй като бе разбрал, че не може безкрайно да му се разминава. Но фактът си оставаше факт, че организацията му си докарваше доста крупни суми.

Въпросът беше какво правеше Бърдсонг с тези средства? Явно нямаше прост отговор на този въпрос. Очевидно беше, че той води активна кампания срещу GSP & L на няколко фронта и вероятно много от членовете на „Светлина и енергия за хората“ смятаха, че не са дали парите си напразно. Но Нанси Молино дълбоко се съмняваше в това.

С помощта на един познат счетоводител тя бе направила груб разчет на разходите на Бърдсонг и неговите хора и бе стигнала до извода, че за подобна компания не би могла да бъде похарчена и половината от тази сума. Какво ставаше с остатъка? Най-логичното заключение беше, че Бърдсонг просто си присвояваше парите.

Но това Нанси все още не можеше да докаже.

Нанси Молино знаеше и за доходите, които Бърдсонг получаваше от писането на статии, и преподавателска работа. Тези доходи бяха съвсем законни, но Нанси все пак се чудеше какво правеше Бърдсонг с толкова пари.

Също така до нея бяха достигнали слухове, че организацията на Бърдсонг се бе обърнала за финансова помощ към клуб „Секвоя“. Нанси не го вярваше особено, тъй като престижна организация като „Секвоя“ не би могла да има нищо общо с човек като Бърдсонг. За всеки случай тя се опита да научи нещо повече, но до момента безуспешно.

Най-интересният момент в цялата история може би беше, че един ден, както си караше колата, тя бе видяла на улицата Дейвид Бърдсонг, който се държеше по твърде особен начин. Без да размишлява много, тя реши да го проследи. Последвалите събития бяха като от шпионски роман.

Нанси беше абсолютно сигурна, че той не я бе забелязал, но въпреки всичко Бърдсонг се държеше така, сякаш някой го следи. Първо той влезе в един хотел, в тоалетната си сложи тъмни очила и шапка, и излезе от хотела през един от страничните изходи. Нанси го последва.

По едно време тя съвсем го беше изгубила, тъй като той се шмугна в един автобус, преди Нанси да може да отреагира. Тя нямаше време да стигне до колата си, но за щастие наблизо имаше едно такси. Нанси се качи в него, подаде на шофьора двадесет долара и му каза:

— Карайте след този автобус, без обаче много да се разбира, че го следим. Когато спира на спирките обаче, държа да видя кой слиза.

Шофьорът видимо се ентусиазира и ѝ отговори:

— Дадено, госпожо! Оставете тази работа на мене.

Шофьорът на таксито се оказа доста изобретателен. Той прилагаше най-различни системи, така че Нанси да може да следи кой слиза от автобуса. Бърдсонг доста дълго време не се появяваше и

Нанси вече почти бе изгубила надежда. След четири километра той се прекачи на друг автобус, който таксито продължи да следва. Този автобус отиваше в противоположната посока на първия. Бърдсонг слезе от втория автобус и взе едно такси.

Нанси каза на шофьора.

— Карайте към центъра.

Тя бе решила, че няма смисъл да продължава да изпитва късмета си и да бъде в крайна сметка разпозната. Явно тази загадка трябваше да се разреши по някакъв друг начин.

Когато шофьорът на таксито я остави в центъра, той попита:

— Все още ли искате да научите къде е отивал човекът с брадата?

— Да — отговори Нанси. Колкото повече си мислеше за сложните маневри, прилагани от Бърдсонг, толкова повече ѝ се струваше, че е попаднала на някаква следа.

— Знаете ли къде най-лесно може да бъде открит този екземпляр?

— Имате предвид домашния му адрес? Не го знам, но няма да е трудно да го науча.

— В такъв случай може да направим една работа — каза шофьорът. — Имам двама приятели, които не работят и имат в колите си радиостанции. Аз също имам такава в моята. Бихме могли да се редуваме в следенето на човека, за да не забележи той нищо подозрително. Ще използваме радиостанциите, за да си разменяме необходимата информация.

— Добре, но ще се наложи да го наблюдавате по цял ден.

— Няма проблеми. Нали ви казах, че приятелите ми са без работа.

Идеята беше доста обещаваща. Нанси попита:

— Колко ще ми струва това?

— Трябва да си помисля, госпожо. Но няма да е толкова много, колкото очаквате.

— Когато го измислите, обадете ми се! — каза Нанси, докато пишеше домашния си телефон на гърба на визитната си картичка.

Той ѝ се обади още същата вечер. Дотогава Нанси вече беше намерила домашния адрес на Бърдсонг.

— Ще ви струва двеста и петдесет долара. За мен и за останалите двама.

Тя за миг се поколеба. Беше ли наистина толкова важно и заслужаваше ли си главоболията и разходите? Инстинктът ѝ подсказваше, че си заслужаваше.

Дали да поиска парите от вестника? Ако го направеше, трябваше да им докладва за разкритията си до момента и не беше невъзможно вестникът да пожелае да публикува веднага материал за Бърдсонг и неговата организация. Според Нанси подобно нещо би било преждевременно, тъй като най-големите разкрития още предстояха.

Тя реши да действа самостоятелно. Сама ще плати парите с надеждата по-късно да си ги получи обратно.

Шофьорът каза, че би искал да получи някакъв аванс. Нанси сметна искането му за напълно разумно и му каза да намине за парите. След като ги взе, цели шест дена той не се появи. На седмия ден шофьорът, чието име беше Викъри, ѝ донесе писмен отчет. Отчетът беше подробен: къде е ходил Бърдсонг, колко време е оставал и така нататък. Упоменато беше също така, че няма основания да се предполага, че се е усъмнил, че е следен.

— Една седмица просто не е достатъчна — каза шофьорът. — Да опитаме още веднъж?

Нанси каза:

— Действително, защо пък не?

След още една седмица Викъри донесе отчета, който отново не показваше нищо съществено. Разочарована Нанси му каза:

— Е, това е значи. Приключваме.

Младежът я погледна с нескрито презрение.

— Искате да се откажете? Вижте само колко пари похарчихте за нищо. Опитайте още веднъж!

Инстинктът на Нанси отново надделя във вземането на решението.

— Добре, приятелю. Но тази седмица ще е последна.

Още на четвъртия ден тя получи сведения. Викъри се обади, а после дойде в апартамента ѝ.

— Мислех, че няма да имате търпение да научите. Този път брадатият отново се опита да заблуждава някого, както постъпи първия ден с вас и мен. Този път го пипнахме.

— Доста ми струваше това удоволствие, тъй че се надявам да е така.

Младият мъж само се усмихна и подаде доклада си. Докладът сочеше, че Дейвид Бърдсонг е тръгнал от апартамента си със собствената си кола, която оставил на другия край на града. Преди да продължи по-нататък, той си сложил тъмните очила и шапката. След това той се повозил насам-натам с едно такси, сменил два автобуса и след това продължил пеша, докато стигнал до една малка къща в източния край на града.

Той прекарал в къщата около два часа. Адресът на мястото беше прецизно изписан в доклада.

— На връщане той взе такси, за да стигне до колата си, качи се в нея и се прибра вкъщи.

След това Викъри попита с надежда в гласа:

— Ако искате, можем да продължим да го следим. Тези мои приятели още са без работа...

— С такъв приятел като тебе няма какво да се притесняват. Благодаря ти, но няма нужда.

Два дена по-късно Нанси седеше в колата си недалеч от къщата, в която беше влизал Бърдсонг. Тя седеше там от два часа. Къщата, която наблюдаваше, беше на „Крокър Стрийт“ № 117. Тя бе една от поредицата еднакви къщи, строени през двадесетте години и ремонтирани преди десетина години от един ентусиазиран архитект. Явно обаче архитектът не бе постигнал замисъла си, тъй като кварталът си беше останал онова затънтено място, в което хората живеят, тъй като не могат да си позволят да отидат другаде. В това време ремонтните къщи се връщаха към предишното си състояние на упадък и разруха...

За Нанси Молино номер 117 с нищо не се отличаваше от другите сгради.

Тя бе спряла мерцедеса си предпазливо на доста голямо разстояние от къщата, но пък имаше доста добра видимост. Паркираните наблизо коли ѝ помагаха да остава незабелязана. Тя дори бе взела със себе си и бинокъл, но не смееше да го използва от страх да не възбуди подозренията на някой минувач.

До момента на улицата не се забелязваше никакво оживление, да не говорим за номер 117.

Нанси нямаше никаква представа какво може да очаква, нито бе разработила някакъв план за действие. През цялата сутрин нито един от обитателите на къщата не бе излязъл и Нанси тъкмо се чудеше дали да не си тръгне, когато покрай нея мина един доста стар микробус „Фолксваген“, който продължи по улицата и спря пред номер 117.

От микробуса излезе един млад мъж на около тридесет години. За повече подробности Нанси реши да използва бинокъла. Мъжът беше късо подстриган, с мустаци, облечен с елегантен костюм с вратовръзка. Той отиде към задното отделение на микробуса и го отвори. Бинокълът на Нанси беше доста силен и тя дори успя да види, че ръцете му са покрити с някакви ужасни петна.

В този момент той изваждаше от багажното отделение някакъв червен цилиндър. Явно предметът беше тежък. Той го остави до микробуса, извади още един и после пренесе и двата към къщата. В този момент Нанси видя, че червените цилиндри всъщност бяха пожарогасители.

Мъжът пренесе още няколко пожарогасителя в къщата, после се върна към колата и потегли.

Нанси се поколеба дали да не го проследи... Също така тя си мислеше защо една толкова малка къща ще има нужда от толкова количество пожарогасители... В един момент тя се усети, че не бе записала номера на микробуса! Никакъв детектив не ставаше от нея. Може би все пак трябваше да проследи микробуса.

Тя таман се бе накарала да си тръгва, когато от къщата излезе една млада жена, доста слаба и небрежно облечена с дънки и мръснозелено палто. Огледа се наоколо и пое в посока, противоположна на тази, където се намираше мерцедесът на Нанси.

Този път Нанси не се колеба нито миг. Без да губи жената от поглед, тя бавно я следваше, като от време на време спираше, за да не възбуди подозренията ѝ.

Жената обаче изобщо не се оглеждаше. В този момент тя заби в една от пресечките, Нанси изчака малко и я последва. Жената влизаше в един малък супермаркет. Нанси паркира колата си и също влезе вътре.

В супермаркета имаше около двадесет човека. Нанси веднага забеляза жената, която следеше в далечния край на магазина. Тя в момента слагаше в количката си някакви консерви. Нанси също си взе

една количка, сложи в нея някои неща и небрежно се отправи към жената.

Отблизо жената изглеждаше дори още по-млада, почти момиче. Тя беше доста бледа, без никаква следа от грим и с невчесана коса. На дясната си ръка имаше някаква превръзка. Явно това беше някаква рана или дефект, тъй като момичето боравеше само с лявата си ръка.

Нанси Молино се доближи до нея, обърна се сякаш бе забравила нещо. Очите ѝ и тези на момичето се срещнаха. Тя се усмихна и каза:

— Здравсти! Не се ли познаваме отнякъде? Струва ми се, че имаме един общ приятел, Дейвид Бърдсонг.

Реакцията беше мигновена. Лицето на момичето стана бяло, тя се разтрепери и изпусна бурканчето, което държеше в ръката си.

Тишина се възцари за няколко секунди, а после се чу гласът на управителя:

— Боже мой! Какво става тук?

— Вината е моя каза бързо Нанси Молино. — Аз ще заплатя щетите.

— Това няма да ми плати разходите за чистенето — каза управителят.

— Е, нищо. Малко ще се поупражнявате.

Тя хвана момичето за ръка и каза:

— Да се махаме оттук!

На паркинга тя поведе момичето към колата си, но в един момент то явно усети нещо и каза:

— О, не мога! Трябва да се прибирам вкъщи!

Гласът и беше треперещ. Тя погледна Нанси в упор и попита:

— Коя сте вие?

— Аз съм ваш приятел. Слушайте, ей тук, наблизко, има едно барче. Защо да не влезем да пийнем по нещо. Изглеждате така, сякаш имате нужда от едно питие.

— Казвам ви, че не мога!

— Можете и още как. Ако не дойдете, ще се обадя на нашия приятел Дейвид Бърдсонг...

Този път момичето се подчини безропотно. След пет минути те вече бяха в барчето. Нанси се насочи към една от по-отдалечените маси, където нямаше много хора.

Когато седнаха, Нанси каза:

— Как се казвате?

— Ивет.

В този момент се появи сервитьорът. Ивет си поръча бира, а Нанси — дайкири.

Този път момичето заговори първо:

— Все още не сте ми казали коя сте?

Вече нямаше смисъл да се крие истината.

— Казвам се Нанси Молино. Журналистка съм.

Ивет изпадна в още по-голям шок от предишния. Устата ѝ се отвори, чашата ѝ за малко щеше да се изплъзне от ръката ѝ...

— Успокойте се, аз не ям хора.

Момичето прошепна, като с мъка подбираше думите си:

— Какво искате от мене?

— Известна информация.

— Каква информация?

— Например кой живее в къщата, от която излязохте. Какво се върши вътре и защо я посещава Дейвид Бърдсонг?

— Това не ви касае.

Нанси забеляза по израза на лицето на момичето, че то още е уплашено. Тя реши да рискува:

— В такъв случай ще се наложи да повикам полицията...

— Не, не! — момичето се изправи, после отново седна на мястото си, пусна главата си върху масата и зариди.

Нанси протегна ръка към нея и каза:

— Знам, че имате някакви неприятности. Може би ще мога да ви помогна.

През сълзи момичето каза:

— Никой не може да ми помогне.

Ивет стана.

— Трябва да вървя — каза тя с някакво особено достойнство.

— Чуйте ме — каза Нанси, — нека се уговорим за някаква друга среща и аз ви обещавам, че няма да предприема нищо.

Момичето се колебаеше:

— Кога?

— След три дни. На същото това място.

— Не след три дни. След седмица.

— Добре. Следващата сряда, по същото време.

Ивет кимна в знак на съгласие и излезе.

Докато караше по направление към центъра, Нанси размишляваше дали бе постъпила правилно. За какво изобщо ставаше въпрос? Какво общо имаха Ивет и Дейвид Бърдсонг? Нанси бе споменала за полицията наслуки, но реакцията на момичето подсказваше, че се вършеше нещо незаконно. Но каква беше тази незаконна дейност?

Въпросите се трупаха един след друг, сякаш парче по парче се събираше една огромна мозайка...

Следващият ден донесе за Нанси Молино още един елемент от мозайката. Ставаше въпрос за слуховете, че организацията на Дейвид Бърдсонг е търсила финансова помощ от клуб „Секвоя“.

Независимо от скептичното си отношение по въпроса, тя все пак бе решила да опита и резултатите вече бяха налице.

Една от служителките в отдела за кореспонденция на клуба, Грейс, веднъж бе помолила Нанси Молино да ѝ съдейства да получи жилище от градските власти. На Нанси това ѝ бе струвало само едно телефонно обаждане, но Грейс настояваше, че ако може някога да ѝ се отблагодари, ще го направи с удоволствие.

Преди няколко седмици Нанси ѝ се беше обадила и бе споменала за слуховете, свързващи Дейвид Бърдсонг и клуб „Секвоя“. Нанси я помоли да проучи доколко слуховете са основателни и ако са, какво е станало с въпросната молба от „Светлина и енергия за хората“.

След няколко дни Грейс ѝ се обади и ѝ каза, че най-вероятно е всичко това да са само слухове. Но съществуваше една възможност въпросната договореност да се държи в тайна и посветени в нея да са само хора от ръководството на клуба.

Този ден Грейс бе дошла в редакцията на „Икзаминър“ по време на обедната си почивка. За щастие Нанси Молино беше там.

— Мисля че открих нещо мис Молино. Ето, вижте. Тя извади от чантата си едно фотокопие на документ за вътрешна информация.

— През ръцете ми минаха три подобни плика с обозначението „лично“. Единият от тях не беше добре запечатан, аз издебнах момента да го прочета и да направя фотокопие...

Конфиденциалният документ гласеше:

От: Изпълнителния директор

До: Членовете на управителния съвет

С настоящето ви уведомяваме, че бе извършен вторият благотворителен превод на организацията на Б от

специалния фонд с което се приключват нашите задължения по договореността, постигната на 22 август.

Документът бе подписан с инициалите Р. П.

Нанси попита:

— До кого бе адресиран документът?

— До мистър Саундърс. Той е член на управителния съвет...

— Да, това ми е известно. А другите два плика?

— Единият беше до председателката ни, госпожа Кармайкъл, а другият — до мисис Куин.

Това би трябвало да бъде Присила Куин, за която Нанси знаеше единствено, че е снобка и че е запалена по социалистическите идеи.

Грейс попита нетърпеливо:

— Това ли е, което търсехте?

— Не съм сигурна — каза Нанси и отново прочете бележката.

„Б“ би могло да значи Бърдсонг, но би могло да значи и много други неща. Например името на кмета също започваше с буквата Б, а той оглавяваше една организация за спасяването на стари сгради, която клуб „Секвоя“ активно подкрепяше. Странното беше, че на писмото пишеше „лично“...

— Нали на никого няма да кажете за това? — попита Грейс.

— Все едно, че изобщо не се познаваме! — увери я Нанси Молино.

Възрастната жена се усмихна и каза:

— Нуждая се от тази работа, макар че не получавам много.

Тя се изправи.

— Е, ще си вървя.

— Благодаря ти. Ако имаш нужда от нещо, просто ми се обади.

Както беше открила преди много време, размяната на услуги беше неотменима част от журналистическата професия.

Докато се връщаше към бюрото си, тя почти се блъсна в редактора на вестника.

— Коя беше тази госпожа, Нанси?

— Една приятелка?

— Пак ли си попаднала на някаква следа?

— Възможно е.

— Разкажи ми по-подробно.

Тя само поклати глава:

— Ще ти кажа по-нататък.

Редакторът я погледна замислено:

— Нанси, ти си част от нашия отбор, в който аз съм треньорът. Знаем, че ти предпочиташ да действаш сама и сме те оставяли да го правиш, понеже винаги постигаш резултати. Но така не може да продължава винаги.

Нанси само сви рамене:

— Ами уволнете ме тогава.

Той нямаше да го направи и двамата знаеха това. Оставяйки го разочарован, тя отиде до бюрото си и се опита да се обади на Ъруин Саундърс.

Първоначално секретарката заяви, че Саундърс го няма, но когато бе споменат „Икзаминър“, веднага свърза Нанси с него.

— Какво мога да направя за вас, мис Молино? — попита той.

— Бих искала да обсъдим помощта, която оказва клуб „Секвоя“ на организацията на Бърдсонг „Светлина и енергия за хората“.

След кратка пауза Саундърс каза:

— За каква помощ става дума?

— Според нашата информация...

Саундърс само се изсмя.

— Нанси, ако ми позволите да ви наричам така... Та това са пълни глупости! Тези номера са ми известни. Пък и имате насреща си доста врял и кипял човек.

Нанси също се засмя:

— Чувала съм, че сте много печен, мистър Саундърс.

— В това изобщо не трябва да се съмнявате, момичето ми...

Тя обаче продължаваше да настоява:

— Все пак имам информация, че клуб „Секвоя“ е решил...

— Кой по-точно е решил? Кажете имена!

Нанси бързо премисляше какво да отговори. Ако спомене другите имена, които знаеше — Кармайкъл, Куин, той вероятно веднага ще им позвъни, за да ги предупреди. А Нанси искаше първа да се добере до тях и затова излъга.

— Не мога да спомена имена.

— Значи си говорите във въздуха — тонът на Саундърс ставаше все по-малко приятелски. — Аз съм доста зает адвокат и вие само ми губите времето, за което клиентите ми плащат.

— Е, в такъв случай няма повече да ви го губя.

Без да отговори, Саундърс затвори телефона.

Нанси разлисти телефонния указател, търсейки името „Куин“. След малко тя намери номера и го набра.

— Резиденция Демпстър Куин — беше отговорът.

— Мисис Куин, ако обичате.

— Съжалявам, но мадам обядва в момента и не бива да бъде безпокоена.

— Обезпокойте я и ѝ кажете, че „Икзаминър“ така или иначе смята да упомене името ѝ, тъй че ще е по-добре тя лично да изясни фактите.

— Изчакайте малко, ако обичате.

Изминаха няколко минути, докато се обади студен женски глас.

— Моля, кажете.

Нанси се представи.

— Какво искате?

— Мисис Куин, когато управителният съвет на клуба се събра миналия август и реши да окаже финансова помощ на организацията на Дейвид Бърдсонг, каква беше причината да...

Присила Куин рязко я прекъсна:

— Решенията на съвета са конфиденциална информация.

Хвана се! За разлика от Саундърс Присила Куин явно не беше достатъчно печена. Тя потвърди подозренията на Нанси, което не би направила, ако ѝ се задаваха директни въпроси.

— Е, явно обаче Бърдсонг се е разприказвал насам-натам.

Чу се нещо като подсмърчане.

— Изобщо не бих се учудила. Този човек изобщо не заслужава доверие.

— В такъв случай бих ви попитала защо подкрепихте тази идея?

— Аз изобщо не съм се съгласявала, просто останалите бяха болшинство. — В гласа на Присила Куин се усети нотка на безпокойство. — Имате намерение да публикувате всичко това, така ли?

— Естествено.

— Боже мой! Не бих искала името ми да се споменава!

— Мисис Куин, когато се обадохте и аз ви се представих, не ме предупредихте, че този разговор не е за печата.

— Е да, но сега го правя.

— Твърде късно е вече.

Присила Куин заяви възмутено:

— Ще се обадя на главния ви редактор!

— Това няма да помогне. Той просто ще ми нареди да напиша материала. — Нанси Молино обмисляше следващия си ход. — Но мога да ви предложа една сделка.

— Каква сделка?

— Няма начин вашето име да не бъде упоменато като на член на съвета на клуб „Секвоя“. Но ако ми кажете сумата на помощта, няма да споменавам за разговора ни.

— Това си е чисто изнудване!

— По-скоро сделка или напълно справедлива размяна.

Присила Куин явно размишляваше.

— Откъде мога да съм сигурна в това, което казвате?

— Ами опитайте да ми повярвате.

Последва още една пауза, след която Присила Куин каза:

— Петдесет хиляди долара.

От другата страна на телефона Нанси само тихо подсвирна.

Когато затвори телефона, някакъв инстинкт ѝ подсказа, че със сигурност е провалила обяда на мисис Куин.

След около два часа, след като бе приключила с ежедневните си задължения, Нанси седеше на бюрото си и размишляваше. Всъщност с какво разполагаш?

Първо: Дейвид Бърдсонг е мамил студентите и е събирал много повече средства, отколкото бяха необходими за „Светлина и енергия за хората“.

Второ: Клуб „Секвоя“ подпомагаше организацията, и то с доста големи пари. Това несъмнено ще предизвика учудването на мнозина и до голяма степен ще развали репутацията на клуба.

Трето: Бърдсонг е замесен в нещо, което трябва да остане в тайна. Въпрос: Какво ставаше в къщата, свързано ли беше по някакъв начин с големите средства, които бяха натрупани?

Четвърто: Момичето от къщата беше много изплашено. Въпрос: От какво?

Пето: Къщата на „Крокер стрийт“ № 117 се притежаваше от корпорацията „Редууд“. Тази информация Нанси получи днес. Впоследствие тя разбра, че през изтеклата година тя е била наета от някой си Г. Арчамболд, който редовно си плащал наема. Въпрос: Кой е Арчамболд?

Заклучение: Мозайката се нуждаеше от още детайли.

Нанси беше неспокойна Тя трябваше да изтърпи до следващата седмица, когато щеше да се срещне с Ивет. Тя вече съжеляваше, че се беше съгласила на такъв дълъг срок.

И все пак... Тя имаше някакво вътрешно усещане, че може би би трябвало да сподели всичко това с някого. Да се посъветва. Ако не беше днешната случка, тя сигурно щеше да се довери на главния редактор на вестника... И все пак тя реши за момента да изчака.

Това беше едно решение, за което впоследствие Нанси Молино щеше много да съжелява.

Ним преглеждаше сутрешната си поща. Секретарката му, Виктория Дейвис, предварително бе отворила писмата и ги бе разпределила в две папки: зелена за текущата поща и червена за поспешните писма. Този ден червената папка беше препълнена. Отпред имаше и няколко писма с надпис „Лично“. Сред тях Ним разпозна светлосиния плик, на който адресът бе написан с почерка на Карен.

Напоследък Ним се сещаше за Карен с угризения на съвестта. От една страна, той много държеше на нея и се чувстваше неловко, че не бе я виждал от онази вечер, когато бяха правили любов, макар и да се чуваха по телефона. От друга страна, стоеше въпросът с Рут. По какъв начин неговата връзка с Карен се вместише в новите му отношения с Рут? Истината беше, че двете неща бяха несъвместими. Но той не можеше просто да захвърли Карен като употребяван, но вече ненужен предмет. Ако беше някоя друга жена, щеше да постъпи точно така. Но Карен беше различна.

Той се срамуваше да си признае, че умишлено отлагаше развръзката с Карен. Може би именно по тази причина бе отложил и отварянето на писмото ѝ.

Мисълта за Рут го подсети за нещо.

— Вики — извика той през отворената врата, — какво стана с резервациите за хотела?

— Уредих ги още вчера — каза тя, като влизаше в кабинета му с една зелена папка в ръка. Написах ви една обяснителна бележка, която приложих към резервацията. Запазила съм ви двустаен апартамент. Обещаха ми той да бъде на горен етаж с хубава панорама.

— Чудесно! А по въпроса с последната редакция на речта ми?

— Ами вие само ми задавате въпроси, на които вече съм ви отговорила! Днес след обяд ви казах, че ще я имате!

— Е, добре де! Сега излез от кабинета ми!

След една седмица Ним трябваше да произнесе реч на годишната конференция на електрическите компании. Речта, която бе вече неколккратно преработвана, засягаше повишаването на разходите на електроенергия и свързаните с това проблеми и заглавието ѝ беше „Свръхнатоварване“.

Настоящата конференция щеше да се проведе в течение на четири дни в хотел „Христофор Колумб“. Тъй като конференцията щеше да бъде придружена от многобройни мероприятия, Ним реши, че и за семейството му ще бъде интересно да присъства. Рут и децата откликнаха на предложението с ентузиазъм.

Идеята за стая на горен етаж с панорама беше на Ним. Той си мислеше, че по този начин ще зарадва децата.

Ним беше поел ангажимента да говори на годишната конференция още миналата година, когато все още бе говорител на компанията. Когато спомена на Ерик Хъмфри за това, той каза:

— Добре, но без нестандартни мнения.

Речта трябваше да бъде подчертано техническа. Що се отнася до нестандартните му мнения, Ним още не бе решил какво да прави.

Когато Вики затвори вратата след себе си, Ним посегна към писмото на Карен. Той беше почти сигурен, че в него имаше стихове, стихове, които Карен пишеше с толкова труд и старание. Както винаги той беше развълнуван при мисълта, че тя прави всичко това заради него.

Той се оказа прав. Стиховете на Карен бяха толкова вълнуващи, пропити с чувственост, че най-добрите намерения на Ним се изпариха без следа. Той трябваше да види Карен, и то възможно най-скоро...

След малко позвъня телефонът. Вики му се обади и му каза, че мистър Лондон би искал да говори с него.

— Попитайте го дали е спешно.

— Вече го попитах. Каза, че е спешно.

— Свържи ме тогава.

Чу се слабо изщракване и след малко гласът на Хари Лондон каза:

— Ним?

— Хари, тази седмица ми е ужасно натоварена. Ако е нещо, което може да почака...

— Опасявам се, че не може. Въпросът е много деликатен и аз бих искал ти да си в течение.

— Добре, казвай какво има.

— Разговорът не е за по телефона. Трябва да се видим.

Ним въздъхна. Понякога Хари Лондон се държеше така, сякаш всичко, което става в неговия отдел, е суперважно и секретно по сравнение с всичко останало в GSP & L.

— Добре. Качи се тогава.

След няколко минути Хари Лондон се появи.

Ним каза:

— Слушам те, Хари. Но ако може по-накратко.

— Ще се опитам. Както сигурно си спомняш, когато хванахме онези в сградата „Зако“, аз ти казах, че сме открили цяло, кълбо, което тепърва ще се разплита, и вероятно ще бъдат замесени доста известни имена.

Ним кимна.

— Е, та едно от имената е това на Пол Шърмън Йейл.

Ним скочи на крака.

— Ти сигурно се шегуваш!

— Бих искал да е така — каза Хари Лондон печално. — Но за съжаление е вярно.

Нетърпението на Ним бе изчезнало без следа. Той каза на Лондон:

— Разкажи ми всичко, което знаеш, с най-малките подробности.

— В деня, в който обядвахме заедно, аз ти бях казал, че имам намерението да проуча по документите на „Кудейл“ какви услуги са

извършили до момента и ако е възможно, да открием кои от тях са незаконни.

— Да, спомням си.

— Моите момчета извършиха целия този къртовски труд и откриха доста неща. За всичко това ще получиш подробен доклад. Главният прокурор ще има доста материал за завеждане на дела, и то не срещу когото и да е.

— Да се върнем към Йейл. Той какво общо има?

— Сега ще ти обясня. В документите твърде много пъти се споменава името Йън Норис като възложител. Този Норис е юрист, чийто офис се намира в самата сграда „Зако“. Той се занимава с имоти и тръстове. Един от тръстовете е фамилният тръст „Йейл“.

— Чувал съм за този тръст — сега Ним си спомни и за Норис. Беше го срещнал по време на посещението си в имота на Йейл във Фресно.

— Имаме достатъчно доказателства срещу Норис за огромни количества открадната електроенергия. Той контролира доста имоти — сгради, офиси, апартаменти, магазини... Явно е решил, че може да услужва на клиентите си, като им намалява разходите и закътва по нещичко и за себе си. Започнал е да действа по познатата схема и като видял, че няма последствия, прибягнал до услугите на компанията „Куюейл“ Кражбите са неподозирани големи.

— Но от това не следва — подчерта Ним, — че хората, които Норис представлява, са били в течение.

Ним въздъхна с облекчение Дори и тръстът „Йейл“ да беше замесен, Ним беше убеден, че човек като Пол Шърмън Йейл не би могъл да бъде замесен в нищо непочтено и нередно.

— Това, което казваш, Ним, е абсолютно вярно. А дори и някои от собствениците да са знаели, ние надали ще съберем достатъчно доказателства срещу тях. Въпросът е, че срещу Норис ще се заведе дело, а името на Йейл също ще бъде споменато. Именно затова ти трябваше да знаеш положението. Опасявам се, че това няма да е добре нито за нас, нито за него.

Хари беше прав. Името на Пол Шърмън Йейл вече беше тясно свързано с компанията Голдън Стейт и независимо от факта, че нямаше никакви улики срещу него, слуховете не можеха да бъдат избягнати.

— Аз още не съм казал най-важното — продължи Хари.

— Незаконната дейност, която хората на „Куюейл“ са извършвали за Норис, или по-скоро за хората, които Норис е представлявал, е започнала преди около година. Що се отнася до тръста „Йейл“, там кражбата на електроенергия е започнала преди около три месеца, тоест когато Пол Шърмън Йейл вече бе напуснал Върховния съд и бе дошъл на работа в GSP & L.

— Почакай, Хари. Остави ме да помисля. — Ним изглеждаше шокиран.

— И аз самият мисля върху това от доста време — каза му Хари Лондон.

Ним просто не можеше да го проумее. Той не можеше да повярва, че човек като Пол Шърмън Йейл ще участва в кражбата на електроенергия, пък макар и само като мълчалив наблюдател. И все пак... Ним си спомни, че по време на посещението му във Фресно Пол Шърмън му бе говорил за огромните разходи за електроенергия и за проблемите, свързани с това...

Ним попита Хари Лондон:

— Каж ми, Хари, знаеш ли дали някой от твоите хора или от прокуратурата са се свързали с Пол Шърмън по този въпрос?

— Доколкото знам, никой не се е свързвал.

Ним направи още една пауза, като още един път се опита да премисли чутото.

— Хари, тази работа е твърде сериозна за мен. Ще докладвам на председателя на управителния съвет.

Шефът на отдела по охраната на собствеността кимна в знак на одобрение.

— И аз си мислех, че ще се наложи да го сториш.

На следващия ден Ним, Хари Лондон и Пол Шърмън Йейл бяха в кабинета на Ерик Хъмфри.

Съдията Йейл, когото току-що бяха докарали от Напа Вели, беше в особено добро настроение.

— Казвам ви, връщането ми в Калифорния ме подмлади! Трябваше да го направя преди години.

В един момент той забеляза, че никой друг освен него не се усмихва.

— Нещо не е наред ли, Ерик?

— И аз не съм съвсем сигурен. Но ми предадоха информация, за която и ти трябва да си в течение. Ним, моля те, кажи накратко на господин Йейл за какво става въпрос.

С няколко изречения Ним обрисова картината на кражба на електроенергия и обясни ролята на Хари Лондон в GSP & L, тъй като Пол Шърмън Йейл не бе се срещал с него преди.

Докато Ним говореше, Пол Шърмън Йейл изглеждаше доста учуден. По време на една от паузите той попита:

— Моята работа какво общо има с всичко това?

— За съжаление това, което обсъждаме, не засяга пряко вашата работа, а има по-скоро личен характер — каза Ерик Хъмфри.

Йейл само поклати глава в недоумение.

— Сега съм още повече объркан. Бихте ли ми обяснили, моля?

— Хари — каза Ним. — Обясни, ако обичаш.

— Сър, предполагам, че познавате Йън Норис — каза Хари Лондон.

Въобразяваше ли си или наистина някаква сянка премина през лицето на Пол Шърмън Йейл, помисли си Ним... Вероятно само така му се беше сторило. Нямаше смисъл да търси неща, които не съществуваха.

— Разбира се, че познавам Норис — каза Пол Шърмън. — Ние с него имаме делови отношения. Но вие какво общо имате с него?

— Моята връзка с него е, че той е крадец. Имаме достатъчно основания — каза Хари Лондон и обясни историята и връзката й с фамилията „Йейл“.

Този път реакцията на Пол Шърмън беше очевидна — недоверие, шок и гняв.

В края на изявлението на Хари Лондон Ерик Хъмфри каза:

— Надявам се, разбирате мотивите, които имах, като споменах, че трябва да бъдете уведомен за случилото се.

Йейл кимна.

— Да, това го разбирам, но останалото... — Той се обърна към Хари Лондон. — Това са сериозни обвинения. Имате ли всички необходими доказателства?

— Да, сър. Областният прокурор е на същото мнение.

— Трябва да ви кажа, Пол — намеси се Ерик Хъмфри, — че мистър Лондон никога не би си позволил да прави подобни обвинения, без да има всичките необходими доказателства.

Ним добави:

— Особено що се отнася до толкова сериозни обвинения.

— Действително са сериозни — Пол Шърмън Йейл беше възвърнал самообладанието си и говореше с равен тон. — За момента приемам вашите думи, господа, но впоследствие ще ви помоля за всичките доказателства.

— Разбира се — каза Ерик Хъмфри.

— Също така предполагам, че не е нужно да казвам, че аз самият не съм имал и най-малкото понятие за тези неща.

Хъмфри го увери:

— За това изобщо не говорим. Нито един от нас не се е съмнявал. Нашата основна грижа беше как това ще се отрази върху вас.

— И върху компанията Голдън Стейт — добави Ним.

Йейл му хвърли един бърз поглед.

— Да, разбира се, всичко това трябва да бъде премислено.

За първи път по време на разговора той си позволи да се усмихне.

— Благодаря ви за вашето доверие.

— Винаги сме изпитвали доверие към вас — добави Ерик Хъмфри.

Ним веднага си помисли, че председателят на управителния съвет прекалява малко.

Пол Йейл обаче продължаваше:

— Независимо от този неприятен инцидент, аз намирам, че всичко това за кражбата на електроенергия е доста интересна тема. Честно казано, никога не съм знаел, че съществува подобно нещо. Нито пък съм предполагал, че в компаниите съществуват служби като тази на мистър Лондон.

Той се обърна към Хари Лондон:

— При някой удобен случай би ми било интересно да чуя повече за работата ви.

— По всяко време, сър.

Те продължаваха разговора без началното напрежение. Решено бе след обяд Хари Лондон да запознае Пол Шърмън Йейл с доказателствата, свързани с Йън Норис и тръста „Йейл“.

Ним обаче не беше спокоен. Нещо в дъното на душата му подсказваше, че има нещо нередно.

След два дни Хари Лондон отново дойде при Ним.

— Имам новини за теб по случая Норис.

Ним вдигна поглед от последния вариант на доклада си и каза:

— Какви?

— Йън Норис направи изявление, че Пол Шърмън Йейл не е знаел нищо по случая. Така че неговият отговор се потвърждава.

Ним попита с недоверие:

— За какво му е дотрябвало на Норис да прави изявление?

— Явно Пол Шърмън има доста връзки. Адвокатът на Норис е говорил с прокурора. Решено е, че ще се възстановят щетите на GSP & L, а после адвокатът на Норис ще иска наказание по член 591 глоба или затвор до пет години. В такъв случай доказателствата няма да се разглеждат в съда и името на Йейл изобщо няма да бъде споменато.

— Я ми кажи по-подробно, Хари!

— Не знам дали ще съм в състояние. Едно е ясно — прокурорът е бил притиснат да приключи делото, без да се споменава името на Йейл — Хари Лондон само повдигна рамене. — Предполагах, че това е по-добрият вариант и за GSP & L.

Когато Хари Лондон вече си беше отишъл, Ним продължаваше да размишлява над чутото. Вярно беше, че за компанията фактът, че името на един от директорите ѝ няма да бъде споменато във връзка с процеса за кражба на електроенергия, беше успокоителен. Ним също би трябвало да бъде доволен. Но нещо продължаваше да го гложди отвътре. Имаше чувството, че му липсва една много важна брънка от веригата... Но не можеше да се сети къде беше тя.

Имаше и още нещо, което вече не беше подсъзнателно.

Защо Пол Шърмън Йейл толкова настояваше, че не е чувал за кражба на електроенергия? Възможно беше, тъй като в пресата имаше съвсем малки съобщения, пък и можеше ли човек да знае всичко. Но

въпреки това на Ним му се струваше, че изявлението на Йейл беше пресилено.

Той отново се замисли. Той чувстваше, че знае нещо, което би му помогнало, но това нещо не му идваше в главата...

Може би ако спре да мисли, ще се сети.

Георгос Арчамболд спря да пише в дневника си и се замисли над предстоящата операция... Всичко се връзваше идеално: подготовката, доставките на експлозивите, начина за внасяне на бомбите в хотела... Първите експлозии бяха планирани за три часа през нощта на втория ден от конференцията, те щяха да избухнат в разстояние на десет минути. Експлозивите под формата на пожарогасители щяха да бъдат поставени в хотела на предния ден, шестнадесет часа преди определения срок.

Благодарение на нещото му ръководство всичко вървеше...

... Той се замисли за подходяща метафора... като часовниците, които бе купил Дейвид Бърдсонг в Чикаго.

Георгос беше ревизирал мнението си за Бърдсонг и сега изпитваше към него само преклонение и обич.

Не само че идеята му беше гениална, но и по време на подготовката той беше поемал доста рискове. Също така Бърдсонг бе помогнал за закупуването на пожарогасителите от местните магазини, в малки количества от различни места. В момента около тридесетина пожарогасителя се намираха в мазето на къщата. Георгос се бе постарал да ги превози по тъмно, бе рискувал само веднъж да ги докара през деня, като обаче предварително се бе убедил, че е чисто наоколо.

Половината от тях вече бяха готови за употреба.

Още един плюс за Бърдсонг бе фактът, че бе осигурил всичките необходими средства, а разходите съвсем не бяха малки...

Бърдсонг бе измислил и системата, по която пожарогасителите щяха да бъдат внесени в хотела. Георгос бе купил с парите му един употребяван пикап, който по щастливо стечение на обстоятелствата беше боядисан в червено. Плащането бе извършено в брой, а документите бяха фалшиви.

В момента пикапът се намираше в гаража на новия апартамент, нает от „Приятелите на свободата“, за който знаеше само Георгос. Този

апартамент беше резервен, в случай че с настоящото скривалище се случеше нещо.

Пикапът беше снабден с надписа „Противопожарен контрол“.

Планът на Бърдсонг беше следният: по времето, когато ще трябва да се внесат експлозивите във форма на пожарогасители, самият Бърдсонг ще организира пред хотела демонстрация на привържениците на „Светлина и енергия за хората“. Това достатъчно ще занимае полицията, така че пожарогасителите ще могат да бъдат внесени в общата суматоха.

Бърдсонг също така бе приготвил детайлни планове на партера и на първия етаж на хотела. Георгос старателно ги разучи, а после лично отиде на три пъти в хотела да избере най-подходящите места за разполагане на експлозивите.

По време на своите посещения в хотела той бе забелязал, че през деня беше извънредно лесно да се промъкнеш незабелязано, особено ако претендираш, че идваш по работа. За да провери това, последният път Георгос отиде облечен в униформата на противопожарния контрол, която „Приятелите на свободата“ щяха да използват. Проблеми нямаше.

За всеки случай Бърдсонг бе подготвил и няколко бланки на „Противопожарен контрол“, които бяха напечатани под формата на писмо, в което се казваше, че се препоръчва поставянето на допълнителни пожарогасители по етажите.

Бяха помислили за всичко.

Единственото нещо, което притесняваше Георгос, беше Ивет. Той не ѝ доверяваше от онзи случай преди четири месеца, когато бе убил онези свине от охраната... Може би наистина трябваше да се отърве от нея... Но пък готвеше добре и беше подръка за задоволяване на сексуалните му страсти...

Както и да е, той все пак не ѝ бе казал за проекта за хотел „Христофор Колумб“, макар че тя виждаше, че се готви нещо голямо... Е, сега имаше по-важни задачи, а за нея щеше да реши по-късно...

Той отново се върна към дневника си.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

1

В апартамента на двадесет и петия етаж на хотел „Христофор Колумб“ Лия се бе надвесила над една книжка с упражнения.

В един момент тя вдигна глава и попита:

— Татко, мога ли да ти задам един личен въпрос?

Ним отговори:

— Разбира се.

— Нещата между вас с мама вече наред ли са?

В първия момент Ним не можа да проумее сериозността на въпроса на дъщеря си. А след това с тих глас каза:

— Да, наред са.

— И, нали няма да... — Гласът на Лия едвам се чуваше. — Нали няма да се разделите?

— Ако си се притеснявала за това, можеш вече да бъдеш спокойна. Това никога няма да се случи.

— О, татко! — извика тя и се хвърли в прегръдките му.

Тя го прегърна. Ним усети как по бузите ѝ се стичат сълзи.

— О, татко! Толкова съм щастлива!

Той отново я прегърна и я погали по косата.

Той беше сам с Лия, тъй като Рут и Бенджи бяха слезли да опитат сладоледите на партера, с които хотелът беше известен. Лия бе предпочела да завърши домашното си. Сега Ним си мислеше, че тя умишлено може би е искала да остане насаме с него, за да му зададе своя въпрос.

Вероятно малцина родители са се замисляли какво минава през главите на децата и колко страдат те поради тяхното недомислие. Той се сети как Лия умишлено бе избягвала въпроса за отсъствието на Рут, когато тя и Бенджи живееха при баба си и дядо си. Какво ли си е мислело това тъй чувствително четиринадесетгодишно момиче? Само мисълта за това го караше да се срамува.

Имаше още един важен въпрос: Кога да се каже на децата истината за състоянието на Рут? Вероятно скоро. Това щеше да ги разтревожи силно, но по-добре да знаят, отколкото да го научат по

време на някоя криза, която можеше да се случи всеки момент. Ним реши да обсъди въпроса с Рут в най-скоро време.

Лия сякаш бе усетила настроението на баща си. Тя се измъкна от прегръдката му и каза:

— Татко, всичко е наред.

И след това се върна към предишното си занимание, сякаш че нищо не се бе случило.

Ним се доближи до прозореца и погледна панорамата. Гледката беше страхотна, сякаш гледаш пощенска картичка...

Той каза на Лия:

— Хей, виж колко е хубаво!

Лия погледна навън, усмихна се и каза:

— Да, наистина е много хубаво.

Ясно бе едно нещо — неговото решение да доведе и семейството си беше много добро. И двете деца бяха много щастливи. Бяха ги пуснали от училище за четири дни, като за сметка на това трябваше да напишат някои домашни на тема „Конференцията на енергийните компании“. В тази връзка Бенджи дори искаше да чуе речта на Ним на утрешното заседание. Също така за семействата на делегатите се организираха мероприятия по време на заседанията: посещения на музеи, круиз с кораб, прожекции на филми...

След малко се завърнаха и Рут и Бенджи, доволно усмихнати, като докладваха, че е трябвало да изядат по две порции сладолед, за да разберат дали сладкарницата наистина заслужава трите си звезди.

Вторият ден на конференцията беше ясен и слънчев.

След като заедно с цялото си семейство се наслади на луксозната закуска в апартамента, Ним още веднъж прегледа речта си. Неговият ред беше в десет часа.

Той слезе в залата малко по-рано, тъй като видя, че пред хотела отново се бе събрала тълпа демонстранти. Искаше да разбере кои са и какво искат.

Оказа се, че са хората от „Светлина и енергия за хората“ на Бърдсонг. Имаше около стотина души, които носеха плакати и скандираха. Не се ли умориха, помисли си Ним, да виждат само тяхната гледна точка?

Надписите по плакатите бяха традиционни.

„GSP & L лъже потребителите“

„Нека хората, а не тлъстите капиталисти притежават GSP & L“

Ним беше любопитен какво влияние искаха тези хора да окажат върху конференцията? Той беше убеден, че нямаше да постигнат нищо. Но независимо от всичко тук-таме се мяркаха телевизионни камери. Естествено, там беше и Дейвид Бърдсонг, весел както винаги и изпълняващ ролята на главен организатор.

Явно демонстрантите се опитваха да спрат потока от коли, които пътуваха по направление към хотела. Контролираше се не само централният, но и служебният вход. Там Ним забеляза един камион с надпис „Мляко“ и един пикап с пожарогасители, чиито шофьори явно негодуваха заради забавянето.

Появиха се и няколко полицаи, които отправиха предупреждения към демонстрантите. Последваха някакви обяснения, в които се включи и Бърдсонг. След това той махна на хората си и те освободиха двата входа.

— Виждате ли каква безотговорност? — гласът принадлежеше на един от делегатите на конференцията. — Тази тълпа иска да остави хотела без мляко и без пожарогасители. Защо, за бога?

Ним кимна.

— Да, не виждам особен смисъл в това.

Вероятно нямаше смисъл и за демонстрантите, тъй като в момента те вече се разотиваха.

Ним влезе в хотела и се насочи към заседателната зала.

В залата вече имаше стотина бизнесмени, учени и инженери, чиято обща цел бе да се обсъдят общите проблеми, новите форми на развитие, да осъществят социални контакти. Теорията беше, че след подобни срещи всеки един от делегатите си върши работата по-добре.

Ним се присъедини към една от беседащите групички. Някои от присъстващите му бяха познати, с други се запознаваше в процеса на беседата.

След няколко минути той усети как някой го докосва по рамото. Като се обърна, той видя Търстън Джоунс, приятеля му от Денвър.

Търстън го попита:

— Какво става с Турнипа?

Ним само се намръщи.

— Вероятно и построяването на пирамидите не е отнемало толкова време.

— Освен това на фараоните не са им трябвали разрешения, нали?

— Именно, как е Урсула?

— Чудесно — Търстън сияеше. — Ще си имаме бебе.

— Много се радвам! Честито! Кога ще бъде големият ден?

Ним зададе въпроса, като се стараеше да събере мислите си. Той се сети за онзи уикенд в Денвър, когато Урсула бе дошла в леглото му и бе казала, че те искат да имат деца, но не могат да го направят...

— Докторът казва някъде през юни.

Боже мой! Ним не трябваше да прави никакви изчисления, за да разбере, че детето беше негово. Той просто не знаеше какво да каже...

Неговият приятел го улесни, като каза:

— Ние с Урсула бихме искали ти да бъдеш кръстникът на бебето.

Ним искаше да каже, че с удоволствие ще стане кръстник, но думите просто не излизаха от устата му. Вместо това той отново стисна ръката на Търстън и кимна в знак на съгласие. Това дете щеше да има най-загрижения и най-добрия кръстник, какъвто съществуваше.

Те се уговориха да се срещнат преди края на конференцията.

Ним продължи беседата, докато в един момент забеляза едно познато лице, Нанси Молино от „Икзаминър“. За негово учудване тя се насочи директно към него.

— Здравсти! — каза му тя с определено приятелски тон.

Но спомените на Ним бяха прекалено свежи, за да ѝ отговори в същия стил.

— Добро утро — каза хладно той.

— Току-що взех копие от речта ви от пресклуба. Доста е скучна. Няма ли да кажете нещо извън този текст?

— Дори и да имам подобно намерение, проклет да съм, ако ви дам такава информация.

Явно отговорът ѝ хареса и тя се засмя.

— Татко — каза Бенджи, — аз отивам в галерията.

— Добре, отивайте по местата си — каза му Ним, като гледаше нагоре, където бяха и Рут и Лия.

Нанси Молино попита:

— Вие сте тук с цялото си семейство?

— Да — отговори ѝ той рязко, а после добави. — Жена ми и децата са с мен в хотела. И в случай че искате отново да спретнете нещо за това, ще ви кажа, че разноските си ги плащам сам.

— Боже мой! Каква репутация съм имала...

— Във ваше присъствие се чувствам като заек пред кобра — каза ѝ Ним.

Този Голдман определено е свестен човек, мислеше си Нанси.

Тя изобщо не беше очаквала, че ще я изпратят тук, но главният редактор бе видял в програмата името на Ним Голдман и бе решил, че Нанси би могла да открие нещо и да продължи вендетата на страниците на вестника. Този път обаче „треньорът на отбора“ не беше познал. Тя смяташе да отрази речта както е и дори да я поукраси, където е възможно.

Освен това Нанси искаше да се измъкне оттук, защото днес имаше среща с онова момиче, Ивет. Нямахше много време, но щеше да се справи. Колата ѝ беше в подземния гараж на хотела.

Нанси много се надяваше момичето да дойде и да отговори на въпросите, които я измъчваха.

Но преди това трябваше да чуе и Голдман.

Докато произнасяше речта си, Ним подсъзнателно беше принуден да се съгласи със заключението на Молино. Докладът наистина беше твърде техничен и подробен, за да заинтересува средствата за масова информация и широките маси. Но също така той разбра, че докато описваше проблемите на GSP & L, свързани с наличните мощности и необходимото количество електроенергия, всички в залата го слушаха с подчертан интерес. Просто тези проблеми бяха общи за всички тях. Те също осъзнаваха, че времето изтича и гладът за електроенергия вече чука на вратата... И както и самият Ним, те непрекъснато се сблъскваха с недоверието към предупрежденията им и със съмнението в добрите им намерения.

В края на своята реч Ним извади от джоба си едно листче с бележки, които беше нахвърлял предния ден и с които смяташе да завърши.

— Мнозина от нас, а вероятно болшинството от присъстващите споделят две важни гледни точки. Едната е опазването на околната

среда. Околната среда, в която живеем, трябва де е по-чиста, отколкото е била преди. По тази причина онези, които добронамерено защитават тази кауза, заслужават нашата подкрепа.

Втората гледна точка, върху която бих искал да обърна вашето внимание, е свързана с демократичните процеси. Аз горещо поддържам демокрацията, но напоследък с някои резерви. За да илюстрирам какво имам предвид, ще се върна към въпроса с околната среда.

Напоследък критично намаля броят на разумните поддръжници на каузата за защита на околната среда. Мнозина се превърнаха във фанатици, които, макар да не са болшинство, чрез техния груб и натрапчив фанатизъм успяват да се наложат над болшинството. По този начин тези хора обезсмислят истинския демократичен процес, като безотговорно го използват за постигането на някакви техни тесни цели. Това, на което не могат да противопоставят убедителни аргументи, те се опитват да постигнат чрез изкуствено забавяне и не дотам почтени юридически ходове. Просто тези хора признават само определени правила на демокрацията, а именно онези, които ги ползват.

Последните му думи бяха съпроводени от шумни аплодисменти.

— Този тип „защитници на околната среда“ се противопоставят абсолютно на всичко. Ние, хората от енергийната индустрия, не бихме могли да им предложим нито един вариант на проект, който да не възбуди техния гняв, тяхната яростна опозиция и да не бъде заклеймен като антиприроден.

Основният проблем обаче е, че тези фанатици не действат сами. Те имат съюзници. Съюзниците, за които говоря, са нарастващият брой хора, назначавани в най-различни комисии и съвети предимно по политически причини.

Ним почувства как залата затаи дъх. Е, това, което смяташе да каже, щеше да бъде в разрез с препоръките на Ерик Хъмфри, но какво пък, най-много, което можеха да направят, беше да го обесят. Той продължи.

— Преди време комисиите, които даваха становища по въпросите, свързани с нашата индустрия, бяха малко на брой, а постове в тях бяха заемани от хора, на чието безпристрастие и компетентност можеше да се разчита. За съжаление вече не е така.

Членовете на подобни комисии вече биват назначавани за определени политически услуги, които са оказали някому някога, и много редки са случаите, в които хората попадат там за заслуги и поради опита си в тази област. В резултат на всичко това членовете на тези комисии нямат никаква представа за същината на проблемите, които се обсъждат, а решенията им обикновено са продиктувани от преследването на чисто политически цели.

Тоест, сведено до едно изречение, институциите, които трябва безпристрастно да защитават обществените интереси, се опорочават и обикновено решенията им са насочени срещу интересите на обществото.

Не мога да предложа никакво просто лекарство за тази болест, нито пък можете и вие, предполагам. Това, което можем да направим ние с вас, е да уведомим обществеността, че решенията, които засягат добруването на всички нас, в повечето случаи се вземат от малцинство фанатици и техните съюзници — егоцентричните политици.

Ним реши, че по-нататък би станало опасно.

Докато се чудеше каква ли иде бъде реакцията на Ерик Хъмфри и на колегите му от GSP & L на всичко това, което беше казал, залата беше станала на крака и бурно ръкопляскаше.

— Поздравления... доста смелост се изисква, за да го кажеш... трябва да се отрази широко в печата... ако ви омръзне да работите в GSP & L, непременно ни уведомете...

Делегатите бяха обкръжили Ним и изведнъж той се почувства като герой. Президентът на една гигантска енергийна компания от средния запад му каза:

— Надявам се, че компанията ви цени. Лично ще кажа на Ерик Хъмфри мнението си за вас.

Докато отговаряше на поздравленията и ръкостисканията на делегатите, Ним изведнъж почувства колко е уморен. Той намери удобен момент и се упъти към изхода на залата.

В момента, в който вече беше хванал дръжката на вратата, някой зад него каза:

— Дойдох специално, за да те чуя. Заслужаваше си.

Ним се обърна и видя Уоли Талбот. Главата му беше превързана и въпреки че се придвижваше с патерици, на лицето му цъфна усмивка.

— Уоли! Страхотно се радвам да те видя! Не знаех, че са те изписали от болницата.

— Изписаха ме преди няколко седмици, но има още доста работа по мене. Можем ли да поговорим?

— Разбира се. Дай да намерим някое по-спокойно място.

Първоначално Ним възнамеряваше да потърси Рут и децата, но реши, че може да го свърши и по-късно.

Те слязоха на партера и се упътиха към две кресла, които се намираха встрани от стълбището.

— Моля, само за минутка! — каза един работник в униформата на служител от „Противопожарен контрол“.

Той буташе пред себе си количка с друг пожарогасител. Спря до креслата, към които се бяха упътили Уоли и Ним, свали един от пожарогасителите и го постави зад облегалката на едното от креслата.

Работникът се усмихна на Ним и каза:

— Това е всичко, сър. Извинете ме за безпокойството.

— Няма нищо.

На Ним му се стори определено странно, че пожарогасителят беше поставен на труднодостъпно място, зад креслото. Но така или иначе вероятно работникът знаеше какво върши.

Ним и Уоли седнаха.

— Видя ли ръцете на този тип? — попита Уоли.

— Да. — Ним беше забелязал, че ръцете му бяха целите в ужасни петна, вероятно от невнимателната употреба на химикали.

— Това би могло да се оправи с пластична хирургия — Уоли отново се усмихна. — Станал съм експерт по тези работи.

— Остави другите. Кажи ми по-добре за себе си.

— Е, още доста ме очаква по отношение на пластичната хирургия. Нали знаеш как действат лекарите, малко по малко. Иначе няма да има ефект.

Ним кимна с участие:

— Да, знам за това.

— Но имам и други добри новини, които искам да споделя с теб. Ще си имам нов „инструмент“.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали знаеш какво ми се случи... Но аз все още имам усещания на тези места и това може да бъде използвано за основа.

Именно затова бях миналата седмица в Хюстън. Там правят чудеса. Има един доктор, Брентли Скот, който е направо магьосник. Та той ми обеща изкуствен пенис — някаква специална протеза с малък резервоар и гумено покритие, което се имплантира в тялото.

— Това би било чудесно, Уоли, но дали наистина ще върши работа?

— Разбира се — каза Уоли с ентузиазъм. — Има стотици хора, на които са им правили подобни протези. И всичките случаи са били успешни.

Уоли продължи:

— Ще ти кажа още нещо интересно, Ним.

— Какво?

— Всъщност тези протези не са само за хората, които са пострадали при злополука. Дори в повечето случаи го използват за съвсем нормални хора, които просто не могат да се справят сами... Това им вдъхва нов живот. А ти, Ним, имаш ли нужда?

— Не, благодаря на бога.

Уоли се провикна:

— А, ето я и Мери. Дошла е да ме вземе, защото сам все още не мога да шофирам.

В далечния край на фойето Ним забеляза Мери Талбот и Ардит. С Ардит Ним не се беше виждал от онзи случай в болницата и се чудеше дали религиозните ѝ съображения вече не бяха претърпели промяна.

Непрекъснатото напрежение се беше отразило и върху двете жени. Все пак само седем месеца бяха изминали от трагичната гибел на Уолтър в Ла Мисион, а и злополуката с Уоли беше станала само няколко седмици по-късно. Мери, която винаги беше слабичка и с момчешка фигура, очевидно доста бе напълняла и изглеждаше доста по-възрастна. Ним се надяваше, че това, което му бе казал Уоли, щеше наистина да стане, защото и двамата се нуждаеха от това.

Ардит изглеждаше съвсем малко по-добре от последната им среща. Какъв контраст с онази жена, която беше преди — хубава, стилна и привлекателна... Сега тя се бе превърнала в обикновена възрастна жена.

Те си поговориха. Мери беше чула по пътя отзиви за речта на Ним и го поздрави. Ардит спомена, че е намерила още някои

документи, които бяха на Уолтър. Ним предложи да мине да ги вземе.

Ардит побърза да отговори:

— Няма нужда, Ним. Аз мога да ги изпратя по пощата. Този път те не са толкова много.

Изведнъж тя спря и попита:

— Ним, какво ти е?

Ним се беше втренчил в нея.

— Миналия път... Документите на Уолтър...

— Ним, нещо не е наред ли? — попита Ардит още по-озадачено.

— Не, всичко е окей. Просто се сетих за нещо.

Вече той знаеше кое беше това нещо, което не му даваше мира след онази среща в кабинета на Ерик Хъмфри с Хари Лондон и Пол Шърмън Йейл... Липсващата брънка беше в документите на Уолтър Талбот, които той бе прехвърлил набързо и които сега се намираха в кабинета му в GSP & L.

— Мисля, че трябва да тръгваме, Ним — каза Уоли. — Много ми беше приятно да те видя.

— И на мен също. Успех във всичко, Уоли!

Когато те вече си бяха отишли, Ним се замисли. Да, той вече знаеше какво има в онези документи. Но все пак трябваше отново да ги погледне.

Той реши, че това ще бъде първата му работа след конференцията.

Вечно препускане — това беше целият ѝ живот, мислеше си Нанси Молино, докато натискаше газта на мерцедеса си, тъй като отдавна бе превишила разрешената скорост. От време на време тя само се обръщаше, за да види не я ли гони полицията.

Винаги в този живот нещата се струпваха в един и същи ден.

Тя току-що бе продиктувала материала за Ним по телефона и вече закъсняваше за срещата с Ивет с десет минути. Дано това момиче се сети да почака малко.

Докато караше, тя си мислеше за материала си за речта на Голдман. Редакторът ѝ със сигурност щеше да бъде изненадан, защото репортажът ѝ беше повече от обективен.

„Многобройните делегати на годишната конференция на водещите американски електрически компании приветстваха със ставане на крака и аплодисменти речта на Нимрод Голдман, вицепрезидент на GSP & L, който заяви, че манипулираните от политиките обществени комисии пренебрегват интересите на потребителите и използват положението си за постигане на лични цели...“

Статията продължаваше в същия дух.

След пет минути тя вече се доближаваше до барчето, в което имаше среща с Ивет. Нанси погледна часовника си — закъсняваше с осемнадесет минути... А нямаше и място за паркиране наоколо. Тя успя да намери място за мерцедеса си на две пресечки от бара, заключи го и с бързи крачки се отправи към входа на заведението.

Ивет не си беше тръгнала въпреки закъснението на Нанси. Тя седеше на същата маса, на която бяха седели предишния път, и имаше пред себе си чаша бира. Тя вдигна поглед, но изражението на лицето ѝ изобщо не се промени при вида на Нанси.

— Здравсти — каза ѝ Нанси. — Извинявай за закъснението.

Ивет само сви рамене, но не каза нищо.

Нанси повика сервитьора и му поръча още една бира. Докато чакаше да я донесат, тя изучаваше момичето. Този път Ивет

изглеждаше още по-зле: лицето ѝ беше на петна, косата ѝ бе още по-невчесана. Беше облечена със същите дрехи, които изглеждаха, сякаш бе спала с тях поне един месец.

Нанси отпи една глътка от бирата си и попита:

— Обеща ми да ми кажеш днес какво става в онази къща и какво прави там Дейвид Бърдсонг.

Ивет вдигна глава и каза:

— Не съм казала подобно нещо. Вие само се надявахте, че ще ви кажа...

— Е, все още се надявам. Защо за начало не ми кажеш от какво се страхуваш?

— Вече не се страхувам — момичето изрече тези думи с равен глас, без ни най-малко да промени израза на лицето си.

Нанси си помисли, че може би само си губи времето... Все пак тя реши да опита още веднъж.

— Какво се е случило през тази седмица, че да се промени мнението ти?

Ивет не ѝ отговори. Тя сякаш премисляше нещо. После тя несъзнателно потърка ръката си, която беше с ръкавица, а после свали и самата ръкавица.

С ужас Нанси гледеше страшната картина: два от пръстите на ръката ѝ липсваха, останалото бе само белези. Единият от здравите ѝ пръсти бе грозно изкривен, като се виждаше и част от костта.

Нанси възкликна:

— Боже мой! Какво ти е на ръката?

Ивет погледна към ръката си, усети се какво е направила и бързо я покри.

Но Нанси продължаваше да настоява:

— Какво се е случило?

— Беше... злополука.

— Но защо е в такова състояние. Какво каза лекарят?

— Не съм ходила на лекар — Ивет започна да хлипа. — Те не ме пуснаха.

— Кои „те“? Бърдсонг ли?

Момичето кимна.

— И той, и Георгос.

— Кой по дяволите е Георгос и защо не са те завели на лекар?

Нанси хвана здравата ръка на Ивет.

— Дете, остави ме да ти помогна. Мога да го сторя. За ръката също не е късно.

Ивет само поклати глава и я изгледа с празен поглед.

— Само ми кажи — молеше я Нанси. — Кажи за какво става дума!

Ивет само дълбоко въздъхна и взе опърпаната си кафява чанта, която беше под масата. Тя извади от там две касети и ги сложи пред Нанси.

— Тук е всичко — каза Ивет, допи бирата си и стана.

— Хей! Не си тръгвай! Защо не ми кажеш какво има на тези касети и ще го обсъдим?

— Тук е всичко — повтори момичето.

— Да, но... — Нанси се усети, че говори сама на себе си. — Ивет вече бе излязла.

Нямаше смисъл да я гони.

Нанси хвърли поглед на касетите. Те бяха от онзи евтин тип, който можеш да купиш във всеки супермаркет. Можеха да се намерят по десетина за долар. На нито една от тях нямаше надписи освен номера 1, 2, 3, 4, изписани с молив. Е, тя щеше да ги прослуша тази вечер, когато се върнеше вкъщи. Дано все пак да има нещо ценно на тях.

Нанси плати бирата си и излезе. Само след час тя бе погълната от ежедневната си работа в „Икзаминър“.

Когато Ивет бе казала на Нанси Молино, че вече не я е страх, тя бе казала самата истина. Просто предишния ден Ивет бе взела едно решение, което я освободи от ежедневно й безпокойство и болка и премахна мисълта, която най-много я безпокоеше, а именно, мисълта за ареста й и за това, че ще бъде осъдена на доживотен затвор.

Вчерашното й решение беше, че след като даде касетите на журналистката, която трябваше да знае какво да прави с тях, Ивет щеше да се самоубие. Днес, когато излезе за последен път от къщата на „Крокър Стрийт“, тя беше взела със себе си всичко необходимо.

Тя вече бе предала касетите, тези касети, в които обвиняваше Георгос и Дейвид Бърдсонг, които разкриваха какво бяха извършили досега и какво възнамеряваха да извършат. Също така на касетите беше и сценарият за планираната за ранната утрин на следващия ден акция в хотел „Христофор Колумб“. Георгос не подозираше, че тя е в течение, но Ивет знаеше.

Докато се отдалечаваше от бара, където се бе срещнала с Нанси Молино, Ивет ставаше все по-спокойна.

Спокойствие най-сетне.

За нея не бе имало отдавна такова спокойствие. С Георгос такова не можеше да има, макар че в началото тя споделяше неговия ентузиазъм, беше зашеметена от неговото внимание, от неговата образованост и от това, че споделяше с нея всичко. Тогава нищо нямаше значение... А сега вече беше твърде късно, макар и напоследък тя да се чудеше дали все пак Георгос не беше болен и дали неговата интелигентност и образованост не се бяха превърнали в нещо изродено.

Сега тя вече беше твърдо убедена, че Георгос беше болен, ако не направо луд.

И въпреки това тя беше все още загрижена за него. И каквото и да му се случеше, тя се надяваше, че той нямаше да страда много... Въпреки че кой знаеше какво щеше да стане, след като онази журналистка чуеше касетите.

Що се отнася до Дейвид Бърдсонг, на Ивет изобщо не ѝ пукаше. Тя никога не бе го харесвала. Бърдсонг беше зъл човек, който нито веднъж не се бе държал поне малко любезно с тях. На Ивет ѝ беше все едно дали щяха да го убият или да лежи цял живот в затвора. Ивет обвиняваше Бърдсонг за много от нещата, които им се бяха случили с Георгос. Идеята за хотел „Христофор Колумб“ също беше негова.

В един момент тя осъзна, че всъщност нямаше да разбере нито какво се е случило на Бърдсонг, нито на Георгос, понеже тя самата щеше да бъде мъртва...

Боже! Та тя бе едва на двадесет и две години и не бе видяла почти нищо от живота. Не ѝ се искаше да умира, но перспективата да прекара целия си живот в затвора беше още по-лоша. По-лоша дори от смъртта.

Вторият ден на конференцията беше вече приключил. Деловите точки бяха изчерпани, заседателната зала вече беше празна. Повечето от делегатите бяха по стаите със семействата си. Някои от тях вече спяха.

Някои от по-младите делегати, както и някои по-стари купонджии се бяха пръснали из заведенията на града. Но дори и някои от тях бяха започнали да се завръщат, а когато затвореха заведенията в два часа през нощта, и останалите щяха да се приберат в хотела.

— Е, лека нощ, деца — Ним целуна Лия и Бенджи, а след това излезе от стаята им.

Рут седеше в гостната. Когато Ним отиде при нея, тя му каза:

— Ним, децата прекарват чудесно тук... Може би не знаеш, но те направо те обожават!

— Аз мисля, че с всички е така.

— Е... — Рут се замисли. — Щом като го каза, вероятно има едно-две изключения. Като например Рей Паулсен.

Ним се разсмя.

— Само да беше видяла лицето му, когато доведе Ерик Хъмфри в заседателната зала, като се надяваше, че той ще ме изяде за сутрешното изказване, а се случи тъкмо обратното.

— Какво всъщност каза той?

— Нещо от сорта, че е чул толкова добри думи за моята реч, че не би могъл да направи изключение.

— След като Ерик е реагирал по този начин, не мислиш ли, че може да има някаква промяна в политиката на компанията към по-голяма откритост, това, което ти искаше?

— Не знам. Позициите на Рей Паулсен са още силни, пък и малцина в компанията осъзнават, че в скоро време ще имаме проблеми с осигуряването на електроенергия...

Той се протегна:

— Но стига за днес работа!

— Много съм доволна, че този ден за теб бе добър и че всичко, написано в пресата, отговаря на истината. — Рут посочи един брой на „Калифорния Икзаминър“, който лежеше върху масата.

— Това наистина беше голяма изненада — каза Ним. — Не знам какво ѝ е станало този път на Молино. Мислех си, че отново ще ми забие ножа.

— Не знаеш ли, че ние, жените, сме непредсказуеми? — каза Рут и после продължи закачливо. — Твоите изследвания не го ли доказват?

— Вероятно вече съм забравил. Не забелязваш ли, че напоследък съм ограничил изследванията си.

Той се засмя и я целуна нежно по врата.

— Как се чувстваш, Рут?

— Нормално. Само дето се уморявам по-лесно от преди.

— Има нещо, което бих искал да обсъдя с теб — каза Ним и предаде разговора, който бе имал с Лия, и съображенията си, че децата би трябвало да бъдат информирани.

— Просто смятам, че децата трябва да бъдат подготвени, независимо дали ще се случи или не.

— Аз също си мислех за това — каза Рут. — Остави тази работа на мен. В следващите няколко дни ще намеря подходящ момент и ще им кажа.

— Благодаря ти — каза Ним.

Те поговориха още малко и Ним каза:

— И двамата сме изморени. Хайде да си лягаме.

Те се отправиха към спалнята, хванати за ръце, и преди да загаси лампата, Ним погледна часовника, който сочеше 1,30.

Ним и Рут заспаха почти веднага в прегръдките един на друг.

Георгос Арчамболд седеше сам в червения пикап на около половин километър от хотела. Той не можеше да дочака да стане три часа и да започнат експлозиите.

Невероятно беше как всичко се подреди гладко от самото начало. Полицията сама разчисти място, за да може камиончето да се доближи до хотела. Те влязоха през служебния вход и неговите момчета бяха спрени в хотела само два пъти, веднъж от охраната и веднъж от

помощник-администратора. И двата пъти те показаха предварително изготвените поръчки, което елиминира всички останали въпроси.

Сега оставаше чакането — най-сложното от всичко. Той умишлено беше спрял на разстояние от хотела, от една страна, за да не бъде забелязан, а от друга, за да може да тръгне веднага, когато се наложи. За да бъде по-близо до мястото на действието, той щеше да отиде до хотела пеша.

В момента, в който експлозиите започнат, Георгос възнамеряваше да се обади на една от радиостанциите и да прочете обръщението си със съответните искания. Исканията бяха старите, но имаше и добавки. Нямахше начин те да не бъдат изпълнени веднага, след като фашистките сили видят силата на „Приятелите на свободата“. Георгос вече си представяше колко важен щеше да стане...

Имаше само едно малко нещо, което го безпокоеше. Ивет изведнъж бе изчезнала и той си даваше сметка, че бе проявил слабост по отношение на нея. Трябваше отдавна да я елиминира. Сега, когато се върнеше, а той беше сигурен, че Ивет щеше да се върне, той щеше да го стори. Все пак беше доволен, че бе запазил в тайна последния си проект.

О, това ще бъде исторически ден!

Георгос погледна часовника си може би за двадесети път, откакто бе спрял на това място. Часовникът сочеше 1,40. Оставаха още час и двадесет минути.

За всеки случай Бърдсонг си беше уредил алиби. Не че имаше нужда, но за всеки случай.

Той се намираще на около двадесет и пет километра извън града и възнамеряваше да остане там, докато всичко приключи.

Преди няколко часа той бе прочел една лекция на тема „Социалистическият идеал“. Последва една едночасова дискусия, която впоследствие продължи в дома на един от студентите, където се намираще в момента. Разговорите продължаваха, съпроводени с бира и кафе, и на Бърдсонг му се струваше, че така можеха да откарат и до сутринта. Нямахше значение! Важното беше всички добре да видят, че и той присъства.

Дейвид Бърдсонг също имаше готово изявление за пред пресата. Копие от него беше в джоба му и започваше по следния начин:

„Организацията «Светлина и енергия за хората» се противопоставя на всякакво насилие. Ние отричаме всички форми на насилие и се противопоставяме на случилото се в хотел «Христофор Колумб» вчера вечерта...

... «Светлина и енергия за хората» продължава мирните си усилия да...“

Бърдсонг се усмихна при мисълта за всичко това и подсъзнателно погледна часовника си. Той сочеше 1,45.

Нанси Молино беше на едно парти, но вече се канеше да си тръгва. От една страна, денят ѝ беше твърде напрегнат, а от друга страна, нейният зъболекар днес доста я беше поизмъчил и зъбът още я наболяваше.

След като се сбогува с домакините, които живееха в един апартамент недалеч от центъра, тя се качи в асансьора и слезе на партера, където портиерът беше вече докарал колата ѝ. Нанси погледна часовника си. Той показваше 1,50. Нейният собствен апартамент беше на не повече от десет минути път. С повечко късмет към два часа щеше да е в леглото си.

Изведнъж тя се сети, че тази вечер трябваше да чуе касетите, които и бе дало онова момиче, Ивет. Всъщност тя работеше върху тази история доста отдавна, така че един ден нямаше да е от толкова голямо значение. Може би щеше да стане по-рано и да изслуша касетите, преди да тръгне за редакцията.

Нанси Молино се приготвяше вече да си ляга в нейния луксозен апартамент. Естествено, тя би могла да живее и на друго място и да се справя със собствените си средства, но баща ѝ така или иначе винаги и предлагаше пари... Защо да не ги приеме?

Въпреки това тя внимаваше никой от колегите ѝ да не разбере за това и именно по тази причина не канеше никого от тях в апартамента си.

Докато оправяше леглото си, Нанси се сети за касетите, извади ги от чантата си и ги сложи до касетофона, за да ги прослуша утре сутринта.

Тя беше пуснала и радиото, което беше на една музикална станция. Докато си миеше зъбите в банята, тя чу, че музиката бе прекъсната от някакво съобщение:

„... Държавният секретар на Съединените щати замина за Саудитска Арабия за подновяване на преговорите... Кремъл отново обвинява западни журналисти в шпионаж... Нови дела, заведени срещу градски съветници, обвинени в корупция... Полицията се обръща с призив за разпознаване на тяло на млада жена, която очевидно се е самоубила в местността Лоунли Хил... макар че тялото е ужасно обезобразено, на ръката на жената са откъснати два пръста, явно последствие от предишна злополука...“

Нанси за малко не изпусна четката си за зъби.

Чу ли тя наистина това, което ѝ се стори, че е чула?

В един момент тя беше решила да се обади в радиостанцията, и да иска повторение на новините, но после размисли. Беше чула достатъчно, за да бъде сигурна, че тялото на младата жена е това на Ивет. О, боже! Тя беше оставила момичето да излезе и не бе го последвала! Можеше ли да помогне? И какво ѝ бе казала Ивет — „Вече не ме е страх“.

Сега вече беше ясно защо.

А тя още не беше чула касетите...

Умората на Нанси бе изчезнала без следа.

Тя си облече халата, включи лампата в хола и сложи първата касета в гнездото на касетофона. Нанси се настани в едно кресло, като беше взела един бележник и молив.

Тогавата от касетофона се чу гласът на Ивет.

„Става дума за «Приятелите на свободата», за всичките тези убийства и експлозии... «Приятелите на свободата» се намират на «Крокър Стрийт» № 117. Лидерът им се казва Георгос Арчамболд. Аз съм любовницата му и също съм замесена. Замесен е и Дейвид Бърдсонг, който осигуряваше средствата за закупуване на експлозиви и други неща...“

Нанси усещаше как я полазват тръпки, устата ѝ бе отворена от изумление.

Ивет говореше още, а след това се включи в разговор между двама мъже — единият вероятно беше споменатият от Ивет Георгос, а другият без съмнение принадлежеше на Дейвид Бърдсонг.

На втората страна на касетата Ивет описваше случая в околностите на Милфийлд — експлозията в подстанцията и убийството на двамата пазачи.

Нанси не можеше да повярва на ушите си! Та тя притежаваше най-страхотния материал, който някога си бе представяла...

Отново разговор на Бърдсонг и Георгос... Някакви уговорки за хотел „Христофор Колумб“... бомби във вид на пожарогасители... червен пикап... втората вечер от конференцията... три часа след полунощ.

Нанси цялата настръхна Тя се опита да сметне нещо, погледна часовника си и се втурна към телефона.

Материалът вече беше без значение.

Ръката и трепереше, докато набираше номера на полицията.

Дежурният лейтенант знаеше, че трябва да се действа бързо.

Телефонното позвъняване на Нанси Молино беше прието от един телефонист, който записа информацията и прехвърли разговора на дежурния лейтенант. Жената се представи като Нанси Молино от „Калифорния Икзаминър“. Тя обясни за касетите и по какъв начин се е сдобила с тях. Също така тя подробно предаде информацията, заради която се обаждаше.

— Чувал съм за вас, мис Молино — каза лейтенантът. — От редакцията ли се обаждате?

— Не, от апартамента си.

— Бихте ли ми казали адреса.

Нанси Молино го продиктува.

— Този адрес ли фигурира в телефонния указател?

— Да. Под името „Молино Н.“.

— Моля, затворете веднага ще ви се обадим.

Телефонистът вече бе намерил номера в указателя и го бе написал на едно листче. Лейтенантът набра номера. Нанси отговори при първото позвъняване.

— Мис Молино, вие ли се обадохте току-що в полицията?

— Да.

— Благодаря ви. Трябваше просто да направим проверка. Къде ще бъдете, ако се наложи вашето съдействие?

— При хотел „Христофор Колумб“, къде другаде? — каза тя и затвори телефона.

Лейтенантът говореше сам със себе си. Телефонното позвъняване се оказа редовно, тоест не беше от някой луд. Но беше ли това достатъчно основание да се изпразни най-големият хотел в града, със съпроводения с това хаос, посред нощ?

Обикновено при съобщение за поставена бомба се действаше по друг начин: изпращаше се една група от сержант и двама полицаи, които да разучат ситуацията, и в случай че има някакви подозрения, те се обаждаха по телефона и се даваше тревога.

Но в случай като този, ако обаждането беше достоверно и опасността реална, нямаше никакво време да се действа по нормалната процедура.

През деня един хотел с мащабите на „Христофор Колумб“ би могъл да бъде евакуиран за около половин час, но през нощта ще трябва най-малко един час, и то при добро стечение на обстоятелствата. Нощната евакуация винаги създаваше допълнителни проблеми: в хотела винаги щяха да се намерят непробудно спящи, недоверчиви, пияни или любовници, които не искат да бъдат разкрити. По тази причина се налагаше да се проверят стаите една по една.

Но нямаше време. Часовникът на лейтенанта сочеше 2,21. Репортерката бе казала, че бомбите трябва да избухнат в 3,00. Вярно ли беше или не? Лейтенантът би искал да има някой по-висшестоящ от него, който да вземе решението. Но и за това нямаше време.

Лейтенантът взе единственото възможно решение и заповяда:

— Евакуирайте хората от хотел „Христофор Колумб“ и проверете за бомби!

Дузина телефонисти започнаха да набират телефоните на районни полицейски управления и пожарни команди. Беше съобщено и на заместник-директора на полицията, който лично щеше да организира евакуацията. Предупреден беше и отделът по обезвреждане на експлозиви. Извикани бяха и линейки в случай на нужда.

Дежурният лейтенант говореше по телефона с нощния управител на хотела:

— Имаме информация, че във вашия хотел са поставени бомби. Препоръчваме ви незабавно да се евакуирате. Полицията и пожарната команда са на път към вас.

Думата „препоръчваме“ бе използвана, тъй като полицията не беше оторизирана да дава заповеди за евакуация. Това трябваше да се реши от управата на хотела. За щастие нощният управител се оказа разбран човек.

— Ще пусна алармата — каза той — и нашият персонал ще е на ваше разположение за по-нататъшни заповеди.

Механизмът беше задействан. Оставаха неизвестни само отговорите на два жизненоважни въпроса. Първо: Дали бомбите ще избухнат в 3,00? Второ: Ако се предположи, че избухнат, ще бъде ли опразнен хотелът за оставащите тридесет и шест минути.

Напрежението щеше да бъде краткотрайно, понеже беше малко времето, което щеше да донесе отговор на въпросите.

Нанси си помисли, че е направила достатъчно за човечеството и сега вече може да се върне към професионалните си задължения.

Тя се приготви да излиза, но преди да го стори, се обади на нощния редактор на „Икзаминър“ и му разказа накратко историята. Той задаваше допълнителни въпроси с нарастващ ентузиазъм при мисълта, какъв материал щеше да излезе от това.

— Аз отивам в хотела — каза му Нанси — и след това се връщам да пиша материала.

Не беше нужно да пита за фотографите, защото беше сигурна, че всички те щяха да бъдат изпратени пред хотела на минутата.

— Сетих се и още нещо — продължи тя. — Двете касети са още у мен, но ще трябва да разкажа за тях на полицията. Сигурно е, че ще ги конфискуват като веществени доказателства, затова, преди да стане това, ние трябва да направим презапис.

Те се уговориха куриер да я чака пред хотела, да вземе касетите и да ги занесе в студиото на редакцията.

Когато Нанси хвана дръжката на входната врата, за да излезе по посока на хотела, тя се сети за още нещо. Втурна се към телефона и набра номера на хотел „Христофор Колумб“. Когато дежурната телефонистка се обади, Нанси каза:

— Стаята на Нимрод Голдман, моля.

Ним сънуваше някакъв необичаен кошмар: една по една електростанциите излизаха от строя, докато най-накрая остана само Ла Мисион № 5. Както се случи миналото лято, когато загина Уолтър Талбот, датчиците на Ла Мисион в контролния център започнаха да подават тревожни сигнали — святкащи лампички и звън. В един момент лампичките изгаснаха, но звъненето продължаваше. Ним се събуди и осъзна, че звъни телефонът. Все още сънен, той се протегна и вдигна слушалката.

— Голдман, ти ли си?

Сънено той отговори:

— Да...

— Нанси Молино се обажда. Чуй ме сега...

— Коо... й?

— Нанси Молино, глупак такъв!

— Абе, Молино, ти не знаеш ли кое време е?

— Млъкни и ме слушай! Голдман, събуди се и се концентрирай. Ти и семейството ти сте в голяма опасност. Повярвай ми...

— Изобщо нямам такова намерение... — започна той, но когато се сети за вчерашната й статия, спря потока от думи.

— Голдман, изведи веднага семейството си от този хотел, защото има бомби в него. Бързо!

— Това да не е някоя лоша шега... Защото, ако е...

— Изобщо не е шега — гласът на Нанси звучеше умолително. — О, повярвай ми за бога! Тези копелета от „Приятели на свободата“ са сложили бомби в хотела и са ги замаскирали като пожарогасители!

Споменаването на „Приятели на свободата“ окончателно го убеди. В този миг той си спомни, че му бе направило впечатление, че хотелът е препълнен с пожарогасители.

— Ами другите хора?

— Всеки момент ще пуснат сирената! Вървете!

— Добре!

— Ще се видим пред хотела — каза Нанси, но Ним не я чу. Той вече бе затворил телефона и будеше Рут.

След броени минути те излизаха от апартамента, все още по пижами. Ним се втурна към евакуационното стълбище, тъй като се опасяваше, че асансьорите можеха да заседнат някъде между етажите. В момента, в който те тръгнаха надолу по стълбите, отвън долетя воят на сирените, приближаващи се към хотела.

След малко се задейства и вътрешната сирена на хотела.

Евакуацията на обитателите на хотела протичаше спокойно и планомерно. Полицията и пожарните команди преминаваха по всеки етаж, тропяха по вратите и викаха, подканяха хората, ако се налагаше, заповядваха да излизат и ги насочваха към евакуационното стълбище. Служителите на хотела отваряха стаите, от които не бе получен отговор, с резервните ключове, за да се убедят, че вътре не е останал никой. През цялото време сирените на хотела продължаваха да вият.

Някои от гостите се опитваха да недоволстват, но когато биваха заплашвани с арест, се отправяха покорно към изходите. Малцина разбираха какво всъщност става, но осъзнаваха, че е надвиснала

някаква опасност и че трябва да се действа бързо. Те само навличаха по някоя дреха и изскачаха, като оставяха целия си багаж в стаите. Един мъж бе изкаран на стълбите почти гол, защото не бе разбрал какво всъщност става в съня си. Един от полицаите с усмивка го посъветва да си обуе поне един панталон.

Евакуацията вече бе започнала, когато пристигнаха представителите на полицията за борба с тероризма. Те се втурнаха в хотела и провериха всеки един пожарогасител. Съмнителните пожарогасители бяха проверявани за експлозив, като предварително полицаите се убеждаваха, че наоколо няма хора. До момента експлозии нямаше. Проверените пожарогасители се товареха на камиони, които ги откарваха до един пуст кей в покрайнините на града и ги потапяха.

Скоро пристигнаха и военни сапъори, които също се включиха в операцията.

Евакуацията вървеше по план и управата на хотела имаше всички шансове да успее да изведе всички гости до 3,00 часа.

Около хотела цареше страхотно движение: пожарни коли, полицейски коли, камиони и линейки се бяха наредили от всичките му страни с присветващи фарове. Там беше и един сервизен камион на GSP & L, в случай че има проблеми с тока.

Прииждаха все повече представители на пресата, телевизията и радиото, които разпитваха всички наоколо, но малцина бяха тези, които можеха да им дадат информация.

В центъра на пресгрупата бе Нанси Молино обкръжена от полицейски детективи, агенти на ФБР и помощник областния прокурор. Тя им каза всичко което знаеше, като естествено се опита да потули въпроса с касетите. Притисната от прокурора, тя клетвено обеща да им ги предаде най-късно до два часа. След няколко минути от групата се отделиха един от детективите и помощник-прокурора и се отправиха към телефона да дадат две заповеди. Да бъде обкръжена къщата на „Крокър стрийт“ № 117 и да бъдат арестувани Георгос Арчамболд и Дейвид Бърдсонг.

За щастие нямаше паника, макар че се случиха някои злополуки. Една жена се подхлъзна по стълбите и си счупи крака, представител на една енергийна компания получи удар и почина на път за болницата. Имаше още няколко човека с по-дребни травми и наранявания.

Излезлите обитатели на хотела биваха насочвани към една от страничните улици, където представители на червения кръст раздаваха кафе и чай и помагаха с каквото могат.

Ним и семейството му бяха едни от първите излезли. Лия и Бенджи вече се бяха събудили и с интерес наблюдаваха какво става наоколо. Независимо от протестите на Рут, когато беше вече сигурен, че семейството му е във безопасност, Ним се върна до хотела. Поведението му беше необмислено, както и той самият по-късно го преценяваше, но мисълта за онзи пожарогасител, на чието поставяне зад едно от креслата във фойето сам бе присъствал, не му даваше мира. Ним искаше да се убеди, че и този пожарогасител е обезвреден.

Часът беше вече почти 3,00.

Ним влезе в хотела и се опита да привлече вниманието на един от пожарникарите, но той му каза само:

— Не сега, човече...

Докато се оглеждаше наоколо, търсейки някое служебно лице, Ним чу, че някой го вика по име.

— Мистър Голдман! Мистър Голдман!

Ним се обърна и видя Арт Ромео, помощника на Хари Лондон, който беше с цивилни дрехи, но на ревера на костюма си бе закачил служебната си значка.

Както по-късно се оказа, Арт Ромео беше в хотела при свои приятели от друга електрокомпания и играеха на карти, когато се включи сирената. Арт Ромео веднага си закачил значката и помагал при евакуацията.

— Мистър Голдман, вие трябва веднага да излезете оттук!

— Забравете за това. Имам нужда от помощ каза му Ним и му обясни за пожарогасителя във фойето.

— Къде е той, сър?

— Ето там — посочи Ним креслото, приближи се и видя, че пожарогасителят все още бе на мястото си.

В този момент Арт Ромео каза:

— Отместете се веднага!

— Да, но това трябва...

Всичко стана толкова бързо, че Ним не можеше да различи отделните събития.

Той чу как Ромео се провикна:

— Офицер, насам!

Веднага към него се доближиха двама полицаи, на които Ромео каза:

— Този човек отказва да напусне хотела. Изведете го!

Без допълнителни въпроси полицаите хванаха Ним под мишниците и го поведоха към изхода на хотела. Той успя да се обърне за момент назад и Видя, че Арт Ромео бе взел в ръце пожарогасителя и ги следваше.

Без да обръщат внимание на протестите на Ним, полицаите го отведоха на мястото, определено за обитателите на хотела. Там те го пуснаха, като предупредиха:

— Ако отново се върнете там, господине, ще се наложи да ви арестуваме. Правим го за ваше добро!

В същия миг се чу шум от експлозия и счупени стъкла.

Както впоследствие се оказа, Арт Ромео бе успял да изнесе пожарогасителя извън хотела. В момента, в който вече го поставил на земята, той избухнал и го разкъсал на парчета.

Тази експлозия отбеляза психологическия поврат в поведението на присъстващите хора. Вече никой не се съмняваше в нуждата от евакуация, разговорите бяха спрели и всеки от гостите на хотела се опитваше сам да си уреди нещо за през нощта, само и само да е по-далече.

От двадесетте бомби, които бяха сложили хората на Арчамболд, не бяха открити осем. Бомбите избухнаха малко след три часа и предизвикаха пожари и разрушения по етажите. Ясно беше, че ако евакуацията не беше извършена навреме, броят на жертвите щеше да бъде невероятно голям.

Загинаха двама полицаи и трима пожарникари, които били близо до бомбите. Други двама полицаи бяха тежко ранени.

Ним и семейството му се прибраха вкъщи с такси. Ним искаше, преди да си тръгне, да благодари на Нанси Молино за позвъняването, но когато видя, че тя е все още център на внимание, реши да го отложи за по-късно.

По това време Георгос Арчамболд вървеше ридаейки към камиончето, паркирано на няколко преки от хотела.

Всичко се бе провалило! Всичко...

Георгос не можеше да го проумее.

Преди около тридесет минути той с изненада чу приближаващите се сирени. Последваха полицейски и пожарни коли, които обкръжиха хотела. Прииждаха все нови и нови коли. Георгос почувства безпокойство.

В три без двадесет той вече не издържа, заключи пикапа и се отправи към хотела.

„Христофор Колумб“ бе ограден от полицейски кордон, но все пак се виждаше как хората излизаха от хотела по пижами, подканяни от полицаите.

Какво правеха тези хора?! Та те трябваше да останат вътре, докато избухнат бомбите, а после вече щеше да бъде късно...

На Георгос му се искаше да размаха ръце и да извика:

— Назад! Назад!

Но просто нямаше смисъл.

В този момент Георгос заплака.

Не го успокои дори звукът от една от експлозиите.

Какво се бе случило? Как бе разбрал неприятелят за плановете им?

В този миг Георгос помисли, че може би полицията вече го издирва и започна да тича. Пикапът беше там, където той го бе оставил. Никой не му обърна внимание, когато отключи колата и потегли по посока, обратна на хотела.

Инстинктивно той се насочи към „Крокър стрийт“. Но беше ли все още безопасно там?

Той реши все пак да провери. Когато наближи улицата, Георгос видя, че тя е блокирана от полицейски коли. След минута се чу стрелба, след малко от къщата също отговориха с огън. Георгос разбра, че Уейд, Ют и Феликс бяха обкръжени. Той искаше да им се притече на помощ и да загине геройски заедно с тях, но прецени, че дори няма да успее да се добере до къщата.

По най-бързия начин, като се стараше да не привлича вниманието, той обърна камиона и тръгна в обратна посока. Единственото място, където можеше да отиде, беше апартаментът в Норт Кесъл, който той държеше като резервен вариант.

По пътя Георгос трескаво размишляваше — ако къщата е разпозната като скривалище на „Приятелите на свободата“, вероятно и самият той ще бъде търсен. Вероятно вече разполагаха с неговото описание и това на пикапа. Трябваше да го изостави по най-бързия възможен начин...

На един километър разстояние от Норт Кесъл Георгос изостави пикапа, без дори да се погрижи да го заключи. Полицията можеше да си помисли, че той се е придвижил от там нататък с друга кола или такси.

Това, което Георгос не беше забелязал, беше един подпийнал човек, който обаче го видя, видя пикапа и надписа върху него и това, че Георгос си тръгна пеша.

Георгос тръгна с бързи крачки към апартамента и след петнадесетина минути вече беше пред кооперацията, в която се намираше апартаментът. С въздишка на облекчение той влезе вътре.

Горе-долу по същото време полицейски патрул, предупреден за отличителните белези на пикапа на Георгос Арчамболд, го намери и отбеляза, че моторът беше все още топъл.

Малко по-късно патрулът забеляза и пияния, който се бе подпрял отсреща, и успя да извлече от него информацията, че шофьорът на колата си е тръгнал пеша и в каква посока е тръгнал. Полицейската кола веднага тръгна в указаната посока, но не успя да открие Георгос.

Около шест часа сутринта Дейвид Бърдсонг бе арестуван пред сградата, в която живееше.

Той току-що се беше прибрал след споменатото събиране с неговите студенти извън града.

Бърдсонг беше шокиран. Той яростно протестираше пред двамата цивилни полицаи, които го арестуваха. Независимо от предупреждението им, че всичко казано оттам нататък може да се използва срещу него, той заяви:

— Момчета, за каквото и да става дума, трябва да ви кажа, че не съм бил в града от снощи. Напуснах апартамента си в шест вечерта и оттам нататък не съм се прибирал. Имам достатъчно свидетели.

Единият детектив старателно записа изявлението на Бърдсонг, но по ирония на съдбата този път алибито не говореше в негова полза.

След като Бърдсонг бе претърсен в полицейското управление, в джоба на самото му бе намерено изявлението, което се готвеше да направи от името на „Светлина и енергия за хората“ по повод експлозиите в хотел „Христофор Колумб“. Впоследствие бе доказано, че изявлението е било написано на пишещата машина, намираща се в апартамента на Бърдсонг, този същия апартамент, в който той твърдеше, че не се е прибирал от шест часа на предния ден, или девет часа преди започването на експлозиите. Ако това не беше достатъчно, в апартамента бяха намерени и две чернови на това изявление.

Останалите доказателства също бяха признати за уличаващи. Гласът на касетата безспорно бе този на Бърдсонг. Викъри, младият таксиметров шофьор, когото Нанси Молино бе наела да следи Бърдсонг, потвърди посещението му на „Крокър стрийт“ 117. Потвърдено бе също така и закупуването от него на пожарогасителите.

Дейвид Бърдсонг бе обвинен в предумишлено убийство и заговор с цел извършване на углавно престъпление. Следваха още няколко обвинения. Гаранцията му бе определена на един милион долара, която той нямаше откъде да събере, пък надали някой би му помогнал. И така, той остана в затвора да чака процеса си.

Уейд и Феликс от „Приятели на свободата“ бяха убити при престрелката на „Крокър стрийт“ 117. Ют се беше самоубил малко преди полицията да нахлуе в къщата.

Доказателствата за тъй наречената „революционна дейност“ на „Крокър стрийт“ 117 бяха непокътнати. Заедно с тях бе и дневникът на Георгос Уинслоу Арчамболд.

В редакцията на „Калифорния Икзаминър“ вече се говореше, че Нанси Молино би могла да се кандидатира за наградата „Пулицър“.

Тя наистина имаше всички основания.

След като се върна от хотел „Христофор Колумб“, тя писа непрекъснато на машината си, за да може материалът да бъде готов за сутрешния брой. След това тя продължи да преработва и допълва статията за по-късните издания...

В случай че възникваха някакви въпроси за „Приатели на свободата“, Дейвид Бърдсонг, парите на клуб „Секвоя“, експлозиите в хотела или смъртта на Ивет, отговорът беше „Попитайте Нанси“.

Като сбъдната мечта на журналиста, цялата първа страница на вестника беше на Нанси Молино.

„Икзаминър“ си беше запазил правата върху материала и всеки вестник, списание, радиопредаване или телевизионен канал, които искаха да използват информацията, трябваше да споменават „Икзаминър“ като източник.

Заради личния си принос в разкритията и непосредственото участие в историята Нанси се превърна в известна личност. Телевизията направи интервю с нея, което се появи същата вечер по всички най-големи канали.

За мнозина, които прочетоха материала на Нанси, най-шокиращо бе участието на клуб „Секвоя“.

Членове на клуба от цялата страна изпращаха писма и телеграми, с които се отказваха от членството си.

Сенатор от Калифорния изтъкна в едно интервю пред „Вашингтон Пост“:

— Никога повече няма да имам доверие на тази презряна организация, нито пък да се вслушвам в това, което тя прокламира.

Всеобщото мнение бе, че клуб „Секвоя“ е толкова дискредитиран и с намалено влияние, че надали би могъл някога да възвърне предишното си положение.

Лаура Бо Кармайкъл незабавно подаде оставката си като председател на клуба и се оттегли в дома си, без да отговаря на обажданията на представителите на пресата. Нейната лична секретарка отговаряше на всички въпроси, че „Госпожа Кармайкъл се отказва от по-нататъшно участие в обществения живот“.

Единствено Присила Куин излезе с достойнство от създалата се ситуация, след като Нанси изтъкна в материалите си, че тя единствена се е противопоставила на помощта на организацията на Бърдсонг.

Също така Нанси с голямо удоволствие подчерта, че „великият“ адвокат Търуин Саундърс е гласувал „за“.

Предполагаше се, че ако клуб „Секвоя“ успее да излезе от ситуацията, неин председател ще стане Присила Куин и клубът основно ще се занимава със социална дейност, като остави настрана въпросите на околната среда.

След информацията, получена от Нанси Молино, и сведенията на полицейския патрул, намерил изоставения пикап на Георгос Арчамболд, цяла армия от полицейски детективи и агенти на ФБР претърсваха района на Норт Кесъл, но без успех.

При претърсването на къщата на „Крокър стрийт“ бяха открити допълнителни доказателства, обвиняващи Арчамболд и Бърдсонг. Сред дрехите на Арчамболд бе открит един дънков гащеризон, следите по който неопровержимо доказваха, че е бил използван по време на диверсията в подстанцията на Милфийлд в нощта, в която бяха убити двамата души от охраната на GSP & L. Намерен също така бе и дневникът на Георгос Арчамболд, който бе предаден на областния прокурор.

След като участието на Дейвид Бърдсонг бе окончателно уточнено и изложено в пресата, той бе преместен в единична килия за негова собствена сигурност.

Но преди някои от горепосочените неща да се случат, Нанси преживя доста сериозна лична криза...

Още от преди разсъмване тя работеше, без да спира, и се поддържаше само с кафета и портокалов сок. Беше изморена и й личеше.

Нанси си вършеше достатъчно добре работата и сама и нямаше нужда от помощ или контрол, но докато пишеше материала си, на няколко пъти забеляза върху себе си погледа на редактора на вестника.

Изражението на лицето му беше непроницаемо, но тя имаше чувството, че и двамата си мислят едно и също — нещо, което тя усилено се опитваше да си избие от главата през изминалите няколко часа...

Последното нещо, което беше видяла Нанси, преди да си тръгне от хотел „Христофор Колумб“, бяха обезобразените трупове на полицаите и пожарникарите, които бяха загинали по време на експлозиите.

Именно в този момент тя осъзна мрачната и очевидна истина, че през цялата тази седмица тя е разполагала с информация, която би могла да предотврати смъртта на тези шест човека и много други проблеми.

Тази същата мисъл изплуваше в нейното съзнание всеки път, когато срещнеше погледа на главния редактор. Сега и се искаше да беше послушала неговия съвет, когато ѝ бе предложил да сподели тайната си.

В 11,30 — два часа преди крайния срок за предаването на материала за следобедното издание на вестника, мисълта за шестимата убити не излизаше от главата на Нанси и тя беше пред прага на нервното разстройство.

— Почини си и ела в моя кабинет — каза ѝ главният редактор, надвесвайки се над бюрото и.

Тя се поколеба, но той добави:

— Това е заповед.

С необичайно за нея покорство Нанси стана от бюрото си и го последва.

Главният редактор отключи кабинета си и посочи на Нанси да седне.

— Имам бренди и скоч. Не са най-добрите марки, но тук не е хотел „Риц“. Аз бих предложил бренди.

Нанси кимна, почти безсилна да отговори.

Главният редактор наля бренди в две чаши и седна с лице към Нанси. Той отпи глътка от питието си и каза:

— Наблюдавам те доста време.

— Да, забелязах.

— И вероятно и двамата си мислим едно и също нещо, нали?

Тя отново кимна с глава.

— Нанси, съществуват две възможности: едната е да продължиш в същия дух и да станеш по-скоро пациент на някой психиатър, а другата е да се стегнеш и да оставиш всичко това в миналото. Ти можеш да се справиш, убеден съм в това. Но трябва ти да решиш, а не просто да позволиш на нещата да преминават покрай тебе.

Облекчена от мисълта, че най-сетне може да изрази всичко, което я измъчва, на глас, тя каза:

— Аз съм виновна за това, което се случи миналата нощ. Ако бях споделила това, което знаех, полицията щеше да вземе мерки всичко това да не се случи.

— Първото ти изречение не е вярно, а второто е вярно — каза ѝ той. — Не мисля, че ще забравиш това, което се случи миналата нощ. Но не си ти първата, която е сгрешила в преценките си, което от своя страна е довело до печални последствия. Няма да си и последната. Също така в твоя защита бих казал, че не си знаела за какво точно става дума. Убеден съм, че ако си знаела, си щяла да постъпиш по друг начин. Тъй че моят съвет е следният, Нанси — приеми това, което се е случило с положителните и отрицателните му страни. Човек цял живот се учи! Но във всяко друго отношение нека случаят да си остане в миналото.

Нанси не отрони нито дума и той продължи:

— Ще ти кажа и още нещо. От доста години съм в този бранш, понякога дори се плаша от колко време работя в печата. Но по мое мнение ти, Нанси, си най-добрият журналист, с когото някога съм работил.

В този момент Нанси даде воля на чувствата си, нещо, което отдавна не бе правила или поне не в присъствието на други хора. Тя зароби глава в ръцете си и зариде.

Главният редактор дискретно се отправи към прозореца и все още с гръб към нея каза:

— Заклучих вратата, когато влязохме, Нанси. Ще остане заключена, докато се почувстваш готова да излезеш. Също така ти обещавам, че само ние с тебе ще знаем за това, което се случи тук днес.

След около половин час Нанси вече седеше на бюрото си и дописваше материала. Лицето ѝ бе измито и свежо гримирано и тя напълно се владееше.

Ним Голдман успя да се свърже с Нанси Молино едва на втория ден.

— Бих искал да ти благодаря за това, че ми позвъни в хотела онази вечер — каза той.

Тя отговори:

— Може би ти го дължах.

— Независимо дали си ми го дължала или не, аз пак съм ти благодарен — продължи той. — Страхотен материал написа. Честито.

Нанси попита любопитно:

— На тебе как ти се стори? Имам предвид нещата, които включих в материала.

— Що се отнася до Бърдсонг, изобщо не ми е жал. Мисля, че си получи заслуженото, както и измислената му организация.

— А какво мислиш за клуб „Секвоя“? На същото мнение ли си?

— Не.

— Защо?

— Клуб „Секвоя“ винаги е била една организация, от която сме имали нужда, тя просто внасяше балансираност в нещата. Разбира се, имал съм доста дебати с тях... Дори смятам, че отидоха твърде далеч в желанието си да се противопоставят на всичко възможно. Но също така клуб „Секвоя“ беше съвестта на обществото ни, те ни караха да мислим и да се грижим за околната среда и самите ние да не изпадаме в крайности.

Ним спря за миг, а после продължи:

— Знам, че сега клубът е в упадък. Съжалявам също така и за Лаура Бо Кармайкъл, която ми беше приятел, независимо от някои разногласия. Но, надявам се, че клуб „Секвоя“ няма да слезе от сцената, защото това би било загуба за всички нас.

— Е, понякога денят е пълен с изненади — каза Нанси, докато записваше думите на Ним. — Мога ли да те цитирам?

Той само за миг се поколеба, а после каза:

— Защо пък не?

В следващото издание на „Икзаминър“ тя така и направи.

Хари Лондон седеше, потънал в размисъл, пред документите, които му бе показал Ним.

След няколко минути той каза мрачно:

— Само да знаеше как се чувствам...

— Мога да си представя.

Шефът на отдела за защита на собствеността продължи, сякаш не бе чул забележката на Ним.

— Миналата седмица беше една от най-лошите от дълго време насам. Арт Ромео беше много свестен човек. Знаем, че ти не го познаваше добре, Ним, но той беше честен, лоялен и истински приятел. Почувствах се много зле, когато научих за смъртта му. Смятах, че след Корея тези неща не би трябвало да ми правят такова впечатление, но се оказа, че съвсем не е така...

— Хари — каза Ним, аз също ужасно съжалявам за Арт Ромео. Никога няма да забравя това, което той направи онази нощ.

Хари Лондон само махна с ръка:

— Моля те, остави ме да свърша.

Беше сряда сутрин, шест дена след трагичните събития в хотел „Христофор Колумб“. Хари Лондон и Ним бяха в кабинета на Ним, като бяха затворили вратата за по-голямо спокойствие.

— И така — продължи Хари, — ето ти ми показваш тези неща, които, честно казано, не бих искал да виждам. Защото, ако всичко е така, както изглежда, какво ни е останало, в което да вярваме?

— Много неща — отговори Ним. — Много неща, за които да се грижим, и много неща, в които да вярваме. За съжаление обаче вече не можем да вярваме в Пол Шърмън Йейл.

— Ето, вземи ги — каза Хари Лондон, като подаваше на Ним документите.

Това бяха девет писма от личната архива на покойния Уолтър Талбот, бивш главен инженер на GSP & L.

Трите картонени кутии, от които бяха извадени писмата, все още стояха отворени до бюрото на Ним.

Това бяха същите тези писма, за които Ним се бе сетил по време на конференцията на енергийните компании. След трагедията в хотел „Христофор Колумб“ миналата седмица Ним едва днес бе смогнал да изпрати човек до склада на партера, който да донесе въпросните кашони с архива и кореспонденция. Не беше лесно да се намерят писмата, за които той си спомняше.

Но все пак той ги намери и паметта му не бе го излъгала.

Сега вече тези писма бяха разобличителни и трябваше да бъдат използвани, за да се разкрие истината.

Точно преди две седмици, по време на срещата на Ерик Хъмфри, Ним Голдман, Хари Лондон и Пол Шърмън Йейл във връзка с кражбата на електроенергия, бившият член на Върховния съд недвусмислено бе заявил, че не е чувал за подобно нещо като кражба на електроенергия, нито има идея за отдел, подобен на този на Хари Лондон.

Кореспонденцията, която бе намерил Ним, доказваше, че всичките тези твърдения са лъжа.

— Естествено — каза Хари Лондон, — ние никога няма да разберем със сигурност дали Пол Шърмън е дал съгласието си за кражба на електроенергия от тръста „Йейл“, нито пък дали изобщо е знаел или пък че е знаел, но не е предприел нищо. Единственото нещо, което можем да кажем, е, че е лъжец.

— И че е бил ужасно притеснен — добави Ним. — Иначе не би си позволил да се забърка в тези лъжи.

Фактите бяха много прости.

Уолтър Талбот за пръв път в историята на електрическите компании бе обърнал внимание върху колосалните загуби в резултат на кражба на електроенергия. По този въпрос той бе писал статии, бе произнасял речи, бе интервюиран от средствата за масова информация. Също така той бе експерт-свидетел по едно такова дело, което се гледаше в Ню Йорк. Това дело бе предизвикало широк обществен отзвук и оттук произтече и кореспонденция на тази тема с един от членовете на Върховния съд.

Този член на Върховния съд бе Пол Шърмън Йейл.

От писмата можеше да се извади заключение, че Уолтър Талбот и Пол Шърмън Йейл са се познавали доста добре още от Калифорния.

Първото писмо започваше с „Мой скъпи Уолтър“. В него Пол Шърмън се интересуваше от новите моменти в съдопроизводството, свързани с кражбата на електроенергия, от средствата, които използват компаниите, за да се противопоставят на подобни деяния. В същото това писмо той се интересуваше за здравето на Ардит. Писмото беше подписано „Пол“.

Писмото на Уолтър Талбот беше малко по-формално, дълго беше четири страници, към които бе приложено и едно фотокопие на статия на Уолтър на гореспоменатата тема.

След няколко седмици Пол Шърмън Йейл отговаря, като поставя много детайлни въпроси по материала, който е прочел.

Кореспонденцията на тази тема продължава в още пет писма в продължение на около осем месеца. В едно от писмата Уолтър Талбот подробно обясняваше организацията на отдела по защита на собствеността и задълженията на шефа на този отдел, в случая Хари Лондон.

Всичко това бе станало само две години преди Пол Шърмън Йейл да се оттегли от Върховния съд. Възможно ли бе да е забравил? Ним си бе задавал този въпрос много пъти, но реши, че отговорът бе твърдо „не“. Просто Пол Шърмън Йейл толкова пъти бе доказвал забележителната си памет както за големи неща, така и за дребни детайли, че трудно би било да се повярва, че би могъл да забрави.

Хари Лондон зададе направо въпроса, който си задаваше мислено и Ним:

— Защо ли го е направил? Защо трябваше да ни казва тези лъжи?

— Вероятно защото е знаел, че Уолтър е мъртъв и не е подозирал, че някой от нас би могъл да се добере по някакъв начин до кореспонденцията им. Шансът тези писма да видят бял свят е бил едно на милион.

Хари кимна с глава в знак на съгласие и после каза:

— Следващият ми въпрос е следният: Колко ли пъти високоуважаемият Пол Шърмън е прилагал същите тези методи и му се е разминавало?

— Така или иначе никога няма да разберем.

Шефът на отдела по охрана на собствеността посочи писмата и попита:

— Предполагам, че ще ги покажеш на председателя на управителния съвет?

— Ще го сторя в ранния следобед. Също така имам информация, че и Пол Шърмън ще намине след обяд.

— Всичко това поставя също и един такъв въпрос: Ще продължаваме ли да се борим със зъби и нокти драгоценното име на Пол Шърмън Йейл да не се споменава на предстоящите дела? Или във връзка с последните разкрития ще го оставим сам да се оправя, както правят всички останали?

— Не знам — въздъхна Ним. — Действително не знам. Но във всеки случай това решение няма да зависи от мен.

Сцената с Пол Шърмън Йейл се разигра в четири часа след обяд.

Още щом като влезе в кабинета на Ерик Хъмфри, Ним усети съществуващото вече напрежение. Видът на председателя на управителния съвет издаваше неговата дълбока обиденост, очите му бяха студени, а устните плътно свити. Пол Шърмън, макар и не наясно с това, какво се е случило, все пак усещаше, че не е нещо приятно и обичайната му усмивка се бе превърнала в гримаса. Те двамата бяха седнали на заседателната маса и никой не отронваше нито дума, когато Ним се присъедини към тях.

Ним седна от лявата страна на Ерик Хъмфри, с лице към Пол Шърмън Йейл. Пред него беше папката с писмата на Уолтър Галбот.

— Пол — започна Ерик Хъмфри, — вероятно си спомняш за разговора ни във връзка с кражбата на електроенергия. Беше замесен и фамилният тръст „Йейл“. Спомняш си, нали?

Пол Шърмън кимна.

— Разбира се, че си спомням.

— По онова време ти направи редица изявления, от които следваше, че не си имал представа за подобни неща като кражбата на електроенергия.

— Моля, спрете с тези изявления! — лицето на Пол Шърмън бе почервеняло от гняв. — Не ми харесва тонът ти, Ерик. И не се намирам тук, за да отговарям какво съм казал и какво — не...

Гласът на Ерик Хъмфри рязко го прекъсна:

— Няма „какво си казал и какво — не!“ Това, което каза, беше много ясно. Освен това го повтори няколко пъти. Много добре си спомням това, предполагам и Ним също.

За Ним беше ясно, че Пол Шърмън трескаво се опитва да се ориентира в ситуацията.

— Каквото и да съм казал, от това не следва, че...

— Ним, запознайте господин Йейл със съдържанието на папката!
— каза Ерик Хъмфри.

Ним отвори папката и побутна писмата към Пол Шърмън. Първото, написано на бланка на Върховния съд, беше най-отгоре.

Пол Шърмън го взе, хвърли му един бегъл поглед и веднага го остави. Лицето му придоби още по-наситен червен цвят.

Той облиза устни и се опита да намери най-точните думи, за да се изрази...

След това започна с несигурен глас, явно искайки да се защити:

— Вижте, понякога... във Вашингтон... с толкова кореспонденция... човек забравя... внезапно той спря. Сякаш и на него всичко това му се струваше неубедително, както и на другите двама присъстващи.

Той стана от мястото си и без да погледне нито Ним, нито Ерик Хъмфри, каза:

— Моля да ми дадете няколко минути да си събера мислите.

Той започна нервно да крачи из стаята, а после спря и каза:

— Явно е, господа, че съм виновен в лъжа и вие ми предоставихте неоспорими доказателства. Не възнамерявам да утежнявам вината си с извинения и обяснения, че по времето на предишния ни разговор съм бил обезпокоен и съм правил всичко възможно, за да предпазя доброто си име. Все пак ще заявя, че не съм участвал в кражба на електроенергия на тръста „Йейл“, нито ми е било известно нещо за това преди нашия разговор.

Ерик Хъмфри, който миналия път с радост прие думата на Пол Шърмън Йейл, този път запази мълчание. Вероятно председателят на управителния съвет си мислеше същото, което и Ним, че човек, излъгал веднъж, за да предпази доброто си име, ще го направи и втори път.

Ним се сети за въпроса на Хари Лондон: „Колко ли пъти му се е разминавало...?“

С продължаването на тишината в стаята болката в очите на стареца се засилваше.

— Ним — каза тихо Ерик Хъмфри, — мисля, че можеш да си вървиш.

С облекчение Ним събра документите и писмата в папката и излезе.

Тогава той не го знаеше, но това бе последният път, в който се срещаше с Пол Шърмън Йейл.

Ним никога не разбра какво се бе случило тогава в кабинета на Ерик Хъмфри. Нито той питаше, нито председателят на управителния съвет изяви желание да му каже... Резултатите обаче бяха ясни още на следващия ден.

В единадесет часа сутринта Ерик Хъмфри повика при себе си Ним и Тереза Ван Бърен. Седнал на бюрото си, той им показа едно писмо и им каза:

— Получих оставката на Пол Шърмън Йейл като говорител и директор на нашата компания. Приех я със съжаление. Бил искал веднага да се направи официално съобщение.

Тереза каза:

— Все пак, Ерик, ще трябва да изтъкнем някаква причина.

— Здравословното му състояние. — Ерик Хъмфри погледна писмото пред себе си и продължи. — Лекарите на господин Йейл са го посъветвали да не поема прекалено тежки натоварвания.

— Няма проблеми. Ще го съобщят още следобед. Но аз имам още един въпрос.

— Да, кажете.

— Оставаме без говорител. Кой ще го замести?

За пръв път от няколко дни Ерик Хъмфри се усмихна.

— Прекалено съм зает, за да търся някой друг, Тес, тъй че не виждам друга алтернатива. Ще трябва Ним отново да се заеме с тази неблагоприятна задача.

— Ура! — възкликна Тереза Ван Бърен. — Вие поне знаете моето мнение, че изобщо не трябваше да го отстраняваме.

Когато излязоха от кабинета на Ерик Хъмфри, Тереза попита тихо:

— Ним, каква е тази история с Пол Шърмън Йейл? Какво се е случило? Знаеш, че рано или късно ще науча.

Ним поклати глава:

— Нали чу какво каза председателят на управителния съвет, Тес. Лошо здравословно състояние.

— Ах ти, негоднико! — каза тя. — За тази работа няма да те допусна до телевизията поне до следващата седмица.

Хари Лондон прочете информацията за напускането на Пол Шърмън Йейл и на следващия ден дойде при Ним.

— Ако ми стискаше — каза той, — трябваше и аз да си подам оставката в знак на протест на всичките тези измишльотини за лошо здравословно състояние и че я приемаме със съжаление. Това прави всички ни лъжци.

Ним, който не бе спал цяла нощ, каза раздразнено:

— Е, какво чакаш, подай си оставката!

— Не мога да си го позволя.

— В такъв случай изхвърли тези бръмбари от главата си, Хари. Самият ти каза, че не можем да докажем участието на Пол Шърмън в кражбата на електроенергия.

Лондон обаче продължаваше да упорства:

— Да, но е участвал. Колкото повече си мисля, толкова по-сигурен ставам.

— Не забравяй — подчерта Ним, — че Йън Норис, който отговаряше за тръста „Йейл“, се закле, че Йейл не е замесен.

— Да, но и на него не му е чиста работата. Норис ще си получи възнаграждението за това изявление по-късно. Убеден съм в това. Освен това Норис нищо нямаше да спечели, ако името на стареца беше замесено.

— Каквото и да си мислим, историята е приключила — каза Ним. — Така че по-добре се връщай на работа и гледай да заловиш повече крадци на електроенергия.

— Вече съм го сторил. Има цял куп нови дела, както и такива, които произтичат от фирмата „Куейл“. Но, Ним, бих искал да те предупредя за в бъдеще.

Ним въздъхна.

— Кажи.

— Ние с теб, Ним, им помогнахме да покрият тази важна клечка, Йейл. Това показва, че все още законите не са едни и същи за всички хора...

— Виж, Хари...

— Не, изслушай ме! Просто искам да те предупредя, че ако някога имам достатъчно доказателства срещу някого, който и да е той, никой не ще ме спре да извадя всичко на бял свят и да направя това, което следва да се направи.

— Добре, добре каза Ним. — Ако има достатъчно доказателства, аз също ще застана на твоя страна. А сега, след като се уговорихме, моля те, остави ме да свърша малко работа.

Когато Хари Лондон излезе, Ним съжеляваше, че си бе изкарал върху него лошото настроение. Всичкото това, което каза Хари, беше минало през главата на Ним миналата нощ и именно затова той не можа да спи. Дали имаше различни видове лъжа? Надали Лъжата си беше лъжа и точка. В такъв случай бяха ли Ерик Хъмфри и Ним също толкова виновни, колкото и самият Пол Шърмън Йейл?

Единственият възможен отговор беше „да“.

Ним все още размишляваше по въпроса, когато секретарката му се обади и каза:

— Председателят на управителния съвет би искал веднага да ви види.

Ерик Хъмфри бе необичайно обезпокоен.

Когато Ним влезе в кабинета му, той нервно крачеше из него, нещо, което рядко му се случваше. Той продължи да стои, докато говореше.

— Има нещо, което искам да ти кажа, Ним, и ще ти обясня защо. Напоследък се срамувам и отвращавам от някои неща, които стават в тази компания. Но аз не бих искал да се срамувам от организацията, която ми плаща заплатата и която аз оглавявам.

Ерик Хъмфри направи пауза и Ним се почуди какво ли щеше да последва.

— Един от въпросите, които ме притесняваха, приключи през последните двадесет и четири часа. Но има нещо по-сериозно, което

остана без разрешение — това са възмутителните посегателства върху живота на хората и върху имуществото на тази компания.

— ФБР и полицията... — започна Ним.

— Не свършиха никаква работа! — прекъсна го Ерик Хъмфри.
— Абсолютно никаква!

— Все пак вкараха Бърдсонг в затвора — подчерта Ним.

— Но защо? Защото една интелигентна и решителна жена свърши работата на цялата тази армия от професионалисти. Пък и информацията произлизаше от онова момиче, което бе замесено в историята...

За първи път Ним виждаше Ерик Хъмфри в такова емоционално състояние. Той подозираше, че нещата, които сега казваше, председателят на управителния съвет бе носил дълго време в себе си.

— Помисли си само, че в течение на цяла година ние бяхме постоянно обект на нападенията на тази нищожна банда терористи. Което е още по-лошо, загубихме девет човека, без да се брои мистър Арт Ромео... И още нещо! Аз се срамувам, че това се случи именно когато ние бяхме домакини на годишната конференция на енергийните компании.

— Не вярвам, Ерик, че някой би обвинил GSP & L за това, което се случи в „Христофор Колумб“.

— Аз обвинявам и нас, и себе си, че не бяхме по-настоятелни и не накарахме блюстителите на закона да направят нещо. Дори и сега онзи ужасен човек, Арчамболд, е на свобода. Вече мина цяла седмица! Къде е той? Защо полицията още не го е намерила?

— Доколкото разбрах, те продължават да търсят. Полицията смята, че той е някъде в района на Норт Кесъл.

— Където вероятно крои планове как да убие или рани още наши хора и да причини на компанията ни повече щети. Ним, искам този човек да бъде намерен!! Ако се наложи, искам ние — хората от GSP & L, да го открием!

Ним таман се канеше да изтъкне, че една енергийна компания не е подготвена за подобна полицейска работа, но после реши да си премълчи. Вместо това той попита:

— Ерик, какво имате предвид?

— Имам предвид факта, че в нашата компания има изключително много хора, които имат мозък в главата си. Както

виждам, в полицията съвсем не е така. Затова ти казвам следното, Ним: впрегни мозъка си и на тези, които смяташ, че ще са ти от полза, и мислете. Имаш моята подкрепа, но искам резултати. В името на тези хора, които бяха убити, в името на семействата им и за всички онези, които милеят за GSP & L, искам този презрян човек Арчамболд да бъде заловен и изправен пред правосъдието.

Тук председателят на управителния съвет спря и каза:

— Това е всичко.

Имаше някакво съвпадение във времето, защото Ним също си мислеше как може да бъде разкрит Арчамболд, още преди да получи такава задача от Ерик Хъмфри.

Преди четири месеца Ним се бе отказал да продължат да издирват „Приятелите на свободата“ по логически мисловен път заради скептичните забележки на Пол Шърмън Йейл.

Вследствие на това той, Оскар О'Браян, Тереза Ван Бърен и Хари Лондон се отказаха от по-нататъшни идеи и предложения. Но последвалите събития сочеха колко близо са били те до истината.

Но дори и сега може би имаше неща, които да бъдат направени. Ним реши, че би могъл да събере групата през уикенда, още повече че имаше и подкрепата на председателя на управителния съвет.

— Както се оказа, нашите преценки са били правилни — каза Ним, преглеждайки бележките си — Нека направим една проста сметка...

Ним спря за миг, за да отпие една глътка от уискито, което му бе сипал Оскар О'Браян малко преди да започнат.

Беше неделя и групата се бе събрала в зимната градина на дома на Оскар О'Браян. Всичките се отзоваха на поканата, особено когато чуха за поръчението на Ерик Хъмфри.

Къщата на О'Браян бе разположена на един хълм над плажната ивица и от нея се откриваше прекрасна гледка, особено в момента, когато в морето бяха излезли яхти, които се гонеха и разминаваха с издути от вятъра платна.

Както и при предишните им срещи, всичко се записваше на касетофон.

— На базата на тогавашната информация — продължи Ним — ние предположихме, че лицето „Х“ е мозъкът и предводителят на „Приятели на свободата“, че той е мъжествен и славолюбив и че със сигурност до себе си има жена, на която да се доверява. Ние също така предположихме, че именно „Х“ е убил охраната при подстанцията до Милфийлд и че жената е била с него. Още повече, ние сметнахме, че именно жената би се поддавала на внушение и би дала някаква информация.

— Боже, аз бях забравила някои от тези неща! — намеси се Тереза Ван Бърн. — Та ние сме били съвсем близо до целта!

— Да, така е — каза Ним. — И ще ви призная, че беше моя грешката, че не продължихме. Мисля, че загубих вяра в това, но сгреших.

Той реши да не споменава думите на Пол Шърмън Йейл, който в крайна сметка бе изказал само едно мнение. Ним продължи:

— Сега вече знаем кой е „Х“ и бихме могли да използваме същия подход, за да намерим следите му.

Той спря, като видя три чифта очи, които внимателно го гледаха, и добави:

— Може и да не успеем. Но председателят на управителния съвет счита, че поне можем да опитаме.

— Ами хайде да започваме — каза Оскар О'Браян. — Някакви предложения?

— Аз съм приготвил някои неща — каза Ним.

Той извади от куфарчето си няколко копия на информацията, публикувана след събитията в хотел „Христофор Колумб“ за „Приятели на свободата“ и Георгос Арчамболд. Повечето бяха материали на Нанси Молино.

Ним изчака всички да ги прочетат и после попита:

— Знае ли някой нещо, което можем да добавим към тази информация?

— Може би аз мога да добавя нещичко — каза Хари Лондон.

Шефът на отдела опазване на собствеността бе хладен към Ним, може би във връзка с резките му думи преди два дни, но иначе тонът му бе нормален.

— Както знаете, имам някои приятели в полицията, които ми казват някои неща от време на време. Във вестниците се споменава, че е открит дневникът на Арчамболд. Но никъде няма повече подробности, тъй като прокурорът смята да го използва като доказателство на процеса срещу Арчамболд...

Тереза Ван Бърен попита:

— Виждал ли си дневника?

— Не. Показаха ми само фотокопие.

Ним си помисли, че, както обикновено, Хари Лондон не бързаше с обясненията.

Оскар О'Браян попита нетърпеливо:

— Е, и какво имаше в проклетия дневник?

— Не си спомням.

Настъпи разочарование, което бе преодоляно при следващите му думи.

— Не си спомням всичко, но от това, което прочетох, могат да се направят два извода. Първото е, че той е може би по-славолюбив и по-самодоволен, отколкото ние предполагахме. Второто нещо е, че му доставя удоволствие да пише.

— Това не го отличава от мнозина други — каза Тереза Ван Бърен. — Това ли е всичко?

— Ами да.

Хари Лондон беше доста обезкуражен от реакцията на останалите, затова Ним добави:

— Тес, понякога и дребните детайли са от полза.

— Хари — каза Оскар О'Браян, — спомняш ли си нещо за почерка в дневника?

— Какво по-точно?

— Ами, дали беше специфичен?

— Бих казал, че да.

— Това, което имам предвид — каза главният юрисконсулт, — е, че ако можем да имаме образец от почерка и го сравним с друг образец на същия човек, може ли с лекота да се каже, че са на един и същи човек?

— Сега разбирам — каза Лондон. — Това лесно може да се установи.

— Хъм... — О'Браян се почесваше по брадичката и явно размишляваше върху нещо свое. — Продължавайте, аз моята идея още не съм я намислил съвсем.

— Добре — каза Ним. — Нека поговорим за района на Норт Кесъл, там, където бе намерен пикапът.

— Моторът е бил все още топъл — напомни му Тереза Ван Бърен. — И са го видели да се отдалечава пеша, тоест не е отивал надалеч.

— Може би е така, но полицията претърси няколко пъти целия район и не откри нищо — каза Хари Лондон. — Ако човек иска да се скрие, Норт Касъл е едно от най-добрите места.

— От това, което прочетох — добави Ним, — най-вероятно е той да е имал готово второ скривалище, в което сега се намира. Знаем, че е разполагал със средства и е могъл да уреди всичко предварително.

— Вероятно пак е използвал измислено име, както направи и с пикапа — добави Тереза Ван Бърен.

— Що се отнася до пикапа, всичко е проверено, но не води доникъде — каза Хари Лондон.

— Хари — любопитства О'Браян, — колко е голям този район, в който се предполага, че Арчамболд може да бъде?

— Мога само да предполагам. Когато Арчамболд е изоставил колата, той страхотно е бързал. Мисля си, че можем да вземем колата за център и да очертаем кръг с радиус около два километра.

Оскар О'Браян веднага се зае да изчисли площта с един малък калкулатор.

— Излизат около четиринадесет квадратни километра.

— Тоест говорим за около дванадесет хиляди къщи и административни сгради, в които живеят около тридесет хиляди души — заключи Ним.

— С търсене работата няма да стане — каза Оскар О'Браян. — Но аз имам една идея, върху която си заслужава да си помислим. Хари каза, че на Арчамболд му харесва да пише. От информацията, която имаме за него, личи, че той иска непрекъснато да се изтъква, дори и в неголеми размери. Мисълта ми е, че ако измислим някакъв въпросник, който да изпратим на всички жители на района, може би и той няма да се удържи и ще отговори.

Настъпи тишина, а после Тереза Ван Бърен попита:

— Какво ще представляват въпросите?

— Е, трябва да е нещо, свързано с електроенергията, нещо, което да го заинтересува и подразни, като: „Как намирате услугите на GSP & L? Съгласни ли сте, че цените за тези услуги трябва да се повишат?“ Такива неща. Естествено ще трябва да ги направим не толкова директни.

— Ако правилно те разбирам, Оскар — каза Ним, — ти смяташ, че ако той попълни подобен въпросник, по почерка би могъл да бъде открит?

— Точно така.

— Ами ако използва пишещата машина?

— Тогава нищо няма да можем да направим. Схемата не е стопроцентова, но такава няма да намерим. Винаги ще има риск.

— Не разбирам — каза Тереза Ван Бърен — какво ще постигнем, ако дори открием, че почерците са на един и същи човек, ако не знаем адреса...

— Знаете ли, хрумна ми нещо — каза Хари Лондон. — Можем да използваме невидимо мастило.

Ним каза:

— Обясни ни какво имаш предвид, Хари.

— Мисълта ми е следната: върху всеки въпросник ще има номер, който обаче няма да се вижда. Всички в този район са клиенти на GSP & L. От информацията в компютъра ще вземем адресите им и всеки един ще има свой собствен номер.

— Можем да подготвим въпросите с помощта на компютъра — каза О'Браян. — Дори ще направим така, че името и адресът отгоре да могат да се откъснат и въпросникът да бъде върнат обратно, без да се знае кой го е изпратил.

— Идеята е много добра — каза Ним. — Заслужава си да опитаме, но нека погледнем реално на нещата: Арчамболд може да се усети и да го хвърли, тъй че това съвсем не е сигурно.

О'Браян добави:

— Съгласен съм с тебе.

— От друга страна — продължи Ним. — Арчамболд може да не е наш клиент директно, а да държи стая под наем. Тогава той няма да получи въпросника.

— Съществува такава възможност — каза Тереза Ван Бърен, — но шансовете не са много големи. Помислете от гледна точка на въпросния Арчамболд — за да бъде сигурен в убежището си, то трябва да е самостоятелно и изолирано. Мисля, че той, както и преди, е наел цяла къща или апартамент, което значи, че ще получи въпросника.

О'Браян отново се съгласи:

— Логично изглежда.

Те продължиха да обсъждат техния план в детайли още един час с нарастващ ентузиазъм.

Беше четвъртък, четири дни след срещата им в дома на Оскар О'Браян. Оскар и Ним се намираха в компютърния център на GSP & L, където те наблюдаваха системата, по която щеше да се изработва тъй нареченият въпросник и как щеше да се изпраща.

След дълго умуване те решиха да включат осем въпроса, първите от които бяха доста обикновени като:

„Доволни ли сте от услугите, предлагани от GSP & L?“

„Имате ли предложения за подобряване качеството на услугите на GSP & L?“

Следваха още няколко въпроса от подобен характер, като в заключение се казваше следното:

„Компанията се извинява за някои смущения при снабдяването с електроенергия, които се дължат на недостойните действия на малка група терористи. Ако имате идея, как те да бъдат заловени, моля, пишете ни.“

— Ако това не вбеси Арчамболд и не го накара да отговори, нищо няма да може да го направи — каза Оскар О'Браян.

Полицията, ФБР и областният прокурор се отнесоха положително към идеята на GSP & L и дори предложиха да обработват отговорите, когато започнат да пристигат.

Шарлот Ъндърхил, вицепрезидент по финансите и отговаряща също така за компютърния център, им каза:

— Всичките дванадесет хиляди въпросника ще бъдат изпратени по адресите още тази вечер.

— Единадесет хиляди деветстотин деветдесет и девет от въпросниците изобщо не ни интересуват. Важен е само един, който се надяваме да получим.

— Ако знаехте кой, щяхме да спестим доста средства — подчерта Шарлот Ъндърхил.

— Ако го знаехме, скъпа Шарлот, изобщо нямаше да бъдем тук.

Тримата отидоха до един от лазерните принтери, който бълваше готови за изпращане въпросници, които трябваше да бъдат сложени в

пликове с прозорчета.

Най-отгоре на страницата пишеше следното:

„ПОТРЕБИТЕЛСКИ ВЪПРОСНИК

Ще сме особено благодарни за вашите отговори, с помощта на които възнамеряваме да повишим качеството на нашите услуги.“

Следваха името и адресът, отделени от самите въпроси с перфорирана линия. Под нея имаше инструкции:

**ЗА ДА БЪДЕ ЗАПАЗЕНА ВАШАТА
АНОНИМНОСТ, ОТКЪСНЕТЕ ГОРНАТА ЧАСТ НА
ТОЗИ ФОРМУЛЯР**

**НЕ СЕ ИЗИСКВА НИТО ПОДПИС, НИТО
НЯКАКВА ДРУГА ИДЕНТИФИКАЦИЯ!**

БЛАГОДАРИМ ВИ!

Към всеки въпросник имаше и съответен плик, в който да се сложи отговорът.

— Когато получим отговорите, как ще ги разпознаваме? — попита Оскар О’Браян.

— Когато е ясно, кой от въпросниците трябва да се идентифицира, той ще бъде вкаран в компютъра заедно със секретен код, известен само на мен и на старшия програмист. Компютърът веднага ще ви каже името и адреса, където е бил изпратен този въпросник.

Рут Голдман беше в Ню Йорк.

Тя беше отишла на първия курс лечение в института Слоун-Кетъринг и щеше да отсъства две седмици.

Решението бе взето от доктор Левин, след като обсъди резултатите от изследванията на Рут с лекарите от Ню Йорк. Той повика Рут и Ним и им каза:

— Не мога да ви обещавам нищо, за такива неща обещания не се дават. Но ще кажа, че и аз, и хората от Слоун-Кетъринг сме умерено оптимистични.

Вчера сутринта Ним бе закарал Рут на аерогарата.

— Обичам те — каза той точно преди последното повикване. — Ще ми липсваш и през цялото време ще правя всичко, което би могло да се сметне за молитва.

Тя се засмя и още веднъж го целуна.

— Странното е, че независимо от всичките тези неща никога не съм била по-щастлива.

Лия и Бенджи отново щяха да бъдат при родителите на Рут. И тъй като отношенията на Ним с Нюбергерови бяха станали по-сърдечни, той каза, че ще минава често за вечеря, за да бъде с децата.

През този период Ним също така бе решил да изпълни едно свое обещание към Карен и да я заведе на концерт.

Когато Ним отиде да вземе Карен от апартамента ѝ, тя вече бе готова. Роклята ѝ беше тъмночервена и много ѝ отиваше. Единственото ѝ бижу бе наниз перли. Дългата ѝ руса коса падаше дивно по раменете ѝ, ръцете ѝ бяха с изискан маникюр.

Докато се целунаха, Ним усети, че желанието му към Карен отново се пробужда. Той дори изпита облекчение, че ще трябва да излязат.

След няколко минути, докато Джоузи освобождаваше някои от кабелите на количката, Карен каза:

— Нимрод, сигурно много неща са ти се струпали. Личи ти.

— Да, случиха се някои неща — каза ѝ Ним. — Но нека ги забравим. Тази вечер съществуваме само ти, аз и музиката.

— И аз — каза Джоузи, която изгледа Ним приятелски. Той явно беше един от нейните любимци — Но аз само ще ви закарам. Така че, ако вие, мистър Голдман, свалите Карен, аз ще отида и ще докарам Хъмпърдинк.

Ним се усмихна:

— А, Хъмпърдинк! Как е твоето микробусче, Карен?

— То е добре. Това, за което се безпокоя, е баща ми.

— Какво се е случило?

Тя само поклати глава.

— Остави това. Може би ще ти кажа по-късно.

След малко те вече бяха пред асансьора и когато отвориха вратата, за да влязат вътре, видяха, че има и още двама пътници — момченце и момиченце на около осем-девет години. Те широко се усмихнаха и казаха:

— Здравсти, Карен!

— Здравейте Филип и Уенди — каза Карен. — Вие излизате ли?

Момчето отговори:

— Не, само слизаме долу да си поиграем.

То погледна Ним и попита:

— А той кой е?

— Приятел. Казва се мистър Голдман.

Карен се обърна към Ним:

— Това са мои съседи и приятели.

В този момент асансьорът стигна до първия етаж.

— Карен — попита момченцето, — мога ли да те пипна по ръката?

— Разбира се.

Той я докосна нежно с върха на пръстите си и после я попита:

— Усецаш ли?

— Да, Филип. Ти имаш много нежни ръце.

На момченцето явно му стана приятно.

За да не остане по-назад, момиченцето също попита:

— Карен, искаш ли да ти преместя краката?

— Амиии... добре.

С особено внимание и явно знаейки какво се изисква от нея, момиченцето внимателно повдигна левия крак на Карен и го премести върху десния.

— Благодаря ти, Уенди.

В преддверието децата им казаха довиждане и се затичаха навън.

— Всичко това беше толкова хубаво — каза Ним.

— Зная — усмихна се Карен. — Децата са толкова естествени.

Те нямат скрупули и не се страхуват така, както възрастните. Когато за първи път се нанесох в този апартамент, децата често ме питаха за неща като: „Какво ти е?“ „Не можеш ли да ходиш?“, докато родителите смутено ги отвещаха настрани и им казваха да мълчат. Доста време мина, докато ги убедя, че нямам нищо против подобни въпроси и дори ги насърчавам. Но и сега има възрастни, които се чувстват неловко, когато ме срещат.

Пред централния вход на кооперацията Джоузи вече ги чакаше с микробусчето, боядисано в светлозелен цвят. Страничната му врата бе отворена и Карен се придвижи с количката си така, че да е точно срещу вратата.

— Сега ще видиш това, което мистър Паулсен направи, за да ми помага да се качвам в Хъмпърдинк — каза Карен.

В този момент Джоузи изваждаше две метални плоскости с ширината на колелата на количката на Карен, които закрепил за пода на микробусчето и ги спуснал навън, за да могат да бъдат използвани като рампа.

След това тя извади една метална кука, съединена със стоманено въже, което пък от своя страна бе прикрепено към един електромотор. Куката бе закачена за една метална халка на количката на Карен. Джоузи натисна копчето на електромотора и само след миг Карен вече беше в микробусчето. Там Джоузи обърна количката и я фиксира със специални болтове, за да не мърда по време на движение.

Джоузи се обърна към Ним:

— Вие ще се возите отпред с шофьора, мистър Голдман.

Джоузи беше доста добър шофьор и Ним дори успя да се разтовари по пътя до Двореца на изкуствата, където щеше да се състои концертът. В момента, в който креслото на Карен вече беше на земята, към тях се приближи униформен служител, който ги упъти към страничния вход и асансьора, с помощта на който стигнаха до един от

балконите. Местата им бяха на първия ред в една от ложите. Специална подвижна рампа бе сложена, за да улесни движението на количката на Карен. Явно беше, че дворецът на изкуството бе подготвен и за подобни посетители.

Когато седнаха на местата си и Карен се огледа наоколо, тя погледна Ним и го попита:

— Ним, сякаш сме специални гости. Как го направи?

— Е, компанията все още има някакво влияние тук и там.

Местата бяха уредени със съдействието на Тереза Ван Бърен. Когато Ним ѝ предложи да плати билетите, тя му каза:

— Забрави го! На изпълнителните директори са им останали съвсем малко привилегии, тъй че възползвай се, докато ги има!

Ним подаде на Карен програмата, но тя само поклати глава:

— Обожавам да слушам музика, но винаги съм си мислела, че програмите се пишат от хора, които искат да изтъкнат само колко са умни и нищо повече.

Ним се усмихна и каза:

— Напълно съм съгласен с тебе.

Докато осветлението постепенно угасваше и диригентът се отправяше към пулта под звука на аплодисментите, Карен каза тихо:

— Ним, нещата между нас вече не са същите, нали?

Той не беше подготвен към толкова директен въпрос, но така или иначе музиката започна, преди да отговори каквото и да било.

В програмата бяха включени предимно произведения на Брамс. „Вариации на тема от Хайдн“ бяха последвани от „Концерт за пиано № 2“. Солист беше изключителният пианист Йожен Истомино. Този концерт беше един от любимите на Ним, а съдейки по вниманието на Карен, и на нея също. В един от най-силните моменти Ним хвана ръката на Карен и когато тя се обърна, той видя, че очите ѝ бяха насълзени.

Когато заглъхнаха и последните акорди, в залата се разнесоха бурни ръкопляскания. Ним също се присъедини, а Карен му каза:

— Моля те! Направи го и заради двама ни!

По време на антракта те останаха по местата си. За минута между тях настъпи мълчание, а после Карен каза:

— Сега можеш да отговориш на въпроса ми, ако искаш...

Ним само въздъхна:

— Предполагам, че нищо не остава същото.

— Да, би било глупаво, ако очаквахме да е така — съгласи се Карен. — Искам да ти кажа, че никога не съм очаквала нещата винаги да останат такива. О, да, прекрасно е понякога да мечтаеш, да си представяш, че хубавите неща са вечни, но аз отдавна съм се научила да бъда реалистка. Бъди искрен с мен, Нимрод! Какво се е случило? Какво се е променило?

И тогава той ѝ каза. Каза ѝ за Рут, за страшната болест, която я заплашваше и как благодарение на всичко това те отново са се намерили.

Карен слушаше мълчаливо, а после каза:

— Разбрах още в мига, в който те видях тази вечер, че се е случило нещо много важно и лично в живота ти. Сега, когато знам всичко, от една страна, се радвам за тебе, а от друга, ми е тъжно, особено за жена ти.

— Може пък да извадим късмет — каза той.

— Дано. Понякога се случват такива неща.

Оркестърът вече се събираше за втората част. Повечето от слушателите бяха заели местата си.

— Не бива да продължаваме да бъдем любовници. Няма да е справедливо просто. Но се надявам, че ще продължаваме да бъдем приятели и че понякога ще те виждам.

Той отново докосна ръката ѝ и каза с усилие:

— Приятели — винаги.

Тогава започна музиката.

По пътя за вкъщи те бяха мълчаливи.

Джоузи, вероятно почувствала промяната, също не пророни нито дума. Тя ги чакаше пред залата след концерта, като междуременно бе посетила едни свои приятели.

След няколко мига Ним се обърна към Карен и я попита:

— По-рано ми спомена, че се притесняваш заради баща си, но тогава не искаше да говориш за това. Сега ще ми кажеш ли?

— Няма много за казване. Явно татко е изпаднал във финансови затруднения, но не иска да ми каже какви. Но това означава, че ще трябва да се разделя с Хъмпърдинк.

— Защо?

— Просто родителите ми не могат да се справят с месечните вноски. Спомняш си, предполагам, че банката на баща ми не поиска да му даде заем и затова се наложи да вземе от другаде с по-висока лихва... Пък и бизнесът му не върви...

— Виж... бих искал да ти помогна — каза Ним.

— В никакъв случай! Вече веднъж ти казах, че няма да взема пари от теб. Ти имаш своето семейство, за което да се грижиш. Както съм се оправяла преди, така ще се оправям и сега. Единствено се притеснявам за баща ми.

— Но аз наистина бих искал с нещо да помогна — каза ѝ Ним.

— Бъди мой приятел, Ним. Това е всичко, което искам от теб.

Те се целунаха за лека нощ пред блока на Карен и Ним тъжно се отправи към колата си, която бе паркирана наблизо.

През последната седмица на март се разрази нефтена криза, която затъмни всички национални и интернационални проблеми.

— Това е като заплахата от война — каза един от ръководителите на GSP & L по време на едно заседание. — Струва ти се, че никога няма да се случи, изглежда ти далечно и нереално, и после изведнъж чуваш първите гърмежи на оръжията.

Но по въпроса на единодушното решение на страните, членки на ОПЕК, нямаше вече никакви съмнения. Арабските страни и Венецуела, Индонезия, Иран и Нигерия заявиха, че няма да доставят нефт на Съединените щати, докато не бъде уреден въпросът с плащанията.

Страните, членки на ОПЕК, твърдяха с пълно основание, че те разполагат със запаси от средства, за да настояват на ембаргото си, докато проблемите по-скоро щяха да бъдат за САЩ, чиито запаси от нефт надали бяха достатъчни за дълго.

— За съжаление всичко това е прекалено вярно — каза държавният секретар пред тълпа журналисти по не особено дипломатичен начин.

В GSP & L, както и навсякъде, се вземаха спешни решения какво да се прави по-нататък. Вече не стоеше въпросът, дали ще се спира токът, а колко често ще се спира.

Проблемът се влошаваше и от недостига на водни ресурси за електроцентралите.

Ним, като вицепрезидент по планирането, беше в центъра на събитията и провеждаше безбройни срещи и конференции, на които се търсеше изход от ситуацията.

Във връзка със създалата се обстановка се разработваше програма в национален мащаб: продажбите на гориво вече бяха ограничени, подготвена бе и купонна система, ако се наложеше. Засега ограниченията за закупуване на бензин бяха единствено от петък вечерта до понеделник сутринта. В същото време бяха отменени някои по-мащабни спортни събития, които събираха повече хора. Целта беше

да се ограничат пътуванията с автомобили По-нататък се планираше закриването на театрите и кината.

На всички електрически централи, работещи с промишлено гориво, бе наредено през определени периоди от време да намаляват волтажа с около пет процента.

Електроцентралите от вътрешността на страната, използващи въглища, трябваше да се опитат да пренасочват част от електроенергията към източните и западните щати, които щяха да бъдат най-силно засегнати от нефтеното ембарго.

В много от районите училищата бяха затворени поради големите разходи на електроенергия за отопление и осветление.

Ним осъзнаваше сериозността на положението, както и мнозина от служителите на електрическите компании. Но на обществеността не ѝ беше ясно какво ставаше, или просто хората не искаха да го проумеят.

Наред с непосредствените си задачи по планирането Ним като говорител на компанията беше длъжен да информира населението за положението и перспективите.

Тези две задължения доста го натоварваха, затова той каза на Тереза Ван Бърен:

— Е, добре, аз ще се заема с по-сериозните неща, но ти би трябвало да се справиш сама с твоите хора с по-дребните проблеми.

Тогава тя се съгласи.

Още на следващия ден Тереза Ван Бърен дойде в кабинета на Ним.

— Ним, има едно телевизионно предаване, казва се „Обедна почивка“.

— Може би няма да ми повярваш, Тес, но аз никога не го гледам.

— Е, не бива с лека ръка да се отказваме от дневните предавания по телевизията. Все пак тази програма се следи от милиони домакини, пък и утре те биха искали да дадат някои разяснения в предаването за енергийната криза.

— Предполагам, че човекът, който трябва да им даде тези обяснения, ще трябва да съм аз.

— Естествено, кой би могъл да го направи по-добре?

Ним се усмихна и каза:

— Добре, Тес. Но поне постарай се да ми уредиш да не ми губят времето. Нали знаеш, че там те викат час по-рано и после чакаш ли чакаш...

— Ще дойда с теб, Ним, и ще уредя всичко. Не се безпокой. Обещанието обаче не можа да се сбъдне.

Ним и Тереза Ван Бърен бяха в студиото в дванадесет без десет. Посрещна ги една млада жена, която каза:

— Мистър Голдман, вие сте последен, в един без десет.

Тереза Ван Бърен се опита да протестира:

— Но на мен ми бе обещано, че мистър Голдман ще бъде пръв. Той е един от директорите на компанията и времето му е доста ценно, особено в момент като този.

— Да, зная. Но режисьорът промени схемата. Стори му се, че темата е доста депресираща за началото на предаването.

— Тя трябва да е депресираща — каза Ним.

— Е, ако е депресираща, те просто ще изгасят телевизорите си — каза твърдо младата жена. — Все пак, ако искате, елате в студиото, за да слушате изказванията преди вас.

Ван Бърен погледна Ним и само разтвори ръце.

Ним само си помисли колко работа би могъл да свърши за този един час, но все пак каза:

— Е, добре.

Студиото бе приятно аранжирано и ярко осветено. В централната му част на един оранжев диван седяха двамата водещи — Джери и Джийн, приятни, млади, хубави хора. Трите телевизионни камери бяха разположени в полукръг.

Първите десет минути на предаването бяха посветени на танцуващата мечка от един пътуващ цирк. След това в студиото се появи една седемдесетгодишна баба, дошла от Чикаго с ролкови кънки.

— Износих цели пет чифта — похвали се тя. — Щях да дойда обаче много по-бързо, ако полицията не ми забраняваше да пътувам по магистралите.

Събеседникът преди Ним беше „домашния доктор“. По повод на това асистентката сподели:

— Той участва всеки ден и е страхотно популярен. За вас е много добре, че сте непосредствено след него. Така ще ви чуят повече хора.

Докторът, около петдесетгодишен мъж с посребрени коси и достолепен вид, действително бе голям познавач на телевизионната аудитория: той знаеше прекрасно кога трябва да се усмихне обезоръжаващо и кога покровителствено. Явно беше доста добър актьор.

Ним го слушаше с определен интерес.

— ... Мнозина се тревожат, без да има причина... Първият ми съвет е в никакъв случай да не вземате разхлабителни... Болшинството от вас само си въобразяват, че имат запек... Имайте търпение и оставете всичко на природата...

— О, Ним, ужасно съжалявам — каза Тереза Ван Бърен.

Ним меко ѝ каза:

— Не се притеснявай, Тес. За нищо на света не бих пропуснал това представление. Но, надявам се, зрителите да не си го изкарат на мене...

В този момент по телевизионния екран вървяха поредните реклами.

Асистентът подкани Ним:

— Ваш ред е, мистър Голдман.

Докато рекламният блок продължаваше, Ним и водещите си стиснаха ръцете. Джери го предупреди:

— Имайте предвид, че сме напреднали с времето. Ако обичате, отговаряйте колкото се може по-кратко.

В този момент камерите се насочиха към тях и Джери започна представянето:

— Нашият последен гост днес е човек, който знае много неща за електричеството и нефта...

След представянето Джийн попита Ним с лъчезарна усмивка:

— Действително ли се планира спиране на тока или това е просто още един случай на заплахи, които в крайна сметка не се сбъдват?

— Това действително ще се случи и не е само заплаха.

„Е, щом искате кратки отговори, ще ги имате“ — помисли си Ним.

— А по въпроса с така наречения недостиг на нефт какво ще кажете?

Ним го прекъсна:

— Недостигът на нефт е вече реален факт.

Усмивката на водещия стана още по-широка.

— Едно на нула за вас дотук. — Той погледна бележките си и продължи. — Все пак не се ли откриха някакви нефтени залежи в Аляска, които идваха до Калифорния по тръбопровода?

— Това беше временно явление. Сега, когато в цялата страна нефтените запаси не достигат, всякакви резерви бързо ще се стопят.

— Може би ще прозвучи малко егоистично — каза Джийн, — но не може ли Калифорния по някакъв начин да използва запасите на Аляска?

— Не — поклати глава Ним. — Федералното правителство контролира всичките доставки и има разработена програма за разпределението на горивата. Но когато и нашите запаси се изчерпат, всички ще молят Вашингтон за доставки, но без резултат.

— Доколкото имаме сведения — продължи Джери, като отново гледаше бележките си — GSP & L разполага със запаси за около още тридесет дни. Това не звучи лошо.

— Бих казал, че по-реалната цифра е двадесет и пет дни. Все пак някои от станциите ще приключат запасите си по-рано, други — по-късно.

— Е, да се надяваме, че нещата ще се нормализират, преди да са изтекли тези тридесет дни.

— Няма никакъв шанс. Дори ако се постигне споразумение с ОПЕК...

— Извинете ме, мистър Голдман, но времето ни е на привършване. Бихте ли ни отговорили на един последен въпрос. GSP & L не можа ли да предвиди подобен развой на събитията?

Ним беше поразен от толкова наивно поставения и несправедлив въпрос. С едва сдържан гняв той отговори:

— Компанията Голдън Стейт се опитваше да предвиди тези неща в продължение на десет години. Но всичките неща, които нашата компания предлагаше — атомни електроцентрали, геотермални електроцентрали, централи с въглища... бе отхвърляно или протакано.

— Съжалявам, мистър Голдман, но времето ни свърши — прекъсна го Джери. — Благодаря ви, че бяхте с нас.

След това той се обърна към зрителите:

— Сред нашите гости утре ще бъде индийският свами...

Докато излизаха от сградата на телевизията, Тереза Ван Бърен каза:

— Дори и сега никой не ни вярва.

— Скоро ще ни повярват. Особено когато започнат да си натискат копчетата и бутоните, но нищо не се случва.

Публичните обсъждания на проекта Турнипа продължаваха със същото темпо и без особен успех. Вече бе успяла да се появи дори една нова група, която се противопоставяше на проекта — Кръстоносци срещу Ненужното Развитие на Енергията, по сравнение с които Дейвид Бърдсонг би могъл да бъде наречен съюзник.

Все още не бяха определени дати за началото на обсъжданията на проектите във Финкасъл и Девилс Гейт.

До голяма степен разочарованието на Ним се подклаждаше и от липсата на положителен резултат от така наречения въпросник.

Въпросникът беше разпратен преди повече от три седмици и сега вече опитът да се намери Георгос Арчамболд изглеждаше като загуба на пари и време.

След известно време заваляха и отговорите. Огромни помещения на първия етаж на централата на GSP & L бяха определени само за тази операция. Шестима служители на компанията и двама от отдела на прокуратурата се занимаваха със случая. Те сравняваха всеки един от отговорите с мострата на почерка на Арчамболд и за да няма грешка, писмата се преглеждаха по три пъти от различни хора. Но до момента не бе дошло нищо, което да прилича на почерка на мострата.

В момента вече бяха останали само двама служители, които допреглеждаха пристигащата поща, но шансовете да дойде нещо от Георгос Арчамболд бяха почти минимални...

За Ним този случай бе станал почти незначителен на фона на недостига на гориво, което занимаваше дните и нощите му.

Именно по време на една извънредна среща с директора по доставката на газол и началника на отдела по прогнозирането на натоварването в офиса на Ним извънтя телефонът.

Обезпокоен от прекъсването, Ним вдигна вътрешния телефон, за да разбере кой го търси.

— Моля?

— Мис Слоун ви търси на първа линия — каза му секретарката му Вики. — Не бих ви безпокоила, ако не ми беше казала, че е важно.

— Кажи й... — Ним таман се канеше да й предадат, че ще се обади по-късно, но впоследствие промени намерението си. — Ще се обадя.

Той се извини пред останалите и каза:

— Здравей, Карен.

— Нимрод — гласът на Карен беше определено обезпокоен, — баща ми има сериозни проблеми. Имам нужда от помощта ти.

— Какво се е случило — Ним си спомни за разговора им преди концерта.

— Накарах майка ми да ми каже, защото татко не искаше... Нали знаеш, че баща ми има свой малък бизнес.

— Да — Ним си спомни, че Лутър Слоун бе говорил за това, когато се бяха срещнали в апартамента на Карен. Това бе същият онзи ден, когато родителите й си признаха, че все още изпитват чувство за вина пред дъщеря си.

— Ним, представители на твоята компания и хора от полицията на няколко пъти го разпитваха.

— За какво са го разпитвали?

Карен се поколеба, преди да отговори:

— Съдейки по думите на мама, той е работил доста за компанията „Куейл“. Става дума за уредите, отчитащи консумацията на газ.

Ним й каза:

— Би ли повторила името на компанията.

— Името й е „Куейл“. Говори ли ти нещо?

— Да, говори ми. — Ним си помисли, че почти със сигурност Лутър Слоун се е забъркал в някоя история с кражба на газ. Скоро Хари Лондон му бе говорил за нови разкрития. Дали и Слоун не беше между тях?

Ним беше доста депресиран. Той веднага си помисли: защо ли го е направил? Отговорът беше ясен — за пари. Но веднага той си помисли, че вероятно знае за какво са били използвани парите...

— Карен, ако правилно съм те разбрал, положението е сериозно и вероятно няма да мога да направя нищо.

Ним видя, че и останалите в кабинета му слушаха разговора и само се преструваха, че са заети с друго.

— Няма да мога да направя нищо поне тази вечер — каза Ним.
— Но утре сутринта ще разбера каквото мога и ще ти се обадя.

Карен явно се бе притеснила.

— Съжалявам, Ним. Не биваше да те безпокоя.

— Няма нищо — успокой я той. — Знаеш, че никога не ме притесняваш. Утре ще видя какво мога да направя.

Докато продължаваше дискусията си с колегите си, Ним се опита да се концентрира, но това не му се удаваше. Той се питаше дали животът, който бе отнел на Карен толкова радости, се готвеше да ѝ отнеме още една?

Спомените преследваха Георгос Уинслоу Арчамболд и насън, и наяве.

Споменът му беше от един летен ден в Минесота, когато той току-що бе навършил десет години. През лятната ваканция беше отишъл на гости при едно фермерско семейство. Сега вече не си спомняше нито защо, нито при кого точно бе ходил. Семейството имаше момче, което заедно с Георгос често ходеше в хамбара на лов за плъхове. Този път, спомняше си Георгос, те бяха убили няколко плъха по особено жесток начин, като ги набождаха на вили. Беше останал само един голям плъх, когото те бяха подгонили в един ъгъл. Георгос и сега ясно си спомняше мъничките горящи очи на плъха и как ги гледаше с безнадеждност и омраза, докато го приближаваха. В отчаянието си плъхът се хвърли напред и впи зъби в ръката на другото момче. Момчето извика от болка, но и животът на плъха не продължи повече от няколко секунди, преди Георгос да го повали с вилите на земята и после да ги забие в него.

Неизвестно защо, той все още си спомняше ясно образа на плъха, притиснат в ъгъла...

Сега и той, скрит в последното си убежище, се чувстваше като онзи плъх...

Бяха изминали почти два месеца от събитията в „Христофор Колумб“ и Георгос беше много учуден, че след всичката информация, която бълваха вестниците за „Приятелите на свободата“ и за него самия, той е все още жив и на свобода. Бяха разпространени неговите снимки, открити в къщата на „Крокър стрийт“, и подробното му описание. Имаше сведения, че целият град и най-вече районът на Норт Кесъл се претърсват много прецизно. През всичките тези дни Георгос очакваше да бъде разкрит, сградата да бъде обкръжена, а той да бъде заловен или убит.

Но това не се случи.

Отначало, когато дните се точеха един след друг и нищо не се случваше, Георгос чувстваше неимоверно облекчение. След това,

когато дните станаха седмици, а после и месеци, той започна да размишлява дали не е възможно да се възродят „Приятелите на свободата“. Но би ли могъл той да намери такива верни последователи като Уейд, Ют и Феликс? Би ли могъл да намери човек за връзка с външния свят и който да осигурява средства като Бърдсонг. Биха ли могли отново да се изправят срещу врага?

Той сънуваше тази идея цели няколко дни, докато под влиянието на суровата реалност реши все пак да я изостави.

Георгос осъзнаваше, че дните му са преброени.

Преследваше го цялата полиция и така щеше да бъде, докато е жив. Лицето му бе добре познато на всички, в описанието бяха влезли дори обгорелите му с химикали ръце... Въпрос на време беше някой да го разпознае. Той нямаше нито средства, нито можеше да разчита на помощ отнякъде. Нямаше и къде да отиде... Залавянето му бе неизбежно, освен ако Георгос не избере да завърши живота си по друг начин, като плъха от съня му.

Той реши да направи именно това.

Той щеше да вложи всичките си сили в един последен ход, и да умре, ако трябва, но в борба със системата, която винаги е ненавиждал. Георгос бе решил да взриви някоя основна мощност на GSP & L.

Още същия ден той започна да крои планове за действие.

Първото нещо, което си помисли, бе, че трябва да си осигури някакъв транспорт. Естествено, за да си купи нов камион, му трябваша средства, с които той разполагаше. Беше и доста рисковано. Затова Георгос реши да си вземе фолксвагена, който бе оставил в един частен гараж, който се намирал близо до „Крокър стрийт“.

Георгос реши да поеме риска и се насочи към гаража, вървейки, доколкото е възможно, по по-странични и безлюдни улички. Добра се дотам съвсем нормално, плати на собственика и потегли. Нито някой го попита нещо, нито имаше инциденти по пътя до Норт Кесъл. След няколко минути колата вече беше в гаража на къщата, където се криеше Георгос.

Вдъхновен от този успех, Георгос набра смелост дотолкова, че да излезе привечер да си купи нещо за ядене и вечерното издание на „Калифорния Икзаминър“.

От вестника той разбра, че една журналистка на име Нанси Молино е дала описание на фолксвагена му и че в момента колата се

издирва. На следващия ден вестникът продължи с репортажа, като спомена, че полицията е посетила въпросния гараж само половин час след Георгос.

Във връзка с всичко това Георгос се въздържаше да използва колата. Щеше да я използва само веднъж — по време на последната си акция.

Фолксвагенът беше много ценен още и заради това, че в него имаше скривалище, пълно с взривни устройства. Също така там имаше и надуваема лодка и водолазен екип, които си бе купил от един спортен магазин. Всичко това беше много важно за реализацията на неговия план.

Последният удар на Георгос щеше да бъде в електроцентралата Ла Мисион, там където преди близо година бе и първият. Той старателно бе подготвял удара още по-рано, когато изучаваше книги по енергопроизводство и енергоснабдяване и когато посещаваше университетската библиотека в Бъркли, където всеки можеше да се запознае с чертежите и схемите на Ла Мисион и други централи.

Георгос беше станал вече по-голям реалист и знаеше, че бе невъзможно да се промъкне отново в самата централа. Охраната вече беше много бдителна. Единствен по-достъпен обект оставаха помпите, задвижващи пет генератора в самата централа. Ако успееше да ги повреди, това би значило цялата централа да спре работа поне за няколко месеца.

Той щеше да се добере до централата по реката, на която самата Ла Мисион бе разположена. За тази цел щеше да му послужи лодката, която щеше да скрие после някъде в околностите. По-нататък щеше да използва водолазния си костюм, да достигне до помпите под водата, като изреже дупки в металната мрежа, която отнасяше от водата всякакви по-едри частици. След като веднъж се добере до помпите, той щеше да сложи експлозивите, снабдени с магнит за удобство. Планът беше перфектен.

Недообмислен остана моментът с връщането, но Георгос не му отдаваше голямо значение.

Въпросът беше кога да го направи. Този ден беше петък. Георгос реши да проведе операцията идния вторник.

След като решението вече беше взето, Георгос започна да се чувства неспокоен. Малкият апартамент го караше да се чувства като в

затвор...

Липсваше му и неговият дневник, писането на който поне го караше да извършва някакви умствени упражнения. По едно време той дори се бе замислил дали да не започне нов, но после реши, че няма вече нито същата енергия, нито същия ентузиазъм.

И в този момент, както напоследък му се случваше често, той започна да обикаля трите стаи на апартамента с нервни крачки.

Погледът му се спря на плика, който бе на кухненската маса. Той съдържаше един въпросник на GSP & L, който той бе получил преди няколко седмици на името на Оуен Грейнджър, името, под което се бе представил Георгос, когато бе наел апартамента.

Във въпросника имаше един параграф, който особено вбеси Георгос. Той гласеше:

„Компанията се извинява за някои смущения при снабдяването с електроенергия, които се дължат на недостойните действия на малка групичка терористи. Ако имате идея, как те могат да бъдат заловени, моля, пишете ни.“

Георгос дотолкова се бе вбесил от прочетеното, че запрати чашата, която тогава държеше, към стената. Точно тогава той седна и написа следното: „Терористите, които описвате като недостойни, съвсем не са такива. Те са едни герои, отдадени на каузата, на която служат. Вие сте недостойните, тъй като вие експлоатирате хората. Но и за вас има правосъдие!...“

Той изчерпа наличното място и се наложи да добави още един лист, за да завърши мисълта си.

Колко жалко, че не го изпрати! Той почти бе готов да го прати, когато един вътрешен глас му каза, че това може би е клопка. И така попълненият въпросник остана да лежи върху кухненската маса.

Георгос още веднъж хвърли поглед върху написаното от него. Това наистина беше шедьовър. Защо пък да не го изпрати? Нали всичко беше анонимно... Освен това той още по-рано бе откъснал отрязъка с името и адреса на „Оуен Грейнджър“.

Все пак някой трябваше да прочете това, което той бе написал. Който и да е, ще бъде доста замаян. Пък и би трябвало да отдадат дължимото на острия ум на автора.

Георгос запечата плика и реши, че ще го пусне, когато излезе в неделя вечер.

Той продължи да броди из апартамента и мислите му неволно се връщаха все към оня спомен от детството му...

Почти в същия момент, когато Георгос Арчамболд бе взел решението за своя последен удар, Хари Лондон се бе изправил пред Ним Голдман.

— Това няма да стане! — каза той. — Няма да го направя нито за теб, нито за когото и да било!

Ним продължи търпеливо да обяснява:

— Това, което те помолих, бе само да имаш предвид някои по-специални обстоятелства. Аз познавам това семейство...

Двамата бяха в кабинета на Ним. В следващия миг Хари Лондон се изправи и каза:

— Ти може би познаваш семейството, но аз пък познавам случая. Всичко е ясно. Написано е тук. Вътре!

Шефът на отдела по опазване на собствеността хвърли с трясък на бюрото му една папка с документи.

— Успокой се, Хари — каза му Ним. — Не е нужно да чета документите. Приемам думата ти за достатъчна.

Преди няколко дни Ним си бе спомнил обещанието, дадено на Карен, и се обади на Хари Лондон, за да го попита дали е запознат със случая Слоун.

— И още как — беше отговорът му.

След като Ним каза за личната си заинтересованост от случая, Хари предложи да се качи при него.

Сега Хари настояваше:

— Ти можеш да познаваш семейството, но този твой приятел Слоун е подправял показанията на измервателните уреди, на много такива уреди, повече от една година!

Ним се възмути:

— Дъщеря му ми е приятелка, не той!

— Някоя от многобройните ти приятелки, предполагам?

— Престани, Хари! Та Карен Слоун е парализирана!

Той разказа на Хари за семейство Слоун и колко много родителите помагат на Карен и как бащата е взел заем, за да купи

микробусчето.

— Това, което знам със сигурност, е, че каквито и пари да е спечелил бащата на Карен, той не ги е използвал за себе си.

Лондон заяви с презрение:

— Това да не прави кражбата по-благородна? Съвсем не, и ти го знаеш не по-зле от мене.

— Да, разбира се, че го знам. Но ако знаем за смекчаващи вината обстоятелства, бихме могли да бъдем по-снизходителни.

— Просто ми кажи, какво имаш предвид?

— Бихме могли да дадем възможност на Лутър Слоун да възстанови сумата, но да не завеждаме дело.

Хари Лондон каза студено:

— Значи това е твоето предложение?

— Да, това е.

— Ним, никога не съм си представял, че ще дойде момент, в който ще ми кажеш подобно нещо.

— О, Хари. За бога! Кой би могъл да знае какво ще каже или ще направи в определени ситуации?

— Аз за себе си знам. И ще ти кажа, че срещу Слоун ще бъде заведено дело, освен ако не ме уволниш и не се заемеш сам със случая.

Ним каза уморено:

— Престани да говориш глупости, Хари!

За миг настъпи тишина и после Хари каза:

— Ним, ти си мислеше за случая с Йейл, нали?

— Да.

— Мислеше си, че той се е отървал от съдебно преследване за кражба на електроенергия, защо да не се отърве и Слоун? Мислиш си защо да има един вид закон за големите клечки и друг — за обикновените хора, като бащата на твоята приятелка. Нали?

Ним кимна.

— Действително си мислех горе-долу това, което казваш.

— Да, това е така. Не се случва за първи път. Силните на деня могат да нагаждат законите към себе си. Но системата е такава, не сме я измислили ние. Но ще ти кажа и още нещо: Ако имах достатъчно доказателства срещу Йейл, каквито имам срещу Слоун, никога не бих отстъпил.

— Значи има достатъчно доказателства?

— Вече си мислех, че няма да ме попиташ за това.

— Кажи ми, моля те.

— Ним, в схемата на „Куейл“ Слоун е бил човекът, който се е занимавал с уредите, отчитащи консумацията на газ. В повечето случаи му е била възлагана именно незаконната работа, тъй като се е справял много добре. Виждал съм някои от неговите творения, а има и още много. Ти казваш да дадем възможност на Слоун да възстанови парите, но знаеш ли, че загубите, които е понесла GSP & L, възлизат на повече от двеста хиляди долара? От това, което чувам от теб за семейството, вероятно никога няма да успее да ги възстанови.

Ним вдигна ръце и каза:

— Е, добре, Хари, ти спечели.

Хари само поклати глава:

— Не, не съм спечелил. Никой не печели от тази работа. Нито аз, нито ти, нито GSP & L, а най-малко Лутър Слоун. Просто аз си върша работата, това е всичко.

— И я вършиш честно. Може би по-честно от всички нас.

Ним вече съжаляваше за това, което се бе случило между него и Хари Лондон и си мислеше, че техните взаимоотношения вече надали ще бъдат както преди.

— До скоро — каза Лондон, като взимаше папките си и излизаше от кабинета.

Ним трябваше да се обади на Карен и да ѝ съобщи лошите новини. В момента, в който посегна към телефона обаче, вратата на офиса му се отвори и вътре врхлетя Рей Паулсен.

— Къде е председателят на управителния съвет?

— Има час при зъболекаря — каза Ним. — Мога ли с нещо да ти помогна?

Рей не обърна никакво внимание на репликата на Ним.

— Кога ще се върне?

Ним погледна часовника си:

— Вероятно след час.

Ним погледна Рей Паулсен и си помисли, че той изглежда извънредно уморен и изтощен. Действително напоследък му се бе събрало много напрежение и той носеше най-големите отговорности.

— Рей, извини ме, но изглеждаш ужасно. Защо не се отпуснеш за малко? Седни, а аз ще поръчам по едно кафе.

Рей беше готов да изръмжи нещо сърдито, но после промени намерението си, отпусна се тежко в един от фотъйлите и каза:

— Добре.

Ним се обади по телефона на Вики да им донесе две кафета, а после седна на стола срещу Рей Паулсен.

— Ще ти кажа и на тебе защо търся председателя на управителния съвет — измърмори Рей Паулсен. — Току-що излезе от строя Голямата Лил.

Спокойствието на Ним мигновено го напусна:

— Какво каза?

Паулсен го отрязва:

— Много добре ме чу и първия път.

— Излязла от строя Голямата Лил — повтори Ним. — За колко време?

— За около четири месеца, но по-вероятно за шест.

Сега Ним разбираше обезпокоеността на Рей Паулсен. Та Голямата Лил произвеждаше шест процента от електроенергията на GSP & L и загубата на този генератор би предизвикала големи затруднения, особено в ситуация като настоящата.

— Не можеш да си представиш какви глупаци има! — избухна Рей Паулсен. — Ти си мислиш, че всичко е отработено и ясно и изведнъж някой некадърник проваля всичко...

Ним попита:

— Какво се е случило?

— Нали знаеш, че Голямата Лил беше затворена за технически преглед...

Когато един мощен генератор като Голямата Лил се пускаше в действие, процедурите бяха много постепенни и прецизни. Операторът, работещ на контролния пулт, беше научен да следва точка по точка получените инструкции, стъпка по стъпка. Обикновено целият този процес отнемаше няколко часа.

При подобни електроцентрали, задвижвани с гориво, първо се пускаше в действие котелното. Това означаваше активизирането на отделните, впръскващи горивото устройства, от по-ниско към по-високо ниво, като нито едно ниво не биваше да се прескача.

Този ден операторът бе предположил, че най-ниското ниво е приведено в действие. Но не било така.

Експлозията, причинена от акумулираното гориво и огромни количества пара под налягане, бе извела от строя Голямата Лил за повече от четири месеца...

Ним изслуша внимателно разказа на Рей Паулсен и каза:

— Рей, това променя всичко. Ще се наложи да започнем спирането на тока още в следващите дни...

Паулсен кимна.

— Съгласен съм.

— Моето предложение е да започнем незабавното спиране на тока. Още от понеделник — каза Ним на спешно свиканото събрание в петък след обяд.

Тереза Ван Бърен се намеси:

— Прекалено скоро е! Ние вече съобщихме, че няма да го правим преди края на следващата седмица. Обществеността би трябвало да бъде предупредена.

— По дяволите предупрежденията! — отрязва я Рей Паулсен. — Та ние се намираме в извънредна ситуация!

Ним веднага си помисли, че за първи път той и Рей Паулсен са на едно мнение и се противопоставят на останалите.

Петима души бяха в кабинета на председателя на управителния съвет — Ерик Хъмфри, Паулсен, Ван Бърен, Ним и Оскар О'Браян. Главният юристконсулт трябваше да даде юридическо становище по евентуалните последици от спирането на тока.

— Съгласен съм с Тереза — каза Оскар О'Браян. — Би трябвало да предупредим клиентите си колкото е възможно по-рано.

Ерик Хъмфри попита:

— Ами ако го отложим за срядата. Дотогава има цели пет дни и хората биха могли да се подготвят.

След някои допълнителни обсъждания бе взето решението да се започне спирането на тока от сряда.

— Веднага ще свикам пресконференция — каза Тереза Ван Бърен.

После тя се обърна към Ним:

— Можеш ли да си на мое разположение след един час?

Той й каза:

— Да, разбира се.

Денят продължи със същото това бясно темпо.

Вече беше станало петък, когато Ним най-сетне намери време да се обади на Карен.

Първо се обади Джоузи, която предаде слушалката на Карен. Ним си представяше специалния микрофон, който се крепеше на една специална конструкция във вид на подсилена лента, опасваща главата ѝ. С едно движение на главата тя можеше да се свърже с телефонист, който можеше да ѝ набере подадения номер. Тази услуга, оказвана от телефонната компания, позволяваше на Карен да се свързва по телефона без чужда помощ.

— Карен — каза Ним. — Обаждам се по повод на баща ти. Опитах се да проуча дали бих могъл да направя нещо, но трябва да ти призная, че не мога. Нещата са стигнали много далече.

След това той добави с опасението да стане банален:

— Много съжалявам.

— И аз, Ним — каза Карен и Ним усети разочарованието в гласа ѝ. — Благодаря ти все пак, че се опита да ми помогнеш.

— Единственият съвет, който мога да ти дам — каза той, — е да кажеш на баща си да си намери добър адвокат.

Настъпи мълчание и после тя попита:

— Толкова ли е сериозно положението?

Безполезно беше да се лъже и Ним ѝ каза:

— Да, за съжаление.

Ним все пак реши да спести подробностите около разговора си с Хари Лондон и факта, че обвинението ще бъде предявено в следващите няколко дни.

— Най-странното е, че винаги съм смятала, че татко е един от най-честните хора, които съществуват... — каза Карен.

— Виж, Карен, не бих искал да търся извинение за постъпката на баща ти, но съм сигурен, че съществуват и смекчаващи вината обстоятелства, които съдът не може да не вземе предвид.

— Разбери, че просто не се налагаше да го прави! Разбира се, радвах се на всички улеснения в моя живот, които станаха възможни с

допълнителните средства на родителите ми, като например Хъмпърдинк. Но бих могла да мина и без тях.

Ним не искаше да обяснява, че може би Лутър Слоун по този начин се опитваше да намали чувството си за вина, тези открития и тълкувания бяха работа на психолог или на съдебните заседатели. Вместо това Ним попита:

— Още ли си с Хъмпърдинк?

— Да, каквото и да се е случило, за него все още никой не е предявил претенции.

— Чудесно, тъй като ще ти потрябва следващата седмица.

Той накратко ѝ обясни за схемата на спиране на тока, започваща от сряда.

— В твоя квартал няма да има ток от три часа след обяд поне до шест, така че е най-добре още от сутринта да отидеш в болницата „Редууд“.

— Джоузи ще ме закара — каза Карен.

— Ако има някакви промени, ще ти се обадя допълнително. А, всъщност проверих състоянието на генератора в болницата — горивото е достатъчно, така че няма за какво да се притесняваш.

— Чувствам се чудесно, когато някой се грижи толкова много за мен — каза Карен с тон, който отново напомняше за обичайната ведрост.

— Струва ми се, че хората вече започнаха по-реално да гледат на енергийната криза — каза Рут Голдман, докато прелистваше неделния „Кроникъл Уест“.

— Ако бяха слушали какво им говори татко — вметна Бенджи, — щяха отдавна вече да са наясно.

— Благодаря ти, Бенджи — каза Ним. — Оценявам високо поддръжката ти.

Беше неделя сутрин и цялото семейство се бе събрало в спалнята на Рут и Ним. Рут все още лежеше в леглото и току-що беше свършила със закуската, която Ним специално бе приготвил и я бе донесъл на една малка табла.

Рут се беше върнала от Ню Йорк преди два дни. Изглеждаше доста бледа и отпаднала и имаше тъмни кръгове под очите. Все още беше рано за каквито и да било резултати, а и щеше да ходи отново в института „Слоун-Кетъринг“ след три седмици, но Рут каза, че мненията на лекарите са били доста обнадеждаващи.

Ним ѝ каза за предстоящото спиране на тока и че това ще засегне и техния квартал.

Рут каза с обичайния си оптимизъм:

— Няма проблем. След като знаем предварително, ще можем да се подготвим.

Майката на Рут също трябваше да идва няколко пъти в седмицата, за да помогне на Рут и за да може Рут да си почива повече.

— Чуй това — каза Рут, държейки в ръка вестника.

БОРБА ЗА ЕЛЕКТРОЕНЕРГИЯ

„Нашият вестник, който претендира да изказва обективни и пряки мнения по всички въпроси, признава, че има известни съмнения за мнението си, изказано за

предстоящата енергийна криза и строежа на нови електроцентрали.

Както и мнозина други, ние се противопоставихме на изграждането на нови електроцентрали в името на околната среда...

Нека това не звучи като извинение, но напоследък и ние сме принудени да признаем, че електрическите компании имаха право, когато казваха, че ние им връзваме ръцете, като се противопоставяме абсолютно на всичко...

Нека си спомним всичко това, когато угаснат светлините в сряда..."

— Кажи, какво мислиш за всичко това? — попита Рут.

— Статията е добра, но това е всичко. Освен това закъсня поне с пет години.

— Не мисля, че ме интересува — каза Рут. — Може би би трябвало, но е така. Това, което ме вълнува, е да бъда вкъщи с всички вас и да ви обичам.

Следобеда, независимо че бе неделя, Ним отиде до GSP & L. Там нещата вървяха под пълна пара.

Ним се отби в разпределителния център на компанията. Там беше и главният диспечер, който му каза:

— Надяваме се, че всичко ще върви по план. Направили сме всичко, което зависи от нас. Но нали знаете, че винаги има едно „но“... Все пак всичко може да се случи.

— Е, вече се случиха доста неочаквани неща — каза Ним.

— Когато идват тези неща, те не питат, сър Винаги има време за още нещо неочаквано да се случи...

Около два часа, след като Ним се беше прибрал, Георгос Арчамболд излезе от апартамента си в Норт Кесъл. Колкото повече приближаваше денят, определен за операцията, толкова по-нервен и по-подозрителен ставаше той. Във всяка сянка и зад всеки ъгъл той виждаше преследвачи и врагове. Но всичко това се оказваше само продукт на въображението му.

Той успя да си набави необходимите продукти, за да не се налага да излиза преди вторника, купи си неделния вестник и на прибиране пусна тъпия въпросник на скапаната компания...

Понеделникът мина спокойно, но във вторник се случи именно това, което главният диспечер на GSP & L бе охарактеризирал като „неочаквано“.

Неочаквано бе изригнал един нов извор в геотермалната станция на GSP & L в планините на Севила, в резултат на което подаването на електроенергия от тази станция бе спряно, докато не се нормализира положението.

Нямаше сериозни повреди, но поне за две денонощия GSP & L щеше да бъде лишена от седемстотин хиляди киловата електроенергия... Това правеше неизбежно да се започне със спирането на тока още във вторник.

Ним научи за възникналия проблем, когато дойде на работа във вторник сутринта.

Той веднага се сети за думите на главния диспечер и тъй като можеше да възникне и още нещо „неочаквано“, защото наличните мощности щяха да се натоварят до краен предел.

Той реши за всеки случай да се обади на Карен още сега.

— Карен — каза ѝ той, когато тя се обади, — ти трябва да отидеш утре в болницата, нали?

— Да. Ще отида доста по-рано, преди да започнете да спирате тока.

— Виж, Карен. Бих предпочел да отидеш още днес. Можеш ли?

— Разбира се, Ним. Но защо?

— Възникнаха някои непредвидени проблеми и е възможно да не спазваме предварително обявения график за спирането на тока. Най-вероятно е нищо да не се случи, но бих се чувствал по-спокойно, ако отидеш в болницата, където има генератор.

— Веднага ли трябва да тръгна?

— Е, аз те предупреждавам само. Когато се приготвиш.

— Джоузи е тук и когато се приготвя, ще отида в болницата.
Ним...

— Да.

— Сигурно си уморен.

— Така е — каза той. — Тук всички са уморени. Напоследък доста ни се събра.

— Грижи се за себе си — каза Карен. — И, Нимрод, скъпи... нека Господ те благослови!

Когато затвори телефона, Ним се сети за нещо и се обади вкъщи. Обади се Рут. Той ѝ обясни за аварията в геотермалната станция и че е възможно да променят схемата за спиране на тока.

— Рут, най-вероятно няма да се прибера тази вечер. Ще спя на канапето в офиса. Никой не знае какво още може да се случи.

— Разбирам — каза Рут. — Но поне се постарай да си починеш и помни, че и аз, и децата ще имаме още доста дълго време нужда от тебе.

Той обеща и двете неща.

Специалният отдел, който се занимаваше с пристигащите въпросници, вече бе окончателно разформиран, а помещенията на партера на сградата на GSP & L, където по-рано бе този отдел, вече се използваха за съвсем други цели.

Все още в някои дни пристигаха по два-три плика. В един ден — два, в друг — един, в трети — нито един.

Пристигащите въпросници се пренасочваха към една от секретарките от отдела по връзките с обществеността, Елси Йънг, която бе включена в първоначалната група по проверката, но сега вече се бе върнала към обичайните си задължения. Тя събираше пликовете на бюрото си и когато имаше време и настроение, ги отваряше и сравняваше почерците с образеца от дневника на Георгос Арчамболд.

Мис Йънг горещо се надяваше тези писма скоро съвсем да спрат да идват. Тя намираще цялата тази идея много досадна и пречеща ѝ да си изпълнява нормалните задължения.

Някъде преди обяд във вторник тя забеляза на бюрото си още един плик с въпросника заедно с един куп вътрешна информация. Тя реши първо да прегледа информацията.

Секунди само след като говори с Ним, Карен се сети, че не му бе казала нещо.

Тази сутрин тя трябваше да отиде да пазарува с Джоузи. Сега тя си мислеше дали да отмени ходенето на пазар и да отидат в болницата, както я съветваше Ним, или все пак първо да напазаруват, а след това Джоузи да я закара в болницата?

Карен се изкушаваше да се обади на Ним и да го помоли да я посъветва, но като се сети колко уморено звучеше гласът му по телефона, тя реши да не го безпокои.

Може би беше все пак по-разумно да отидат първо на пазар, който и на двете им доставяше удоволствие, а след това да тръгнат за болницата „Редууд“. Щяха да успеят да са там в ранния следобед.

— Джоузи, скъпа — извика Карен на Джоузи, която беше в кухнята, — току-що ми се обади Нимрод. — Ела, моля те, да се разберем какво ще правим.

Георгос Арчамболд притежаваше почти животински инстинкт за опасността. В миналото този инстинкт му бе свършил добра работа и той бе свикнал да му се доверява.

Някъде по обяд във вторник, докато той крачеше из апартамента си в Норт Кесъл, същият този инстинкт го предупреждаваше, че опасността е съвсем близо.

Въпросът, който предстоеше да реши, беше дали да се подчини на инстинкта си и да тръгне незабавно за Ла Мисион, където да приведе плановете си в действие? Или пък да пренебрегне инстинкта си и да изчака до вечерта, както бе планирал предварително?

Съществен бе и въпросът, дали инстинктът му е истински или е просто резултат от повишената му изнервеност.

Георгос не беше сигурен и водеше вътрешна борба с тези два въпроса.

Намерението му беше да се добере до станцията по реката, а после под водата. Така че от тази гледна точка беше почти все едно дали ще бъде през деня или през нощта. През деня дори ще може полесно да намери отвора под водата и да се справи с мрежата.

Но как щеше да пусне незабелязано лодката на вода, при това с водолазен костюм? Рискът да го забележат беше доста голям.

Но най-голям бе рискът да използва през деня фолксвагена, чието описание бе публикувано от всички вестници... Но пък бяха

минали вече два месеца оттогава и ченгетата може би бяха забравили описанието или поне биха били по-малко бдителни. Все пак имаше толкова много стари фолксвагени от този тип по улиците.

Осъзнавайки величината на риска, Георгос продължаваше да се разхожда нервно из стаята. Внезапно решението му се оформи от само себе си. Той реши да тръгне.

Георгос веднага излезе от апартамента и се отправи към гаража. Там той провери дали всичко от екипировката му е на мястото си.

Той бързаше, тъй като чувството за опасност все още го преследваше.

— Търсят ви по телефона, мисис Ван Бърен — каза една от сервитьорките в служебния ресторант. — Помолиха да ви предам, че е спешно.

— Повечето си въобразяват, че тяхното обаждане е много важно — измърмори директорът по връзките с обществеността, — но почти винаги се лъжат.

Но все пак тя стана от масата, където обядваше с Ерик Хъмфри и Ним и се запъти към телефона.

Само след минута тя се върна, като очите и блестяха възбудено.

— Дошъл е един отговор на въпросника, чийто почерк съвпада с този на Арчамболд. Една от служителките го е сверявала и сега ще го занесе в компютърния център. Уговорихме се да се срещнем там.

— Обадете се на Шарлот — каза председателят на управителния съвет, докато ставаше от масата.

Самата Шарлот Ъндърхил обядваше през няколко маси от тях. Докато Тереза Ван Бърен я уведомяваше, Ним излезе, за да се обади по вътрешния телефон на Хари Лондон.

Последният член на тяхната „група“ Оскар О’Браян този ден не беше в града.

Ним се присъедини към останалите и те заедно се качиха в асансьора пред ресторанта.

След като преминаха през обичайните формалности, за да бъдат допуснати в компютърния център, четиримата и присъединилият се към тях Хари Лондон се упътиха към едно от бюрата, където Тереза сложи получените отговори и мострата от дневника на Арчамболд. Ерик Хъмфри беше този, който каза негласното мнение на всички:

— Няма абсолютно никакво съмнение, че това е същият почерк.

Дори и да имаше, текстът на отговорите представляваше още по-голяма улика.

„Терористите, които описвате като недостойни, съвсем не са такива. Те са едни герои...“

Хари Лондон възкликна:

— Защо, по дяволите, се забави толкова много!

В този момент Шарлот Ъндърхил каза:

— Дайте ми въпросника!

Ван Бърен и го подаде и тя се отправи да идентифицира номера на въпросника. След това тя седна на един от компютрите, заложи персоналния си код, извика програмата, изследваща въпросниците в района на Норт Кесъл. След няколко мига на екрана се появи:

ОУЕН ГРЕЙНДЖЪР

УЛ. „УЕКСХАМ“ № 12. АП. Е

Хари хвърли един бърз поглед на адреса и се втурна към телефона.

След около час Хари докладва в кабинета на Ерик Хъмфри, където той и Ним чакаха резултатите.

— Арчамболд ни изпревари — каза Лондон. — Ако онази жена беше отворила писмото сутринта, когато бе дошла на работа...

Ерик Хъмфри каза рязко:

— Обвиненията с нищо няма да помогнат. Какво намери полицията на този адрес?

— Следите му още бяха топли. Според един от съседите той само преди час е потеглил в неопределена посока с един фолксваген. Полицията обяви търсене за колата и къщата е под наблюдение, в случай че Арчамболд се върне. Изплъзнал се е буквално за минути.

— Вероятно е бил съвсем отчаян — каза Ним.

Ерик Хъмфри добави:

— И аз си мислех същото. В тази връзка бих искал да бъдат уведомени хората от охраната и директорите на всички наши станции. Дайте им и точното описание на Арчамболд и на колата. Много е вероятно отново нашата компания да е избрана за негова цел.

— Веднага ще го направя — каза Ним и си помисли: Няма ли да има край на всичко това, което се бе случило за един-единствен ден?

Георгос си тананикаше някаква песничка и си мислеше, че днес късметът го съпътствува.

Той пропътува без проблеми почти цялото разстояние и вече беше близо до Ла Мисион. Вече се виждаше и самата река, на която

бе разположена станцията. Георгос остави фолксвагена на около тридесетина метра от реката, свали екипировката си и напомпа гумената лодка. След като всичко бе готово, той натовари лодката с акваланга си и останалите необходими инструменти и най-накрая сложи и осемте цилиндрични бомби. Впоследствие той щеше да ги закачи за колана на водолазния си екип.

След като и самият той беше облякъл водолазния си костюм, Георгос се качи в лодката и я отблъсна от брега.

Денят беше ясен и слънчев, но Георгос не обръщаше никакво внимание нито на времето, нито на обкръжаващата го природа. Той се озърташе, за да види дали има някакви хора наоколо. Засега обаче не бе видял никого.

След десетина минути пред него се показа централата Ла Мисион, а след още пет той реши, че вече е близо до целта си и се доближи до брега. Той завърза лодката за едно дърво, допълни водолазната си екипировка с маска, шнорхел и акваланг. Сложи си плавниците, закачи бомбите за колана си и се гмурна.

Скоро под водата той напипа една бетонна стена и реши, че е достигнал до помпената станция. Той заплува по протежение на стената, за да намери мрежата.

Зад самата мрежа бе разположен и един мрежест цилиндър, който периодически се завърташе, за да почисти мрежата от попадналите там частици.

Георгос се залови за работа. Той изрязва един отвор в мрежата, после се залови да изреже отвор и в цилиндъра. Трябваше да се изреже един отвор, за да проникне в него, и един, за да достигне до целта си. След десетина минути той беше вече в помещението, където бяха помпите.

В момента, в който той размишляваше къде да закрепил първата бомба, той усети някакво раздвижване зад себе си. Георгос се обърна и видя, че цилиндърът, разположен на входа, започва да се върти бавно и равномерно.

Директорът на електроцентралата. Боб Острандър, беше млад и талантлив инженер. Острандър беше заместник на Даниели, когато той загина заедно с Уолтър Талбот през миналия юли. Оттогава той

носеше в себе си страхотна ненавист към терористите и особено към „Приятели на свободата“.

След като се получи предупреждението, че Георгос Арчамболд е възможно да предприеме нова атака срещу обектите на GSP & L, той приведе целия персонал в бойна готовност.

Първоначално бе претърсена територията на станцията, бе проверена оградата и близките околности, но не бе открито нищо подозрително.

След като се чу с шерифа, Острандър го помоли да изпрати две патрулни коли да претърсят околностите за фолксвагена на Арчамболд.

След не повече от половин час шерифът се обади, че фолксваген, отговарящ на описанието, е намерен в близост до реката. Също там е намерен пакет, в който вероятно е имало гумена лодка.

Търсенето продължи с още по-голямо упорство. Един от заместниците на шерифа бе тръгнал по реката с моторница и след малко съобщи, че на брега е открита гумена лодка. Той каза по телефона:

— Сигурно нашият човек ще се опита да се промъкне през оградата. Но не се притеснявайте, всичките ми хора са тук и ще го хванем!

Когато затвори телефона. Боб Острандър вече не беше толкова оптимистично настроен. Тези „приятели на свободата“ винаги са били дяволски изобретателни... А да се опитват да преминат през оградата, и то при дневна светлина, беше просто безумие. Внезапно прозрението го осени:

— Водолазен екип! — каза той на глас. — Как не се сетих! Той ще се опита да мине под вода до помпената станция!

Той изскочи от кабинета си на бегом и се втурна към брега на реката. Когато стигна там, той видя един от патрулите и го попита, без дори да успее да си поеме дъх:

— Забелязахте ли нещо подозрително?

— Нищо, сър.

— Елате с мен вътре — каза му Острандър, като по пътя излагаше предположенията си как е влязъл Арчамболд.

Когато влязоха в станцията. Острандър веднага се насочи към решетката, която беше поставена над цилиндъра и даваше възможност

да се наблюдава неговото функциониране. Той се обърна към един от техниците и му каза:

— Включете цилиндъра на бавни обороти.

Скоро цилиндърът започна да се върти, като горната му част стигаше до повърхността на водата. След миг Острандър забеляза първия отвор. Когато видя и втория, страховете му бяха вече окончателно потвърдени.

— Той е вътре! Не спирайте цилиндъра! — нареди Острандър.

Боб Острандър започна да мисли трескаво. Да, действително, пътят на Арчамболд щеше да бъде затворен, но той беше някъде там, отдолу, със смъртоносния си товар. Коя ли беше целта му? Ако бяха помпите, това значеше, че станцията щеше да излезе от строя за няколко месеца, но ако бяха кондензаторите... Просто не му се мислеше... За да се възстановят кондензаторите, беше нужна поне една година...

Трябваше да се направи нещо! Трябваше да се спре цялата станция, и то веднага!

Острандър се втурна към телефона, който висеше на стената на помпената станция. Той набра номера на главния диспечер.

— Главният диспечер слуша.

— Обажда се Острандър. Искam веднага да спреш мощностите и да прекратиш достъпа на вода до станцията.

Диспечерът се опита да протестира:

— Но това може да доведе до авария! Трябва да предупредим и главния диспечер на компанията...

— По дяволите! Не ми се обяснявайте. Знам какво върша. Спрете мощностите незабавно!

Георгос не знаеше за това, което ставаше горе. Ясно му бе само едно: със завъртането на цилиндъра пътят назад му бе отрязан. Не че таеше никакви надежди да се измъкне, дори напротив, в самия план на акцията шансовете за оцеляване бяха почти нищожни. Но той не искаше да умира тук, вътре. Не по този начин. Не в клопка...

Георгос започна да изпада в паника. Може би все пак този проклет цилиндър щеше да спре да се върти и той би могъл да изреже още две дупки...

В момента, в който се обърна да погледне цилиндъра, ножовката, която висеше на кръста му, се откачи и падна...

Дръжката и беше жълта, за по-добра видимост, и Георгос я виждаше как пада надолу...

Инстинктивно Георгос протегна ръцете си напред и се гмурна надолу... Той почти я хвана...

В този миг той усети как водата започна да го влачи надолу и осъзна, че бе слязъл твърде надолу и помпите бяха започнали да го засмукват. Той се опита да се върне, но твърде късно. Потокът неумолимо го теглеше надолу.

Той откачи акваланга си и се опита да извика, но водата веднага изпълни дробовете му. След това помпата окончателно го засмука и остриетата и го нарязаха на малки парченца.

След няколко секунди само всичките помпи забавиха движението си и спряха.

В контролния пункт главният диспечер току-що бе изключил всички мощности. Той беше доволен, че отговорността щеше да падне върху Острандър, защото обяснението за изключването на Ла Мисион и лишаването на компанията от три милиона киловата електроенергия би трябвало да е дяволски добро. Той таман започна да отразява събитието в дневника, когато звънна директният телефон на главния диспечер на GSP & L.

— Какво става, по дяволите? Вие спряхте подаването на електроенергия...

Боб Острандър изобщо не се съмняваше в правилността на решението си и беше сигурен, че ще може да го защити. Каквато и авария да произтече от внезапното спиране на централата, това ще бъде много по-малко зло в сравнение с повредата на кондензаторите и на помпите.

Острандър реши да се убеди, че с кондензаторите всичко е наред. Когато ги наближи, той видя някакви странни частици, които бяха излезли от помпата и се бяха събрали на кондензатора, той се наведе да види какво е това, протегна ръка да го хване, а после се отдръпна в погнуса. Частиците бяха част от човешка ръка с много странен цвят.

О, боже, колко бързо вървеше времето. Карен погледна часовника и с тревога осъзна, че минаваше вече два часа.

Струваше ѝ се, че времето бе напреднало невероятно бързо, откакто бе обещала на Ним да отиде в болницата „Редууд“. Действително, пазарът бе отнел повече време, отколкото предполагаше, но за сметка на това тя си купи много красива рокля за смешна цена, чифт обувки, канцеларски принадлежности, които и бяха необходими, и една много красива огърлица за предстоящия рожден ден на Синтия. Джоузи също купи някои неща, които трябваха за домакинството.

Поне не трябваше да се купува храна, тъй като през тези няколко дни, когато се очакваше спиране на тока, Карен щеше да прекара в болницата.

И все пак друго си беше в къщи! Болницата щеше да и даде повече сигурност, но там обстановката беше доста спартанска, да не говорим за храната...

Те може би щяха още малко да се забавят, тъй като Джоузи предложи да обядват в къщи и след това да я закара до болницата. Затова, докато тя пишеше едно ново стихотворение, което смяташе да изпрати на Ним, Джоузи приготви обяда.

След като се нахраниха, Джоузи се зае да приготви багажа на Карен.

— Джоузи, колко си мила с мен! — възкликна Карен. — Ти правиш винаги толкова много неща за мен и никога не се оплакваш.

— Стига с тези похвали — каза Джоузи, като продължаваше да слага нещата в куфара. Карен много добре знаеше, че Джоузи не обичаше да изразява чувствата си, но все пак каза:

— Джоузи, спри за малко и ела да те целуна.

Когато Джоузи се приближи и я прегърна, Карен каза:

— Скъпа Джоузи, колко те обичам!

— Аз също те обичам — каза Джоузи и след това се върна към работата си.

Когато свърши, тя заяви:

— Готови сме. Аз ще сляза и ще докарам Хъмпърдинк. Нали можеш да останеш за малко сама?

— Да, разбира се. В това време аз ще се обадя по телефона.

Джоузи сложи на главата на Карен превръзката, на която бе закрепен микрофонът на телефона, и излезе.

Карен се опита да се обади първо на родителите си, а после на Синтия, но не намери никого в къщи.

Внезапно Карен почувства някакво безпокойство. Тя рядко оставаше сама в апартамента си, но и в тези случаи предпочиташе поне да държи връзка с някого по телефона.

Тя каза на Джоузи, че може да я остави, без особено да се замисля. Сега вече съжеляваше...

В този момент няколко лампи изгаснаха, спря климатичната инсталация и Карен усети как с леко щракане нейният респиратор се превключи на батерии.

С внезапна уплаха Карен се сети, че батерията, която се беше изтощила по време на пазаруването им, вместо да бъде веднага заменена с резервната, бе включена да се зарежда. За да се зареди, ѝ бяха необходими повече от шест часа, а досега бе минал само един. Да, действително, там до стената имаше една заредена батерия, но Карен не можеше сама нищо да направи.

Тя се надяваше, че токът ще дойде всеки момент. Поне да се върне Джоузи...

Тя реши да се обади на Ним, за да разбере какво става, но отговорът на телефонистката беше:

— Всички линии са заети. Опитайте по-късно.

При втория ѝ опит резултатът беше същият.

Карен знаеше, защото и бе попаднало в някой от вестниците, че когато има прекъсване на електроенергията, телефонните връзки са затруднени. Вероятно и много хора се обаждат, за да разберат причината за спирането на тока...

Карен започна сериозно да се притеснява. Къде ли е Джоузи? Защо не идва и портиерът, който винаги минаваше да провери как е Карен, когато имаше нещо по-необичайно?

Карен обаче нямаше как да знае, че съдбата и бе предопределена от низ от случайности.

В момента, когато Карен и Джоузи излизаха на пазар, Лутър Слоун бе арестуван и му бяха предявени шестнадесет обвинения, свързани с кражбата на газ.

От този момент нататък Хенриета Слоун, без изобщо да има представа за тези неща, се опитваше да уреди пускането на съпруга си под гаранция. Когато осъзна, че не може да се справи с положението, тя се обади на дъщеря си Синтия. Синтия уреди да остави едно от децата си, което беше в къщи при съседите, и отиде на среща с майка си. Съпругът и щеше да се върне чак вечерта.

Докато Карен безуспешно въртеше по телефона ту на майка си, ту на сестра си, те и двете бяха в сградата на затвора. Когато спря токът, те не го забелязаха, тъй като затворът си имаше свой собствен генератор, който се включваше автоматично в подобни случаи.

В един момент те все пак искаха да се обадят на Карен, но после решиха да не я безпокоят.

Никой не разбра за спирането на тока, докато не бе уреден въпросът с гаранцията и те тримата не излязоха от сградата на затвора.

Малко преди мига, в който угаснаха светлините в апартамента на Карен, Боб Острандър беше дал нареждането цялата електроцентрала Ла Мисион да бъде спряна.

В този момент системата на GSP & L беше лишена без предупреждение от повече от три милиона киловата електроенергия, в момент, когато всичките резерви на компанията бяха пуснати в действие. При това бе топъл майски следобед и в повечето домове климатичните инсталации работеха непрекъснато.

В резултат на всичко това компютърът, контролиращ подаваната електроенергия, като отчете намаленото предаване на електроенергия, автоматично изключи тока на доста голям район, охраняван от GSP & L.

Апартаментът на Карен също се намирал в засегнатия район.

Джоузи и портиерът Джимини бяха заседнали в асансьора и викаха с всичка сила и удряха по вратата.

След като Джоузи взе Хъмпърдинк от паркинга, където го оставяха за през нощта, тя го докара пред входа и тръгна към асансьора.

Тя срещна портиера, който я попита как е Карен. Обясни му, че трябва да я закара в болницата, тъй като се очакват спирания на тока. Портиерът се качи заедно с нея в асансьора, като предложи да им помогне с каквото може.

Когато се намираха между третия и четвъртия етаж, внезапно спря токът. Портиерът опита да натисне всичките копчета под ред, но без никакъв резултат.

Тогава те започнаха да викат. Резултат обаче нямаше.

Джоузи веднага се бе сетила за батерията на Карен, което направи виковете и още по-отчаяни. След малко от очите и потекоха сълзи...

Те и двамата не знаеха, че щяха да останат затворени в асансьора още цели три часа.

В следващите дни телефонната компания заяви, че нуждата от телефонни връзки, особено през първия час след спирането на тока, е надхвърлила възможностите им. Много от връзките са се оказали невъзможни, а и с телефонистките почти никой не е могъл да се свърже.

Ним Голдман, независимо от напрежението в компанията във връзка със спирането на тока, с облекчение се сети, че Карен поне ще бъде в безопасност. Той реши, че след като нещата се успокоят, ще и се обади в болницата.

Карен вече беше побеляла от страх.

Тя вече осъзна, че се е случило нещо много сериозно с Джоузи, за да не се върне толкова време.

Тя се опитваше отново и отново да се свърже по телефона, но безуспешно... Мислеше си да отиде с количката до вратата на отсрещния апартамент и да се опита да почука с нея на съседите, но после простата сметка и показа, че по този начин батериите щяха да се изтощят още по-бързо.

Батерията можеше да издържи не повече от четвърт час.

Макар и да не беше религиозна. Карен започна да се моли. Тя се молеше на Бога да и изпрати Джоузи или родителите и, или Синтия, или Ним, или когото и да било! „Те само трябва да ми включат другата батерия! Та всеки може да го направи! О, Боже, моля те...“

В един миг тя усети, че респираторът ѝ отслабва и дишането и се забавя.

В отчаянието си тя отново се опита да се обади по телефона, но отговорът беше един и същ:

— В момента линиите са заети. Моля, опитайте по-късно...

Чу се предупредителен сигнал, че респираторът всеки момент ще спре. Карен го чу някъде в далечината, защото вече бе започнала да губи съзнание...

Тя започна да се задъхва и да се дави, като се опитваше да вдиша въздух, което не можеше да стане без помощта на респиратора. Силна болка стегна гърдите ѝ тогава респираторът спря. С него угасна и животът на Карен.

В момента, в който главата ѝ безсилно клюмна на една страна и неволно докосна бутона на микрофона, един глас отговори.

— Телефонна централа. С какво мога да ви помогна?

Ним даваше изявление за пресата по повод на случилото се в електроцентралата Ла Мисион.

Всичко това до голяма степен му напомняше за събитията преди десет месеца, когато загина Уолтър Талбот. Различното обаче бе отношението на пресата.

Представителите на пресата днес проявяваха много повече разбиране към проблемите на GSP & L и много повече съчувствие към нещата, които се случваха в компанията.

Ним бе дошъл на тази пресконференция по молба на Тереза Ван Бърен веднага след спирането на Ла Мисион. Самият Ним разбра за това, когато лампите в кабинета започнаха да присветват и да светят с намалена сила. Ним веднага се отправи към контролния център, където срещна Рей Паулсен, който му обясни ситуацията.

— Острандър е постъпил правилно и аз ще подкрепя решението му — каза Паулсен. — И аз щях да постъпя по същия начин.

— Добре, Рей. Когато се обръщам към пресата, ще изтъкна тези съображения — съгласи се Ним.

— Можеш да им кажеш и друго, че след три часа подаването на електроенергия ще бъде възстановено, а утре всичките блокове на Ла Мисион отново ще бъдат пуснати в действие.

— Благодаря ти, Рей. Ще им кажа.

Явно беше, че в тези моменти на върховно напрежение разногласията между Ним и Рей Паулсен сякаш бяха изчезнали. Или просто нито един от двамата нямаше време да им обръща внимание.

На самата пресконференция Нанси Молино го попита:

— Случилото се променя ли първоначално обявеното спиране на тока?

— Не — отговори Ним. — Ще започнем от утре, както бе предварително обявено.

Кореспондент на „Сакраменто Бий“ попита:

— Ще успеете ли да ограничите спирането на тока само в рамките на обявените три часа?

— Не вярвам. В момента, когато нашите запаси започнат да се изчерпват, ще се наложи да спираме тока вече и по шест часа на ден.

Някой тихо подсвирна.

Един от репортерите на телевизията попита:

— Чухте ли, че имаше демонстрации срещу противниците на изграждането на нови електроцентрали?

— Да, чух. Но моето мнение е, че това не помага никому от нас.

Демонстрациите станаха снощи, а Ним прочете репортажа за случилото се в сутрешните вестници. Демонстрантите, които наричали себе си „обикновени граждани“, хвърляли камъни по прозорците на сградата на клуб „Секвоя“ и на „Противоядрената лига“.

Предвиждаха се и още демонстрации и вълнения из цялата страна, особено когато започнат съкращенията на работните места във връзка със спиранията на тока...

Във връзка с гореописаните събития противниците на GSP & L бяха необичайно тихи.

Последният въпрос, отправен към Ним, беше:

— Какво бихте посъветвали гражданите, мистър Голдман?

Ним леко се усмихна и каза:

— Изгасете всичко, което не ви е необходимо, за да оцелеете.

Ним се върна в офиса си след около два часа. Той веднага се обади по вътрешния телефон на Вики и я помоли:

— Обади се в болницата „Редууд Гроув“ и попитай за мис Карен Слоун.

След две минути тя се обади и каза:

— Те твърдят, че нямат такава пациентка.

Ним попита с изненада:

— Сигурни ли са в това?

— Аз ги помолих да проверят два пъти.

— Тогава наберете домашния и номер.

Този път, вместо да се обади по вътрешния телефон, Вики влезе в кабинета на Ним. Лицето и беше сериозно.

— Мистър Голдман, мисля, че вие би трябвало да говорите...

Учуден, Ним вдигна слушалката и каза:

— Ти ли си, Карен?

Сподавен глас отговори.

— Нимрод, обажда се Синтия. Карен е мъртва.

— Не можете ли да карате по-бързо? — попита Ним шофьора.

— Правя всичко възможно, мистър Голдман. Но има натоварено движение.

Ним беше поръчал една кола на компанията да го чака на изхода. Така щеше да стигне по-бързо, пък и не беше в състояние да кара самият той. Те се насочиха към апартамента на Карен.

Мислите на Ним бяха в безредие. Той не бе разбрал подробности за смъртта на Карен, единственото, което знаеше, бе, че причината е внезапното спиране на тока. Ним вече мислено се обвиняваше, че не бе проверил по-рано дали Карен е пристигнала в болницата...

За да се отвлече от мислите си. Ним погледна през прозореца на колата. Токът постепенно биваше включван в отделните квартали, скоро целият град отново ще засвети...

До следващата сутрин. И до по-следващата.

А по-нататък кой можеше да каже какво щеше да се случи и доколко ще се промени животът, с който всички те са свикнали?

— Пристигнахме, мистър Голдман — каза шофьорът, като спря пред сградата, в която бе апартаментът на Карен.

— Моля, изчакайте ме.

— Няма смисъл да влизаш вътре — каза Синтия. — Ужасно е.

Тя беше излязла пред вратата на апартамента, когато Ним дойде. В един миг, когато вратата се откряна, Ним чу истеричните викове на Хенриета Слоун и някакво виене, което вероятно принадлежеше на Джоузи. Очите на Синтия бяха подути и зачервени.

Доколкото можа, тя му обясни за серията нещастни съвпадения, които бяха довели до смъртта на Карен. Ним тъкмо започна да изказва мислите си, които го вълнуваха по пътя, когато Синтия го спря.

— Не си прав, Ним! Каквото и да сме направили ние, от доста време насам никой не бе правил за Карен толкова, колкото направи ти. Тя не би искала да се чувствуваш по този начин и да се самообвиняваш. Почакай. Имам нещо за теб.

Синтия влезе в апартамента и скоро се върна с един машинописен лист в ръка.

— Намерих го на пишещата машина на Карен. Вероятно го е писала преди... преди... — гласът на Синтия и изневери и тя не можа да продължи.

— Благодаря ти — каза Ним. — Мога ли да помогна с нещо?

Синтия поклати глава.

— В момента не.

Когато той тръгна да си ходи, тя го попита:

— Ще те видя ли отново, Ним?

Той спря. Поканата и бе съвсем лична, каквато беше и предишния път.

— Синтия, какво да ти кажа... просто не знам.

Нещото, което го тревожеше, беше, че той желаше Синтия, която бе нежна и хубава и му предлагаше любов и топлина. Желаше я независимо от това, че обичаше Рут и че взаимоотношенията им бяха отлични.

— Ако имаш нужда от мен, Нимрод — каза Синтия, — знаеш как да ме намериш.

Ним кимна и се упъти към асансьора.

В колата, на път за GSP & L, Ним извади от джоба си сгънатия лист със стиховете на Карен. Той го погледна.

*„Светлината, запалена от човешка ръка,
угасва и умира бавно...*

*Но сама по себе си светлината е вечна
като живота.*

*Дори и най-малката искрица носи в
себе си...“*

Какво носеше в себе си искрицата? И коя бе мисълта на Карен, която той никога нямаше да разбере?

Когато Ним се Върна, Вики вече си беше отишла, но походното му легло беше приготвено, както той бе поръчал.

Мислите за Карен все още го преследваха. Независимо от думите на Синтия, чувството за вина не го напускаше. Вината бе не само негова лична, но и на компанията, която не бе спазила своите ангажименти спрямо хората, които разчитаха на нея. Ним беше сигурен, че ако спиранията на тока продължат, ще има и други нещастни случаи...

Дали някога щеше да успее да се освободи от чувството си за вина за случилото се? Някога, може би.

На Ним му се искаше да поговори с някого, да му се разкрие. На Рут не беше казал нищо за Карен, а и сега вече беше късно.

Ним зарови лице в дланите си и остана така за няколко мига. Той реши, че трябва да се концентрира и да се заеме с нещо, иначе напрежението щеше да го убие.

След десетина минути позвъня телефонът. Ним го вдигна, чу гласа на Тереза Ван Бърн:

— Ним, сигурно си решил, че за днес си приключил с пресата, нали?

— Е, мина ми нещо подобно през ум — отговори и Ним.

Тереза Ван Бърн се засмя и каза:

— Хората от пресата обаче не спят. Тук има двама души, които искат да те видят, Ним. Единият от тях иска някакви подробности около предстоящите спирания на тока, а другият човек е Нанси Молино.

Ним въздъхна. Понякога му се искаше Пол Шърмън Йейл да не си беше подавал оставката.

— Добре. Доведи ги.

Когато Ним накратко даде сведенията на човека от телеграфната агенция и той си тръгна, в стаята влезе Нанси Молино.

Както винаги, тя бе безупречно облечена. Роклята и бе с коралов цвят и подчертаваше превъзходната и фигура.

Тя седна срещу Ним и кръстоса изящните си крака. Ним ги погледна за миг, а после отместа поглед.

— Здравей! — каза и Ним. — Какво мога да направя за теб?

Тя извади от чантата си едно фотокопие на телетайп и го подаде на Ним, като каза:

— Този материал ще излезе в утрешните вестници. Ние бихме искали да го публикуваме с твой коментар.

Ним внимателно прочете информацията. Тя гласеше:

„Вашингтон 3 май. В стремежа си да разрешат петролната криза представителите на правителството решиха да пуснат в обръщение нова парична единица, която ще бъде известна под името «нов долар» Той ще бъде гарантиран със златните запаси на страната и ще се равнява на десет нормални долара.

Страните от ОПЕК ще бъдат призовани да приемат плащане с новата парична единица.

Първоначалната реакция на страните — производителки на петрол, е била положителна, но говорителят на ОПЕК, шейх Ахмед Мусаед, изтъкна, че от САЩ ще бъде поискано да се направи оценка на златните запаси от независима комисия, преди да се сключи новото споразумение, тъй като съществуват подозрения, че запасите са по-малки от официално обявените.“

Ним си помисли, че сведенията, които идваха по този въпрос от Вашингтон, в крайна сметка се оказаха достоверни.

Той забеляза, че Нанси чака неговия коментар и каза:

— Аз не съм някакъв финансов гений, но мога да кажа, че това, което се случва, беше неизбежно, откакто започна да расте инфлацията и откакто позволихме да станем зависими от вносни горива. Естествено, най-много ще пострадат хората от средната класа, които имат спестявания. Но за мен това не е разрешение на проблема, а само една отсрочка. Отсрочка, докато осъзнаем, че не можем да си позволяваме да купуваме повече петрол и не започнем да разработваме нашите собствени енергийни ресурси.

— Благодаря — каза Нанси Молино. — Това ще свърши работа. В нашата редакция всички смятат, че си оракул. Дори в неделното издание смятаме да публикуваме онази реч, която произнесе по време на публичните обсъждания на проекта Турнипа. Сега вече мнозина осъзнават, че си бил прав. Какво ще кажеш за всичко това?

Под влиянието на импулс Ним извади един лист от една от папките си и го подаде на Нанси. Тя прочете:

„Умей да прощаваш, дарен с широта и благородство...“

— Не е лошо. Кой го е писал? — попита Нанси.

— Написа го една приятелка. Днес тя почина.

— Затова ли изглеждаше толкова ужасно, когато влязох?

— Вероятно.

Нанси прочете стиховете на Карен и попита Ним:

— Защо не ми разкажеш за нея. Естествено, няма нищо да пиша.

— Ще ти разкажа. Тя се казваше Карен Слоун. Парализирана беше от петнадесетгодишна възраст. И, мисля, че бе най-хубавият човек, когото познавах...

— Как се запознахте? — попита Нанси.

— Стана съвсем случайно Когато спряхме тока през миналата година...

Само преди час Ним копнееше да сподели всичко това с някого. Сега тук беше Нанси... Той и разказа всичко, а тя в повечето случаи само слушаше и от време на време му задаваше някои въпроси. Когато той и разказа, как бе умряла Карен, тя стана и започна да крачи из кабинета, като казваше.

— О, боже! О...

Тя хвърли един поглед на отрупаното бюро на Ним и го попита:

— Какви са тези бумаги тук?

— Имам още някои работи за вършене.

— Глупости говориш! Остави всичко и се прибирай!

Ним само поклати глава и посочи походното легло.

— Днес ще спя тук. Забравяш, че утре започваме с изключването на тока.

— Тогава, ако искаш, ела при мен.

Вероятно Ним я бе изгледал стреснато, тъй като Нанси добави:

— Апартаментът ми е на пет минути оттук. Можеш да оставиш телефона, в случай че трябва да те повикат. А ако няма нищо спешно, утре сутринта ще ти направя закуска.

Те стояха един срещу друг и Ним усещаше уханието на парфюма на Нанси. Той усещаше, че иска да разбере повече неща за нея, много повече. Той осъзнаваше, че за втори път този ден получаваше подобно предложение и беше на път да се съгласи.

Нанси му каза рязко:

— Втори път няма да повторя поканата си. Какво реши?

Ним се поколеба само за секунда и после каза:

— Добре, да вървим.

Издание:

Артър Хейли. Свр̀хнатова̀рване

ИК „Богас“, София, 1993

Редактор: Весела Теофилова

Художник: Красимир Иванов

Коректор: Тамара Стаева

Техн. редактор: Мария Петрова

ISBN 954-8081-02-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.